

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

EMMA ST. CLAIR

the
BLUFF

a sweet small town romantic comedy

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif hakkı © 2022 Emma St. Clair Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Sorularınız veya talepleriniz için lütfen Emma ile iletişime geçin: Emma@emmastclair.com

Kapak tasarımı: Alt19 Creative

Bu kitap, bu ithafları okuyan tüm okuyuculara ithaf edilmiştir.
SENİ GÖRÜYORUM.
Ve seni gerçekten seviyorum.

İÇİNDEKİLER

Önsöz	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
The Neighborly Uygulamasından	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7 Metin	
Dizisi Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Metin Dizisi	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
The Neighborly Uygulamasından	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Metin Dizisi	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Metin Dizisi	
Bölüm 29	

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[The Neighborly Uygulamasından](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36 Metin](#)

[Dizisi Bölüm 37](#)

[Epilog Bonus](#)

[Epilog](#)

[EMMA'DAN BİR NOT](#)

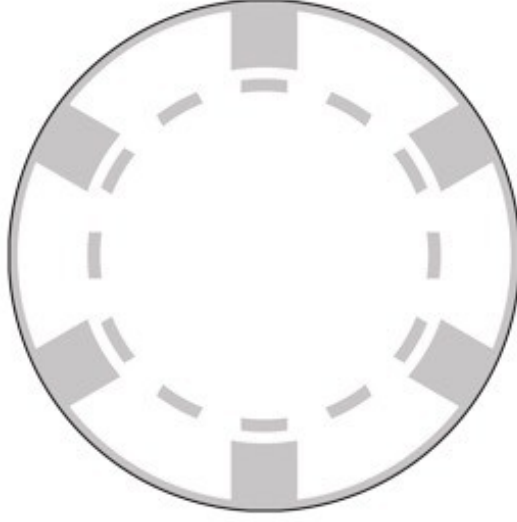
[Teşekkür Yazar Hakkında](#)

[Sonra Ne Okumalı](#)

BLUFF:

oyuncunun elindeki kartlar hakkında diğerklerini aldatmak amacıyla yapılan bir hareket;
başkalarına veya kendine söylenen yalan

BİRİNCİ BÖLÜM

James

Sheet Cake adında saçma sapan bir kasabanın ıssız kaldırımında durmuş, harap bir depoya bakıyorum. Bu sıradan bir bina değil, birkaç ay içinde sihirli bir şekilde başarılı bir bira fabrikasına dönüştürmem gereken bir bina. Burası, son zamanlarda aldığım bir dizi kötü kararın başlangıç noktası.

Bu yüzden başkalarının sözünü dinlemiyorum. Bu yüzden yalnız çalışıyorum, ailem beni kontrol delisi olduğum için alay etse de umursamıyorum. Çünkü birazcık bile gevşediğimde, otuzuncu doğum günümde kendimi burada, Teksas'ın küçük bir kasabasında, hayatımdaki tüm seçimleri sorgularken buluyorum.

Ama olası çözümleri ve çıkış stratejilerini düşünürken, başka bir kötü karar daha ortaya çıkıyor, bu sefer insan şeklinde. Blokun ortasından onun topuk seslerini duyuyorum. Zaten kaldırımdan çok çukur olan bir sokakta kim yüksek topuklu ayakkabı giyer ki? O giyer.

Tam yanımda, cildimi kaşıdırmaya yetecek kadar yakın durarak, benim duruşumu taklit ediyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, binaya bakıyor. Bakmayı reddediyorum. Onu görmezden gelirim, belki gider.

Şüpheliyim.

Winchester Boyd ruhumun bir çivisi gibi. Şu anki varlığımın belası. Ve bugün saat dokuz itibarıyla, benim çalışmam.

Saatime bakıyorum. Dokuz sıfır bir. Derin bir nefes alıyorum.

Winnie hiçbir şey söylemiyor ve ben de vücudumdaki her hücre, küçük,

Onun yanında olmak, kaba zımpara kağıdıyla masaj yaptırmak gibi.

Çenemi sıkarak, dikkatimi boş depoya ve ona bağlı tahıl silolarına veriyorum. Hepsi metal, çoğu oluklu. Birçoğu paslanmış. Winnie ve ben gergin bir sessizlik içinde dururken, tek gözlü turuncu bir kedi çitin altından sıyrılıyor ve sanki burası onunmuş ve biz izinsiz girenlermişiz gibi dolaşıyor. İyi tarafı, kedi sorunu olması fare sorunu olmadığı anlamına geliyor.

Şu anda pozitif düşünme konusunda kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.

Kedi sarı gözünü bana kırıştırtıyor, sonra oturup bacaklarının arasından başlayarak kendini yıkamaya başlıyor. Tabii ki öyle yapar.

"Biraz karışık bir durum, değil mi?" diye soruyor Winnie. "Ama..."

"Güzel bir tavır." Onun sözlerine sinirlenmeden edemiyorum. Winnie konuşmadan önce, sadece onun varlığıyla bile yeterince sinirlenmişim.

Neden bu kadar sinirleniyorum? Küstah, alaycı konuşması ve belki de kimyasal düzeyde daha derin bir şey yüzünden. O ve ben, aynı kutbu dışa bakan mıknatıslar gibiyiz, aramızda görünmez ama hissedilebilir bir itme yaratıyoruz. Tanıştığımız ilk andan itibaren, sanki konuşmadan önce onu kırmışım gibi, hiçbir neden yokken bana karşı tamamen temkinli davrandı. Bu da beni kırdı.

Mesele şu ki, binayla ilgili değerlendirmelerine katılmıyorum.

Burası tam bir karmaşa, ama benim karmaşam. En azından Tank ve Pat'in ikna etmesinden sonra benim oldu. Belki de tüm bunların akılcılığını sorguluyorum — Sheet Cake'e taşınmak, küçük bir ev bira üretim sisteminden on bin varillik bir işletme ve tadım odasına geçmek ve bu devasa, paslanmış binayı kullanmak — ama bunu itiraf etmeyeceğim.

Bunu başaracağım. Çünkü Dark Horse Brewing başarısız olursa, sadece benim birikimlerim tehlikeye girmez. Onunla başa çıkabilirim. Ama ailem sadece iş hakkında çok fazla meraklı görüşlere sahip değil, aynı zamanda finansal olarak da yatırım yaptı. Ve ben *onları* hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"Henüz bitirmedim," diyor Winnie. "Biraz karışık ama..." "Özetini anladım."

Winnie'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama ona dönmeyi reddediyorum. Şimdi, ben sözünü kesmeden önce ne söylemeyi planladığını merak ediyorum. Bilmek istemem içimi yakıyor, parmaklarım titriyor.

Ama NE, Winnie?

Birkaç saniye boyunca sessiz kalıyor. Sonra gözümün ucuyla onun başını salladığını görüyorum. "İş yerimizdeki dinamiklerin nasıl olacağını merak ediyordum.

Şimdi anladım."

"Anlat bakalım."

"Çalışanlarının şirket politikasına uymasını istiyorsun. Gerçeği söylememelerini, özellikle de inciticiyse. Doğru mu?"

Bu kadın benim ölümüm olacak. Kelimenin tam anlamıyla, mecazi olarak, belki de her ikisi birden.

"Buz gibi. Soğuk."

Şimdi ona dönüp bakıyorum, bu da her şeyi daha da kötüleştiriyor. Çünkü, beni bir anda sinirlendirebilmesine rağmen, Winnie'nin tüm özellikleri bir araya gelerek baştan çıkarıcı bir bütün oluşturuyor: ipeksi sarı saçlar, siyah çerçeveli gözlüklerin ardındaki koyu mavi gözler, o akıllı ağızdan öpülmek için yalvaran kırmızı rujlu dudaklar. Onun stili, benim stil anlayışından çok farklı olsa da, keskin bir pin-up kıızı stili: kemerli diz boyu eteğin içine sokulmuş düğmeli bluz, ayak parmakları için küçük bir kesik olan topuklu ayakkabılar, etrafına bir fular bağlanmış yüksek at kuyruğu. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı, görünür cilt eksikliği, daha az giyinmiş olmasından daha seksi geliyor. Kıvrılmış kollarından görünen dövmelelerinin izleri, daha fazlasını görmek istememe neden oluyor.

Ona olan ilgim bir refleks, ortadan kaldırmayı planladığım bir refleks. Şu ana kadar, bu kendimi hapsirmaktan alıkoymaya çalışmak gibi bir şey.

Her an, onda sevmediğim şeyler bu çekiciliği bozabilir.

Her an.

Bugün olması tercih edilebilir. Şu an olması mükemmel olurdu.

"Bana açıklayın patron, bir çalışandan ne bekliyorsunuz?"

Sesimdeki hırslımı gizlemiyorum. "Yerini bilen ve o yerde kalan biri."

Vay canına. Otoriter bir pislik gibi konuşuyorum. Berbat bir patron. Olmak istediğim türden bir adam değilim. *Olduğum* adam da değilim.

Huysuz bir adam olarak tanınıyor olabilirim, ama bu sadece ailemin geri kalanına kıyasla. Pat neşeli, gürültücü biridir ve hepimizin futbol günlerinden dolayı Tank diye çağırdığımız babam, neredeyse hiç gülümsemeden ve kahkahalar atmadan durmaz. Collin daha ciddi ve gergindir, ama yine de sıcakkanlı ve naziktir.

Sadece kız kardeşim Harper benim kadar yoğun ve gülümsemeyi şeker dağıtmak gibi yapmıyor. Ama kimse *ona* huysuz demiyor. Annemizi kaybettikten sonra, hepimiz küçük kız kardeşimizi koruduk ve ona karşı eleştirel olamayacak kadar koruyucu davrandık.

Winnie'nin yanında, benimle dalga geçtikleri kişiye dönüşüyorum, hatta daha da kötüsü. Kafamın üzerinde küçük bir fırtına bulutu dolaşan, kendimin karikatür versiyonu gibiyim. Huysuz bir morukum. Hayatım çimlerin üstünde ve Winnie'ye oradan inmesini bağıyorum.

Uzun ve alçak bir ısıklık çalar. "İşimin bir parçası da sana kahve getirmek mi? Çünkü bu sabah yeterince içmemişsin."

Winnie'nin kahve hazırlamak gibi kişisel bir şeyi yapması fikri beni rahatsız ettiğinden, elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Bana kahve getirmeyeceksin. Ya da kuru temizlemeden kıyafetlerimi almayacaksın."

Winnie yıpranmış kot pantolonuma ve motosiklet botlarıma bakar. "İyi. Çünkü bu ayki kuru temizleme faturanı hayal bile edemiyorum. Muazzam olmalı."

Başka birinden gelseydi, bu sözler beni güldürürdü. Ama ondan geldiği için, yanağımın içini ısıtırıyorum. Winnie hakkında söyleyeceğim bir şey var: çok zeki. En azından konuşma konusunda. Bunun işine nasıl yansıdığını göreceğiz.

"Sadece çok çalışacak birini istiyorum. Drama istemiyorum." Onu gözlerimle süzerim, ima ettiğim anlamı yakalamasını umarak: *Beni kışkırtmayı bırak. Akıllı yorumları kes.*

"Anladım patron. Kahve içmeden ve kuru temizleme işleri yapmadan, görünmeden ve ses çıkarmadan işimi yapacağım."

Bana orta parmağını gösteren bir selam verir. Ben bir ayıyım ve o orada durmuş sırtarak beni dürtüyor. Dramatik bir durum yok.

"Böyle mi olacak?" diye soruyorum, ona uzun uzun bakarak. En iyi fikir değil, özellikle de bakışlarım onun kırmızı dudaklarında takılıp kaldığında. Dikkatimi tekrar depoya çeviriyorum. "En iyi ilk izlenim değil."

"Sana da aynısı." Önümüzdeki açık kapıyı işaret ediyor. "Yani, *ilk gününe hoş geldin* afişi bile yok mu?"

"Üzgünüm. Parti planlama komitesini dağıttım."

Winnie bana dönerek ellerini beline koyar. Bakmamaya çalışırım ama bakarım, bu imkansızdır. Ona dönerek, onun daha önce yaptığı gibi pozunu taklit ederim. Birkaç kez gözlerini kırpar, sonra güler. Başını geriye atar, at kuyruğu sallanır, boğazının yumuşak kıvrımı ortaya çıkar.

Yutkunuyorum. Ona dik dik bakıyorum. Bekliyorum.

Winnie'nin kahkahası kıkırdamaya dönüştüğünde tüm vücudum yanıyor. Gözlüklerini kaldırır, derin mavi gözlerinden yaşları siler. Ben kıkırdamam.

"Bu *The Office*'e bir gönderme miydi?" diye sorar sonunda, ağzının bir tarafında bir gülümseme belirir.

"Hayır."

Kesinlikle öyleydi, ama ölüm döşegindeyken bile bunu inkar edeceğim. Ailem dışında şaka yapmam. O zaman bile nadiren yaparım.

Bu... bir istisnaydı. Bir aksaklık. Bir *hata*. İlk günden itibaren vermek istediğim izlenim bu değildi. Arkanı döndüğümde, turuncu kedi tek sarı gözüyle sanki içimi görebiliyormuş gibi bana bakıyor. Başka bir kedi, bu sefer siyah olan, yakındaki bir odun paletinin üzerine atlıyor ve şimdi Winnie ile stüdyo seyircisi önünde gösteri yapıyormuşuz gibi hissediyorum.

Zaten uzun olan yapılacaklar listeme "*Kedilerden kurtulmak*"ı eklemeyi aklımda not ediyorum. Sonra Winnie'nin yapılacaklar listesine "*Kedilerden kurtulmak*"ı eklerken gülümsemeyi zorla bastırıyorum.

"Çok yazık," diyor Winnie. "Bir an için tüm bunların altında bir mizah anlayışı saklı olduğunu düşündüm."

Elini vücudumun üzerinde gezdiriyor, bakışları başımdan botlarıma kadar iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor. Nabzım hızlanıyor, kesinlikle benim iznim olmadan. Bana bakışlarından hoşlanmamam gerek. Ama hoşlanıyorum ve *daha fazlasını* istiyorum, kendime bunun kötü bir fikir olduğunu söylesem de.

Bugün söylediği her kelime benden bir tepki almak için tasarlanmış gibiydi. Ona da aynısını tattırsam iyi olur. "*Ne* altında?"

Winnie ilk kez soğukkanlılığını kaybetti. Küçük bir kayma, ama ayaklarının üzerinde nasıl kaydığını görüyorum. Nefesinin kesildiğini duyuyorum. Onun kıvranmasını izlemeyi seviyorum.

"Biliyorsun," diyor. Cevap vermediğimde, inliyor. "Ugh. Söylemek zorunda mıyım? Huysuz tavırlarının altında mizah bulmak şaşırtıcı. Çizmeler. Her şey. Sen, kalpleri çalmak ve yumurtalıkları patlatmak için hazır olan kurgusal bir kötü çocuğun canlı vücut bulmuş hali gibisin."

Yumurtalıklar mı dedi? Kaşlarımı çattım. "*Neyi* patlatmak?"

Winnie bir eliyle yüzünü kapatır ve inler. "Lütfen, lütfen söylediklerimi unut."

Seve seve. İlk kez, boş elinde turkuaz renkli bir zarf olduğunu fark ediyorum. "O ne?"

Winnie gözlerini açar, sonra sanki elinde bir tebrik kartı tuttuğunu unutmuş gibi aşağıya bakar. Hemen onu arkasına saklar. "Hiçbir şey."

Ben bakmaya devam ediyorum.

Sinirli bir şekilde homurdanarak zarfı uzatır, ben hareket etmediğim için onu sallamaya başlar. Sonunda zarfı göğsüme vurur. "Al şunu."

Alıyorum ve parmaklarım onun parmaklarına değdiğinde, sanki yanlılıkla elektrikli bir kabloya dokunmuşum gibi tüm vücudum elektriklenmiş gibi hissediyorum. Bu tamamen yabancı bir his ve hoşuma gidip gitmediğine karar veremiyorum. Winnie elini geri çekip ovuşturuyor, sanki o da aynı şeyi hissetmiş gibi.

Zarfı elimde çeviriyorum. Mühürlü ve üzerinde hiçbir şey yazmıyor. "Şimdi açmalı mıyım?"

"Sana kalmış. Patron sensin."

Onun bakışları üzerimdeyken açmak istemiyorum. Winnie'nin çok fazla şey gördüğünü hissediyorum. Ama sabırsızlanıyorum. Zarfı yırtarak açıyorum, kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Bu çok saçma. Doğum günümde bana bir kart gönderdi. Aman ne önemli. Doğum günlerinden nefret ederim. Beni beş dakika tanısaydı, bunu bilirdi ve bana hiçbir şey almazdı.

Ya da belki... tam da bu yüzden bana bir şey aldı.

Kartı çıkardığımda, bir peniden daha küçük bir şey yere düştü. Winnie hızla eğilip onu aldı, ama geri vermedi, yumruğunda sıkıca tuttu. Bir dakika sonra ona soracağım, ama önce karta bakacağım.

Ön yüzünde, kökleri yerin derinliklerine uzanan bir çizgi film bitkisi resmi var, yeşil yapraklarla çevrili ince sapında mutlu bir yüz var. Üzerinde şöyle yazıyor: "*Tohumları ekmeye...*". Kartı açıyorum ve geri kalanını tamamlıyorum: "*verimli bir ortaklık için*". El yazısı, üzerinde de gülen bir yüz olan bir elmanın üzerine yazılmış.

Tamam, bu bir doğum günü kartı DEĞİL. Winnie altına bir şeyler yazmış, ama el yazısı bir çocuğunkinden bile kötü olduğu için okumam biraz zaman alıyor.

"Harika bir *vals ortaklığına* mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Dans etmek iş tanımında yok."

"El yazım o kadar da kötü değil!" diye tersler. "Burada açıkça 'çalışma' yazıyor, çalışma ortaklığı."

Winnie kartı elimden kapıyor. Ama ben hemen geri alıyorum ve onun ellerini tekrar kartı kapmaya uzandığında kartı başımın üstüne kaldırıyorum. Onun kartı kapmak için zıplayacağını ve bu da bizi bir ilkokul bahçesine götüreceğini bekliyorum, ama o sadece başını eğip, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor.

"O neydi?" Kartı arka cebime, görünmeyecek ve ulaşamayacak bir yere soktum.

"Hiçbir şey." Karttan düşen şeyi uzattı. "Al."

Onun parmaklarından almak yerine, avucumu uzattım, onun dokunuşuna karşı aptalca bir tepki verme riskini almak istemiyordum. Elime küçük, siyah bir nesne bıraktı.

"Bu bir tohum," diyor, sanki anlamayacağımı düşünürcesine yavaşça konuşuyor.

"Tohumları duydum. Peki bununla ne yapmam gerekiyor?"

Winnie ellerini havaya kaldırır ve ben onun telaşlı halini görünce gülümsemeyi zor tutarım. "Ekim! At! Ye. Umurumda değil. Bu bir jestti. Açıkça yanlış bir jest. Neyse. Bütün bunları unut ve bana ne yapmam gerektiğini söyle, iş beklentileri falan. İlk görevim ne?"

Avuç içimde tohumları sıkıca tutuyorum, özür dilemekle Winnie'ye bu işin sonuçta yürümeyeceğini söylemek arasında kalmış durumdayım. Ne vals gibi bir ortaklığımız olacak *ne de* işleyen bir ortaklığımız. Aramızda çok fazla ŞEY var.

Bunun yerine, boğazımı temizliyorum. "Web sitesinde çalış. Bu konuda iyisin, değil mi?"

Pat yalvardığında ve ardından karısı ve Winnie'nin arkadaşı Lindy de biraz daha yalvardığında onu işe almayı kabul etmemin tek nedeni buydu. Henüz yeni başlıyorum ve bir sürü çalışan almaya ihtiyacım yok. Ama aynı zamanda kendim bir web sitesi kuramam, bu yüzden onun çok geçici bir geçici çalışan olmasına evet dememin nedenlerinden biri de bu.

Evet dememin diğer nedeni ise suçluluk duygusu. Tank kasabayı satın alana kadar —çünkü, evet, bu *Schitt's Creek* gibi dizilerin dışında da geçerli bir durum—Winnie, şehir merkezindeki mülkü satıp parayı alıp kaçan sahtekar belediye başkanı için çalışıyordu. Onun gidişiyle, belediye meclisi, henüz tarihi belirlenmemiş olan özel belediye başkanlığı seçimine hazırlanırken Winnie'nin pozisyonunu kaldırdı.

Winnie sırtarak soğukkanlılığını geri kazanır. "Benim iyi olduğum birçok şeyden biri."

Beynimin bu konuyu daha fazla kurcalamasını engellemeye çalışıyorum, diğer şeyler nelerdir diye merak ediyorum. *Bilmeme gerek yok. Umurumda değil.*

"Harika. Henüz Wi-Fi kurulumumuz yok, bu yüzden evden veya başka bir yerden çalış." Elimi sallayarak onu uğurluyorum.

Kaşlarını çatar. "Hepsi bu mu? Uzaktan çalışıp bir web sitesi kurmak mı?"

"Evet."

"Önce talimat yok mu? Takım toplantısı yok mu?" "Biz takım değiliz."

"Anlıyorum."

Umarım öyle olmaya başlamıştır. Burası sıcak ve samimi bir çalışma ortamı olmayacak. Biz ortak değiliz ve ben kesinlikle yılın patronu ödülünü kazanmayacağım.

Winnie öyle ve her anlamda geçici olarak kalması gerekiyor. "Hepsi bu mu? Ne istediğini biliyorsam, uyurken bile senin için bir site yapabilirim Ama site için ne hayal ettiğinizi hiç bilmiyorum. Marka, renkler..."

"Ne yaparsan yap, sorun olmaz."

"Nedense, bundan şüpheliyim. Her ayrıntının her yönünü kontrol etmek istediğinizi hissediyorum. Öyleyse, neden benimle oturup ne istediğinizi konuşmuyorsunuz?"

Winnie'nin beni bu kadar iyi anlamasından nefret ediyorum. Onun ne kadar haklı olduğunu ona belli edemem. Ya da son zamanlarda hayatımın ne kadar kontrolden çıktığını, beni neredeyse sürekli endişe içinde bıraktığını.

"Vakit yok."

Aslında bu doğru. Yarın öğleden sonra bir müteahhit gelecek, böylece iç mekanın yenilenmesi için plan yapmaya başlayabiliriz. Ama bina hala yarısı çöp dolu ve düzgün bir inceleme yapabilecek kadar işleri halledebilirim şanslı sayılırım. Elektrikçi bu hafta sonlarında gelecek, ardından da tesisatçı. Gerekli izinleri aldım, en azından evrak işleri halloldu. Ama yapılacak onca iş beni endişelendiriyor, çoğu da benim hiç umursamadığım şeyler. Asıl yapmak istediğim şeye, bira yapmaya, bir an önce başlamak istiyorum. Ne yazık ki, ekipman ve bira kazanlarının kurulumu, diğer her şey bitmeden yapılamaz. Winnie, öfkeli bir kalabalık gibi ses çıkarmaya başlayan düşüncelerimi kesintiye uğratıyor.

"Ne zaman check-in yapacağım? Sizinle nasıl iletişime geçmeliyim?" "Mesaj atabilirsiniz."

"Tahmin edeyim, telefonla konuşmayı sevmiyorsunuz, değil mi?" diye gülümseyerek sorar.

Cevap vermiyorum. Görünüşe göre cevap vermeme gerek yok, çünkü kapalı ifadem Winnie'ye bir şekilde açık bir kitap gibi geliyor. Bu konuda bir şeyler yapmam lazım.

Numaralarımızı değiştiriyoruz ve hemen ardından telefonumdan onun gönderdiği bir mesaj geliyor. Michael Scott'ın bir gif'i.

Kaşlarımı attım. O sırttı. *The Office*'e atıfta bulunduğum için pişman olacağım. Ona numaramı verdiğim için de pişman olacağım.

"alışma saatlerime gelince, bir hesap tablosu hazırlamalı mıyım?" "Olur."

Hesap tablolarından nefret ettiğimi ona söylemiyorum. Harper her zaman onlar hakkında bana baskı yapıyorlar. İş için gerekli bir kötülük olduklarını biliyorum, ama bir daha asla bakmak zorunda kalmasam, çok iyi olur.

"Peki, madem öyle, ben çıkıp işimi yapacağım." O uzaklaşmaya başlar.

Tanıdık olmayan bir çaresizlik hissi ağzımı kurutuyor. Winnie'nin gitmesini istediğim kadar, gitmesinden de nefret ediyorum. Bir saniyede karar veriyorum, sözler ağzımdan çıkar çıkamaz pişman oluyorum. "Yarın saat sekiz buçukta burada ol." Onu baştan aşağı szsdm. "alışmaya hazır giyin."

Winnie ellerini beline koyar ve göz lüğü burnundan kayar. Onu geri itmek için kendimi zor tutarım. "şu anda çalışmaya hazırım."

"Ağır işler ya da ağır yükler taşımak için hazır değilsin. Binayı temizlerken topuğun ya da tırnağın kırılmasını istemem."

Winnie gülüyor, bu ses kalbimi bir yumruk gibi sıkıştırıyor. "Ah, James. Bu çok eğlenceli olacak."

Eğlence, Winnie ile çalışmanın nasıl olacağını tanımlamak için aklıma gelen en son kelime. *İşkence* daha uygun bir seçim.

Omzuma iki kez hafifçe vurur, sonra göz kırpar ve boynumdan kafa derime kadar bir sıcaklık yükselir. Kızaran bir adam değilimdir, ama cildimin altında sıcaklığım tehlikeli bir düzeye yükselir.

"Hazırlıklı geleceğim *patron*."

Patron kelimesini vurgulama şekli beni tedirgin ediyor. Çünkü bana patron diye seslenişini seviyorum ve bunu kabul edemem. Kabul etmeyeceğim. Sadece başımı sertçe sallayarak yanıt veriyorum.

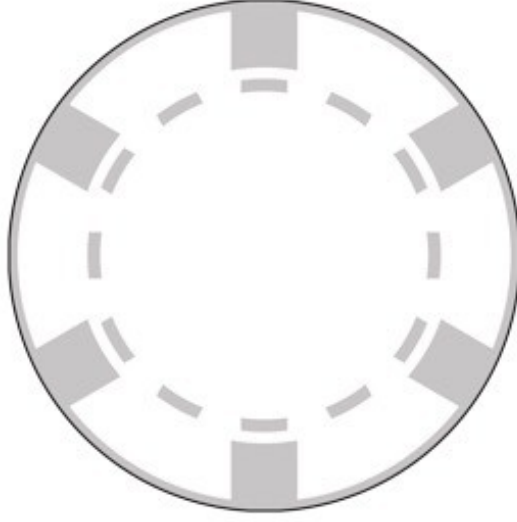
"Yarın görüşürüz," diyor Winnie uzaklaşırken.

Yarın. Tamamen inanmadığım bu binada, yaşamak istemediğim bir kasabada, birlikte çalışmak istemediğim bir çalışanla işe başlayacağım. Turuncu kedi miyavlıyor, ben de ona bakıyorum ve ona katılan birkaç kedi daha görüyorum. Hepsi de sert görünüyor, hepsi de bana evlerini ele geçirmem için meydan okurcasına bakıyor.

Gölümsüyorum, yarın Winnie'ye diğér işinin kedileri kovmak olduğunu söyleyeceğimi biliyorum. Sabırsızlıkla beklediğim bir şey.

Mutlu yıllar bana.

İKİNCİ BÖLÜM

Winnie

"Bu kadar mı? Ayrılmamızın senin için sorun değil mi?" diye soruyorum, sesimin keskin tonunu bastıramadan. "*Sorun* değil mi demek istiyorsun?" Dale'in iç çekişi, telefonumu Val'in sanat stüdyosunun duvarına fırlatmak istememe neden oluyor.

Val'in sanat stüdyosunun duvarına fırlatmak istiyorum. "Daha kabul edilebilir bir kelime seçimi ne olurdu, Winnie?" Val yüzümdeki ifadeyi fark edip yüzünü buruşturuyor, sonra kaşlarını kaldırıp sessizce iyi olup olmadığımı sorar. Dışarı çıkmadan önce elimi sallayarak onu reddederim. Kasım havası hafif bir soğukluk taşır ve ben titreyerek kolumu belime dolarım. Val'in teyzesi Mari'nin yaşadığı ana ev karanlıktır, ama köpeklerden birinin verandada kuyruğunu salladığını duyuyorum. Dayanışma gösterisini takdir ediyorum.

Derin bir nefes alıp, gergin veya üzgün olduğumda en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Alaycı zırhımı giyip, sarkastik kılıcımı elime alıyorum. Tıpkı bugün James'in önünde kendimi rezil ettiğimde yaptığım gibi.

Yeni işe iyi bir başlangıç yapmak niyetindeydim. Ona bir kart ve sembolik bir tohum getirdim, ki şimdi bu beni utandırıyor. Ne çocukça! Mari'nin lokantasında kahve içerken, aynı masada oturup dizüstü bilgisayarımdaki renk ve düzen seçeneklerine bakarak onun web sitesini tartıştığımızı hayal etmiştim. Model bir çalışan olacaktım.

Ama James bana ayakkabısının tabanına yapışmış sakız gibi baktı. Hayır, daha da aşağı. Ben ayakkabısının tabanındaki sakızda yapışmış kirim. Güvenimi kaybettim ve sinirli oldum, kırılğanlığımı kuru mizah ve alaycı sözlerle örtbas ettim.

Şu anda olduğum gibi.

"Bir yıldır birlikteyiz, Dale. Sadece 'iyi' dışında bir tepki beklerdim."

"*Benden ayrılan sensin. Yalvarmamı mı istiyorsun? Ağlamamı mı?*"

Bir şeyler *hissetmeni istiyorum*. Ben de *bir şeyler hissetmek istiyorum*.

Ve sorun da tam olarak bu. Bu sade yulaf ezmesi gibi ayrılık, ayrılığın asıl nedeni. Bu sabah huysuz patronumla tartışırken, bir yıllık ilişkiyi sonlandırırken hissettiğimden daha fazla hissettim.

Ve bu yüzden bunu yapıyorum. Çok yakışıklı, çok kaslı, koyu saçlı huysuz James yüzünden değil. Hayır. O adama on fitlik bir sopayla bile dokunmam.

Bununla birlikte, James'in yanında olmak, aylardır bildiğim ve kaçındığım şeyi daha da belirgin hale getirdi: Dale ve benim aramızda hiçbir tutku, hiçbir kimya yok.

İlişkimiz... *iyi*. Ayrılığımız da...

iyi. İyi, iyi, iyi.

Aramızdaki ilişkinin bitmesinden değil, Dale'in sıkıcı tepkisinden dolayı üzgünüm. Bu gerçekten adil değil. Bunun tamamen farkındayım. Ama onun duygusal tepkisizliği canımı yakıyor. Onun iyiliği, beni bir şekilde hiç de iyi hissettirmiyor. Değerli hissettirmiyor. İstenen hissettirmiyor.

En sevdiğim kırmızı açık burunlu ayakkabımın topuğu kırıldığında, Dale'in bu ayrılığa gösterdiği ilgiden daha fazla önem verdim. Aslında çöp tenekesinin başında durup, bir çeşit yapıştırıcı denemeli miyim yoksa bir ayakkabı ustası mı bulmalıyım diye düşünüyordum. (Böyle bir şey var mı?) Bu arada Dale sadece omuz silkiyor ve beni çöp konteynırına atıyor. Onun için kırık bir çift topuktan daha az değerim var.

Belki Dale benim için mücadele etseydi, birazcık bile olsa ilgilenseydi, bu ilişki kurtarılmaya değer bir şey olurdu. Dale yine iç çekiyor. Belli ki bir tür iç çekme virüsü kapmış. Ya da bu ayrılık o kadar sıkıcı.

"Gerçek şu ki, bu hafta senden ayrılacaktım," diyor. "Başka biriyle tanıştım."

Kurtarılmaya ne kaldıysa. İlişkimiz, büyük araba ezme makinelerinden birine girip düzleştirilip metal bir krep haline getirilmek üzere olan bir hurda araba gibi. Ama... ezilen benim.

Nefesim trakeam ile akciğerlerim arasında sıkışmış durumda. Her şey çok sıkışık geliyor. Beynimin mantıklı kısmının

gemiği yönetmesi için çok uğraşıyorum. *Onunla* ayrılıyordum. Başka biriyle tanışmışsa ne önemi var? Zaten onunla birlikte olmak istemiyorum. *Sorun yok.*

Ama kesinlikle iyi değil. Başka biriyle tanıştığını bilmek, zihnimi gitmek istemediğim yerlere götürüyor. Onunla ne kadar zaman önce tanıştı? Beni aldattı mı? Bu tür şeyleri düşünmeme izin veremem, yoksa çökerim.

"İyi misin, Winnie?"

"İyiyim."

İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık, sonra o, "Sana mutluluklar dilerim," dedi.

Keşke kısa bir iskeleden uzun bir yürüyüşe çıksan, Dale. Bu arada, adın berbat.

Telefonu kapatıp, telefonu fırlatıyorum. Duvara değil, bahçeye. Çünkü küçük bir öfke nöbeti geçiriyor olsam da, pratik biriyim. Şu anda yeni bir telefon almaya gücüm yetmez. Umarım çimler yeterince yumuşaktır da ekran kırılmaz.

Şimdilik onu öylece bırakıp garaja geri dönüyorum. Val, teyzesi Mari'nin garajında çalışıyor ve üstündeki küçük dairede yaşıyor. Mari, anneleri kaçtıktan sonra Val ve kız kardeşlerini büyütmek için Kosta Rika'dan taşınmış. Sofia ve Camila üniversiteden sonra Sheet Cake'e geri dönmediler, ama Val, benim ve Lindy gibi, buradan uzak kalamadı.

Val'in kapının yanında bir ısıtıcı var ama biraz önce kapattı. Büyük bir tablo üzerinde çalışıyor, bu yüzden ayakta duruyor ve bir dansçı gibi tuvalin önünde ileri geri hareket ediyor. Dale ile konuşmak için ayrıldığımdan beri Val, tişörtünü ve erkek şortu iç çamaşırını çıkarmış. Mavi ve yeşil çizgiler çıplak kollarını kaplıyor, zengin kahverengi teniyle parlak bir kontrast oluşturuyor.

Val bir şeye odaklandığında onu asla rahatsız etmek istemem, ayrıca Dale hakkında konuşmaya hazır da değilim, bu yüzden sessizce bir tabureye oturuyorum. Onun çalışmasını izlemek terapötik bir etki yaratıyor. Çirkin konuşmamın izlerini silmeye çalışıyorum, tuvalin üzerinde hareket eden fırçanın rengi ve sesine kendimi kaptırıyorum. Val çalışırken acı yavaş yavaş azalmaya başlıyor.

Bu tür sanat benim anlayışımın ötesinde, bu yüzden Val'i çalışırken izlemeyi çok seviyorum. Bu, ilham verici bir şey. Grafik tasarım yapabiliyorum, ama somut görüntüler ve şekillerle çalışıyorum. Val'in tuval üzerine anlamlı ama soyut bir şekilde renkleri damlatma, sıçratma ve karıştırma yeteneği benim anlayabileceğim bir şey değil. Val'in şu anda olduğu gibi işine kendini kaptırmasını da çok seviyorum. Sanırım içeri girdiğimi fark etmedi bile.

Henüz kendimi kaptırabileceğim bir şey bulamadım, ama denemedik kalmadı. Grafik tasarım, web tasarım, kokteyl yapımı, kitap blogculuğuna kısa bir giriş. Belki de sonunda uygulama geliştirmede tutkumu buldum diye düşündüm. Sheet Cake'de geliştirdiğim ve aktif olarak test ettiğim Neighborly uygulamasından gurur duyuyorum, ama şimdiden sıkıldım. Satışa hazır hale getirecek güncellemeleri tamamlayamıyorum. Sheet Cake dedikodularından bu kadar keyif almıyor olsaydım, çoktan kapatmış olurum. İnternetteki yorumları denetlemek, insanın ruhunu emip bitirmeye yeter.

Val tuval üzerinde temiz, emin vuruşlar yaparken göğsümdeki ağrı artıyor. Kendi tutkumu, tutkulu olduğum bir şeyi bulmam gerekiyor.

Ya da birini.

Bu da beni Dale'e geri getiriyor. Ya da, tam olarak Dale'e değil, ama Val'in resim yaparken hissettiğimin yarısını bile hissettiren bir erkekle tanışmamış olmam gerçeğine. Bir yıl süren, gayet iyi giden ilişkim kısa bir telefon görüşmesiyle sona erdi ve şimdi, sadece birkaç dakika sonra, her şey çok netleşti.

Dale'i sevmiyordum. Onu ne kadar *sevdiğimden* bile emin değilim.

Öyleyse... neden onunla birlikteydin? Cevap hemen geliyor ve hiç hoşuma gitmiyor. Dale ile birlikteydin çünkü o *güvenliydi*. Tıpkı mesleki bir tutku bulmaya çalışmak yerine belediye başkanının resepsiyonisti olarak çalışmak gibi - o da *güvenli*.

Val'in sahip olduğu şeye, tutkuya ve amaca sahip olmayı arzuluyor olabilirim, ama yine de düşük riskli veya risksiz seçenekleri tercih etmeye devam ediyorum.

Birkaç dakika sonra Val geri adım atar ve başını eğerek tuvali inceler. Bana bitmiş gibi görünüyor, ama o inler ve fırçayı bir kavanoza bırakır. Arkasını döner ve beni görünce gözlerini kırpar, sanki burada olduğumu tamamen unutmuş gibi.

"Oh, merhaba." Gözleri yumuşar. "Ayrılık nasıl gitti?"

Omuz silkiyorum. "Tarihin en sıkıcı ilişkisinin uygun, heyecansız bir sonu oldu. Aylar önce bitirmem gereken bir ilişki."

"Anlamadım? Yani, üzülmedim, ama sen üzgünsen ben de üzgünüm." Val, benim düşünceme göre cesur bir sempati gösterme çabasıyla yüzünü zorluyor, ama bu çabası tamamen ıskalıyor. Sanki bir kurbağa yalamış gibi görünüyor. "Üzgün müsün?"

"Hayır."

Üzgün değilim, ama *bir şey* hissediyorum. Bu his, adını koyamadığım, içimi kemiren, ağır bir duygu. Bazen beni vuruyor, her zaman nedenini bilemiyorum, ama bugün nedeni çok açık.

Buna yağlı hissetmek diyorum ve çoğunlukla bunu herkesten iyi saklıyorum.

"O zaman üzgün değilim," diyor Val, bana en yakın tabureye atlayarak.

"Sorun olur mu? Dale'i hiç sevmedim."

O ve Lindy, Dale'in en büyük hayranları olmadıklarını oldukça açık bir şekilde belli ettiler. Ya da hiç hayranı olmadıklarını. Ugh. Kesinlikle her zaman arkadaşlarımı dinlemeliyim.

Val'in ifadesi biraz kötücül bir hal alıyor. "Artık iş yerinde küçük bir romantizm için özgürsün."

Söylediklerimi unut. Arkadaşlarımı kesinlikle ASLA dinlememeliyim. "Çok mu telafi ediyorsun?"

Val eliyle bu sözleri reddeder. "Hayır. James'in bir rebound olması için Dale'i gerçekten sevmen gerekirdi. Tamamen dürüst olursak, bence Dale'le birlikteydin çünkü aşık olmaktan korkuyordun. Bu yüzden, asla aşık olmayacağını bildiğin biriyle çıktın."

İtiraz etmek istiyorum, ama aslında az önce kendime itiraf ettiğim şey bu değil mi? Benim neyim var? Neden güvenli bir hayat kuruyorum? Neden tutkulu olduğum bir iş veya erkek aramıyorum?

Val eğilip kolumu sıktı. "İyi misin? Sonuçta bu bir ayrılık. Bunu sindirmen lazım."

"Garip bir şekilde, gerçekten iyiyim. Dale'in umursamaması beni daha çok üzüyor."

Val kaşlarını çatı. "Üzülmedi mi? Çünkü, dürüst olalım, sen onun liginin çok üstündesin, chica."

"Ah, teşekkürler. Ama hayır. Ona ilişkimizi bitirmek istediğimi söylediğimde, sadece "*tamam*" dedi. Sonra bana biriyle tanıştığı için benden ayrılmayı planladığını söyledi."

"Seni *aldattı* mı?" Val'in kulaklarından adeta buhar çıkıyor. "Ben... bilmiyorum. Ayrıntılara girmedim."

Ve dürüst olmak gerekirse, bilmek de istemiyorum. Aldatmak asla iyi bir şey değildir. Ama bu fikir beni daha da üzen kendi nedenlerim var. Düşünmek istemediğim, Val ile tartışmak istemediğim nedenler.

"O zaman onu öldürürsem nasıl öldüreceğimi söylemeyeceğim," diyor. "Birini sadece bir kez öldürebilirsin, Valentina."

"Önemsiz bir ayrıntı. Dale hakkında bu kadar yeter." Avuçlarını birbirine sürter.

"Onu unutam. Hadi, chica. Unut, unut, unut."

Gözlerimi deviriyorum. "El hareketleri yapmam mı gerekiyor?"

"Evet. Zihin ve beden arasındaki bağlantı önemlidir. Onu silkelemeyi bırak, Winnie."

"Onu silkelemememiz gerektiğinden emin misin?" Val bana sert bir bakış atar. "*Sil.*"

Val genellikle ısrarcı biri değildir, ama ısrarcı olduğunda, ona karşı çıkmamak en iyisidir.

Bu yüzden, kendimi gülünç hissederek, Val ile birlikte ellerimi dramatik bir şekilde ovuşturuyorum. Bitirdiğimde kıkırdamaya başlıyorum ve o da geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Gördün mü? Çok daha iyi. Bir dahaki sefere daha akıllıca seçim yapacaksın. Gerçekten değer verebileceğin birine ihtiyacın var. Seni *hissettiren* birine."

James'in bana öfkeyle bakan görüntüsünün aklıma gelmesinden nefret ediyorum. *Yanlış duygu, beyin.*

"Tutkuya ihtiyacın var. *Aşk* istiyorsun."

Buzzer sesi çıkarıyorum. "Ben... hiçbir şey istemiyorum. Yalnızlık. Bekarlık. Huzur."

"Sıkıcı. Ayrıca, bu sana benzemiyor, chica. Sen *bir ateşsin*, ama bunu saklıyorsun. Ya da ondan kaçırıyorsun. Senin kadar parlak yanan birine ihtiyacın var." Val ayağa fırladı, koyu renkli gözleri parlıyordu.

"Ateş tehlikeli gibi geliyor."

"Ateş *hayat* gibi," diyor Val, daireler çizerek dönüyor, saçları havalanıp etrafında uçuşuyor. "*Yaşamak* istemiyor musun?"

Evet, tamam. Belki biraz sıcak bir ateş iyi olur. Tabii şöminenin içinde kalırsa, ait olduğu yerde. Kontrol altında tutulan ve yönetilebilen bir ateş, demir çubuklarla yönetilebilen ve fazla ısındığında metal bir ekranın arkasına saklanabilen bir ateş.

Senin istediğin ateş bu değil, bunu biliyorsun.

Aklım yine James'e gidiyorsa, bunun tek nedeni bu adamın bende farklı bir ateş uyandırmasıdır. Birincisi, sinirlenme. Ve yeni alevlenen bir merak ateşi, bu da huysuz adamın ardındaki kişiyi anlamak istememe neden oluyor. Bu, Val'in bahsettiği türden bir tutku değil. Kesinlikle aşk değil ve asla da olmayacak.

"Seni doğum günü partisine bırakabilir miyim?" diye soruyor Val.

Huysuz patronumdan bahsetmişken... Bugün onun doğum günü. Ona kesinlikle doğum günü kartı olmayan bir kart verdiğimde bunu kesinlikle bilmiyordum. Yüzündeki tuhaf ifadeyi merak ettim, ama bunun sadece ilk gününde patronuna kart vermek *tuhaf* olduğu için olduğunu düşündüm. Bu sabahki davranışımı düşününce, bir yağmur oluğuna girip saklanmak istiyorum. Tüm aptalca fikirler arasında, patronuma isteki ilk günümde kart (ve tohumları da unutmayalım) onun gerçek doğum gününde vermek, en aptalca fikirlerden biri.

Kardeşim bana parti hakkında mesaj attığında James'in doğum günü olduğunu öğrendim. Chevy daveti doğrudan Tank'tan almıştı ve bana iletmesini istemişti. James'in bununla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Benim de orada olacağımı bilseydi muhtemelen kendi partisini bile kaçırdı.

Açıkçası, bu da gitmenin cazibesinin bir parçası. Bu sabah kendimi aptal duruma düşürdükten sonra bile, adama bir *tohum* verdim.

"Parti çoktan başladı." "Geç kalmak hiç olmamasından iyidir."

James'e kalsaydı, benim gelmem hiç geç kalmamamdan daha iyi olurdu diye bir his var içimde. Ya da hiç gelmemem.

Val'e somurtkan bir yüz ifadesiyle bakıyorum. "Sen gitmiyor musun?"

Kafasını sallar, sonra resmine bakar. "Hayır. Çalışmak için sabırsızlanıyorum."

"Beni götürmek sorun olmaz mı?"

"Sorun değil," diyor. "Bu fırçaları temizleyeyim, sonra gidebiliriz."

Arabam Chevy'nin evinde, mali durumumu düzeltene kadar orada kalıyorum. Val beni akşam yemeğine aldı, sonra aniden resim yapma isteği duydu, ben de aniden erkek arkadaşımın ayrılma isteği duydum. Buraya geldik, sonra birlikte partiye gitmeyi planladık. Lindy, diğer en iyi arkadaşımız ve Bermuda Şeytan Üçgeni'nin üçüncü üyesi, Graham'larla olan bağlantımız. O aramızda olmadan hala biraz garip geliyor. O ve James'in en küçük kardeşi Pat, dün gece balayına çıktılar. Bu da demek oluyor ki, tek başıma kalacağım.

Val'e beni Chevy'nin evine bırakmasını söylemeliyim. Ama James Graham'ın doğum gününü nasıl kutlayacağına dair merakım çok büyük. Şüphelerimin doğru olup olmadığını görmek istiyorum. James tüm parti boyunca homurdanıp, sonra çok genç ve çok seksi bir vücuda hapsolmuş yaşlı bir adam gibi erken yatacak mı?

Val fırçalarını temizlerken, ben çimlerde telefonumu arıyorum. Telefonu çantama koyup, satın almaktan hala şüphe duyduğum James'in hediyesini alıyorum. Val ısıklıkla parmaklarında araba anahtarlarını çevirerek ortaya çıktığında, yüksek sesle boğazımı temizliyorum.

"Ne?" diye soruyor, kaşlarını kaldırdığını görünce.

Onun alt tarafına doğru başımı sallıyorum.

"Pantolon."

Val, boyalı çıplak bacaklarının üzerindeki erkek şortuna bakar ve güler.

"Arabadan çıkmayacaksam, pantolona gerçekten *ihtiyacım var* mı?"

"Ya Chevy seni hız yapmaktan durdurursa?"

Gençlik yıllarımızdan beri Val, kesinlikle ona layık olmayan ağabeyime delicesine aşık. Yani, Chevy'yi seviyorum, ama o gerçekten berbat kadınlarla çıkıyor ve Val'in ilgisini hiç fark etmemiş gibi görünüyor. Yine de, onun onu kenara çekip pantolonsuz halini görmesi fikri, Val'i içeriye koşarak geri dönmesine ve birkaç dakika sonra üst kısmı beline kadar açık olan bir tulum giyerek ortaya çıkmasına neden oluyor. Val, mekanikçi şıklığıyla hala seksi görünebilen tek kişi.

"Peki, James'e ne aldın?" diye soruyor Val, elimdeki çantayı işaret ederek.

Aslında bir kahve fincanı olmasına rağmen, onu bir Faberge yumurtası tutar gibi tuttuğumu fark ettim gerçekte bir kahve fincanı olmasına rağmen. Gerçekte James'e hiçbir şey almamalıydım. Onu reddedip tek bir sert "*HAYIR*" ile bana geri itse bile şaşırmazdım.

"Sadece bir kahve fincanı."

Val hiçbir şey söylemiyor, ama hoşuma gitmeyen bir sırıtışla bana bakıyor. "Ama bugün ona hediye almak için zaman buldun."

Zaman *bulmakla* kalmadım, Austin'e kadar gittim, ama bunu Val'e kesinlikle itiraf etmeyeceğim. Sadece bir kahve fincanı olabilir, ama Sheet Cake'de hiçbir yerde bulamadığım çok özel bir fincan.

"Önemli değil."

"Peki, yakışıklı patronunla ilk günün nasıldı?"

"Huysuz Patron daha doğru bir tanım, ayrıca sana hatırlatayım, ben erkek arkadaşım *yeni* ayrıldım. Başka birini aramıyorum."

"Dale'e karşı yüzde beş gibi bir şey hissediyordun."

"Daha çok yüzde üç ya da dört gibi."

Ortaokulda Val, hoşlandığı kişilere yüzde olarak kendi sistemini geliştirdi ve uygun gördüğü şekilde keyfi olarak puanlar verdi. Yüzde yüz hisler aşk anlamına geliyordu. Şimdiye kadar sadece Lindy bu seviyeye ulaştı. Val ve ben, Chevy ile ilgili konuşmak istemediği hisleri saymazsak, yüzde ölçeğinde oldukça düşük seviyelerde kaldık.

"James ile tanıştıgımda sana onun sorunlu birine benzediğini söylemiştim ve bu görüşümün arkasındayım." Val tartışmaya hazır görünüyor, ama ben onu susturacak bir konuya atlıyorum. "Tank'ın şehir merkezinde bir galeri açacak birini bulduğunu duydum. Sen de bazı eserlerini sergileyecek misin?"

Sheet Cake'i satın aldıktan sonra, Graham ailesi çoğunlukla ölü olan şehir merkezini canlandırmak için hızlıca harekete geçti. Plan, birkaç ay içinde Sheet Cake Festivali için çoğu işletmenin açılması. Karanlık

Horse Brewery bunlardan biri, ayrıca birkaç butik, bir kahve dükkanı ve en son olarak bir sanat galerisi de var. Tank, Aralık ayı başında bir tür soft opening olarak Noel aydınlatması planlıyor, ancak o zamana kadar neyin hazır olacağına emin değilim.

"Göreceğiz."

Val dudaklarını sıkıca kapatıyor ve ben de James hakkında başka soru sormadan kurtuluyorum. Mari'nin lokantasının önüne park ediyor ve Chevy'nin devriye arabasına öylelikle baktığını fark ediyorum.

"Birkaç dakikalığına içeri girmek istemediğinden emin misin?" diye soruyorum. "Teyzene merhaba de, biraz pasta al?"

Val başını sallar. "Berbat durumdayım."

"Güzel bir berbatlık."

"Her neyse. Yolda gelirken resmin geri kalanını çözdüm. Bitirmek için geri döneceğim. Eve gidecek aracın var mı?"

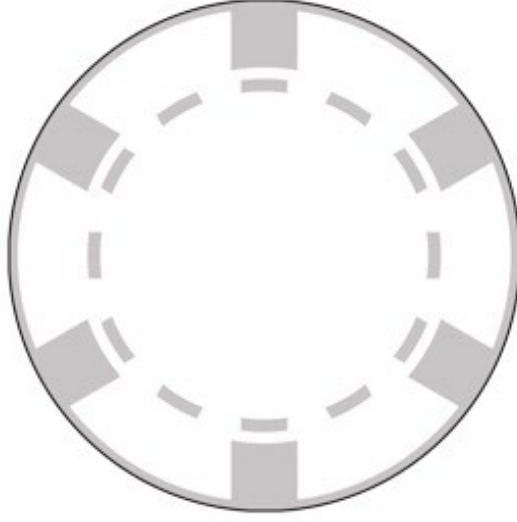
"Chevy beni götürecek. İyi geceler, Val."

Bir kez daha el salladıktan sonra uzaklaştı. Bir dakika boyunca lokantanın dışında durup nefesimi, aklımı ve cesaretimi topladım.

Neden üçüncü şeyi bu kadar eksik hissettiğimi bilmiyorum, ama bunun elimdeki hediye çantasıyla bir ilgisi var. Bugün zaten bir kez kendimi rezil ettim. Gerçekten bunu tekrar mı yapacağım?

"Bir kuruş için bir pound" diyorum yüksek sesle, sonra derin bir nefes alıp lokantaya giriyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

James

Mutlu yıllar şarkısı söylenirken gözlerimi önümdeki pastanın üzerindeki yanan mumlara dikiyorum. Normalden çok daha uzun sürüyor gibi geliyor. Kaç kıtası var ki? Mutlu yıllar şarkısına iki satır daha mı eklediler?

Tank bu geceyi küçük ve sade tutacağına söz vermiş olabilir, ama Mari'nin lokantasında düzenlenen doğum günü sürpriz partisi benim için yine de fazla. Konuklar arasında ailem (Avrupa'da bir yerlerde olan Pat ve Lindy hariç) ve kendilerine Sheeters diyen bir düzine kadar kişi var. Bu, yaklaşık bir düzine fazla kişi demek.

Evet, doğum günlerinden ve partilerden nefret ederim. Bazen insanlardan da. Hayır, bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

Beş yaşındaki yeğenim Jo, lokantanın tezgahında kucağıma oturmuş. Onu hızlıca kucaklıyorum. "Mumlarımı üflemek ister misin, ufaklık?"

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diyor Jo küçük bir gülümsemeyle. "*Çok fazla* var." Onun yan tarafındaki gıdıklanan yeri buluyorum. "Yaşlı olduğumu mu söylüyorsun?" Jo kıkırdıyor. "O kadar da yaşlı değilim."

Birkaç kez burun kıvrırma sesi duyuyorum ve etrafa bakınıyorum. Collin ağzını kapatıyor. Harper dudağını ısırtıyor ve babamın gürültülü kahkahası lokantayı dolduruyor. Chase, muhtemelen gülümsemesini saklamak için kız kardeşimin arkasına saklanıyor. En azından bana hala sağlıklı bir korku duyuyor.

Hayatından yeterince korkmadığı belli olan Chevy, babam kadar yüksek sesle gülüyor. Şerif yardımcısı, ailemize dahil olmaya kararlı görünüyor. Tanıştığımız gece hepimizi tutuklamasına rağmen,

bir şekilde Pat'in yeni en iyi arkadaşı oldu. Eminim Tank onu, benim zaten istemediğim bu partiye davet etmiştir, ama bana kalırsa Chevy gidebilir.

Onun Winnie'nin kardeşi olduğunu söylemiş miydim?

"Acele etmezseniz burası yanıp kül olacak," diye bağıyor Collin, ben de ona ters ters bakıp Jo'ya dönüyorum.

"Tamam. Yaşlandım," diye kabul ediyorum. "Üç deyince, birlikte yapacağız."

Geri sayarım, sonra Jo ile birlikte otuz mumu üfleriz.

Bir on yıl daha geçti. *Otuz*. Bir şeyler hissetmem gerek, değil mi? Eskiden her doğum günümü, annem olmadan kaç yıl yaşadığımı düşünerek değerlendirirdim. Ama yirmi yedi yaşına girip, hayatımda annem olmadan resmi olarak daha uzun süre yaşamaya başladığımda, bunu düşünmek çok iç karartıcı hale geldi. Bugün kutlamayı sevmemek için bir neden daha.

"Dileğin neydi?" diye soruyor Jo.

Aklım boşalıyor. "Sana söylersem, gerçekleşmez."

Gözlerini devirip gizli silahını gösterir: tek gamzesini. "Hadi ama James amca! Kimseye söylemem."

Jo'ya söylerdim. Söylerdim. Ama onun sorusu beni mideye yumruk yemiş gibi etkiledi ve fark ettim ki, benim bir dileğim yok. Şimdi düşünmek için vaktim olsa bile.

Son dileğim profesyonel olmakti. Ve üniversitedeki son maçlarımdan birinde dizimi sakatlayıp futbol kariyerimi aniden sonlandırdığımda, hiçbir şey dilemeyi bıraktım.

"Muhtemelen Dark Horse ile her şeyin yoluna girmesi için dilek tutmuştur," diyor Collin.

Bu kolay bir çıkış yolu. Çünkü ben de her şeyin yoluna girmesini istiyorum. Ama bu benim dileğim değil, benim hayalim değil.

Jo'ya başımı sallayıp parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Onun dediği gibi. Ama kimseye söyleme." "Söz veriyorum," dedi.

Mari, Mo'nun kesip servis etmesi için pastayı tezgâhın üzerine kaydırır.

Biri müziğin sesini tekrar açar ve Tank, Jo'yu kucağımdan kaldırıp omuzlarına oturtur. Bu adam büyükbaba olmak için yaratılmış. Onu yıllardır bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum ve bu beni açıklayamadığım derin bir acıyla doldurur.

İnsanların dikkati benden uzaklaştıkça omuzlarımdaki gerginlik azalır. Big Mo gülümseyerek önüme bir parça pasta koyar ve dikkatimin dağılmasına sevinirim.

"Teşekkürler," diyorum ona, çatalı elime alırken. Çikolata cenneti gibi görünüyor ve şüphesiz, tekrar yalnız kalana kadar gecemin en güzel kısmı olacak.

Mo, sanki benim çoktan unutmuş olduğumu anlayabiliyormuş gibi, *mutlu yıllar* demeden uzaklaşır. Chevy yanımdaki tabureye oturur. Üniforması üzerindedir, bu yüzden bu gece görevde olduğunu varsayıyorum. Belki de şu anda bile... Sheet Cake'de pek sorun çıkmaz zaten. Mari, sorulmadan ona bir fincan kahve doldurur.

"Hız cezası kesmek için dışarıda olman gerekmez mi?" diye soruyorum.

"Her şey zamanı gelince olur. Kız kardeşim işinin ilk gününde nasıl gitti?" diye sorar Chevy, kahvesine birini komaya sokacak kadar şeker ekler.

Bu sabahtan sonra Winnie'yi bir daha görmedim, ama ateşli tartışmamızın etkisi bütün gün kamp ateşi dumanı gibi üzerimde kaldı. Bu soruya nasıl cevap vereceğimi hiç bilmiyorum.

Chevy kahvesinden bir yudum alır ve gülümsemesini zar zor gizler. "O kadar mı kötüydü?" "Fena değildi."

Mo önüne bir dilim kek koyarken Chevy gülümser, gözleri parlar. "Gözlerinde cinayet işleyen bir bakış olan adam diyor bunu."

"Beni yine tutuklayacak mısın?"

"Bakışın için değil." Chevy'nin neşeli ifadesi o kadar çabuk ölümcül bir hal alır ki, kekimi yutarken neredeyse boğuluyorum. "Ama onun saçının tek bir teline bile zarar verirsen, hatta en ufak bir duygusuna bile, o zaman işler değişir."

"Anlaşacağız."

"İyi." Chevy kekten bir ısırık alırken neşeli ifadesi geri döner. "Sana düşmanca davranırsa şaşırma. Bana da öyle davranıyor. Sanki hayatının amacımıymış gibi sürekli sinirimi bozuyor."

Winnie'nin bana kardeşine davrandığı gibi davranmasını düşünmekten hoşlanmıyorum. Hiç hoşlanmıyorum. Ve bu düşüncenin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini kesinlikle incelemek istemiyorum.

"Winnie iş konusunda harika bir iş çıkaracaktır. Ama bu süreçte seni içkiye sürükleyebilir. Bir bira fabrikası sahibi olman iyi bir şey galiba." Kıkırdar. "Bu arada, yarın yardımına ihtiyacın var mı? Öğleden sonra uğrayabilirim. Winnie depoyu temizlediğini söyledi."

Öyle mi dedi?

Refleks olarak yumruklarımı sıkıyorum. Yarın Winnie'den yardım istediğimde bana ne oldu bilmiyorum. Bütün gün pişman oldum. Ve şimdi

başkalarına da yardım mı istiyor?

"O mu gelmeni istedi?" Sesimdeki sinirimi gizlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Chevy yine gülüyor. "O da bunu yapar, hayatınıza girer. Özellikle de senin istemediğin yerlere. Asla çıkaramayacağın bir kıymık gibi." Göz kırıyor. "Peki, yarın? Fazladan birkaç ele ihtiyacın var mı? Benim için sorun değil."

Chevy'ye neredeyse hayır diyeceğim - bu kadar çok yardım almaktan nefret ediyorum, ücretsiz olarak sunulsa bile. Ama depoda hala temizlenmesini istediğim bir sürü ıvır zıvır var. Daha fazla el, daha hızlı iş demektir, ancak başkalarının mülkü dolaşması fikri beni tedirgin ediyor. Ailemden yardım isteyebilirdim, ama Pat yok, Tank Jo'ya yardım ediyor, Harper, Chase ve Collin'in hepsi Austin'de çalışıyor. Yardım isteme konusunda daha iyi olsam bile, Dark Horse'un başarısının tek bir omuzda, yani benim omuzlarımda olduğu çok açık.

"Bu harika olur." Chevy, itiraf etmeliyim ki pek de hevesli gelmeyen ses tonuma kaşlarını kaldırıyor. "Teşekkürler," diye ekliyorum.

Big Mo ikinci bir dilim kekimi önüme koyar. İlkini bitirdiğimin farkında değildim. Genelde tatlıyı pek sevmem ama bu keke bayıldım. Hem de çok.

"Bu yeni bir tarif mi, Mo?" Chevy, çatalının dişlerinden kremayı yalarken inliyor. "Çok lezzetli. Ve biraz baharatlı."

"Festival için farklı çeşitler üzerinde çalışıyorum. Bu, sütlü stout çikolata ganajlı çikolatalı cayenne," diyor Big Mo, uzun, koyu sakalının aksine parlak bir gülümsemeyle. "Buradaki bira ustamızı onurlandırmak için."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu... vay canına." Bu, benim için kimsenin uğraşması gereken bir şey değil. Özellikle de pek tanımadığım bir adam için. Mo ile sadece kısa sohbetler yaptık, genellikle ben lokantadan yemek alırken. "Teşekkürler. Bu yediğim en iyi pasta."

"Umarım öyledir. Senin sütlü stout'unu kullandım." Mo'nun gülümsemesi genişler ve onun düşünceli davranışına şaşkınlıkla geri çekilirim.

Bira, Austin'deki birkaç barda sadece fiçiden satılıyor, yani bulmak kolay değil. Tank'ın ona benim özel koleksiyonumdan biraz getirdiğine bahse girerim. Birkaç yıl önce Tank'ın mülkünün arkasındaki bir kulübede bira yapmaya başladım. Pat şaka yollu olarak oraya benim kulübem diyor ve ne yazık ki bu isim, en azından ailem arasında, yapıştı. Benim için orası benim kulübem.

Satın aldığım 15 galonluk bira üretim sistemi, mayşeden fermantasyona kadar her şeyi tek bir tankta yapıyor, bu da yerden tasarruf sağlıyor ve süreci oldukça basitleştiriyor. Şişeleme sistemim olmadığı için, neredeyse her şey doğrudan fiçılara gidiyor. Şişeler elle yapılıyor ve ailem için ayrılıyor. Ve şimdi, Big Mo için.

Dürüst olmak gerekirse, bu kadar iyi bir krema varken, ona seve seve daha fazlasını veririm.

Bir ısırık daha alıp, tanımam gereken tadı, *benim* tadı yakalamaya çalışıyorum. İşte orada. Hafif, ama var.

"Milk stout nedir?" diye sorar Jo, yanımdaki tabureye tırmanarak.

Chevy arkamdan uzanarak ona yumruk tokuşturur.

"Henüz seveceğin bir şey değil," diyor Big Mo. "Ama sana özel bir tane var." Ona beyaz krema ve şekerlemeli bir cupcake uzatıyor.

"Funfetti!" der ve büyük bir ısırık alırken, krema her yere sıçrayınca hemen sessizleşir. Jo o kadar iyi konuşur ve o kadar zekidir ki, genellikle yaşından çok daha büyük görünür. Ama bazen, tıpkı bu an gibi, yüzüne cupcake tıkıştırarak tipik bir beş yaşındaki çocuk gibi davranır.

Collin arkamda belirir ve omuzlarımdan tutar. "Hediyeleri ne zaman açmak istediğini söyle, doğum günü çocuğu."

"Hediye istemiyorum."

Collin gözlerini devirir. "Doğum günü hediyeleri *ihtiyaçla* ilgili değildir. Hadi ama , bir geceliğine huysuzluğu çöp tenekesine geri koyamaz mısın?"

Ona sertçe cevap vermek için dönünce, kapının üzerindeki çanlar çalmaya başlar ve Winnie lokantaya girer, ben de cevabımı unuturum. Collin'in varlığını tamamen unuturum.

Burada *ne* arıyor? Ve onda... bir yetenek mi var?

Gözleri benimkilerle buluştu, Tank ona ulaşp onu kucaklamadan hemen önce. kucaklamadan hemen önce.

Şimdi de babam Winnie'ye sarılmaya mı başladı? Kardeşi haklıymış —o gerçekten bir kıymık.

Chevy ayağa kalkıp gerinir, sonra sırtıma içten bir şaplak atar. "Mutlu yıllar dostum. Ben dışarı çıkayım. Yarın depoda görüşürüz."

"Yarın ne olacak?" diye sorar Collin.

Harika. Aileme iş gününden bahsetmemiştim. Çoğunlukla, istenmeyen tavsiyelerle "yardım" ederler. Bu, karışmadan burnunu sokma yaklaşımıdır. Harper, doğru muhasebe konusunda beni rahatsız eder. Collin, sanki spor salonu açmak bira fabrikası açmak gibi bir şeymiş gibi, bana iş kurma tavsiyeleri vermeyi sever. Pat ise...

şey, ağzından ne çıkacağını asla bilemem, sadece genellikle yardımcı olmadığını bilirim. Tank ise, beni pencereden kaçarken yakalanan bir ergen gibi hissettiren, ebeveynlerin sorduğu türden sondajcı sorular sorar.

Kısacası, kabul etmem için yeterince zor olan finansal yatırım dışında, ailem bu işe karışmıyor.

"Önemli bir şey değil," diyorum, tam da Winnie kardeşinin az önce boşalttığı tabureye yanıma otururken.

"Yarın depoda iş günü," diyor Winnie, benim bakışlarımı görmezden gelerek Collin'e. "Sen de orada olmayacak mısın?"

Onun vazgeçmesini beklerken, Collin "Ne tür bir iş günü?" dediğinde kekimi neredeyse boğazıma takılıyordum.

"Sanki sen işe gelmişsin gibi," diye alay ediyorum.

"Ağır işler ve temizlik," diyor Winnie, sonra benim somurtkan bakışımı fark ediyor. "Söylenene göre."

Collin homurdanır, sonra gömlek kolunu kaldırıp kaslarını gösterir. "Ağır işleri yapabilirim."

Onu itiyorum, Winnie'nin gülmemeye çalıştığını fark ediyorum. En azından Collin'in gösterişinden etkilenmiş ve hayran bakışlarla ona bakmıyor.

"Tank da geliyor mu?" diye sorar Collin. "Harper ve Chase ne olacak?" "Bu hafta Jo'ya bakmakla meşgul. Chase ve Harper da işlerini yapıyorlar, o yüzden sormadım."

"Peki, ben burada olabilirim. Diğerlerine de sorayım."

Onu herkesi bu işe karıştırmaktan alıkoyamadan, Mari ortaya çıkar ve Winnie'ye bir dilim kek uzatır. Ancak Winnie yemeye başlamaz.

Bunun yerine, az önce geçtiği çok net sınırı daha da aşar.

"Mari, yarın Jo'nun görevini devralabilir misin, böylece Tank James'e yardım etmeye gelebilir?" diye sorar.

"Tabii ki," der Mari, beyaz saçlarını eliyle okşayarak gülümser. "Hepimiz Jojo'ya bakmaya yardım ediyoruz. Bütün kasaba gerekiyor."

"Sanırım köy demek istedin," der Winnie gülümseyerek.

Mari sadece güler. "Kasaba, köy, şehir. Ne olursa olsun. Yarın kesinlikle yardım edebilirim."

"Yardıma ihtiyacım yok" diyorum, ama Mari çoktan Jo'yu mutfağa götürüyor, muhtemelen yüzündeki kremayı silmek için. Ailemin geri kalanı birkaç metre ötede derin bir sohbete dalmış, muhtemelen benim hakkımda konuşuyorlar

yarın hakkında onlara bir şey söylemediğim için konuşuyorlar. Harper bana onaylamayan bir bakış atıyor. Evet. Kesinlikle beni konuşuyorlar.

İşte bu yüzden onları bu ya da başka herhangi bir işime karıştırmayı sevmiyorum. Çünkü *karışıyorlar*.

"Neden ailenin sana yardım etmesini istemiyorsun?" diye soruyor Winnie. "Sorduğum için kusura bakma."

Karışmaktan bahsetmişken...

"Sorun var." Çünkü bu onu ilgilendirmez. Tıpkı başkalarını davet etmenin onu ilgilendirmedeği gibi.

Winnie pastadan büyük bir ısırık alır. Acaba pişman olacağı bir şey söylememek için mi böyle yaptı diye merak ediyorum. Ama sonra inler ve gözleri geriye döner. Belki de sadece pastayı çok seviyordur.

Her ne olursa olsun, dudaklarını yalarken, tekrar inleyip taburesinde kıpırdanırken onu izlememeliyim. Artık düşüncelerim onun sınırları aşması ya da ailemle ilgili değil. Tamamen odaklanmam gereken son kadına odaklanmış durumdayım.

"Bu kremada bira tadı mı var?" diye soruyor Winnie, ağzını peçeteyle silerek. Bu sabah sürdüğü kırmızı ruj, yumuşak pembe bir tonla değiştirilmiş. Dudaklarının köşesinde en ufak bir çikolata lekesi kalmış ve ben onu başparmağımla silmek için saçma bir dürtü duyuyorum.

Şimdi, bu düşünceyi kafamdan atmam gerekiyor. Winnie'den biraz uzaklaşıyorum ve gözlerimi tezgaha dikeyorum, orada üç ayaklı bir fili andıran bir kahve lekesi var.

Boş tabakları toplayan Mo, başını bana doğru eğiyor. "Dark Horse'dan. James'e sor."

Winnie taburesinde dönerek bana doğru yüzünü çevirir ve dirseğini tezgaha dayar. Dizleri uyluklarıma değince, bacaklarımı yavaşça onun ulaşamayacağı bir mesafeye çekiyorum.

"Senin biranı hiç denemedim, biliyorsun." "Burada satılmıyor."

"Bana biraz temin edebilecek bir tanıdığım var," diyor Winnie, dudaklarını düşünceli bir şekilde okşayarak. "Ama paylaşmayı seven birine benzemiyor."

"Ben paylaşırım. Sevdiğim insanlarla."

Bu sözler onu başını geriye atıp gülmeye sevk etti. Neden bu ses içimde bir şeyleri değiştiriyor? Muhtemelen gitmeliyim. Ama kıpırdamıyorum bile.

Winnie dirseğiyle bana dokundu. "İkisiyle de mi? Yoksa biriyle mi?"

"Ben birçok insanı severim."

"Elbette biliyorsun, patron. Neyse, birana dönelim. Yeni şirketimin ürünlerini biraz tanımam gerekir herhalde."

Dilimin ucuna gelen kelimelerden daha kibar olan bir homurtu çıkarırım. Winnie'ye bunun *onun* şirketi olmadığını hatırlatacak kelimeler. O sadece şöhretli bir geçici işçi ve benim biram hakkında bir şey bilip bilmediğini umursamıyorum. Ayrıca, onunla paylaşmak, saatlerce ve birçok başarısızlık yaşayarak geliştirdiğim tarifleri tatmasına izin vermek çok kişisel bir şey olurdu. Winnie ve benim daha az kişisel olmamız gerekiyor.

"Belki özel bir tadım düzenleyebilirsin? Sen, ben ve senin biran?" Bu fikri kafamdan çıkarmam gerek. "Hayır."

O tartışmaya girmeden veya bana keskin bir cevap vermeden önce, büyük bir el omzuma kondu ve sıktı.

"Yarın saat kaçta gelmemizi istersin, evlat?" diye sorar Tank. Babamın ses tonundan, iş gününden bana veya başkasına bahsetmediğim için memnun olmadığını anlayabiliyorum, ama yine de bu araya girmesine minnettarım.

"Sekiz buçuk," Winnie benden önce cevap veriyor. Ona baktığımda omuz silkiyor. "Değil mi? Bana söylediğin saat buydu."

"Sekiz buçuk olur."

"Kahvaltı ve öğle yemeği saatleri arasında uğrayabilirim," diyor Big Mo. Bu noktada, Neighborly uygulamasına bir gönderi de yapabiliriz. Sheet Cake'in en güvenilir dedikodu kaynağı. Ama yine de, kasabanın çoğu bizim burada olmamızdan nefret ediyor. Belediye meclisi bu işi hiç kolaylaştırmadı. Biri bunu kamuya açık bir şekilde paylaşırsa, muhtemelen bir protesto gösterisi düzenlenir.

"Bu partiyi kısa tutacağımıza söz verdim, o yüzden gidiyoruz. Yarın görüşürüz evlat. Peki bir dahaki sefere?" Tank omzuma son bir kez, neredeyse acı verecek kadar sıkıca bastırdı. "Böyle bir şeyi doğrudan *senden* duymak istiyorum."

Kafamı sallamak, yarın herkesin ve kardeşlerinin gelmesi fikrinden duyduğum rahatsızlığı silkelemek istiyorum. Daha fazla insan olursa daha kolay olacak. Sinirim yerini biraz rahatlamaya bırakıyor.

Gördün mü? Yardım kabul etmek o kadar da zor değil, diyorum kendime.

Ama bu sözler kafamda kalmıyor. Uzun zamandır kalmıyor. Bu eğilimin kaynağını hayatımın çok belirli bir dönemine kadar izleyebiliyorum. Düşünmek istemediğim bir dönem, her şeyi tam olarak kontrol edemezsem her şeyin parçalanacağı fikrinin kök saldığı bir dönem. Diğer insanlara, hatta bazen kendi aileme bile güvenmeye çalışmak

bazen diz ameliyatımdan sonra fizik tedavi görmeyi hatırlatıyor. Kendi vücudum *yanlış* geliyordu.

Tüm bunların katalizörü olan Winnie, omzunu omzuma çarptı. "Küçük bir kasabada yaşamak, meraklı bir ailede yaşamak gibidir."

"Zaten meraklı bir ailem var," diye mırıldanırım. "Bir dahaki sefere, insanları bu işe karıştırmadan önce bana danış."

Winnie gerçekten pişman görünüyor. "Özür dilerim."

Özür dilemesi hiç beklemediğim bir şeydi. Daha çok akıllıca bir cevap ya da alaycı bir yorum bekliyordum. Göğsümün içinde rahatsız edici bir his uyandırıyor.

"Önemli değil."

Jo ortaya çıktı, mükemmel bir dikkat dağıtıcı, kucağıma tırmanıp bana sarılmak için. Kollarımda minicik duruyor ve cupcake gibi kokuyor. Muhtemelen saçında hala biraz krema olduğu içindir.

"Doğum günün kutlu olsun, James Amca," diyor esnerken, Winnie'nin bizi tam olarak anlayamadığım bir ifadeyle izlediğini fark ediyorum. Gözlerimi kaçırıyorum, bütün gece boyunca hiç bu kadar açıkta hissetmemiştim, bu da bir şey ifade ediyor.

"Teşekkürler, ufaklık," derim, tam o sırada Tank Jo'yu kollarımdan alır. "İyi geceler, doğum günü çocuğu," der Tank. "Fazla eğlenme."

Ben gözlerimi devirmeden önce sırtıyor bile.

"Bu küçük kasabada parti yapılacak bir yer olsa bile, sen yine de evde yalnız kalırdın, değil mi?" Harper alaycı bir şekilde omzuma hafifçe vurur.

Haksız değil.

"İyi geceler, ihtiyar," diyor Collin, sırtıma bir şaplak atarak. "Bu gece aspirin alsan iyi olur, sırtın ağrımadan uyanırsın."

"Bu doğum günü partisi mi, yoksa alay partisi mi oldu?" diye soruyorum.

"Bunun için çok daha fazla zamana ihtiyacımız var, kardeşim." Ben şakacı bir yumruk atarken Collin uzanamayacağım bir yere kaçıyor. Pat gittiği için Collin daha neşeli bir role bürünmüş gibi görünüyor. Ya da belki de hiçbirimizin tahammül edemediği, çok gergin yeni kız arkadaşı burada olmadığı için, fırsatını buldukça rahat davranıyor olabilir.

Veda ettikten sonra tezgaha döndüğümde, Winnie önüme küçük bir hediye çantası bırakır. "Doğum günün kutlu olsun patron."

Bakıyorum. Torba pembe ve üzerinde sivri bir doğum günü şapkası takmış bir pug fotoğrafı var. Üstünden gökkuşağı renkli kağıt mendiller görünüyor. Her açıdan rahatsız edici, ki bence amaç da bu.

Bu iğrenç hediye çantasını tezgahdan itip atmak istiyorum, böylece ona bakmak zorunda kalmam. Ama aynı zamanda Winnie'nin ne tür bir hediye seçtiğini görmek için çantayı hemen açmak da istiyorum.

Çanta, kolonya veya gömlek gibi şeyler için çok küçük, ailemden her Noel'de aldığım hediyeler gibi. Tam olarak istediğim şey, sürpriz yok. Bu sabah Winnie bana bir tohum verdi, hala cebimde duruyor çünkü onunla ne yapacağım? Onu dikmek istemiyorum ve atmak da içime sinmiyor.

Hediye kartı mı? Çok sıkıcı.

Nakit para mı? Aynı şey.

Pug, şişkin gözleriyle bana bakarak alay ediyor. Gözlerimi kaçırmak istiyorum ama şu anda Winnie'nin bakışlarına karşılık veremiyorum. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Biliyorum. Ama yaptım ve geri dönüşü yok."

Hâlâ bir cevap ararken Winnie ayağa kalkıp kapıya doğru yönelir, yüksek topuklu ayakkabılarla mümkün olabileceğinden daha hızlı hareket eder. Muhtemelen hiçbir şey söylememem daha iyi.

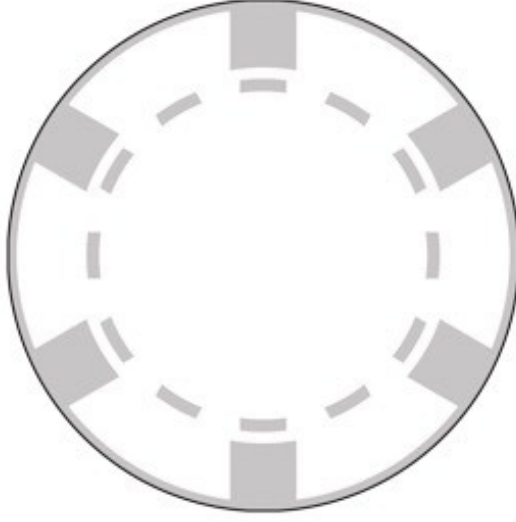
O gitti, sadece hediye çantası ve pembe rujunun izi olan bir peçete, burada bulunduğunun kanıtı olarak kaldı. Neyse ki partinin geri kalanı dağıldı ve ben birkaç kart, Harper'dan gelen gazete kağıdına sarılmış bir kutu ve Winnie'nin hediye çantasını, sanki bir yılanmış gibi iki parmağımla tutarak kaldım.

Pat'in dairesine gidip düş alıp yatmaya hazır hale gelene kadar bekledim ve sonra hediyesini açtım. Winnie'nin beni kızdırmak için seçtiğini *bildiğim* pembe, mor ve limon yeşili renkli kağıtları çıkarırken kalbim düzensiz bir ritimle atıyordu. Onu, kağıt satan herhangi bir mağazanın herhangi bir reyonunda dururken, parmağıyla dudaklarına dokunarak benim en çok hangi renk kombinasyonundan nefret edeceğimi merak ederken hayal edebiliyorum.

Sonunda, Michael Scott'ın *The Office* dizisinde masasında duran gibi, üzerinde "Dünyanın En İyi Patronu" yazan bir kahve fincanı çıkarıyorum. Sırf onun patronu olduğum için mi? Yoksa bugün, diziyle ilgili tek bir sözümü duyduktan sonra mı satın aldı?

Kupaya bir dakika boyunca baktım, sonra onu çantaya geri koydum ve misafir banyosundaki lavabonun altına sakladım, böylece yokmuş gibi davranabilecektim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Winnie

Kanepede uyumak kuşlar içindir. Kötü kuşlar, örneğin martılar veya güvercinler. Bu, ramen diyetiyle yaşayan üniversite öğrencilerinin yaşam tarzıdır. Benim sevdiğim, param yettiğinde yediğim 15 dolarlık ramen değil. (Ve Sheet Cake'de olmadığım zamanlarda, çünkü burada açıkça bu tür yiyecekler yok.) Ben 1 dolarlık çoklu paket ramenlerden bahsediyorum.

Teknik olarak kanepede yatmıyorum ama şu anda kardeşimle birlikte yaşamak benim için uygun değil: yirmi yedi yaşında bağımsız bir kadını. Ama meteliksizim ve bütçem kesinlikle paket ramen tarafında.

Olumlu tarafı: Chevy'nin misafir odasındaki yatağın şiltesiyle evlenmek istiyorum. Kesinlikle en iyisi.

Yine de, o *benim* yatağım değil. Ve çantalarla yaşıyorum, zavallı giysilerim asılı çantalara ve spor çantalarına sıkışmış durumda. Taşınabilir buharlı ütüm yeni en iyi arkadaşım.

"Tık tık." Chevy'nin sözleri gerçek bir tıkırtı ile birlikte gelir.

Bu da benim yaşam koşullarımın diğer bir dezavantajı. Meraklı ağabeyim.

İnleyerek, en yakınımıdaki şeyi, yani bir aşk romanını kapıyorum. "Git buradan! Uyuyorum." Bunu, kitabı kapıya fırlatarak vurgularım. Her yerdeki kitap severlerin haykırıışlarını duyuyorum, ama bu kitabı ikinci el dükkanından doksan yedi sente aldım ve arka kapağı zaten yok.

Chevy kapıyı yavaşça araladı. Beni hala yatakta görünce, kapıyı tamamen açtı ve çerçeveye yaslandı. "Hayır, uyumuyorsun."

dışarıdan düşüncelerini duyabiliyorum. Ya da... fazla mı düşünüyorsun?"

Yastıkları kabartıp yatağa daha derin yerleşiyorum. "Hayır. Hayat harika. Yaşamak kolay. Aşırı düşünmek için ne var ki?"

Sormamalıydım. Chevy'nin dudakları seğirir ve elini çenesine sürer. Büyük hata yaptım — hayatımla ilgili, ne kadar alaycı olursa olsun, bir soru sorarak mecazi bir kapı açtım. Ve otoriter olmaktan çekinmeyen kardeşim, içeriye vals yaparak giriyor. Gerçek kapıdan içeri girerken, attığım kitabı almak için eğilir ve kapağı incelerken kaşları yukarı kalkar.

Bu kitapta erkek göğsü ya da görünmez rüzgarların saçları savurduğu tutkulu bir kucaklaşma yok, ama takım elbiseli seksi adam her şeyi anlatıyor. Büyük harfle yazılan Romantizm.

"Okuduğun bu mu?"

Romantik roman okumaktan utanmayı reddediyorum. "Evet. Yargılamak yerine sen de denemelisin."

"Sakin ol. Yargılamıyorum. Sadece... şaşırdım."

Anlıyorum. Ben tipik bir romantik değilim. Çiçekler... eh. Çikolata... Yani, sırf ÇİKOLATA diye reddetmem, ama bana aşk hissi vermiyor. Ama gerçek erkek arkadaşlar berbat. Örnek: Dale. Oysa kurgusal olanlar beni asla hayal kırıklığına uğratmaz. Her seferinde büyük jestler ve mutlu sonlarla gelirler.

Chevy başını sallar ve kitabı dikkatlice yatağımın başucundaki masaya geri koyar, sanki ona çok uzun süre dokunursa, kendini sonsuza kadar bekar ilan eden bu adama bulaşacağından korkuyormuş gibi.

"Dead-Eye Dale'den ayrıldığımı duydum." Chevy, Dale ile ilk tanıştığında bu takma adı bulmuştu ve ben onu uyarmış olsam da, açıkçası bu isim oldukça uygun. Bu sabah bu isim hiç de rahatsız etmiyor beni.

"Nasıl? Nereden duydun?"

Chevy sırttı. "Birisi kendi yaptığı uygulamayı ihmal mi ediyor?"

"Neighborly'de mi?!" Sinirli bir homurtu çıkararak kitabı tekrar Chevy'ye fırlattım ve karnına isabet ettim.

"Romanlara kötü davrandığın için kitap kulübünden atılacaksın. Belki bu konuşmayı kahve içtikten sonraya saklarım." "İyi fikir."

"Bu arada fazladan yaptım. Yani... fazladan bir *tencere*."

"Ben o kadar içmem."

"Doğru. Peki, ayrılığın hakkında..."

"Bu daha çok bira içtikten sonra konuşulacak bir konu," diye esneyerek söylüyorum.

Chevy'nin gözleri parladı. "Benimle bira içmek ister misin, Win? Uzun zaman oldu."

Öyle. Aslında çok uzun zaman oldu. Son zamanlarda Chevy'ye pek zaman ayıramadım. İkimizin de ebeveynleri öldüğü için, birbirimizden başka kimsemiz yok. Eskiden birlikte çok daha fazla şey yapardık ve ancak şu anda, gözlerindeki heyecanı görünce, akşam yemeklerimizin, biralarımızın ve film gecelerimizin artık geride kaldığını fark ediyorum. Birlikte zaman geçirmek için daha bilinçli planlar yapmaya karar veriyorum.

"Bu gece izinli misin?"

"Evet, öyleyim. Saat sekizde Backwoods Bar'da buluşalım mı? Öncesinde biriyle akşam yemeği randevum var."

"Dikkat süresi kadar uzun sahte kirpikleri olan başka bir sıkıcı kadın mı?"

Chevy dilini şaklattı. "Winnie, kadınların birbirini desteklemesi ne oldu?"

Haklı, bu kadar sert olmamalıyım. Sahte kirpiklere veya uzantılara karşı hiçbir şeyim yok. Gözlüğüme değmeseydi ben de takardım. Sadece... Chevy, kişiliği olmayan ya da çirkin ya da sinir bozucu kadınlarla çıkıyor. Ben Dead-Eye Dale ile sıkıcı bir ilişki yaşamaktan suçluysam, kardeşim de lobotomi yaptırmadıkça uzun süreli bir ilişki kurması imkansız kadınları seçmek için elinden geleni yapıyor.

Yataktan kalkıyorum ve Chevy, sanki benim pijama şortum ve tişörtüm çok uygunsuzmuş gibi, kız gibi çığlık atarak kapıya koşuyor. Kardeşler işte.

"Akşam görüşürüz Chev!"

"Oh, ondan önce beni göreceksin," diye bağılıyor artık kapalı olan kapının arkasından. "Öğleden sonra seni ve yeni patronunu karşı karşıya gelirken izlemek için uğrayacağım."

Harika. Kardeşimin, James ile aynı odaya girdiğimizde aramızda kıvılcımların çıktığını ve gerginliğin tırmandığını görünce ne diyeceğini bilmek bile istemiyorum. Masummuş gibi davranıp bunun sadece hoşnutsuzluk, kişilik çatışması olduğunu söyleyebilirim. Bu en azından biraz doğru.

Ama düşünmek istemediğim bir düzeyde, en azından benim açımdan, aramızdaki gerginliğin sadece hoşnutsuzluk olmadığını biliyorum.

Söylediklerimi unutun. James Graham'dan gerçekten, derinden nefret ediyorum. Şu anda aramızda kıvılcım saçan tek şey, yüzde seksenlik bir tahriş. Sizi ateşleyip ertesi gün şiddetli baş ağrısı ve ışığa duyarlılık bırakacak türden. Nefretten kaynaklanan bir akşamdan kalma hali, diyebiliriz.

"Bunu saklayalım mı..." diye sormaya başlıyorum, eski bir pencereyi kaldırarak.

Ama James, bana ya da ona bir bakış bile atmadan sözümü kesiyor. "Çöp."

Ne soracağımı bile bilmiyordu. Main Street'te açılan yeni dükkanlardan birinin bu tür şeyler sattığını biliyorum — eski kapılar, pencereler ve antika tuhaflıkların yanında tasarımcı dekorları. Kurtardığımız bazı şeyleri ona vererek iyi niyetimizi gösterebiliriz, hatta belki satabiliriz.

"Ama..."

"Çöp," diye bağırdı James. "Ve bunları giy ki *narin* ellerine kurşun zehirlenmesi veya tetanos bulaşmasın."

Yıpranmış deri iş eldivenlerini çıkarır ve bana doğru fırlatır.

Eldivenler göğsümün ortasına çarpar. Neyse ki, neredeyse zırh gibi bir spor sütyeni giyiyorum, bu durumda meme ucu koruyucusu görevi de görüyor. Eğilip eldivenleri yerden alıyorum.

Ben doğrulduğumda, James bana sırtını dönmüş, bu konuşma hiç olmamış gibi yoluna devam ediyor. Kafasının üstünde metal bir varili çıplak elleriyle taşıyarak loş binadan uzaklaşıyor. Çabasıyla kasılan kol kaslarına bakmak istemiyorum, ama görmezden gelmek de zor. Ne yazık ki bu vücut huysuz bir tavra sahip.

Onu Donkey Kong gibi düşünün - eski video oyununda varil fırlatan o büyük, öfkeli goril.

Bu zihinsel görüntü beni güldürüyor. Bir tekir kedi, köşede saklanıyormuş gibi, James'in odadan çıkmasını beklermiş gibi hızla geçiyor. Bina kedilerle dolu ve James'in her geçen kediyle daha da sinirlenmesini izlemekten hastalıklı bir zevk alıyorum. Onların varlığından kişisel olarak rahatsız olmuş gibi görünüyor, bu da beni çok eğlendiriyor.

İş eldivenlerini alıp giymek yerine belime sokuyorum. James güvenlik konusunda haklı elbette ve bana eldivenlerini vermesi çok düşünceli bir davranış. Yine de... benimle konuşma şekli, küçük bir isyan başlatmak istememe neden oluyor. Dürüst olmak gerekirse, bugün ailesini yardıma davet ettiğim için kızgın olduğumu düşünüyorum. Chevy'yi de davet ettim. Ve belki de yarım düzine başka Sheeter'ı. Daha fazla insan ve daha fazla elin olması iyi olur diye düşündüm, ama James'in başkalarının işine karışmasından ne kadar hoşlanmadığını hafife almışım. Ya da belki de... genel olarak başkalarını sevmiyor.

Pencere çerçevesini yan kapıdan dışarı sürüklerken, göz kamaştırıcı ışıktaki gözlerimi kırıştırıyorum. James bana zor anlar yaşatacağı için bunu asla itiraf etmeyeceğim, ama çok yorgunum. Binaya yaslanarak başımı geriye eğiyorum ve solgun, zaten ağrıyan uzuvlarımı güneşte esnetiyorum. Ah, Teksas ve mevsim normallerinin üzerinde seyreden Kasım sıcaklıkları.

Chevy'nin kaldırıma yanaştığını görüyorum. Binanın yanında, çoğunlukla istiflenmiş kasalarla gizlenmiş bir yerdeyim, bu sayede James'in kardeşimle selamlaşmasını izleyebiliyorum. Chevy başını sallıyor ve neredeyse gülümsüyor. Dişlerini gördüm, bu da sayılır.

Bu beni ne kadar kısıkandırıyor, garip değil mi?

Bu sabah, dünki berbat başlangıcımı telafi etmek için, gözlerim parlak ve bir fincan kahveyle on dakika erken geldim. James kahveden bir yudum aldı, bana bakmadan kısa bir teşekkür mırıldandı ve çöpü kaldırıma taşımaya başlamamı söyledi. Hiç de umduğum gibi değildi, ama daha fazlasını beklememeliydim.

Dürüst ol, James'in seni fark etmemesinden de nefret ettin. Gözleri dövmelelerini incelemeydi. Takdir, hatta ilgi görmek istedin. Onay. Ama hiçbir şey alamadın.

Aptal, çok doğru iç sesimden nefret ediyorum. Bir parçam James'ten bir tepki almak istiyordu. İyi, kötü, herhangi bir şey. Belki dövmelelere ilgi duyan türden bir adamdır diye düşündüm. Bana ikinci bir bakış bile atmadı. Bir erkeği motosiklet botlarına bakarak yargılamamalıyım.

İç çekerek, Chevy ve James'in aralarında rahat bir samimiyetle uzaklaşmalarını izliyorum. Kardeşim insanlara böyle bir etki yapar. Sıcak çikolatalı kurabiye gibidir. Kim karşı koyabilir ki? Oysa ben... öyle değilim. Hiç olmadım. Ve yıllarca kendimle barışık olduktan sonra, bugün neden kendi cildimde kaşıntı hissettiğimi bilmiyorum.

Tek gözlü, zayıf turuncu bir kedi palet yığınının arkasından çıkıp geriniyor. Güvenli bir mesafede oturup, tek gözüyle beni delici bir bakışla süzüyor. Onu dün sabah da gördüğümü hatırlıyorum. O kadar çirkin ki, neredeyse sevimli.

"Biliyorum, biliyorum. Çalışmam gerek. Patronumu gözetlememem gerek."

Kedi kıpırdamıyor, gözünü kırpmıyor, ses çıkarmıyor. Yine de kendimi son derece yargılanmış hissediyorum.

İçeri girmeliyim ki James beni tembel olmakla veya işimi yapmamakla suçlamasın. Ama önce bu pencereyi kaydetmeliyim. Bu çöp değil. Pencerenin camlarının kara tahta boyasıyla boyandığını, mutfakta asılı olduğunu görebiliyorum. Ya da belki depodaki barın yanında, o günün menüsünün yazıldığı bir yerde.

Hâlâ beni izleyen kediyi görmezden gelerek, belimden James'in iş eldivenlerini çıkarıp giydim. Elbette çok büyükler ve artık sıcak değiller. Ama birkaç dakika önce onun büyük ellerinin burayı kapladığını düşününce, hâlâ biraz kız gibi heyecanlanıyorum.

Donkey Kong elleri, diye gülümseyerek kendime hatırlatıyorum. Ama bu, onun eldivenlerini giymenin, yıpranmış iç kısmının tenime değmesini hissetmenin verdiği samimiyeti azaltmıyor.

"Winchester!" içinden derin bir ses yükselir. Kedi turuncu bir ışıkla ortadan kaybolur.

Şimdilik pencereyi bir kutu yığınının arkasına saklayıp içeri giriyorum. "Geliyorum *patron*. Sinirlenme," diye mırıldanarak içeri giriyorum ve gözlerimin alışması biraz zaman alıyor.

"Ben külot giymem."

Hay aksi.

James gölgelerin içinde duruyor, kollarını etkileyici göğsünü ve kollarını sergileyecek şekilde kavuşturmuş.

"Bugün başka kimseyi davet ettin mi?" diye sorar.

"Daha açık ol." Ladies Literary and Libation Society'den tanıdığım birkaç kadının birazdan öğle yemeği için uğrayacağını ve dedikodu yapmaya geleceğini ona söylemek istemiyorum.

"Wolf Waters az önce geldi," diyor James. "Onu burada görmek istediğimden emin değilim. Kardeşi başımıza beladan başka bir şey açmadı."

"Billy tam bir baş belası. Ama Wolf iyi biridir. Sadece biraz... eksantrik."

Waters ailesi, Sheet

Cake'in en eski, en zengin ve en acımasız klanıdır. Hâlâ kasabayı yönettiklerini düşünmekten hoşlanırlar ve insanları satın almak için harcadıkları milyarlarca

dolarları ve Billy'nin belediye meclisinde olması sayesinde, gerçekten de nüfuzları var. Waters ailesi tarafından kampanyası finanse edilen belediye başkanı küçük tahtından feragat etmeden önce, nüfuzları daha da fazlaydı. Graham ailesinin Sheet Cake'i yenileme planlarından hiç kimsenin memnun olmadığını biliyorum ve izinleri engellemek ve muhalefeti kıskırtmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

James sadece homurdanıyor. "Ve lise futbol antrenmanlarını izleyen adamlar da burada."

Gülmemi saklamaya çalışıyorum. "Bob'ları kastediyorsun."

"Evet, onlar. Bir tahtayı bile kaldıramıyorlar, bu yüzden sadece etrafta durup insanlara ne yapmaları gerektiğini söylüyorlar."

"Onlar destek oluyorlar."

"Ben buna sataşma derim."

Omuz silkiyorum. "Patates, potah-to." "Yani, bunların hepsi senin eserlerin mi?"

"Eğer büyük bir iş projesi için bedava işgücü bulan iyi bir çalışan mıyım demek istiyorsan, evet. Seçilmiş birkaç kişiden yardım etmelerini istemiş olabilirim."

"Ben yardım istemedim."

"Belki de senin sorunun budur. Ya da en azından sorunlarından biri."

Çenemi kaldırıp James'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Elmas uçlu matkap gibi keskin bakışları beni delip geçiyor. Ben yılmıyorum. Yumruklarımı belime koyduğumda James'in bakışları ellerime düşüyor. Eldivenlerini fark etmiş olmalı ki ifadesi değişiyor. Hafif, ama bir parça hayat belirtisi. Sonra sönüyor.

Topuklarını döndürür ve depo zemini boyunca geriye doğru büyük adımlarla yürürken omzunun üzerinden seslenir. "Dün gece de söylediğim gibi, kendi başına karar vermeden önce bana danış."

"Emredersiniz, efendim. Grup düşüncesi dışında başka bir şey düşünmeyeceğim. Anlaşıldı, patron."

Kıkırdama sesleri duyuyorum ve Chase ile Collin'in birkaç tahta paletin yanında durduklarını görüyorum, daha çok arkasına saklanıyorlar, açıkça kahkahalarını bastırmaya çalışıyorlar.

"Siz ikiniz televizyondan daha eğlencelisiniz," diyor Collin, gözlerini silerek. "En son ne zaman birinin Jamie'ye bu şekilde konuştuğunu duyduğumu hatırlamıyorum."

"Jamie mi?" diye soruyorum.

Chase gizlice etrafına bakınıyor. "Ona Jamie diyip yumruk yemeden kurtulabilecek tek kişi Harper. Ben olsam bunu tavsiye etmezdim."

Collin elini sallayarak reddeder, sonra beni baştan aşağı süzer. Hızlıca sırtarak, "Nedense, Winnie'ye yumruk atacağını sanmıyorum," der.

"Daha çok çalışın! Daha az konuşun!" James yakınlardan gürültülü bir sesle bağırır. Üçümüz kahkahalara boğuluruz, ama aynı zamanda Öğlen saatlerinde, Eula Martin ve Lynn Louise, Big Mo'dan aldıkları ev yapımı sandviçler, tatlı çay ve turta ile gelirler.

Öğlen saatlerinde, Eula Martin ve Lynn Louise ev yapımı sandviçler, tatlı çay ve Big Mo'dan aldıkları turta ile ortaya çıkarlar. Çok aç değilim, ama James'in bunu yapacağından emin olmadığım için, selam vermek ve teşekkür etmek için yeterince uzun süre dururum.

Ama tam o sırada yanlarına yaklaşıp teşekkür ederken ve iki yaşlı kadına sarılırken şok oldum. Eula Martin, James'e uygun olandan biraz daha uzun süre sarıldı ve ben gülmek için dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım. "Vay vay vay. Neden tüm bunları bir gömlekle örtüyorsun bilmiyorum ama bizim için bunu yapma genç adam" dedi.

James bir şeyler mırıldanarak cevap verdi, sonra ev yapımı öğle yemeklerinden birini aldı. Gözleri benimkilerle buluştu ve ben yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalıştım. Ama yeterince hızlı olamadım, çünkü o bana sert bir bakış attı.

Onunla başa çıkamıyorum. Bu da demek oluyor ki, denemeyi bırakmalıyım.

KOMŞU UYGULAMASINDAN

Konu: ISO kedi

Danielle_L

Tüysüz kedilerden bir tane alabileceğim iyi bir yer bilen var mı? Kedileri seviyorum ama kocam alerjik.

BagelBytes

Yetiştiriciyi kullanmayın! Barınaklarda iyi bir yuvaya ihtiyaç duyan çok sayıda kedi var. Safkan kedi satın almak sadece kedi fabrikalarının varlığını destekler.

Vanz

Tüysüz kediler buruşuk yaşlı adamlara benziyorlar.

Bob1

Buruşuk yaşlı bir adam olarak, bu yorumdan rahatsız oldum. Şahsen, bence meyve yarasalarına benziyorlar.

WayneNGarthBrooks

Sizin için bir kediği tıraş etmekten memnuniyet duyarım. Siz kediği getirin, ben tıraş edeyim.

Bob1

Kediği ne zaman tıraş etmeyi planladığınızı bana haber ver. İzlemek isterim.

Sall-E

Tüysüz kedilerin fiyatını biliyor musun? O paraya bir araba alabilirsin.

1BigBass

Arabaları nereden buluyorsun? Ayrıca, tüysüz kediler o kadar ediniyorsa, ben yanlış işteyim demektir.

BagelBytes

Tekrar ediyorum, lütfen herhangi bir tür safkan hayvan satın almayı teşvik etmeyin.

Barınakları ziyaret edin. Barınaklar daha ucuzdur ve hayvanlar kötü yaşam ve üreme koşullarına maruz kalmazlar.

Danielle_L

Bahsettiğim gibi, kocam alerjik olduğu için rastgele bir kediği evlat edinemiyoruz. Lütfen üreme karşıtı yorumlarınızı başka bir yere yapın.

MaddieDVM

Komşunuz olan dost canlısı veterineriniz geldi! Kötü üreme koşullarına sahip birçok köpek ve kedi fabrikası olduğu doğru, ancak sorumlu yetiştiriciler bulmak da mümkün. Aileniz için doğru yetiştiriciyi VE doğru evcil hayvanı nasıl bulacağınızla ilgili birkaç bağlantı bırakıyorum. Ayrıca

burada, evlat edinilmeye hazır birkaç sevimli kedi ve yavru kedinin bulunduğu bir barınak var! Ne yazık ki tüysüz olan yok.

SlimShabby

Kedi arayan varsa, şehir merkezi kedilerle dolup taşıyor! Sanırım Graham'ların bira fabrikasına dönüştürmeye çalıştıkları depoda yaşıyorlar.

Vanz

Bira fabrikası işe yaramazsa, belki bir kedi barınağı açabilirler.

AlisaTheCotton

Ya da Japonya'daki kedi kafeleri gibi bir yer olabilir mi? Kahve ve kediler yerine bira ve kedilerle?

DeltaDeltaDelta

Ya da belki bira içerken Graham kardeşlerden biriyle kucaklaşabilirsin? Bunun için para öderdim.

The_Real_Shell-E

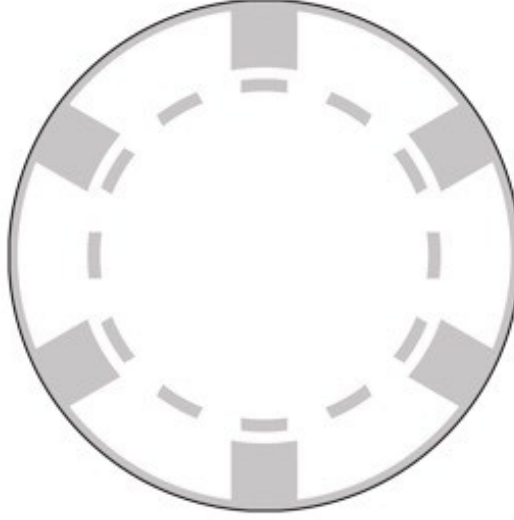
Bu öneriyi destekliyorum! Bira + Graham kardeşlerden biriyle kucaklaşmak (ya da babalarıyla!!!!) = gelmiş geçmiş en iyi iş fikri

Neighborly Mod

Bu başlıktaki yorumlar, uygunsuz içerik nedeniyle kapatılmıştır. Neighborly, herhangi bir tür fiziksel insan teması için ödeme yapılmasını desteklemez. Sorularınız varsa Topluluk Kurallarımızı inceleyin.

Lütfen nazik ve her şeyden önce komşuluk ruhunu unutmayın!

BÖLÜM BEŞ

James

"Mutfakta çok fazla aşçı var" deyimini tam olarak hissediyorum. Gerçi benim durumum daha çok "depodaki işçi sayısı çok fazla" gibi.

Evet, bu kadar çok kişinin yardımının faydalı olduğunu kabul ediyorum. Birkaç saatten fazla sürmeyeceğini düşündüğüm iş, neredeyse tüm gün süren bir projeye dönüştü ve hala devam ediyoruz. Müteahhit geç kaldığı için memnunum, çünkü iki saat önce gelseydi durum daha da felaket olurdu.

Ekstra yardımın faydasına rağmen, stresli, sinirli ve neredeyse felç edici bir hayal kırıklığıyla boğulmuş durumdayım. Tüm gerginlik kafamda yoğunlaşmış ve bana tüm baş ağrılarını sona erdirecek bir baş ağrısı veriyor. Ve tüm bunların en büyük nedeni, çürümüş tahtaları dengesiz bir şekilde dengeleyerek yürüyen kadın.

Onları Winnie'nin elinden almak için duyduğum dürtüye direniyorum. Öncelikle, benimle kavga ederdi — onu çok iyi tanımıyor olabilirim, ama bunu kesin olarak biliyorum. Ayrıca, gün boyunca ağır yükleri ne kadar iyi taşıyabildiğini gösterdi. Artık benim eldivenlerimi giydiği için, kıymık batmasından endişelenmeme gerek yok. Yine de kollarını korumak için uzun kollu giysiler giymesi gerekiyor.

Yoksa onun dövmeleri dikkatini dağıtmasın diye mi?

Yakalandım. Kendi iç monologum tarafından.

Bütün gün mücadele ettim. Tanımadığım birinin "yardım" için ortaya çıkmasıyla öfkelenmemek için mücadele ettim. Winnie beni kışkırttığında sinirlenmemek için mücadele ettim, çünkü evet, söylediği şeylerin yarısının benden tepki almak için olduğu çok açıktı. Tonlu kollarını kaplayan dövmelere bakmamak için mücadele ettim.

Tonlu kollarını kaplayan dövmlerine bakmamak için mücadele ettim. Onun güvenliği için endişelenmemek için mücadele ettim - ki bu konuda neden endişelendiğimi hiç bilmiyorum.

Sadece Winnie değil. Collin'in sürekli yorumları yüzünden onu çöp kutusuna atmamak için de kendimi zor tuttum. İç mekan düzeni hakkındaki görüşleri, çalışanlar hakkında hoş olmayan önerileri ve Winnie'ye ne kadar ilgi gösterdiğim hakkındaki yorumları. Collin'in günün çoğunu onun yanında geçirdiği düşünülürse, bu özellikle ironikti. Gülümsüyor, konuşuyor, hatta şakalar bile yapıyordu, görünüşe göre, çünkü sürekli onun kahkahalarını duyuyordum.

"Bir kız arkadaşın olduğunu unutma," diye mırıldandım bir ara. "Oh, benim seninkiyle flört etmemi sevmiyor musun?"

Onun sırtışı, yüzünden silinmek için yalvarıyordu. O anda Winnie köşeyi döndü, bu da ikimizin kavga etmememizin tek nedeniydi. O ve Chase sonunda Austin'e geri döndüklerinde, daha fazla heyecanlanamazdım.

Tank biraz önce Mari'nin evinden Jo'yu almaya gitti ve diğer rastgele Sheeters'lar da sonunda gittiler. Bina sessizleştiğine göre artık rahatlayabilirim. Ama kafam hiç de öyle değil. Müteahhit gelene kadar gerçekten rahatlayamayacağım. Ayrıca, her an Winnie alaycı bir yorumla ya da nefret edeceğim başka bir sürprizle ortaya çıkabilir.

Güne beni şaşırtarak başladı, gülümseyerek ve alaycı bir tavır bile göstermeden bana kahve getirdi. Bu bir tuzak gibi kokuyordu. Hem bu jest hem de ani tatlılığı o kadar karakterine uymuyordu ki kahveyi çöpe attım. Winnie'nin kahveme müshil koyacak türde biri olduğunu sanmıyorum, ama ona gelince fazla dikkatli olmaktan zarar gelmez.

Beton üzerinde süpürgenin sesini duyuyorum ve sesin geldiği yere doğru yöneliyorum.

Winnie, deponun ilk ve daha küçük odasını, ana bar olacak odayı süpürüyor. Elektrik olmadığı için, gölgeler binanın içinde birikiyor ve ben de onları kullanarak kendimi gizliyorum, gün boyunca ilk kez onu izlemenin keyfini çıkarıyorum.

Winnie, bir günün çalışmasından terli ve bol, spor kıyafetleri giymiş olsa bile, görmezden gelinmesi imkansız biridir. Tüm cazibeyi taşıyan, giydiği kıyafetler değil, kadının kendisidir. Bakışlarım dağınık at kuyruğundan dolgun dudaklarına, ince ama belirgin omuzlarına ve kollarına kayıyor. Winnie minyon olabilir, ama ağırlık sehpası kullanmayı iyi biliyor gibi görünüyor. Soluk teni ve esnek kasları, kollarında kıvrılan koyu renkli dövmleri daha da vurgulamaktadır. Dövmler, sanki kelimeler ve diğer nesnelerle dokunmuş gibi, cildinde kıvrılan ve bükülen sarmaşıklar veya kurdeleler gibidir.

Onları parmaklarımla izlemek, incelemek, her biri hakkında ona soru sormak istiyorum.

Winnie aniden durur ve bakışlarımı karşılamak için başını kaldırır. Ben de bakışlarımı dövmelerinden çekiyorum. "Senin imkansız derecede yüksek standartlarına ulaşabiliyor muyum patron?"

İşte bu. İşte bu yüzden omuzlarımdaki kaslar bir daha asla gevşemeyecekmiş gibi hissediyorum. Winnie'nin sesindeki alaycı ton, *patron* dediği her seferinde hafif alaycı tavrı, gözlerindeki ışıltı, bugün gözlüksüz olduğu için daha belirgin. Bu da beni şaşırttı, derin mavi gözlerinin engelsiz görüntüsü. Kontakt lens mi takıyor? Yoksa gözlükleri sadece gösteriş için mi?

Umursamıyorsun, James. Winnie'nin görme yetisi seni ilgilendirmez.

"Ee?" Süpürge sapına yaslanarak bana sırtıyor. Terden hafifçe parlayan cildi var. Yorgun görünüyor, ama mutlu bir yorgunluk, enerji dolu bir yorgunluk. İş eldivenlerim hala ellerini kaplıyor ve ellerimin onun cildine dokunduğunu görmek hoşuma gidiyor.

Onda bir şey, bende öfkeden çekiciliğe kadar uzanan bir dizi bağlantılı tepkiyi tetikliyor. Meğer bu ikisi, sandığımdan çok daha yakınmış birbirlerine.

"Sorun yok."

"Bence kelime dağarcığını yenilemen gerekiyor. *İyi* kelimesi çok... fazla kullanılıyor."

Buna homurdanıyorum. Kelimelere hiç gerek yok.

"Burası güzel görünüyor," diyor bir süre sonra.

Gerçekten güzel görünüyor. Ve o buraya bu kadar çok insanı getirmiş olmasaydı, burası tamamen temizlenmiş olmayacaktı. Muhtemelen bir iki gün daha çalışmamız gerekirdi. Ona teşekkür etmek için kelimeler ararken, dişleriyle iş eldivenlerimi çıkarmaya başladı. Tüm düşüncelerim bir anda yok oldu. Yemin ederim, kafam patlamak üzere.

İlk olarak, çünkü bunlar pis şeyler. Saatlerce paslı, eski ekipmanları taşıyor, kırık camları süpürüyor ve çürümüş tahta parçalarını topluyor. Kirli eldivenlerim onun ağzına yaklaşmamalı.

Ama aynı zamanda... Winnie'nin eldivenimin parmağını ısırmasını izlemek, ağzının parmak ucumu ısırıldığını hayal etmeme neden oluyor. Onun küçük ısırığı nasıl bir his olurdu acaba?

"James? Hala benimle misin?"

"Evet."

Sorun şu ki, ben de biraz *fazla* onunla birlikteyim. Kafamı sallayarak yanlış düşüncelerimi uzaklaştırıyorum. Ancak, sevmediğim bir kadına karşı hissettiğim açıklanamayan çekiciliğı ortadan kaldırmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ve bunun sonucunda ortaya çıkan hayal kırıklığı, çünkü Winnie'nin çekiciliğı azalmıyor, aksine giderek artıyor gibi görünüyor.

Hayır, şimdi Winnie'nin beni dişleriyle ısırıldığını hayal edecek kadar geriledim.

Bu benim tarzım değıl. Tank, rıza ve saygı gibi kelimeleri erken eğitimimizin bir parçası haline getirdi ve soyunma odasındaki ergen erkekler gibi davranan erkeklerle dolu bir ev yetiştirmeyi reddettiğini söyledi. Kadınların, hele ki çalışanlarımın *beni ısırıldığını* hayal eden bir adam değılim.

Ve evet, şimdi yine hayal ediyorum.

O benim beynimi mahvetti. Winnie, burada yapmaya çalıştığım her şeyin stresi, Collin'in bütün gün süren dırdırcı yorumları ve binayı istila eden lanet kediler... Hepsi çok fazla. Yanlış ve uygunsuz düşüncelerimin tek açıklaması bu.

"Müteahhit ne zaman gelecek? Oldukça geç kaldı." "Her an gelebilir, geçici çalışan."

Winnie'nin gözleri sözlerimle parladı ve midem düğümlendi. Neden ona *The Office* dizisinden bir takma ad vermek zorunda kaldım ki? Ama yine de... bu takma ad ona çok yakışıyor. O benim Ryan'ım — kurtulamadığım, tamamen vasıfsız geçici çalışan.

"Merhaba?"

Üç saat geç kalan müteahhit, kusursuz bir zamanlamayla geldi. Onunla buluşmak için yürüdüm ve başka bir şantiyede işleri uzadığı için özür dilerken elini sıktım.

"Bu kadar geç başladığım için özür dilerim," diyor, etrafına bakarak, alnında kaşları çatılırken mekanı inceler. "Özellikle de elektrik tesisatınız yok gibi görüldüğü için."

"Elektrikçi hafta içinde gelecek, ama ışıkların çalışıp çalışmadığından emin değılim. Telefonlarımızın fenerlerini kullanmak zorunda kalacağız."

"Bu sadece ön inceleme olduğı için sorun olmaz. Vay canına," diyor, etrafına bakınıp koyu kırmızı saçlarını eliyle tararken. "Burası çok büyük. Bu hem iyi hem de kötü bir sorun."

Bu tam da benim yaşadığım sorunlardan biri. Birkaç küçük depo odası ve dolabı olan, esasen devasa bir açık alan olan bir depoda, eşyaları nasıl ayıracağımı bilmiyorum. Birçok yere gittim

Austin'deki bira fabrikalarını ziyaret ederek işlerin nasıl yürüdüğünü inceledim. Hiçbiri birbirine benzemiyordu. Ve hiçbiri bu kadar büyük ve boş bir binaya sahip değildi. Ben her zaman bira üretimine daha çok odaklanmışımdır ve ölçüleri aldım ve tankların nereye kurulacağını tam olarak biliyorum, ancak diğer her şey büyük bir soru işareti.

"Neden bana anlatıp ne düşündüğünü söylemiyorsun?" Tereddüt ediyorum, çünkü ne düşünüyorum ki? Şüphe, hızlı etki eden bir zehir gibi beni olduğum yerde felç ediyor. Bu devasa alanı nasıl bölmek istediğimi bilmiyorum. Bira üretiminden bira servisine ve tadım odasına nasıl geçeceğimi bilmiyorum. Tarifler ve lezzet profilleri - bunları yapabilirim. Ama tüm bu detaylar?

İlk kez değil, böyle devasa bir projeye girişmenin akıllıca olup olmadığını sorguluyorum — Bira Üretim İzni'nden Bira Fabrikası İzni'ne geçmek ve küçük ölçekli bira üretimimi yıllık 10.000 varil kapasiteli bir işletmeye dönüştürmek.

Winnie aramıza girip bir elini uzatana kadar ne kadar süre burada donakaldım bilmiyorum. Diğer elinde hala süpürge var. "Merhaba! Ben Winnie."

"Peter. Tanıştığımıza memnun oldum. Sen onun, şey, ortağı mısın yoksa...?"

Peter, Winnie ile benim aramda bakışlarını gezdiriyor ve romantik anlamda mı yoksa iş ortağı anlamında mı ortak dediğini anlayamıyorum. Ayrıca bu iki seçenekten hangisinin daha saçma olduğunu da bilemiyorum.

Winnie boğuk bir kahkaha atar. "Hayır. Hiçbir şekilde değil." Tekrar güler ve onun da benim gibi bu fikirleri saçma bulması beni rahatsız etmemeli.

Tek kelime etmiyorum. Winnie, Peter'a banyolar, sıhhi tesisat ve bira üretim ekipmanlarının nereye konulabileceği hakkında sorular sormaya başladığında onu durduruyorum.

Winnie benim gibi görselleştirme sorunları yaşamıyor. Peter'ın soruları ve Winnie'nin önerileri arasında, mekanın nasıl işleyeceğine dair bir fikir edinmeye başlıyorum. Konuşmanın yüzde doksanını ikisi yaparken, kendimi üçüncü tekerlek gibi hissedebilirdim, ama Winnie beni de dahil etmeye özen gösteriyor. Onun fikirlerini *benim* fikirlerimmiş gibi hissettirme yeteneği var.

Peter bunun farkında değil gibi görünüyor ve ben de daha az dikkatli olsaydım, ben de farkına varmayabilirdim. İnsanları kendi dünyasına çekmekte o kadar başarılı ki.

Bu iyi bir özellik. Belki de tehlikeli bir özellik.

"Artık birçok bira fabrikası sistemi barın görünür bir yerine kuruyor," diyor Winnie. "Duvar yok. Bu, insanların sihrin gerçekten farkına varmalarını sağlıyor. James, bu duvar boyunca tanklar varken, barın burada olması mantıklı olur. Sen de böyle mi düşünüyordun?"

Öyle değildi, ama şimdi öyle düşünüyorum. İnsanların süreci görebilmesini, küçük bir şekilde sürecin bir parçası olabildiğini seviyorum. Bu samimiyet, butik bira üretimini dev bira üreticilerinden ayıran şeydir.

"Bu fikri beğendim."

Winnie'nin önerdiği her şeyi beğeniyorum. Normalde birinin, özellikle de geçici işçi olarak ikinci gününde olan birinin araya girmesinden rahatsız olurum, ama ona minnettarım. Fikirleri ve bunları sunma şeklindeki mütevazı tavrı için.

Bugün kasabanın yarısını davet etmiş olmasını neredeyse telafi ediyor. Neredeyse.

İşimiz bittiğinde, Peter kararan odaya bir kez daha bakıyor. "Bu harika bir başlangıç. Birkaç eskizle geri geleceğim ve işe koyulacağız. Zamanınızın kısıtlı olduğunu biliyorum."

Kesinlikle öyle, ama bunu unutmak istiyorum. Bu kısmı bitirmem gerekiyor ki, birkaç hafta sonra ekipman geldiğinde tüm zamanımı bira yapımına ayırabileyim. Son bir saatte bulduğum sakinlik buhar gibi dağılıyor ve beni yine sıcak ve baş ağrılı bırakıyor.

Peter vedalaşır ve Winnie ile ben bir kez daha binada yalnız kalırız. Neredeyse zifiri karanlık ve Main Street'te yeni kurulan lamba direklerinden ışık gelen kapıya doğru ilerleriz.

"Verimli bir gün oldu, değil mi patron?"

Burada Winnie'ye yardımları için teşekkür etmeliyim. Herkesin varlığından rahatsız olmama rağmen, işleri daha hızlı hallettik. Peter'a yaptığı yardımlar gerçekten paha biçilemezdi. Ama sözler boğazımda kalmış gibi.

"Web sitesi nasıl gidiyor?" diye soruyorum onun yerine.

"Çerçeveyi hazırladım, ama daha fazlasını yapmadan önce sana sormam gereken birçok soru var. Oturup konuşmalıyız..."

"Eminim ne yaparsan yap iyi olacaktır."

Bu hiç de doğru değil. Ama bugünden sonra, Winnie'den uzaklaşmam lazım. Onun yanında olmak kafamda garip şeyler yaratıyor. Belki iletişimimizi mesajlaşmaya çevirebiliriz, böylece onu hiç görmek zorunda kalmam.

Winnie iş eldivenlerimi ellerinde çeviriyor. Son yarım saattir Peter'la birlikte onları taşıdığını fark etmemiştim.

Kafasını eğdi. "Bana güvenmiyor ya da sevmiyor gibi görünüyorsun, ama web sitenle ilgili konularda bana körü körüne güveniyorsun?"

"Sana güvenmediğimi ya da sevmediğimi söylemedim."

Winnie alaycı bir şekilde güler. "Tabii. Sen sadece güvensizlik, saygısızlık, sevimsizlik ve bir sürü başka olumsuzluk yayıyorsun. Ama tabii, beni senin çevrimiçi varlığın kadar önemli bir şeyin başına getir. Ben bunu mahvetmem, tabii ki." Gülümsemesi vahşi bir nitelik taşır.

"Teşekkür ederim."

Bir kaşını kaldırır. "Batırmayacağına söz verdiğin için mi?"

"Bugün için." Belirsiz kalmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Minnettarım, ama yine de Winnie'nin bu işe balıklama atlamasına bir şekilde kızgıyım. "Bu da aklıma getirdi, sana başka bir işim var."

"Neden bu işi sevmeyeceğim hissine kapılıyorum?" diye sorar yavaşça.

Gülümserim ve Winnie süpürgeyi düşürür. Süpürge yere düşer ve ikimiz de onu görmezden geliriz.

"Kediler hakkında ne

düşünüyorsun?" Gözleri büyür.

"James, hayır."

"Kabul ederseniz, göreviniz - ve açıkçası, bu isteğe bağlı bir şey değil - bu binadaki tüm sokak kedilerini ortadan kaldırmak."

Kafasını geriye doğru çekiyor. "Ne?"

Beni duyduğunu biliyorum, bu yüzden cevap verme zahmetine girmiyorum. Tam da bu sırada, kavga eden iki kedi çılgık atarak aramızdan geçip kaçıyor. Winnie, kapıdan kaybolan kedileri izliyor. "Ciddi olamazsın."

Winnie sinirlenmeye başlarken ben hiçbir şey söylemeden öylece duruyorum. Gözleri parlıyor. "Şimdi, dinle beni, seni koca..."

"Hey, çocuklar. Uslu uslu oynuyor muyuz?" Chevy birkaç saat önce ayrılmıştı, ama geri dönmüş, Winnie'nin yanına doğru yavaşça yürüyor ve şimdi bana bıçak gibi, hayır, daha çok palalar gibi bakışlar atan kadının omzuna omuz atıyor.

"Burada her şey yolunda mı?" diye soruyor Chevy.

"İyi," diyorum, ama Winnie bu kelimeden gerçekten hoşlanmamış olmalı ki yüzündeki öfke daha da artıyor.

"Doksan derecelik aç k kadar iyi," diye mırıldanır Winnie.

"İyi," diyor Chevy. "İkinizin anlaşılamadığını düşünmek istemem."

"İyi anlaşıyoruz," diyorum.

Winnie'nin gözleri kısılır. Chevy'nin telefonu çalar ve o ekrana bakarak yüzünü buruşturur. "Bir saniye izin verin."

O dışarı çıktığında, Winnie ve ben elektrikli bir gerilim içinde kalırız. Birkaç saniye boyunca birbirimize bakarız ve bu kadar uzun süre onun bakışlarını tutmak tehlikeli gelir. O da aynı şeyi hissediyor olmalı, çünkü eldivenlerimi uzatarak bir adım öne çıkıp bakışlarını başka yöne çevirir.

Bana bencil deyin, bana tam bir Neandertal deyin, ama o mavi gözlerin beni izlemesini istiyorum. Eldivenleri alıyorum ama Winnie'nin elini de tutuyorum. Biraz irkiliyor, sonra bana bakıp gözlerini kırpmıyor. Kafasının karışık olduğu belli ve bu çok normal. Bugün ona dokunmamaya dikkat ettim, tesadüfen bile, çünkü Winnie'ye dokunmadan hissettiğim çekim yeterince kötü.

Yine de... Onu böyle yakınımda istiyorum. *Daha da* yakınımda istiyorum.

Bu korkunç bir şey, ama başparmağımı buna ikna etmeden önce, onun bileğinin iç kısmına bir çizgi çiziyor.

Winnie dudaklarını araladı ve hafifçe nefes verdi.

Aramızda adını koymak istemediğim bir şey asılı kalır, ya da belki de bir sinyal ya da akım gibi aramızdan geçer. O an için baş ağrım geçer, yerine baş döndürücü ve ağır bir arzu duygusu gelir. Bu, fiziksel bir bağdan daha derindir, ama kesinlikle o da vardır. Görünmez bir iplik içimden geçip bizi birbirimize bağlamış gibi hissedirim.

"Kusura bakma," der Chevy, içeri girerken.

Hemen Winnie'nin elini bırakıyorum ve o sıçırıyor. Ellerimizin temas ettiği yerden başlayıp kolumun yarısına kadar uzanan bir yanık hissediyorum. Bu his, geri adım attığımda ancak duruyor. Çok geri.

Kontrolümü, haysiyetimi, normalliğimi yeniden kazanmam gerekiyor.

Winnie söz konusu olduğunda düşüncelerim, bedenim, her şeyim altüst oluyor. Ve dayanamadığım bir şey varsa, o da bir durumu kontrol edememek.

Daha da ötesi, *kendimi* kontrol edememek.

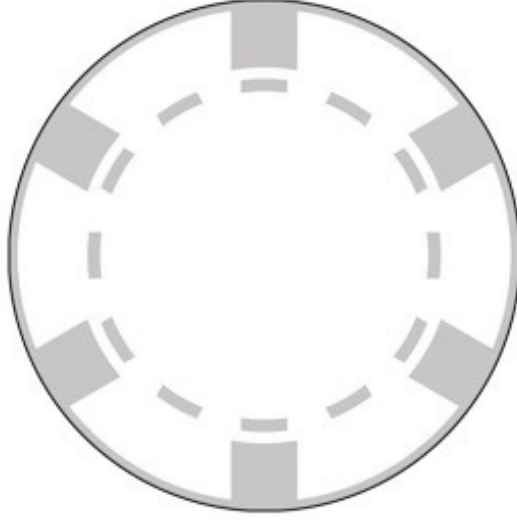
Winnie arkasına bakmadan kapıya doğru koşar. "Akşam görüşürüz Chevy! Randevunda iyi eğlenceler."

Ve sonra gider.

Chevy'nin eli omzuma konar ve sertçe sıkar. Kaşlarını kaldırır, yüzünde alaycı bir gülümseme belirir. "Akşam yemeği planın var mı? Çünkü kız kardeşim hakkında

konuşmamız gerekiyor."

ALTINCI BÖLÜM

James

Chevy, masaya oturduğumuzdan beri hiç susmadı, ama konuşmalarının hiçbiri Winnie ile ilgili değildi ve Mari tatlıyı getirmek üzere. Az önce yediğim kızarmış tavuktan sonra pastaya yer kalır mı bilmiyorum.

Doğum günü pastamın ne kadar lezzetli olduğunu bildiğim için, yer bulacağım.

Şimdiye kadar Chevy ile üniversite futbolu hakkında konuştuk, ama ben Longhorn, o ise Aggie olduğu için bu konu çabucak bitti; profesyonel futbol hakkında konuştuk, ikimiz de gerçekten destekleyebileceğimiz bir Teksas takımı olmadığı için üzüldük; ve bira hakkında konuştuk, ama Chevy en sevdiği içeceğin ünlü bir hafif bira olduğunu itiraf edince bu konu da çabucak bitti.

Mari iki dilim pasta getiriyor, bana burbon çikolatalı, Chevy'ye elmalı. "Yemek bueno muydu?" diye soruyor gülümseyerek.

"Boş tabaklarımızdan anlaşılıyor mu?" diye sordu Chevy.

Mari'nin kahkahası odayı doldurur. "Bir kadın asla iltifata hayır demez."

"Yemeği Big Mo'nun pişirdiğini sanıyordum," diye alay eder Chevy ve Mari

"Onlar *benim* tariflerim. Şey," diye düzeltir. "Başlangıçta benim tariflerimdi. Pasta tamamen Mo'nun eseri. O oldukça iyi bir fırıncı."

"Yemekler harikaydı," diyorum, daha çok sohbeti bitirmek için. Pastamı yemek ve eve gitmek istiyorum. Bir gün için yeterince insanla görüştüm. Birkaç gün için. Belki bir hafta için.

Mari hesabı Chevy'ye uzatır. Onu almaya çalışırım, ama o onu uzakta tutar ve elinde zaten nakit vardır. "Üstü kalsın," der ve bana göz kırpar

. "Seni ben davet ettim, bu yüzden akşam yemeği benden."

"Bu, ikinci bir randevu alacağım anlamına mı geliyor?" diye soruyorum, pastadan bir ısırık alıp, lezzetinin dilimde patlamasına izin veriyorum. Kulağa geldiği kadar güzel. Hayır, daha da güzel.

Chevy gülümser. "Duruma göre değişir." Çatalını bir silah gibi kavrar ve şaşırtıcı derecede yoğun bir bakışla bana bakar. "Kız kardeşimle ne yapmayı düşünüyorsun?"

Pastam boğazımda kalır. Chevy bana bir yığın peçete uzatır, yüzünde anlamlı bir gülümseme vardır.

"Ne?" diye sorarım, sonunda konuşacak kadar sakinleşince. "Winnie ile niyetin nedir dedim?"

"O benim için çalışıyor."

Chevy gözlerini devirir. "Belli ki öyle. Ama ikinizi birlikte gördüm ve aranızda... Bilemiyorum, *bir* şey var. Bu gerçek bir nefret mi, yoksa ikinizin de yokmuş gibi davrandığı bir çekim mi, bilmiyorum, ama bir sorun çıkmadan önce bunu şimdi konuşmak en iyisi diye düşündüm."

"Sorun yaşamayacağız." Bu sözleri söylerken, Chevy'yi ikna etmeye çalıştığım kadar kendimi de ikna etmeye çalıştığımı hissediyorum. Winnie'nin bir sorun olduğunu hissediyorum. Ya da en azından ona karşı hissettiğim karmaşık duygular bir sorun.

"Umarım olmaz. Çünkü seni ve aileni seviyorum." Chevy çatalıyla oynuyor, tabağındaki eriyen krem şantiyi karıştırıyor. "Babamız öldüğünden beri, birine kız kardeşimle ilgili niyetini sormak için bekliyordum. Bu ilk fırsatı kaçırmayacağım."

Chevy ve Winnie babalarını mı kaybetmişler? Göğsümde yayılan sıcak empatiyi, içten gelen acıyı durduramıyorum. On üç yaşındayken annemi kaybetmek beni değiştirdi.

"Kaybınız için üzgünüm," diyorum sessizce.

Chevy omuz silkiyor. "Teşekkürler. Berbat bir durum. Annem biz gençken öldü, bu yüzden bir bakıma kaybın ne demek olduğunu zaten biliyorduk. Bu, durumu kolaylaştırdı diyemem. Ama şok etkisi daha az oldu, sanırım. Ve yine de, hayatın adaletsizliğinin iki katı gibi, anlarsın ya?"

Sadece başımı sallayabiliyorum, çünkü boğazımda Teksas büyüklüğünde bir yumru büyüyor. Winnie ve Chevy *her iki* ebeveynlerini de kaybetmişler. Annemi ve babamı da kaybetseydim hayatım nasıl olurdu acaba? Tank'ın olmadığı bir dünya hayal edemiyorum. O, küçük aile gemimizin dümeni, bizi sabit bir rotada yönlendiren, bizi bir arada tutan kişi.

Ya da, kederden kurtulup yeniden ayağa kalktığından beri öyle. Kısa bir süre için, bizi ayakta tutan kişi ben olmak zorunda kaldım — herkesi beslemek, çöp kutularını kaldırıma çıkarmak, kardeşlerimi duş almaya zorlamak, çamaşırların yıkanmasını sağlamak.

Babamın nihayet odasından çıktığı, duş alıp tıraş olup giyindiği anki hissedilir rahatlamayı hala hatırlıyorum. Haftalar gibi gelmişti ama muhtemelen sadece birkaç gün sürmüştü. Uzun günler. Tank yeniden kontrolü ele aldı ve tek başına, bazı insanların iki ebeveyninden aldıklarından daha fazlasını yaptı. Yine de, sorumluluk almam, her şeyi bir arada tutmam gerektiği hissi beni hiç terk etmedi, sanki o dönem DNA'mı kalıcı olarak değiştirmiş gibi.

Kendimi zorlayarak bir parça daha pasta yiyorum, ama tadı gitmiş.

"Senin de anneni kaybettiğini duydum, çok üzüldüm," diyor Chevy.

Gözlerinden kaçarak başımı sallıyorum. Bu kasabadaki herkes her şeyi bilir mi? Adil olmak gerekirse, ailemin geçmişi herhangi bir arama motorunda kolayca bulunabilir.

Chevy devam ediyor. "Her kayıp aynı değildir ve herkesi aynı şekilde etkilemez, ama kaybın aileyi nasıl birbirine bağladığını anladığınızdan eminim. Winnie beni istemese veya ihtiyacı olmasa bile ona göz kulak oluyorum."

Bunu anlıyorum ve ikimizin de ebeveynini kaybettikten sonra ağabey olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek zorunda kalmamasını diliyorum. Ya da onların durumunda, *ebeveynlerini*.

Bu yeni bilgi, Winnie'ye karşı yumuşak davranmak istemediğim şekilde beni yumuşatıyor. Bu acıma değil; annemizi kaybettiğimizde ve üniversitede dizimi incitip profesyonel olma şansımı mahvettiğimde bana yöneltilen bu duyguyu yeterince gördüm. Winnie'nin de benim kadar acımadan nefret edeceğini biliyorum.

Hayır, Winnie'ye acımıyorum. Durum çok daha kötü.

Bunun yerine, kesinlikle hissetmek istemediğim bir dostluk duygusu ile birlikte, isteksiz bir hayranlık da büyüyor. Aramızdaki çekim gücünü daha da sıkılaştıran bir bağ var ki bu tamamen kabul edilemez.

Yıllar önce, bir kadına karşı derin duygular beslememeye söz vermiştim. Aşk ve kaybı gördükten sonra.

Tank kederinden zar zor kurtuldu. İyileşti, ama bu onu değiştirdi ve yemin ederim, gülümsemesinin arkasında her zaman bir gölge görüyorum. Kendini hepimize adadı, ama annemle birlikte bir parçasını kaybetmiş gibi görünüyordu.

Duygular beslemeye dair büyük kişisel tereddütlerimin yanı sıra, başka birçok mantıklı neden de var.

Sırf benzer bir kayıp yaşadınız diye ona karşı yumuşak davranmaya başlamayın. O hala senin çalışanın. Bir burnunu sokan. Ve bir erkek arkadaşı var.

Bu son düşünce, beni bir anda döngüden çıkarır. Hafta başında Pat ve Lindy'nin resepsiyonunda tanıştığımdan beri Winnie'nin erkek arkadaşını hiç düşünmemiştim. Dale'in düğmeleri iliklenmiş, sıkıcı tavırları beni bir dakika içinde tamamen rahatsız etmişti. Winnie için hiç uygun görünmüyordu. Ya da belki de bu, onu pek tanımadığımı hatırlatıyordu.

"Bir erkeğin niyetini ilk kez sorduğunu söyledin. Dale ile bu konuyu konuşmadın mı?" Adamın adını söylerken alaycı bir ton kullanmaktan kendimi alamıyorum.

Chevy iki kaşını da kaldırdı. "Adamla tanıştın. Sence bu konuşmayı hak ediyor mu?"

Bu konuşmayı gerçekten hak ediyor muyum? Bu düşünceyi kafamda tutarak omuz silkiyorum. "Onu tanımıyorum. Kız kardeşini de tanımıyorum. Ama bu tür sorular bir erkek arkadaşına daha uygun, patrona değil."

Chevy boş tabağını itti. "Eski erkek arkadaşım."

Çatalımı düşürdüm, sonra bu kadar açıkça sarsıldığım için kendime sessizce küfrettim. Chevy hiçbir şeyi kaçırmadı ve yemin ederim, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Ne zamandan beri? En son duyduğumda, ona neredeyse nişanlısı diyordu."

Chevy gözlerini devirdi. "Onlar asla evlenmeyeceklerdi. Öyle erkekler... Bu kadar zaman geçtikten sonra sana yüzük vermiyorlarsa, niyetleri yok demektir. Ve diz çökmüş olsaydı bile, kız kardeşimi tanıyorum. O yüzüğe bir bakış atıp kaçardı. Bence onunla bu kadar uzun süre kaldı çünkü *güvenli* biriydi."

Güvenli. Bu çok ilginç bir yorum. Winnie, güvenli olanı seçen türden bir kadın gibi görünmüyor. Öte yandan, Dale de ona hiç uymuyor gibi görünüyordu. Winnie düşük riskli bir ilişki peşindeyse, neden?

"Winnie'ye Dale hakkındaki düşüncelerini söyledin mi?"

Chevy gülüyor. "Kız kardeşime bir şey söylemenin bir fark yaratacağını mı düşünüyorsun? Dale hakkında tek kelime etseydim bile, o kadar inatçıydı ki, daha da uzun süre onunla kalmaya devam ederdi. Bu ilişkinin ciddi bir yere varacağını düşünseydim, onu kovardım. Benim düşüncem

zamanla kendiliğinden çözülecekti ve öyle de oldu. Bu da beni sana ve Winnie'ye geri getiriyor."

"Winnie ile benim aramda bir şey yok. İş dışında."

Chevy beni uzun bir süre inceledi ve bu bana babamın, bizden sakladığımız her şeyi itiraf etmemiz için bizi korkutucu bir şekilde bakışlarıyla sindirmesini hatırlattı. Bazen Tank, bizim bir şey sakladığımızı bilmesek bile bunu yapardı ve biz de aksi takdirde paçayı kurtarabileceğimiz şeyleri itiraf ederdik.

Yüzümü ifadesiz tutmam ve ağzımı kapalı tutmam çok önemli. Chevy'ye kız kardeşini sevmediğimi söylemeye niyetim yok, ama aynı zamanda onu herhangi bir yüzeye bastırıp dudaklarından o akıllı sözleri öpmek istiyorum.

Bu düşünce, en uygunsuz anda, kardeşi bana hala o bakışı atarken, tam da bu saniyeye kadar tam olarak şekillenmemiştir.

Bunu yüksek sesle söylersem, hapishaneye düşeceğimden ya da Sheeters çetesi tarafından kasabadan kovulacağımın eminim. Chevy'nin keskin bakışları altında kıvrınamamaya çalışıyorum.

Birkaç uzun saniye sonra, yüzündeki ifade eğlenceye dönüşüyor. "Sen ve Winnie aynı hamurdan yoğrulmuşsunuz. Açıkçası, hanginizin daha inatçı olduğunu bilmiyorum. Ama emin isen, sanırım bir sorun olmaz."

"Eminim."

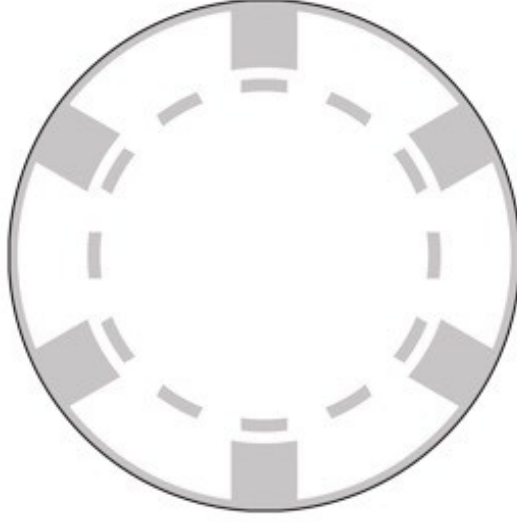
Neredeyse kabul edip kaçmaya hazırlanırken, Chevy'nin ifadesi tekrar ciddileşti. "Bir noktada, farklı hissettiğini fark edersen, benimle konuşursun, değil mi?"

Yutkunuyorum, bu sorunun neden diğerinden daha zor cevaplanabilir olduğunu merak ediyorum. "Gerek kalmayacak, ama evet."

"İyi." Chevy ayağa kalkar, gerinir ve sonra omzuma acı veren bir şekilde elini koyar. "Birbirimizi anladığımıza sevindim."

O beni masada yalnız bıraktıktan sonra, kahvemi bitirirken, sohbetin mükemmel lezzetli bir dilim pastanın geri kalanını mahvettiği için hayal kırıklığına uğradım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Winnie

"Sakın bana, yılmaz Winchester Boyd'un ekildiğini söyleme?"

Wolf Waters yanıma yaklaşırken, sallanan masamdan başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Omzuna bir bar havlusu atar ve duvarın üzerine yaslanarak, burayı sahiplenir gibi, kendine özgü kötü çocuk gülümsemesini takınır. Çünkü burası onundur.

"*Korkusuz*, ha? Bir sığınakta yaşayan biri için çok büyük bir kelime."

Backwoods Bar, bir bardan çok, Wolf'un soğutuculardan bira dağıttığı, abartılı bir metal kulübe gibidir. Söylentilere göre, tüm bu yer onun yeraltı sığınağının üzerinde bulunuyor. Tanıdığım hiç kimse burayı görmemiş ve benim teorim, bu adamın kamyonetinde yaşadığı yönünde.

"Bunu *Jurassic World*'den öğrendim," diyor Wolf.

"Tabii ki öyle."

Gülümsemesi genişliyor, dişleri aynı isimli büyük kötü masal yarattığı gibi, düzgün kesilmiş koyu sakalının arasından parlıyor. Wolf yakışıklı bir adam, ama o bir Waters. Snob ve çekilmez ailesiyle ilişkilerini keserek doğru bir seçim yapmış olabilir, ama kıyamet günü hazırlığı yapanların yaşam tarzıyla biraz fazla ileri gitmiş. Kötü çocuk kıyamet günü hazırlığı yapanlar var mı?

Şahsen, ben kötü çocuk patronları tercih ederim.

"Peki, şanslı adam kim?" diye sorar Wolf ve ben irkilirim.

Elbette düşüncelerim alnımda yazmıyor. "Ne?"

Wolf bana bir bakış atar. "Geç kalan kişi. Sürekli kapıya bakıyorsun."

"Tamam." Kafamı hafifçe sallıyorum. "Chevy ile buluşacağım." "Ah.

Kardeşlerle buluşma. Beklerken ne alırsın?"

"Varsa soda ve limon," diyorum. Yüzünü buruşturunca, iki elimi de kaldırıyorum. "Araba kullanacağım, bu yüzden bu gece sıkıcı olacağım."

"Winnie, sen denesen bile sıkıcı olamazsın. Hemen dönerim."

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Mesaj yok ve saat şimdi 8:15. Kardeşim birçok şey: neşeli, iyi huylu, aşırı derecede düzenli ve görüldüğünden daha akıllı. Ayrıca aşırı derecede dakik. Umarım bu, berbat bir kadınla tanışıp planlarımızı unuttuğu anlamına gelmiyordur. Ben onunla yaşamaya başladığımdan beri kimseyi eve getirmedi, ama her felaketin bir ilki vardır.

Henüz endişelenmiyorum. Ama sıkıldım ve bu da bana günün olaylarını düşünmek için çok fazla zaman verdi. Ve bu olayların başrolünde olan bir kişi.

James söz konusu olduğunda, en son yapmak istediğim şey onunla uğraşmaktır. Bu adam zaten kafamda çok fazla yer kaplıyor. Özellikle de son konuşmamızdan sonra, elimi tutarak bitirdiği konuşmadan sonra. Başparmağının bileğimde kayan izini hala hissedemeseydim, hayal gördüğümü düşünebilirdim. Dokunuşu o kadar hafif, o kadar nazikti ki, James'e hiç yakışmayan bir dokunuştı, neredeyse depoda yere yığılacaktım.

Bu bana bir heyecan verdi. Sadece vücudumdaki her canlı hücrenin içgüdüsel tepkisi değil, dokunuşu zihnimde de bir şey uyandırdı, kapatmakta zorlandığım bir tür merak. James'in benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini sorgulamaktan ya da şaşırtıcı nezaketi dışında başka neler sakladığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Huysuz patronumun ortaya çıkarmak istediğinden çok daha fazlası var. Bu da beni onu katman katman kesip biçmeye kararlı hale getiriyor.

Kötü fikir, Winnie. Çok, ÇOK kötü. Katmanlar dip soslarda veya kışlık gardıroplarda olmalı, patronunda değil.

Chevy, saçları duştan çıkmış gibi hala ıslak bir şekilde içeri girerken, Wolf içkimi ve kardeşim için bir kutu hafif bira ile geri dönüyor. Birkaç Sheeter daha içeri girmiş, Wolf gülümseyerek ve başını sallayarak ama sohbet etmeden bara geri dönüyor.

Telefonumu kaldırıyorum. "Geç kaldın."

"Merhaba kardeşim." Chevy saçımı karıştıracakmış gibi yapar, ama son anda kolunu omzuma atar ve bana yanından sarılır. "Üzgünüm. Akşam yemeğinde geciktim, sonra da uzun bir iş gününün ardından duş almam gerektiğini düşündüm."

Burnumu kırıstırıyorum. "Randevundan önce duş almadın mı?"

"Randevum kokumu umursamadı," diyor ve göz kırpmıyor.

Aynı anda hem kulaklarımı hem de gözlerimi kapatmaya çalışıyorum, ama bu işe yaramıyor ve sanki tuhaf bir dansın hareketlerini yapıyormuşum gibi görünüyorum. "İğrenç. Bilmek istemiyorum!"

Chevy sadece sırıttı. "Bence bu sefer öğrenmek istiyorsun." "Hayır, gerçekten ayrıntıları bilmek istemiyorum..."

"Patronunu yemeğe çıkardım."

Ellerimi indirip ona bakıyorum. Sonra titrek parmaklarla soda suyumu alıp hemen boğuluyorum. Kardeşim tepkime gülümsüyor. Ben ona ters ters bakıyorum.

"Neden?" Tekrar düzgün konuşabildiğimde soruyorum.

"Onunla aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istedim." Chevy, benim tepkimi izleyerek yavaşça bir yudum bira içti. Kardeşim, insanları rahatlatmayı, dostça ve samimi davranmayı çok iyi bilir, ama aslında her ayrıntıyı not eder. Bu yüzden işinde çok başarılıdır ve muhtemelen burada şerif yardımcısı olmak yerine daha büyük bir şehirde dedektif olmalıydı. Umarım boynumda atan nabzımı fark etmez. Kalbim, vücudumdan çıkıp James Graham'ın bana olan etkisini ortaya çıkarmak için atmaya başladı.

Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "O sayfa hangisi?" "Eğer küçük kız kardeşime zarar verirse, o günü pişman olacağı sayfa."

Chevy'nin şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum, ama James'le gerçekten babacan bir şekilde, elinde av tüfeği ile konuşmuşsa, utançtan kuruyup öleceğim.

Gözlüklerimi alnıma itip gözlerimi ovuşturuyorum. Bugün depoda çalıştığım gibi saatlerce kontakt lens takmaya alışkın değilim ve gözlerim kumlu ve kuru hissediyor. Gözlerimi kırpmıştırarak gözlüklerimi yerine takıyorum. Chevy gülümseyerek görüş alanımı dolduruyor. "Bunu yapmadığını söyle."

"Kesinlikle yaptım."

Yanaklarım yanıyor. Kalbim tamamen durmuş durumda. Hoşça kal, acımasız dünya... ya da belki sadece acımasız kardeşim.

"Chevy," diye sızlanarak, içkimi sıcak yüzüme bastırıyorum. "Neden? James'in beni zar zor tahammül ettiğini biliyorsun, değil mi?" Aklıma bir düşünce gelince gözlerimi kısıyorum

. "Bekle, Dale ile de bu tür bir konuşma yaptın mı?" Chevy cevap vermeden önce bir yudum bira içti. "Hayır."

Beynimin hala çalışan kısmı bu durumda kısa devre yapıyor. "Ama *James*'le konuştuğun, değil mi?"

"Winnie, kendine karşı dürüst ol. Dale ile gerçekten bir gelecek gördün mü?"

"Hayır."

Bu, refleks olarak verilen bir hayır. Soruyu düşünmeme bile gerek yok. Ayrıldığıımızdan beri eski sevgilimi neredeyse hiç düşünmedim. Sanki ayrılığımız, hatta belki de ilişkimiz hiç olmamış gibi.

Chevy bunu ne kadar saklamaya çalışsa da, ben de gözlemci biriyim ve kardeşimin Dale'i hiç sevmediğini biliyorum. Bu da onu daha önce terk etmek için bir neden olmalıydı. Aileme uyum sağlayamayan bir adam istemiyorum ve Chevy benim tek ailem.

Yine de bu, kardeşime James Graham ile konuşma hakkı vermez.

"Dale ile bir gelecek görmemem, senin patronumla konuşman anlamına gelmez. *konuşman için* bir neden oluşturmaz. Sanki çıkıyoruz da. Ya da çıkmayı düşünüyoruz da."

"Yani, aranızda sadece iş ilişkisi mi var?" Sırtışı kendini beğenmiş ve sinir bozucu.

"Sadece iş," diye ısrar ediyorum. "Hm."

"Bana inanmıyor musun?"

Chevy birasını bitirir ve Wolf ona bir tane daha ikram edince eliyle reddeder. Kardeşim ve ben alkol ve motorlu araç kullanma konusunda aynı sorumluluk duygusuna sahibiz.

"Fark ettin mi bilmiyorum, ama sen ve James birbirinizin boğazına sarıldınız," diyor Chevy.

Dramatik bir şekilde nefesimi keser ve elimi göğsüme koyarım. "Ben mi? Ben Miss Congeniality'im. Herkesle iyi geçinirim."

Chevy gülümser. "Ama onunla değil. Bunu *ilginç* bulmuyor musun?" "Bir hipotez oluşturup gözlemlerimi resmi bir araştırma. Ama bir kontrol grubu ve laboratuvar alanına ihtiyacım var..." Dudaklarımı ısırarak, derin düşüncelere dalmış gibi yapıyorum.

"Ben şahsen bunu *çok* ilginç buluyorum," diyor Chevy, şakamı tamamen görmezden gelerek.

şakamı tamamen görmezden geliyor.

"Sen beni sinir ediyorsun."

"James'i sinirlendirmekten zevk alıyorsun gibi görünüyor."

"Anlamadım. Ben mükemmel bir çalışanım. Bugün depoyu temizlemek için nasıl yardım organize ettiğimi görmedin mi?"

"James yardım istemiyor gibiydi. Ben de tam olarak bundan bahsediyorum."

"Sadece işimi yapıyordum. Çok iyi, teşekkürler."

"Sen onu itip kakıyordun. Bu, değer verdiğin insanlara yaptığın bir şey. Dale'e hiç yapmadığın bir şey."

Buna karşı bir argümanım yok, bu yüzden içkimin uzun bir yudumunu alıp, kardeşler arasındaki bağı neden gerekli olduğunu düşündüğümü merak ediyorum.

Chevy, fazlasıyla keskin gözlemlerine devam ediyor. "İki kişi arasında bu kadar gerginlik olduğunda, ya öpüşürler ya da birbirlerini öldürürler."

Bu sözleri duyunca, ortaokul ve lisede oynadığımız oyunu düşünerek boğazımı yutarım: evlen, öp, öldür. Lindy ve Val ile her zaman tartışırdım, biriyle evlendiğinde, zamanının bir kısmını onu öpmek, bir kısmını da onu öldürmek isteyerek geçireceğini söylerdim.

Şimdi, o sözler geri dönüp beni rahatsız ediyor gibi geliyor.

Bugün birkaç kez James'i öldürmeyi düşündüm. Yani, tabii ki gerçek anlamda değil, mecazi anlamda.

Öpüşmeye gelince... Evet, onu da düşündüm. Mecazi anlamda değil. Kesinlikle gerçek anlamda ve bolca.

Chevy'nin sırtışı kendini beğenmiş bir sırtış ve yine, beynimin tüm düşüncelerimi bir şekilde yansıtıp yansıtmadığını merak ediyorum.

Mizahı, büyük bir saptırma olarak kullanmaya karar verdim. "Silahını ya da rozetini çıkarıp, küçük kız kardeşine zarar verirse onu kasabadan kovacağını söyledin mi?"

Chevy sadece omuz silkiyor. Utanç, göğsümü kaplayan sıcak bir dalga gibi. Aptal kardeşimle başa *çıkamıyorum*. İnleyerek alnımı indirip masaya vuruyorum. "Bunu yapamazsın Chev."

James'in kardeşimin bu duruma karışmasına nasıl tepki verdiğini hayal bile edemiyorum. Sormayacağım. Özellikle de kalbimin bir parçası heyecanla çarpıyor ve James'in beni öpme ya da öldürme arasında hangisini tercih ettiğini bilmek istiyorum.

Hayır, durun. Ya Chevy de James'e öpüşmek mi öldürmek mi diye aynı şeyi söylemişse?

Ŗu anda kardeŖim, benim mecazi cinayet listemin en Ŗst sırasına yŖkseldi. James'in bana depodaki tŖm kedileri uzaklaŖtırma gŖrevini verdiği gerçeğini dŖŖŖnŖrsek, bu çok Ŗey ifade ediyor.

"ŖzŖr dilemeyeceğim," diyor Chevy, bira bardağını son damlasına kadar boŖaltarak. "Her zaman arkanda olacağım, Win."

"Mesele Ŗu ki, her zaman arkamı kollaman gerekmiyor. James'in durumunda olduğu gibi. Kesinlikle gerekmiyor."

Chevy parmaklarını masaya vurur. "Belki. Belki de değil. Ama seninle ilgili her konuda her tŖrlŖ Ŗnlemi alacağım. Tıpkı babamın yapacağı gibi."

Babamın yapacağı gibi.

Kulaklarımda duyduğum kalp atıŖlarımla sesi, uçan dev bir kuŖ sŖrŖsŖnŖn kanatları gibi. GŖrŖŖŖm biraz bulanıklaŖıyor ve kısa bir an için dŖnya eğiliyor. DŖzelecek kadar bekliyorum ve sallanan masayı tutunarak kendimi destekliyorum.

Ses ve gŖrŖntŖ geri geldiğinde, her Ŗey çok parlak, çok gŖrŖltŖlŖ. Chevy bana bakıyor ve ben Ŗu anda ona bakamıyorum. Babamıza çok benziyor ve bu benzerliği gŖrmek istemiyorum. Masaya biraz para atıyorum. Sonra kaçıyorum. KoŖmuyorum ama neredeyse koŖuyorum.

"Bu gece Val'da kalacağım," diye arkama dŖnŖp sesleniyorum, hızımı hiç kesmeden.

Chevy arkamdan bağırıyor, ama Ŗansıma Wolf Waters onu takip etmeden Ŗnce durduruyor.

Hava boğazımda serinliyor ve arabama doğru hızlıca yŖrŖrken, hafif yanmayı zevkle hissederek ciğerlerimi derin nefeslerle dolduruyorum.

KardeŖimin bilmediği ve benim ona asla sŖyleyemeyeceđim Ŗey, babamız hakkında tamamen yanıldığıdır. Hepimiz onun hakkında yanılmıŖız. Ve bu, tıpkı babamın yaptđı gibi, mezara kadar taŖıyacađım acı gerçektir.

METİN İPLİĞİ

Winnie: *çizgi film saati gifi*

James: ???

Winnie: Ne? Hiç *Güzel ve Çirkin'i* izlemedin mi? **James:** Neden

bana Cogsworth'un gifini gönderiyorsun? **Winnie:**

COGSWORTH'U TANIYOR MUSUN!?!!!!!!!

Winnie: Gizli bir çizgi film hayranı mısın?

James: Hayır

Winnie: En sevdiğin Disney filmi hangisi? Aman Tanrım, en sevdiğin prenses var mı?

James: Odaklan. Neden o gif'i gönderdin?

Winnie: Ariel, değil mi? Erkekler deniz kabuğu sütyenini severler. Ve şarkı söylemesini.

James: GIF, WINNIE. NEDEN?

Winnie: Bugünlük işim bitti demek istedim.

Winnie: Bilirsin, mesai bitimi? Anladın mı???

James: Çalışma saatlerin için bir tablo yap. Kontrol etmeye gerek yok.

Winnie: Beni kaçınıyormuşsun gibi görüldüğün için, çalıştığımı bilmeni istedim.

James: Ben senin patronunum, bakıcın değil. Hesap tablosu

Winnie: Hiç eğlenceli değilsin.

James: Hiç öyle olduğunu iddia etmedim.

Winnie: Ugh. Noktalama işaretlerini bile neredeyse hiç kullanmadığını düşünürsek, mesajlarında gif bile kullanmıyorsundur herhalde. Sen Eğlence Polisi'nin kaptanısın.

James: *Tangled'dan Rapunzel'in gifi*

Winnie: Geç cevap verdiğim için özür dilerim. Şoktan bayıldım.

James: En sevdiğim prensesin kim olduğunu sormuştun.

Winnie: Rapunzel, ha? İlginç. ÇOK ilginç.

James: Beni psikanaliz etmeye çalışma, geçici işçi.

Winnie: Bu konuşmadan senin hakkında ne kadar çok şey öğrendiğimi bilemezsin.

James: Hiçbir şey öğrenmedin.

Winnie: HER ŞEYİ öğrendim.

Winnie: Asıl soru şu: Rapunzel saçını kestirmeden önce mi, kestirdikten sonra mı hoşuna gitti?

James: İkisi de.

James: Kişiliği değişmedi. Sadece saçları değişti.

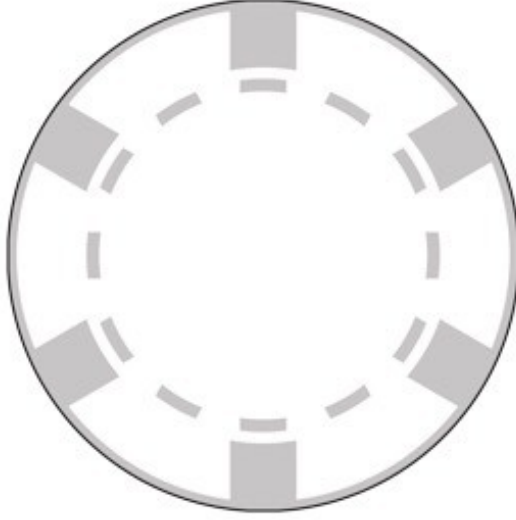
Winnie: Akıllıca bir cevap. Çok politik bir cevap.

James: Bitti mi? Yapacak işlerim var.

Winnie: Bana mesaj atmaktan daha mı önemli? Kırıldım.

James: Bugün kaç kedi yakaladın? **Winnie:** Oops. Gitmem lazım!

BÖLÜM SEKİZ

James

Elimi kule üzerinden kaldırmak üzereyken, küçük ve biraz kendini beğenmiş bir ses, "Kuleyi oraya taşımak istediğinden emin misin?" der.

Elim, geçen yıl banklar ve masalar yaparken oyduğum tahta parçanın üzerinde dondu. Bir sonraki hamlemden emindim. Ama gülümsemesini saklayamayan Jo'ya bir bakış attığımda, tereddüt etmeye başladım.

Satrançta zihin oyunları, beş yaşındaki bir çocukla uğraşmam gereken bir şey değil gibi görünebilir. Ama Jo, tipik bir beş yaşındaki çocuktan çok farklı. Bunun nedeni, üç yaşında okumaya başlaması mı, çocuklardan çok yetişkinlerle vakit geçirmesi mi, yoksa sadece genetik bir şans mı, emin değilim, ama Jo zeki, algısı güçlü ve sanki üniversite diploması almış gibi konuşuyor.

Ayrıca iki ay önce öğrettiğim satrançta beni mahvediyor.

Kaleyi geri çekip iç çekerek tahtayı tekrar inceliyorum. Jo'nun bir *sonraki* oyununu, yani bu oyunda beni yendikten sonraki oyunu kafasında canlandırıdığına eminim.

"Bu senin için iyiye işaret değil, evlat," diyor Tank ve poker çantasından fişleri çıkarmaya devam ediyor. Fısıltıyla saydığını duyabiliyorum.

Jo bana satranç öğretirken, Tank Graham ailesinin poker gecesi için hazırlıklar yapıyordu. Bu, Austin'deki evimiz yerine Sheet Cake'de düzenlenen ilk poker gecesiydi. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Aslında bu büyük bir mesele olmamalıydı, sonuçta önemli olan oyunun kendisi ya da oynandığı yer değil, aileydi. Yine de değişiklikten hoşlanmıyordum. Şu anda hayatım neredeyse tamamen değişikliklerle doluydu.

Tank, bütün bir kasabayı satın aldığını açıkladığında -hem de oldukça ölü bir kasabayı- hepimiz ona karşı çıktık. Aklının başında olup olmadığını sorguladım. Ama aklında ve bu gerçekten oluyor. Pat, sadece Lindy burada olduğu için ilk kabul eden oldu. Lindy ve Jo, itiraf etmeliyim ki, Sheet Cake fikrine karşı beni yumuşattılar.

Dark Horse'un fiziksel konumunun burası olması gerektiğine karar vermeme neden olan şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Austin'de sadece bir bira üretim alanı ararken, düşündüğümün on katı büyüklüğünde ve tadım odası olan, yani aslında halka açık bir bar işleten bir yer arıyordum. Bu, hayal ettiğim şeyin ötesinde, ama şimdi tamamen bu fikre kapıldım.

Ya da... O noktaya geliyorum. Hafta başında müteahhitte olanlar ne kadar gerçek olsa da, bir parçam hala bir tür inkâr içinde.

Yaşam durumum buna harika bir örnek. Tank'ın yeni yenilenmiş çatı katındaki misafir odasında kalıyordum ve şu anda, Pat ve Lindy yokken, caddenin karşısındaki neredeyse aynı çatı katında kalıyorum. Üçüncü bir çatı katı neredeyse bitti ve Tank onu bana teklif etti, ama aile birlikteliğinden yeterince sıkıldım. Onlarla aynı caddede yaşamam mümkün değil.

Bir ev istiyorum. Belki biraz arazi. Evim kiraya verildiği için şu anda Tank'ın Austin'deki garajında bulunan tüm ahşap işleme aletlerimi koyabileceğim bir yer. Küçük parti halinde tarif geliştirmeye devam edebilmek için küçük bira üretim sistemimi taşıyabileceğim bir alana ihtiyacım var.

Ve bu çok büyük bir taahhüt gibi geliyor. Bu cümlenin sonundaki nokta gibidir. Kalan az miktardaki paramı Sheet Cake gayrimenkulüne yatırdığımda, bu resmiyet kazanacak.

Nedense, ev satın almaktan sonra, burada poker gecesi düzenlemek Sheet Cake'i çok ama çok kalıcı hissettiriyor.

"Ona fazla yüklenmiyorsun, değil mi Jo?" Tank sorar. O kıkırdar. "Fazla yüklenmiyorum."

Kafamı sallıyorum. Üç hamle daha yaparsa beni mat edecek. Bu *çok yumuşak* değilse, tam hızda oynadığını görmek istemem. Bu çocuk beni parmağında oynatıyor. Ben biliyorum. O da biliyor. Muhtemelen Sheet Cake kasabasının tamamı biliyor ve Neighborly'de bununla ilgili paylaşımlar yapıyor. Neyse.

"İyi oynudu," diyerek onun minik elini sıktım.

"Mükemmel maçı," diyor Jo, geniş bir gülümsemeyle, gamzeleri parıldayarak. "Şimdi, ödülüm ne olacak..."

"Gözlerini kapat, ufaklık." Elimi gömleğimin ön cebine sokup, daha önce oraya sakladığım iki şeyi çıkarırım. Dediğim gibi, parmağına dolanmıştım. Her iki elime de birer tane koyup, iki yumruğumu da açarım. "Sağ mı, sol mu?"

Jo örgüsünün ucunu çiğniyor, gözleri ellerim arasında gidip geliyor. "Önümdeki bardağı seçemem..."

Gülüyorum. "*The Princess Bride*'ı mı izledin?" "Tank benimle birlikte izledi."

"Ve şimdi *tek* izlemek istediği şey bu," diyor Tank gülerek. "Daha kötüsü de olabilir." Bir hafta boyunca, kardeşlerimle kardeşlerimle birlikte günde iki kez *The Incredibles* izlediğimizi hatırlıyorum. Tank, içimizden biri ayakkabısını, formayı veya en sevdiği kot pantolonunu bulamadığında "Süper kostümüm nerede?" diye bağırmaya devam ettiğimiz için sonunda filmi yasakladı.

Jo sol elime dokunuyor. Elimi çevirip avucumu yavaşça açıyorum ve bir yüzük şekilli şeker ortaya çıkıyor. Gözleri parlıyor. Paketi yırtıp açıyorum ve ona uzatıyorum. Yüzüğü parmağına düzgünce taktıktan sonra diğer elimdeki şeyi ona veriyorum: mini bir paket Harry Potter jelibon. Bunu görünce çılglık atıyor.

"Teşekkürler, James Amca." Jo kollarını boynuma doladı ve satranç taşlarını dağıttı. "Oops!"

"James temizlik yapar, Jojo." Tank örgüsünü çeker. "Çantalarını alsana. Mari seni almaya her an gelebilir."

"Bana poker oynamayı öğretmeyeceğinden emin misin?" Jo alt dudağını dışarı çıkarır ve Tank güler.

"Bizi masadan silip süpürürsün. Belki on altı yaşına geldiğinde," derim, parçaları toplamak için diz çökerek.

"On üç yaşında," diye karşılık verir.

"On sekiz," der Tank kararlı bir şekilde, kaşlarını kaldırarak. İçimizden birinin cesur olmasına sevindim. Sonunda pes edeceğini bilsem de. Annem öldükten sonraki yıl hepimize öğretti. Para için değil, şeker için oynadık, ama yine de.

Bir haydut şövalye oturma odasının ortasında duruyor, ama ben hepsini bulup parçaları tahtaya geri koyarken Jo çantalarını alıyor. Tank'ın oyun için kurduğu katlanır masaya bakıp kaşlarımı çatıyorum.

"Fazladan insan mı davet ettin?"

Babam omuz silkiyor. "Pat gittiği için yerimiz vardı. Masamızın her zaman açık olduğunu bilirsin."

Teknik olarak konuşursak, masamız her zaman açıktı, ama en son eklediğimiz yeni oyuncu, Harper'ın kocası Chase'di, neredeyse yedi yıl

O, yıllarca kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı, sonunda birbirlerine aşık olduklarını itiraf ettiler — biz bunu onlara çok önceden söyleyebilirdik. Bu ilişkinin iyi sonuçlanması, bir sürü yeni insanı kabul etmek istediğim anlamına gelmez.

Mutfğa gidip bir bardak su alıyorum. Bu, göğsümdeki sıkışıklığı, midemdeki bulantıyı ve cildime yayılan sıcaklığı hafifletmiyor.

Tank başka kimleri davet etti? Aklıma gelen tek kişi Chevy, ama masada üç tane ekstra fiş yığını saydım. Boş bardağımı yumruğumda kırılmadan önce masaya koydum. Ya Winnie'yi davet ettiyse?

Değişikliklerle başa çıkabilirsin. Artık otuz yaşındasın. Yepyeni bir on yıl. Sakin ol dostum. Winnie buradaysa, her zamanki gibi düşünceli davran. Her şey yoluna girecek.

Zihinsel moral konuşmalarım berbat. İç monologumu daha iyi hale getirmek için çalışmam lazım.

Ama burada incecik bir ipin ucunda sallanıyorum. Bunun nedenini Winnie'nin patronu olduğum ilk güne kadar geriye götürebilirim. Ya da belki de iş gününde, gözlerimin onun dövmelerine ve ince kaslarına kaymasını engellemeye çalışmamdı. Chevy ile yediğimiz akşam yemeğinde, Winnie'nin bekar olduğunu söylemesi ve onunla çıkma fikrini kafama sokması da olabilir.

Parmaklarım cebime uzanıyor, hala onun bana verdiği tohumu taşıyorum. Ne yapacağıma karar vermezsem, bu şey muhtemelen filizlenecek.

Winnie ile ne yapacağımı da bilmiyorum.

Gülümsüyorum, günümün, hayır, HAFTAMIN en önemli anını hatırlayarak. Winnie'nin gri çizgili bir kediyle karşı karşıya geldiği anı. Elinde kedi taşıma çantasıyla, kafasından daha büyük olan, kuyruğunu sallayan ve saldırmaya hazır olan kedinin önüne çömeldi.

"Dikkatli ol," dedim ona, akıllıca bir mesafe bırakarak.

"Sorun yok," dedi Winnie. "Anlaştık. O da uslu bir kedi gibi taşıma çantasına girecek. Değil mi, uslu kedi?"

Kedi tısladı. Winnie öne atladı ve taşıma çantasını beyzbol sopası gibi salladı. Kedi ise Winnie'nin omzunu sıçrama tahtası olarak kullanarak gölgelerin içine atladı, Winnie ise poposunun üzerine düştü.

"Bu komik değil," dedi bana, öfkeyle bakarak. Güldüğümün farkında bile değildim ve hemen gülmeyi kesmek için elimden geleni yaptım. Özellikle de "İki kelime, patron: işçi tazminatı" dediğinde.

Zar zor kendimi tutarak odadan çıktım ve "Dört kelime: ayın çalışanı" diye seslendim.

Evet. Güldüm ve sonra *şaka* yaptım. Bu gidişle, hafta sonuna kadar açıkça gülümseyip yabancılara sarılacağım. Winnie ile temasımı kesinlikle en aza indirmem gerekiyor.

Mari, Jo'yu almaya geldiğinde, ben hala konuk listesi hakkında endişeleniyordum. Onu, altı paket soda taşıyan Big Mo izledi. Collin, Harper ve Chase da birkaç dakika sonra köpekleriyle birlikte geldiler. Çatı katındaki gürültü on kat arttı ve başımdaki basınç da arttı. Stormy doğruca Jo'ya koşar ve yüzünü salyalı öpücüklerle kaplar. Yaşlı boksör Brutus mutfağa gelir. Beni koklar, anlayışlı bir bakış atar ve sonra sanki benim duygusal destek köpeğimmiş gibi yanıma oturur ve stres seviyemi algılar.

"Biliyorum, değil mi? Çok fazla." Kulaklarının arkasını iyice kaşıyarak, tüm kucaklaşmaları ve selamlaşmaları güvenli bir mesafeden izliyorum. Yemin ederim, Pat olmadan ne kadar sessiz olduğunu duyabiliyorum.

Harper mutfağa gelir ve omzuma hafifçe vurur. "Selam, ağabey. Hayat nasıl?"

"Hayat hayat işte. Bu gece maçın var mı?" Harper'a soruyorum, cevabını zaten biliyorum.

Yüzünü buruşturur. "Bir kitap getirdim. Poker beni ilgilendirmiyor." Bir süre durur. "Evde olmak yerine burada olmak garip."

"Teşekkürler! Kesinlikle tuhaf."

"Muhtemelen bu iyi bir şey," diyor Harper, ve işte burada fikir ayrılığına düşüyoruz.

Masada dağıtmak için birkaç şişe bira taşırken kapı çalınır. İçeri girmek için bağırان bir sürü ses olmasına rağmen kimse kapıyı açmaz. Birayı dengesiz bir şekilde dengeleyerek kapıyı açarım, sonra hemen bir şişe düşürürüm ve şişe sert ahşap zeminde parçalanır.

Çünkü Chevy'nin yanında duran, görmek istediğim son kişi, her tarafında çapa desenleri olan kısa bir elbise giymiş. *Çapa desenleri*.

"Hey, patron," diyor Winnie, bir şişe tekila kaldırarak. "Bir içki iyi gelebilir gibi görünüyor."

Winnie'nin bana içki hazırlamasına izin vermiyorum. Bu aptalca bir tavır, özellikle de herkes onun jalapeno margaritalarını övüyor. Görünüşe göre Winnie kendi jalapeno aromalı tekilasını yapıyor. Aferin ona. Biralarımın birine sadık kalıyorum ve kendime onun tekilasıyla ilgilenmediğimi söylüyorum. Ama bir parti jalapeno birasını denemeyi düşünmeden edemiyorum.

Sadece birkaç el oynadık ama ben çoktan bir sürü fiş kaybettim. Bu gece kafam oyunda değil ve bunun nedeni sarışın, gözlüklü ve saçma sapan bir çapa desenli elbiseyle tam karşımda oturan kız. Bu elbisenin neden bu kadar kişisel bir hakaret gibi geldiğini açıklayamıyorum. Ama her bir küçük kırmızı çapa sanki sırttan bir ağız gibi, Winnie'nin dudaklarını düşünmeme neden oluyor.

"Senin sıran, Win." Chevy ona dirsek atıyor ve Winnie kaşlarını çatıp ona daha sert bir dirsek atıyor.

"Düşünüyorum," der.

"Çağırma yapabilirsin, yani pota konulan miktarı eşleştirebilirsin. Yükseltebilirsin, yani..."

"Birayı içip sessizce oturabilir misin? Pokeri bana erkeklerin açıklamasına ihtiyacım yok."

Ama bu, Chevy'nin her elinde ona istenmeyen tavsiyeler vermesini engellemedi. İçeri girdiklerinden beri, sadece poker hakkında değil, vahşi köpekler gibi birbirlerine saldırıp duruyorlar. Winnie'nin bu kadar sinirlenmesini çok eğlenceli bulmak yanlış mı? Ve bu seferlik, bunun sebebi ben değilim.

Chevy bahisleri, her bir fişin değerini ve her oyunun ne olduğunu açıklamaya çalışırken, ben gülümsememi biramın arkasına saklıyorum. Winnie, ona kendisini rahat bırakmasını söylemekten, ona dirsek atmaya geçti. Az önce duyduğum homurtuya bakılırsa, masanın altında ayağına bastı galiba.

Winnie'ye şunu söylemeliyim: Oyunu anlamaya kararlıymış gibi odaklanmış durumda. Onu tanıdığım kadarıyla bu mantıklı. Kendisine verilen her göreve kendini tamamen adıyor gibi görünüyor, ister depoyu temizlemek, ister kedileri yakalamak (şu anda yedi tane var) ister poker öğrenmek olsun. Odaklanması ve Chevy'nin tüm ipuçları henüz işe yaramadı. Onun fiş yığını benimkinden daha küçük olan tek yığın.

"Siz ikiniz bana tanıdığım başka bir kardeş çifti hatırlatıyorsunuz. Sürekli kavga ediyorlar," diyor Chase, çenesini ovuşturarak. Kanepede oturan Harper burun kıvrıyor.

Collin elini göğsüne bastırır. "Kimden bahsediyor olabilirsin ki?"

Bu, Winnie'yi güldürür. Collin ona sırtarak bakar ve ben de şişemi masaya istemeden biraz sertçe bırakırım. Winnie'nin gözleri bana kayar ve gülümsemesi anında kaybolur.

Harika. Şimdi de gülümseme katili oldum. Bir kez daha, Collin, Pat'in yokluğunda eğlenceli kardeş rolünü üstlenmiş gibi görünüyor. Winnie'ye asılmaya başlamadığı sürece sorun yok. Çünkü, unutmadıysa, bir kız arkadaşı var.

"Pas." Winnie kartlarını ortaya itti. Tank'ın all-in yapmadan önce ona verdiği güven verici gülümsemeyi kaçırmadım. Tank, geri kalanımızı oyundan çıkardı ve ortadaki tüm fişleri aldı.

Chase, azalan fiş yığını sayarken inler. Chevy başını sallar ve Winnie'ye doğru eğilir. "Daha fazla kaybetmeden çıkmak iyi şanslıydı."

"Şansa inanmıyorum," diye cevaplar Winnie.

"Müteahhitte işler nasıl gitti?" diye sorar Collin. "Zaman çizelgesinde herhangi bir gelişme var mı?"

"İyi. Ve hayır."

Harper kanepeden seslenir. "Ne zaman muhasebe işlerinde bana yardım etmeme izin vereceksin?"

Boynumu çıtlatıp gözlerimi fişlerimden ayırmadım. "Masada iş konuşmayalım mı?"

"Konferansa ne zaman gidiyorsun James?" Tank beni tamamen görmezden gelerek sorar.

Bu Winnie'nin görevi olmalı, yani kartları karıştırıp oyunu seçmek de, ama o tamamen bana odaklanmış durumda. Chevy kartları elinden alır ve onun yerine karıştırmaya başlar.

"Cuma. Arabayla gidip gelmek zorunda kalmamak için evde değil otelde kalacağım. Trafik var ya. Rezervasyon yaptırmam lazım."

Bu hafta sonu yapılacak Craft Brewer's Annual Conference and Trade Show'dan birçok nedenden dolayı korkuyorum. Birincisi: insanlar. Çok çok fazla insan. Bu hafta bir ay yetecek kadar insanla görüştüm, bu yüzden zamanlama kötü.

İkinci neden ise, sektörümdeki diğer insanlarla bağlantı kurmam ve çeşitli satıcılarla konuşmam gerekmesine rağmen, bu tür etkinliklerin atmosferini sevmemem. Sakallı erkeklerin kulübü gibi geliyor bana. Geçen yıl bir toplantıya katıldım ve liseden beri kendimi bu kadar yabancı hissetmemiştim.

Sadece kendi başıma, yapabileceğim en iyi birayı yapmak istiyorum. Bira arkadaşlarına ya da başka bir şeye ihtiyacım yok. Strong Hoppy ve Chocolate & Coffee kategorilerinde ödül adayıyım — bununla gurur duyuyorum ama düşünmemeye çalışıyorum. Kazanma şansım pek yok.

Planım: oraya gitmek, bazı satıcılarla bağlantı kurmak, birkaç oturuma katılmak ve çıkmak.

"Ne konferansı?" diye sorar Winnie, Chevy ise tamamen karıştırılmış kart destesini önüne kaydırırken sorar.

"Birayla ilgili bir şey," diyorum. "İş için."

Winnie bana soğukkanlılıkla bakar. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Orada olmana gerek yok. Sıkıcı bir sektör etkinliği." "Sıkıcı sektör etkinlikleri benim ikinci adımdır."

"Hayır."

"Ben bir kazanç olabilirim. Sonuçta bu benim işim, *patron*."

Hayır. Olmaz. Konferansı daha da kötü hale getirebilecek tek şey, Winnie'nin tüm hafta sonu yanımda olmasıdır. Ama bu konuşmayı izleyen bu kadar çok göz varken, kendimi bu durumdan kurtaramam. Yemin ederim, Harper'ın köpekleri bile uyanmış ve bana bakıyorlar.

Collin boğazını temizler ve Tank'ın bana attığı keskin bakışı kaçırmam. Daha sonra bana davranışlar hakkında bir nutuk atacağını biliyorum, muhtemelen hak ettiğim bir nutuk ama yine de görmezden geleceğim. Winnie ile aramızdaki gerginlik o kadar mı belli oluyor? Big Mo'nun soda kutusunun arkasında gülümsemesini sakladığını fark ettiğimde, öyle olduğunu kabul etmek zorunda kalıyorum. Keşke Tank konferans hakkında çenesini kapalı tutsaydı.

Chevy bana bir bakış attı, bunun bana uyarılarını hatırlatmak için olduğunu biliyorum. Sanki unutulmuşum gibi.

"Oyuna odaklanabilir miyiz? Senin sıran, geçici."

Winnie iç geçirip bana bir bakış atıyor, bu da bana bu konuşmanın bitmediğini gösteriyor. Babama dönüp, desteğin üstüne hafifçe vuruyor. "Yani, oyunu ben mi seçeceğim? Herhangi bir oyun mu?"

Tank cevap vermeden araya giriyorum. "Go Fish sayılmaz. Crazy Eights da."

Biri — muhtemelen Collin — masanın altında ayağıma tekme atıyor ve Tank bana yine onaylamayan bir bakış atıyor. Yorumum şakacı bir niyetle yapılmıştı, ama ağzımdan sadece kaba bir söz olarak çıktı.

Bazen böyle olur, sertliğim kabalığa dönüşür. Yedinci sınıfta, karneme ses tonumla ilgili sorunlar yazılmaya başladığını hatırlıyorum. Sınıfta neredeyse hiç konuşmamaya başladığımda, bir sonraki karnemde *yüz ifademle* ilgili sorunlar yazıyordu.

Şu anda, ikisi de var galiba.

Winnie çok yavaşça kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Peki ya Uno? Old Maid? Onlar sana uyar mı?"

Geriye yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Buna sözlü bir cevap vermeye gerek yok. Big Mo öksürüyor, eminim ki gülmesini saklamak için.

"Ne olacak, Winnie?" Tank sorar.

Çoğumuz klasik Texas hold 'em'i tercih etsek de, dağıtıcı kişi seçer. Arada sırada biri, genellikle Pat, Love Your Neighbor gibi sonsuza kadar süren, birden fazla bahis turu içeren ve masadaki diğer oyunculara kartların dağıtıldığı aptalca bir oyun seçer. Bu gece şu ana kadar hold 'em ve bir tur beş kartlı stud oynadık.

"Basit bir şey seç," diyor Chevy.

Bakın, Chevy'yi severim. Ama beklediğimden daha kaba çıkan yorumuma rağmen, Winnie'ye konuşma şeklinden hiç hoşlanmıyorum. Winnie poker bilmiyor olsa bile, bu konuşma şekli küçümseyici ve aşağılayıcı. O, Winnie'nin kardeşi olmasaydı, onunla konuşurduk. O benim kardeşim olsaydı, içimizden biri onu yakasından tutup dışarı sürüklerdi.

Winnie neredeyse hırlıyor. "Yemin ederim, bana bir şey daha söylersen, bunu dışarıda hallederiz."

Collin alçak sesle ıslık çalar.

"İlk kez olmaz," diyor Big Mo. "Onu şimdi yenebilir misin, Chevy? Çünkü ben Winnie'ye bahis yapacağım."

"Aynı," diye bağırır Harper kanepeden. Elimle gülümsememi saklarım. "Güven oylarınız için teşekkürler, ama bence kardeşim üzgün. Değil mi?" Winnie şimdi masanın altında ona kesinlikle tekme atıyor.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum," diyor Chevy, yüzünü buruşturarak.

"Beni tekmelemeyi kes." "Ne zaman senden yardım istedim ki?"

"Sadece düşündüm ki..."

"Kendi oyununu düşünmeye devam et."

Chevy yüzünü buruşturur. "Tanrım, yardım etmeye çalıştığım için özür dilerim." Ona tekrar tekme atar. "Bu gerçek bir özür değil."

"Ah! Peki. Hiç oynamadığın için hoş olur diye düşündüm." Winnie iç geçirerek gözlüklerini başına itip gözlerini ovuşturur, bu gece birden fazla kez yaptığı bir şey. Gözlüğünü yerine takar ve masadaki herkese sırayla bakar. Bakışları benimkilerle çarpıştığında, mavi irisleri görünmez bir yerime sığır damgası gibi yakıcı bir etki yapar.

Bakışları, masadaki diğer herkese yaptığı gibi benden de hızla uzaklaşır ve ben, onun bakışlarının birkaç saniye daha üzerimde kalmamasından rahatsız olmadığımı kendime söylemeye çalışırım.

Chevy'ye attığı bakış daha sert ve onu koltuğunda kıvrandırıyor. Geri adım atmaması hoşuma gidiyor. Aslında oldukça seksi. Bu da iyi bir şey değil.

"Oyuna geri dönebilir miyiz?" diye soruyorum.

Winnie içini çekip kartları karıştırmaya başlar.

"Ben zaten karıştırdım..." Chevy'nin sözleri ağzı açık kalmış halde dudaklarından dökülür.

Winnie'nin parmakları, kartları ustaca karıştırırken destenin üzerinde uçar. Oda birden sessizleşir ve tüm gözler onun ellerine çevrilir. Masadakilerin hepsi şaşkınlık içinde ağzı açık kalır, en çok da Chevy. O standart bir karıştırma yapmıyor, daha önce hiç görmediğim bir şey yapıyor. Bu, Vegas krupiyeleri veya poker filmlerinde görülen türden bir şey.

Kartların *şingirdaması* ve şşş sesi ile ellerinin çevik hareketleri hipnotize edici. Neden bu kadar seksi? Öyle olmamalı, ama güçlü ve aynı zamanda narin elleri izlemesi büyüleyici. Çok güzel. Winchester Boyd bir kez daha beni şaşırtmayı başardı.

Boğazını temizler. "Omaha, yüksek düşük. Düşük delik wild," der, benim sadece isim olarak bildiğim bir oyunu söyler ve dağıtmaya başlar.

Kartlar masanın üzerinde uçar ve her biri tam olması gereken yere düşer. Omaha o kadar da nadir bir oyun değildir, ama onun bu kadar spesifik olması bana iki şey söylüyor: Winnie poker konusunda acemi değil ve ondan uzak durmam için daha fazla nedenim var.

Kartlar dağıtıldığında, Winnie kardeşine döner, kolunu Chevy'nin sandalyesinin arkasına atar ve ona yaklaşır.

"Daha önce poker oynamadığımı hiç söylemedim," der. "Ne zaman öğrendin?"

Omuz silker, kartlarına geri döner, mesele kapanmıştır. "Üniversitede."

Tank ve Big Mo gülmeye başlarlar, sert ahşap zeminde yankılanan derin gürültülü sesler çıkarırlar. Harper yüzünü kitabına gömmüştür, ama omuzlarının titrediğini görebiliyorum. Chase sırtıyor ve Collin, Winnie'ye sanki gördüğü en güzel yaratıkmış gibi bakıyor. Haksız da sayılmaz. Ama yine de yüzündeki o ifadeyi silmek istiyorum.

"Güzel," diyor Collin, masaya elini vurarak. "şimdi işler ilginçleşiyor."

Winnie'ye gülümser ve Winnie de ona gülümsediğinde kıskançlık boğazıma kadar yükselir. Winnie Collin'e göz kırpar ve ben onun dişlerini dökmeye hazırım.

Chevy'nin gözleri hala kocaman ve geveliyor. "Bizi dolandırmaya mı çalışıyordun mydonatmak mı istiyordun?"

Barışçı Chase, bu ikisini ayırmaya hazır görünüyor, ama Winnie sadece gözlerini devirip Chevy'nin sırtını okşuyor. Küçük fiş yığına işaret ediyor.

"yle olsaydı, dolandırma işinde çok başarısızım demektir. Açıkçası, yle değil. Bütün gece berbat kartlar aldım, ama şansımın değişmek üzere olduğunu düşünüyorum. şimdi oynayabilir miyiz?"

Chevy derin bir nefes alarak başını eğdi. "Kadınlar hakkında yanlış varsayımlarda bulunmuş tüm erkekler adına özür dilerim."

"Biraz abartılı, ama kabul ediyorum," der Winnie. "Tank, sıra sende."

Babam sırtarak birkaç fişi masanın ortasına atar. "Ben de varım. Bu eli kaçırmayacağım."

Big Mo görür ve sıra bana geldiğinde tereddüt etmem.

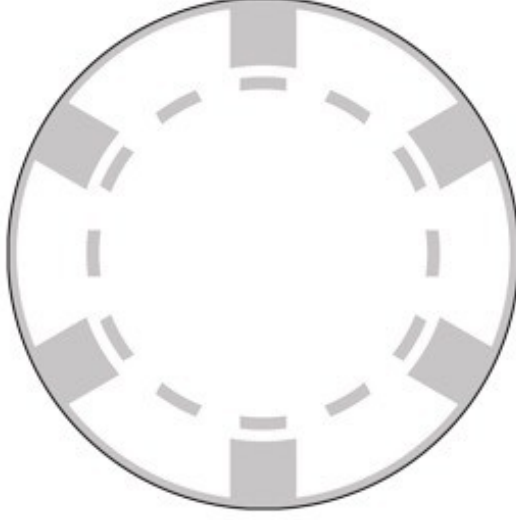
"Ykseltirim." Elimde sadece bir vale ve harika bir poker yüzü var.

Chase pas geçer, Collin ve Chevy görür. Sıra tekrar Winnie'ye gelir ve o bir an başını eğerek beni değerlendirir. Yüzümü ifadesiz tutarak, beni çözmeye cesaret etmesini beklerim.

Winnie, en ufak bir gülümsemeyle gözlerini kısar ve birkaç fiş daha atar. "James Graham, blfn görüyorum."

Yutkunuyorum ama başka bir hareket yapmıyorum. Bu iyi bir tahmin olmalı, ÖYLE OLMALI, nk Winnie beni okumayı öğrenmişse, ben tamamen batmışım demektir — ve bunu oyunda batmış olmak anlamında söylemiyorum.

BÖLÜM DOKUZ

Winnie

Tank beni poker gecesine davet ettiğinde, arkadaşlarının oldukça gergin olabileceği konusunda beni uyardı. O bunu, benim oyuna dair bilgimi küçümsediğim kadar küçümsedi. James tek başına güneşin ön sırasındaki koltuk kadar gergin biridir.

Bu arada, onun yoğunluğunu çok seviyorum.

Özellikle de hepsinin benim poker oynamayı bildiğimi fark ettikleri anı çok sevdim. Chevy'nin bu hafta James'e yaptıklarını düşününce, sinir bozucu bir şekilde haddini aşan kardeşimi şok etmek özellikle tatmin ediciydi.

Kısa bir tuvalet ve içecek molası veriyoruz ve ben mutfağa gidiyorum. Buzdolabını açtığımda, üzerinde yazı olmayan şişelerle dolu raflar görüyorum. Bunların James'in özel zulası olduğuna bahse girerim. Henüz onun birasını tatmadım ve bu konuda biraz huysuz hissediyorum.

"Hoppy IPA'ları mı tercih edersin? Yoksa stout'u mu?" Collin aniden yanımda belirir, yüzü benimkine o kadar yakın ki midem bir anda burkulur.

Collin'e bir bakış attım, sonra hemen başka yere çevirdim. Gidecek hiçbir yerim yoktu çünkü buzdolabı kapısı ile Collin'in vücudu arasında sıkışmıştım. James kadar iri değil ama Graham erkekleri hep iri yapılıdır. Genetik piyangoyu kesinlikle kazanmışlar. Hepsi de kimsenin hak etmediği kadar çekici. James dışında hepsi çok nazik. Oldukça ünlü bir aile olmalarına rağmen kesinlikle ayakları yere basıyor. Harper'ın benimle arkadaş olmak isteyeceğini gizlice umuyorum, ama o son derece korkutucu.

"Bira konusunda pek bilgili değilim," diye itiraf ediyorum. "Daha çok sert içkiler severim."

Yine, onemsizmiş gibi davranıyorum. Ona sertifikalı bir miknolog olduğumu söylememe gerek yok. Tariflerle oynamak ve arkadaşlarım için içki yapmak dışında bununla bir şey yapacağımdan değil.

"Baharatlı margaritalarını çok beğendim," diyor Collin. "Dudaklarım hala yanıyor."

"O zaman işimi iyi yapmışım."

Collin raftan iki bira alır ve ikimiz de ayağa kalkarız. Buzdolabı kapandığı için biraz geri ekilirim. O bira şişelerini açar ve bana birini uzatır. Bana attığı gülümseme çok etkileyicidir ve Graham kardeşlerden birine karşı hissettiğim aşk-nefret duygusunu zapt etmekte zorlanmasaydım, Collin beni yere yapıştırırdı. Gülümsemesinin sıcaklığı, sanki sıcak bir fırın kapısını açmış gibi saçlarımı geriye doğru uçurur.

Elbisemi düzeltirim. Bu benim şanslı poker elbisem, kalp yakalı ve apalı, fırfırlı siyah bir elbise. Collin'in önünde birdenbire çok kısa gelmeye başlar.

"Bu Last Draft Pick." Collin gözlerini devirir. "James en kötü isimleri bulur, ama bu konuda hibirimizi dinlemez."

Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere aklımdın bir köşesine yazıyorum. Bira isimleri konusunda neyin normal olduğunu bilmiyorum ve diğer butik bira üreticilerinin hangi isimleri kullandığını araştırmam gerekiyor. Araştırmam gereken bir şey daha. Listem giderek uzuyor.

"Bu bir sütlü stout," diyor Collin.

Bira ve süt iğrenç bir kombinasyon gibi geliyor, ancak YouTube'dan öğrendiğim kadarıyla sütlü stout popüler bir içecek.

İlk yudumdan itibaren bunu tamamen anlıyorum. "Vay canına." Zengin bir tadı var ve hiç alışamadığım hafıf acı bira tadı olsa da, kremsi ve katmanlı bir lezzeti var. Lezzetleri ayırt etmeye çalışıyorum ama bu kolay değil. "Tarçın mı tadı alıyorum?"

"Kakule." James'in sesi o kadar yakın ki, nefesini boynumda hissediyorum. Bu kardeşler neden dev gibi boylu olmalarına rağmen ninja gibi gizlice yaklaşabiliyorlar? Hepsi de anlı tasma takmalı.

Ben sırayıyorum — kim sıçramaz ki? — ve eli benim elimi kavrayarak biramı düşürmemi engelliyor.

"zgnm," diyor James, zr şimdiye kadar duyduğum hiçbir zrden daha az özür dilemeyi andırıyor. Sonra gülümsüyor ve Collin'in gülümsemesinin çok abartılı olduğunu düşünüyorsam, bu su tabancası ateşlemekle atom bombası atmak arasındaki fark gibi.

atom bombası atmak arasındaki fark gibidir. Vücudumdaki her bir hücreyi yok eder, patlayıcı bir ışık sadece enkaz bırakır.

Bu, ihtiyacım olan son şey. O pislik gibi davrandığında duygularım zaten yeterince karışık. Aniden gülümsemeye başlamasına ihtiyacım yok.

Ayrıca, bunu sadece Collin yüzünden yaptığına bahse girerim. Bu basit bir kardeş rekabeti, daha fazlası değil.

"Sanırım bir gecede yeterince şişe kırdım," diyor James. Ben geldiğimde düşürdüğü şişeyi unutmuştum. Bunun iyi mi yoksa kötü bir alamet mi olduğuna karar veremedim.

"İkiniz birbiriniz üzerinde böyle bir etkiye sahip gibisiniz," diyor Collin kuru bir şekilde. "Neden bu gece kız arkadaşını davet etmedin, Collin?" diye soruyor James, kardeşine bakmadan sorar.

James'in asıl demek istediği şeyin, kız arkadaşın varken neden Winnie ile flört ediyorsun, Collin? olduğu açıktır.

Ama Collin bana göz kırptığında, anladığımı düşünüyorum. *Oh, o çok kötü. Çok, çok kötü.*

O sadece James'in şu anda olduğu gibi davranmasını sağlamaya çalışıyor: kıskanç ve sahiplenici. Chevy ve benim de kardeşlik anlarımız var, ama Grahamlar kardeşler arası rekabet olimpiyatlarını izlemek gibi.

James bunu anlamamış gibi görünüyor ve bana çok, çok yakın duruyor, eli hala benim elimi tutuyor. Collin geri çekilirken bana bira bardağını kaldırıyor. "Afiyet olsun."

James'in elinin benim elimde olması çok daha samimi geliyor, muhtemelen gereksiz olduğu için. Bu küçük hareket müstehcen görünüyor ve daha da öyle hissettiriyor. Başka bir erkeğin dokunuşu beni hiç bu şekilde etkilememişti. Ve bu korkutucu bir ihtimal.

Ama fiziksel tepkilerim sadece bundan ibaret. Collin'in bana ilgi göstermesi bile kalbimi kıpır kıpır etti. Ancak Collin'in bana gülümsediği zamanki hislerimle, James'in elinin benimkini kavradığı şu anki hislerim arasında hiçbir karşılaştırma yapılamaz.

Ondan uzaklaşıyorum, yeni favorim olabilecek bu birayı dökmediğim için şükrediyorum.

Nefes almaya odaklanıp sakın bir maske takındım. "Kakule mi? Bu lezzeti nasıl elde ettin?"

"Bana Noel'i hatırlatıyor. Ve bir kase pho'nun zenginliğini." James yüzünü buruşturur. "Et suyu. Sığır eti kısmı değil."

Huh. Pho'nun içinde ne olduğunu hiç sorgulamadım, hatta merak bile etmedim — sadece lezzetli olduğunu biliyorum. Noel ve pho ... süt ve bira gibi, kulağa

tuhaf geliyor, ama bir şekilde tamamen uyumlu. James bir tür dahi mi, yoksa tüm zanaat bira üreticileri böyle mi merak ediyorum.

Konferansa giderseniz, öğrenebilirsiniz.

Tam olarak açıklayamadığım — ya da açıklamak istemediğim — nedenlerden dolayı, Tank'ın bahsettiği konferansa gitmeyi çok istiyorum. Gitmem LAZIM. Dahası, *James'in* benim gitmeme ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Tabii ki bunun farkında değil ya da farkında olsa da itiraf etmez. Müteahhit sorular sormaya başladığında, James'in gözleri dondu. Yüzü tamamen boşaldı.

Ama ben araya girip arabulucu rolünü üstlendiğimde, James bu işe daha kolay ısınmış gibi göründü. Her şeyi kendi başına yapmakta ısrarcı görünüyor, ama bana göre onun tutkusu bira yapımı ve lezzet profilleri. Kedileri yakalamak dışında, yapmak istemediği şeylerde ona yardım etmek isterim, tabii ona ne kadar yararlı olduğumu gösterebilirim.

James'in konferansa gitmemi istemediğini bilmek, bunu daha da çekici hale getiriyor. Daha önce beni nasıl reddettiğini hatırlamak, alaycı tavrımı harekete geçiriyor.

"Sen bira üniversitesine mi gittin?"

Böyle bir şeyin olmadığını biliyorum. Google'da aramış olabilirim.

Keşke James'in bana attığı bakışı şişeleyip ticari satış için paketleyebilseydim. KEEP OUT ve NO TRESPASSING tabelalarının yerine geçecek harika bir alternatif olurdu. Sadece bu bakış, başka bir şey gerekmezdi.

"Hayır," diyor ve bu kelime sanki ekstra bir ağırlık taşıyor gibi. "Jalapeno margarita yapmayı öğrenmek için likör üniversitesine mi gittin?"

"Ben sertifikalı bir miksologum."

Bu onu susturur. Aslında, onu tamamen susturmuş gibi görünüyor.

"Ama jalapeno infüzyonunun püf noktasını bir barda öğrendim. Harika bir içki vardı, nasıl yaptıklarını sordum ve barmen bana infüzyon hakkında bilgi verdi. Bunu birçok farklı şeyle yapabilirsiniz. Meyve, karabiber. Bir keresinde sarımsak votkası denedim. Kulağa geldiği kadar kötüydü."

"Sarımsaklı votka mı?" James tiksинmekten çok meraklanmış gibi geliyor.

"Bana güven, yapma." Nefes alıp veriyorum, bunun mesajlaşmalar dışında yaptığımız en uzun konuşma olabileceğini fark ediyorum. Keşke biraz daha rahat ve konuşmaya daha istekli görünen James'e mesaj atabilsem. Ama şu ana kadar James sadece telefonda var gibi görünüyor.

"Peki, bira yapmaya nasıl başladın?" Gülümsüyorum. "Bira üniversitesinde değilse tabii."

O cevap veremeden Tank, "Beş dakika uyarısı!" diye bağıırır.

Tank'a baktığım anda, James bir hayalet gibi uzaklaşır. Hoş sohbet buraya kadarmış. James Graham ile küçük bir sohbet yapmaya çalışmadığımı varsayabiliriz.

Küçük bir şey değildi - dürüst olmak gerekirse, James'in tek heceli kelimelerden daha fazlasını söylemesini sağlamak bile büyük bir başarı - ama onu eskisinden daha iyi tanımıyorum. James hakkında çok az şey biliyorum, bilmem gereken şeyler bile. Google var tabii, ama muhtemelen bilmek isteyebileceğimden daha fazla bilgi var orada. Ve belki de bilmek istemediğim şeyler, mesela geçmiş ilişkiler gibi.

Lindy ve Pat ayrıldıktan sonra, internette Pat'in başka kadınlarla çekilmiş fotoğraflarını görmek Lindy için ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum. James muhtemelen profesyonel olarak oynamadığı için pek tanınmıyor. Ama James'in başka bir kadınla çekilmiş fotoğrafını görmek istemiyorum. Bu düşüncenin beni neden öfkeliendirdiğini tartışmayalım, çünkü öyle olmadığını varsayıyorum.

Bu farkındalık, çalıştığım kaslı adamla ilgili olarak zihinsel sağlığım açısından pek de iyiye işaret değil.

Tuvalete giderken, James'i sevmememin nedenlerini kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Kaba biri. Benden çoğu insandan daha az şey bekliyor gibi görünüyor. Nereye giderse gitsin, sırt çantası gibi karanlık bir olumsuzluk bulutu taşıyor. Kendisi için fazla yakışıklı. En üstünde parlayan taç ise James'in beni sevmemesi.

Ben ilgisiz bir erkeğin peşinden koşan türden bir kadın değilim. Arkadaşlık ya da başka bir şey için. Gerçi James, Collin onu kışkırttığında birkaç dakika önce sahiplenici bir tavır sergiledi. Bunu hayal etmedim. Ya da amacının şiseyi düşürmemi engellemek olması durumunda, gerekenden çok daha uzun süre elimi tuttuğunu.

Her neyse. O senin patronun. Ve senin bir erkeğe ihtiyacın yok. Özellikle de muhteşem derecede aptalca bir ilişkiden çıktıktan sonra bu kadar çabuk değil. Erkeklerle ilgili kararlar almakta açıkça çok kötüsün.

Keşke mantığım, duşa bakmamı ve vücut şampuanını burnuma götürmemi engelleyecek kadar güçlü olsaydı. Burası misafir banyosu olduğu için James'e ait olduğunu varsayıyorum, ama kokladığımda emin oluyorum.

Ülke çapındaki okullarda uyuşturucunun tehlikeleri konusunda uyarıcı eğitim programları var. Ama erkeklerin vücut ürünlerinin tehlikeleri konusunda da kesinlikle benzer bir program olmalı. Tıraş losyonu, vücut şampuanı,

kolonya... hepsinin üzerinde uyarı etiketleri olmalı. Belki reçete veya yaş sınırlamaları da.

Aşırı tutku, şiddetli şehvet, takıntı veya bağımlılığa neden olabilir.

Lütfen sorumlu bir şekilde kullanın.

Şişeyi geri koyup aynada genişlemiş göz bebeklerimi görüyorum.

"İğrenç," diye fısıldadım, yansımama suçlayıcı bir parmakla işaret ederek. "Sen bu kişi değilsin."

Ama ben bu kişiyim — çok inatçı, ilgisiz, sinir bozucu patronuna çok aptalca, mantıksız ve uygunsuz bir şekilde aşık olan kişi.

Banyo kapısını açtım ve neredeyse Tank'a çarpıyordum. Bir an için James sandım. Vücut yapıları çok benziyor ve Tank'ın şakaklarındaki açık gri saçlar ve gülümseme çizgileri dışında - tabii gülümsüyor olması dışında - neredeyse James'in ağabeyi olabilirdi.

"Üzgünüm," diyorum, onu geçmeye çalışarak.

Ama Tank beni engelliyor ve gülüşmeler, sohbetler ve cipslerin belirgin tıkırtılarının duyulduğu açık oturma odasına gizlice bir bakış atıyor. "Senden bir iyilik istemek istiyorum."

"Her şeyi." Cevabım otomatik, Tank'ın yaydığı güç ve karizmaya karşı içgüdüsel bir tepki. Sahadaki kariyeri sona erdikten sonra ESPN ve diğer yerlerde neden bir dizi iş teklifi aldığını çok iyi anlıyorum. Ama kesinlikle bu kadar çabuk evet demek istememiştim. Özellikle de bu iyiliğin onun melankolik oğluyla ilgili olacağından emin olduğum için.

Sesi alçalır. "James'le konferansa git. Otel rezervasyonlarını yap. Gerekirse masrafları seve seve karşılarım. Sana kredi kartı numaramı vereceğim."

Bu, gerçek olamayacak kadar iyi hissettiren anlardan biri. Sanki bir yabancı ortaya çıkıp, hiç dile getirmediğin gizli dileğini yerine getiriyor gibi.

"Bunu yapabilirim."

Ödeme konusunda tartışmaya niyetim yok. Tank ve diğer kardeşlerin yatırımcı olduğunu biliyorum, yani bu bir iş meselesi. Ayrıca, şu anda mali durumum çok dar bir kot pantolon gibi.

Tank başını sallar ve poker masasına geri dönmeye hazır gibi görünür, ama ben onu bir kelimeyle durdururum.

"Neden?"

Yine büyük salona bakıyor, eminim gergin James bu konuşmayı duyacaktır. Onun bundan hoşlanmayacağını söylememe gerek yok.

Tank iç çeker. "Bazı endişelerim var. James bira yapımında çok başarılı. Ama yapmaya çalıştığı şeyin pek çok parçası var. Bir kişinin başarabileceğinden daha fazlası. Ve yardım kabul etmiyor."

"Düşünsene."

Tank gülümser. "Ona fikir verebilecek, onun güçlü olmadığı kabul etmediği detaylarda yardımcı olabilecek birine ihtiyacı var. Güvendiği birine."

"Bana kesinlikle güvenmiyor."

"Bu değişecek." Tank emin görünüyor, ama bu onun haklı olduğu anlamına gelmez. "Bana sormanı hiç hoşuna gitmez," diyorum.

Tank parmağındaki altın yüzüğü çeviriyor. Evlilik yüzüğü. Bu manzara kalbimi titretir, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim küçük bir hareket.

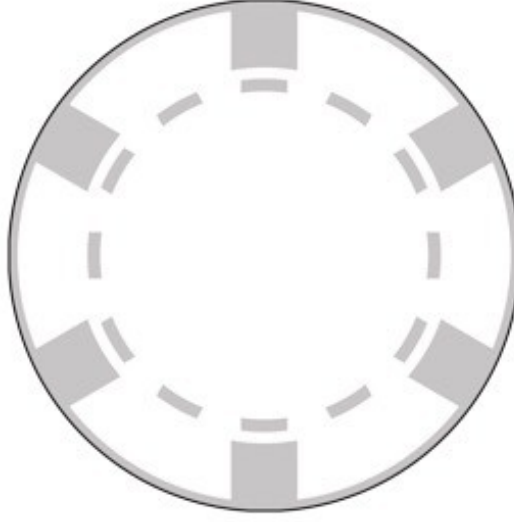
"Çoğu insanın anlamadığı şekilde onu zaten anlıyorsun gibi görünüyor," diyor Tank ve bu sözler bana küçük bir zevk veriyor, sanki bir kağıdın üstüne öğretmenin kırmızı kalemle yazdığı "*Mükemmel Çalışma!*" yazısının yanına konulan altın yıldız gibi. "Bunun ona kesinlikle gerekli olduğunu düşünmeseydim, seni bu duruma sokmazdım. Çok son dakika olduğu için gidemezsen, anlarım."

"Oh, gitmeyi planlıyordum."

Tank gülümsediğinde, içimde küçük, neşeli bir patlama oluyor. "Bence ona iyi geleceksin, Winnie."

Bunu zaman gösterecek. En azından, adamı bir kutu soda gibi sallıyorum, kapağını açıp püskürmesini izlemek için bekliyorum.

ONUNCU BÖLÜM

James

Poker gecesi bittiğinde rahatlamam hiç de olağandışı bir şey değil. Para çekildikten sonra, insanlarla ve sohbetle işim bittiğinde hemen ayrılma eğilimindeyim, ailemiz olsa bile.

Bu gece sadece aile üyeleri *yoktu*, ama kendimi Harper, Chase ve Collin'in Winnie ile olduğu gibi rahatça oyalanmak isterken buldum. Sadece... ben rahatça oyalanmayı pek beceremem. Birisi, ya da birkaç kişi, bana yer açmak için kanepeden kalkmak zorunda kalırdı. Ve ben bunu istemeyeceğim. Ya da yere oturacak değilim. Bunun yerine, Tank'ın etrafında dolaşıp, çipleri yerleştirmeye yardım ederken, onların ne hakkında konuştuklarını ve Winnie'nin onlara dizüstü bilgisayarında ne gösterdiğini anlamaya çalışıyorum.

"Mari, hafta sonuna kadar Jo'yu alacak mı?" diye soruyorum.

"Evet." Tank, sadece Jo söz konusu olduğunda yaptığı gibi gülümsüyor. "Harika vakit geçirdik, ama o bana yaşımı hatırlatıyor. Sen de iyi bir gece geçirdin."

"Fena değil." Omuz silkiyorum. Kaybetmedim, ama geldiğimden biraz daha fazla kazandım, bu da benim için sorun değil. Büyük bir giriş ücreti değil ve hepimiz için önemli olan büyük bir miktar kazanmak değil, oyunu oynamak. Pokerde, sinemaya gidip patlamış mısır ve içecek almaktan daha fazla para harcamam. Bu gece Chase kazanarak hepimizi şaşırttı. Winnie, gecenin son yarısında durumu tersine çevirerek ikinci oldu.

"Yarın Austin'e dönüyorum. Şehre geldiğinde uğramaktan çekinme," diye devam etti Tank. Dudaklarımda bir itiraz gördü galiba, çünkü ellerini kaldırdı. "Vaktin varsa. Zorlama yok. Her zamanki gibi

Pazar brunch'ı yapacağız. Ve tabii ki, Patty geri döndüğünde ya da daha önce bu yer tamamen senin olacak."

"Teşekkürler, Pops."

"Uzun vadede nerede yaşamak istediğin konusunda başka bir fikrin var mı?" Sesindeki umudu gizlemeye çalışıyor, ama gözlerinde belli oluyor. "Senin için loftlardan birini ayırmaktan memnuniyet duyarım. Bir diğeri de gelecek hafta hazır olacak."

"Benim için saklama. Daha geniş bir yere ihtiyacım var. Yakında bakacağım." Yakında çok belirsiz bir terim.

Bu gece kesinlikle yaşam koşullarımı tartışmak istediğim bir zaman değil. Kahve içmeme rağmen, bira içtiğim halde kendimi aşırı kafeinli ve gergin hissediyorum. Ayrıca kimse görmeden Winnie'nin jalapeno tekilasından bir yudum aldım. Yumuşak ve baharatlı bir mükemmelliği, bunu kimseye itiraf etmeyeceğim.

Winnie'nin becerileri gerçekten ilgimi çekmeye başladı. Roller derby oynadı. Kendi jalapeno tekilasını yapıyor. Müteahhitlerle kat planları hakkında konuşabiliyor. Profesyonel gibi poker oynuyor. Web siteleri ve uygulamalar geliştiriyor.

Neyi yapmıyor ki?

Yeterince iyi bırakmak, işte bu.

"James," diye seslenir Collin, beni kanepeye çağırır. Orada, benim hoşuma gitmeyecek kadar Winnie'ye yakın oturmaktadır.

"Gel, otur," diyor Collin. "Winnie bize Dark Horse sitesi için hazırladığı taslakları gösteriyordu."

Öyle mi?

Winnie'ye uzun uzun bakıyorum. Site taslağını benden önce başkasına mı gösteriyor? Ailemin bu işte parmağı olduğunu biliyor, ama *ben* onun patronuyum. Dark Horse *benim* projem. En son öğrenen ya da *ikinci* öğrenen olmak hoşuma gitmiyor.

"Hayır, sorun değil," diyor Winnie. "Yarın gösteririm. Saat geç oldu."

Winnie dizüstü bilgisayarını alır, ama Collin de alır. Şimdi, bilgisayar için boğuşuyorlar, Winnie neredeyse aptal kardeşimin kucağında, o da bilgisayarı onun ulaşamayacağı bir yere kaldırmaya çalışıyor. Gülüyor, yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzakta, bu da beni sinirlendirmek için yeterli. Ama Winnie gülmüyor ve bu yüzden daha iyi düşünmeden odanın diğer tarafına geçiyorum.

İkisi de dizüstü bilgisayarı kapıyorum ve Collin ile Winnie'nin arasına girerek Collin'i hareket etmeye zorluyorum.

"Hey!" Collin itiraz eder, ama Harper yere oturup bacak bacak üstüne atarak Chase'in bacaklarına yaslanınca aşağı iner.

Şimdi, Winnie'nin üstüne oturmuş, dizüstü bilgisayarını almak için onun açgözlü elleriyle mücadele eden benim. Ve evet, bu durumda biraz fazla hoşuma giden bir şey var. İyi ki araya girip Collin'i kenara itmişim.

Winnie'nin küçük elleri benim ellerimi kapatıp çekiyor. "James, bu gece olmaz. Yarın gösteririm."

"Bu gece herkese gösterdin." "Sadece yalvardığım için," diyor Harper.

Winnie'nin gözlerine bakarak, dizüstü bilgisayarını tutan ellerimi gevşetiyorum. "Eğer bırakırsam, kaçmayacağına söz verir misin?"

"Evet?"

Birkaç saniye boyunca hareket etmiyorum, o da öyle. Onun tatlı kokusunu alabiliyorum, bu da bana Big Mo'nun tatlılarını hatırlatıyor. Saçları kolumu gıcıklıyor ve kalp atışlarımın, tıbbi dizilerde "*zayıf*" olarak adlandırılan türden olduğuna eminim.

Dizüstü bilgisayarını bırakıyorum. Winnie onu kapatıyor, ama kalkmaya çalıştığında, büyük elimle onun uyluğunu tutuyorum. İtmiyorum, ama onu durdurmaya yetecek kadar bastırıyorum. Ve şimdi elim sıkışmış durumda. Çünkü yarısı onun saçma sapan çapa elbisesinin üzerinde, yarısı da çıplak uyluğunun üzerinde.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum.

Sadece elim hareket etmiyor. Winnie tamamen hareketsiz. O, yüksek otların arasında hareketsizce saklanan bir yavru ceylan, ben ise onu avlayan aslanım.

Ta ki Winnie boğazını temizleyene kadar, ve birdenbire ben bir orman kedisi değil, korkmuş bir kedi yavrusu oldum ve elimi bacağından çekip aldım.

Ailemin geri kalanını neredeyse unutmuştum ve birdenbire hepsinin bu konuşmayı izlediğini fark ettim. "Göster bana," diye talep ettim, kontrolü yeniden ele geçirmem gerekiyordu.

Winnie, sert talebime bakarak dudaklarını ısırıldı. "Gerçekten sanmıyorum..."

"Şimdi."

Sinirli bir şekilde dizüstü bilgisayarını açar. "Peki. Ama unutma, ben beklemek istedim."

"Bize gösterdiğin ilkinden başla," diyor Collin.

Bir an için, Winnie'nin vücudunun benim vücudumun üzerinde olduğunu unutuyorum, çünkü sinir enerjisi vücudumda pinball gibi zıplıyor.

Ekranda bir web sitesi belirir ve ben nefesimi tutarım. Üstteki başlıkta Dark Horse Brewery yazıyor, ama tanıdık olan tek şey ismi. Gördüklerimi anlamaya çalışırken gözlerim sayfada dolaşır. Sırtımın alt kısmında ve alnımda ter damlaları belirir ve kendimi çenemi sıkarken bulurum.

"Bu ne?" Sesim neredeyse bir hırıltıdan ibaret.

Winnie aşağı kaydırıyor ve durum daha da kötüye gidiyor. Her şey benim kabusum gibi. Kabustan da beter, çünkü bilinçaltım bile çeşitli mor tonlarında bir site hayal edemezdi, logosu da koyu renkli bir at değil, keskin siyah boynuzu ve anime gözleri olan patlıcan rengine bir tek boynuzlu at.

Winnie iç çekerek, "Bana fazla bir şey vermedin, ben de koyu renkli at havasını korudum ama tek boynuzlu at fikrini de ekledim, çünkü kim tek boynuzlu atları sevmez ki?" diyor.

Ben. Ben tek boynuzlu atları sevmem, hatta beğenmem bile.

Winnie gezinme çubuğunun üzerine geldiğinde bir açılır menü belirir. "Arayüz..."

Winnie'yi keserim. "Arayüzü boş ver. Bu... hayır. Bu sadece... hayır. Bana bunun üzerinde çalıştığın tek şey olmadığını söyle."

"Ona bir sonrakini göster. En sevdiğim o," diyor Collin ve sesindeki neşe, bir sonrakini daha da çok nefret edebileceğimi söylüyor.

Winnie'nin eli trackpadin üzerinde duruyor, çenesi aşağı eğik. Göz ucuyla bana bakıyor. "Bilmiyorum."

"Şimdi, geçici."

Mümkünse, Winnie'nin açtığı bir sonraki tasarım bin kat daha kötü. Her yerde gökkuşakları var ve genel tasarım pembe, beyaz ve parlak turkuaz renklerine ağırlık veriyor. Logoda başka bir tek boynuzlu at var, bu sefer kabarık kuyruğu ve fiyonklarla örülmüş yelesi ve parlak boynuzu var. Bir genç kızın hayalindeki yatak odası gibi görünüyor.

"Bu konsept, tek boynuzlu at trendini ve canlı renkleri kullanarak yine beklenmedik bir sonuç ortaya koyuyor..."

Dizüstü bilgisayarı kapatıp ayağa kalktım. Uzaklaşırken ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, sonra dönüp Winnie'ye baktım. Kafamın içinde küçük bir alarm çalmaya başladı, konuşmadan önce sakinleşmem gerektiğini söylüyordu. Ama Winnie'nin küçük sözleri sonunda barajı yıkmış gibi, bir kelime seli ağzımdan döküldü.

"Seni kabul ettim çünkü kardeşim yalvardı. Çünkü Lindy yalvardı. İkisi de senin en iyisi olduğunu ısrarla söylediler ve ben onlara inandım. Onlara güvendim. Sana güvendim."

Öfkemle onun yüzüne bakamıyorum. Koyu mavi gözleri ve dudakları, söylemem gerekenleri yumuşatmama neden olabilir.

"Fiverr'dan daha iyi web tasarımları bulabilirim. Aslında, öyle yapacağım. Bunu denedik, ama işe yaramayacak. Üzgünüm, ama kovuldun."

Sözlerimi bitirirken çenem sıkışır. Neredeyse nefes nefeseyim, burun deliklerim genişlemiş, kafam zonkluyor. Aklımdan geçen her şeyi söylemek kendimi daha iyi hissettirecek sanmışım, yanlışmışım. Sadece daha nefes nefese, daha gergin hissediyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup sıkıca sararım.

"James," diye tıslar Harper, ama Winnie elini sallar. "Sorun yok."

"Hayır," diyor Collin, "sorun var. *James*. Otur."

Kıpırdamıyorum.

Winnie yavaşça ayağa kalkarken yanakları kırmızı lekelerle kaplıdır. Gözleri lazer gibidir, göz kırpmadan benim gözlerimi delip geçerken bir eliyle dizüstü bilgisayarını alır ve çantasına tikiştirir. Bakışları benimkinden sapmaz. Göz kırpmaz.

Arkamdan Tank bir şey söylemeye başlar, ama Winnie yine elini sallar ve bu sefer de başını sallar.

Kapıya doğru giderken önümde durur. Vücudum gerilir ve ona yaklaşma dürtüsüyle dolup taşarım. Beni soğukkanlılığımı kaybetmeme neden olan bu kadına karşı bu tepkiyi göstermekten nefret ediyorum. Topuklu ayakkabılar giymediği halde benden çok daha kısa olduğu için, bu kadar yakın durduğunda gözlerine bakmak zor oluyor.

"Gitmeden önce, bu hafta sonu için otelde rezervasyonunuzu yaptırdım." "Bunu ne zaman yaptınız?"

"Sen fişlerini bozdururken. Ben çok verimliyimdir," diyor hızlıca. "Ben de kendime bir oda tuttum — farklı bir katta, böylece biraz rahat edebilirsin. Bu saatte bir oda bulmak bile zordu, iki oda bulmak ise daha da zordu, bunu bilmeni isterim. Tabii ki, benim odamı iptal edip sana onay detaylarını göndereceğim."

Birkaç dakika önce hissettiğim öfke, pişmanlığa dönüşmeye başlıyor.

Çantasını omzuna asan Winnie, babama bakar. "Bu akşamki davet için teşekkür ederim. Umarım beni anlarsınız."

Neyi anlamam gerektiğini bilmiyorum, ama Tank'ın bana bakışları sanki bir ihanet gibi geliyor. *Onun* tarafını mı tutuyor? Kaba davrandığımı biliyorum.

Daha yumuşak davranabilirdim. Ama *haklıyım* da. Onun tasarımları benim istediğimden çok uzak.

O zaman ona ne istediğini söylemeliydin.

"Anlıyorum," diyor Tank, sesi yumuşak ve gözleri nazık. "Denedin."

Neyi denedim? Aklımı mı kaçırıyorum yoksa herkes onu şımartıyor mu?

Winnie'nin uygulama geliştiren, site tasarlayan bir teknoloji gurusu olduğunu sanıyordum. Herkes ona çok fazla serbestlik tanıyor gibi görünüyor, oysa o açıkça bu işin üstesinden gelemiyor. Bu arada, ben de kötü adam olarak görünüyorum.

Winnie Harper'a döner ve kız kardeşimin öfkesi babamınkinden bile daha şiddetlidir. "Ona gösterecek misin?" diye sorar Winnie.

Harper başını sallar ve bana attığı bakış derimi yakar. "Üzgünüm," der Winnie'ye. "Collin de öyle."

Kardeşim kollarını kavuşturur ve bana karanlık bir bakış atar. "Sadece kardeşim seni takdir etmediği için üzgünüm."

Bütün gece onu takdir ettiğin gibi mi? Bu sözleri zar zor içimde tutuyorum. Kesinlikle *bu konuyu* açmamam lazım.

Winnie bana bakmadan kapıya doğru düz bir çizgi çizerek geçer. Stormy onu takip eder, sızlanarak son bir kez daha okşanmaya çalışır. Topuklu ayakkabılarını giyerken onun kulaklarının arkasını kaşır. "Kedilerle iyi eğlenceler, *patron*," diye seslenir, sonra kapıyı çarparak çıkar.

Odadaki gerginlik inanılmaz derecede yoğundur, sanki bulutsuz bir Temmuz günü, sıcak kaldırımda durmak gibidir. Chevy, kapıya ulaşmak için yanımdan geçmesine gerek olmamasına rağmen, rahatça bana doğru yürür.

"Kız kardeşim konusunda bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum," diyor ve çıkarken omzuma omzuyla çarparak geçiyor.

Herkes bana bağırmaya başlamadan önce tam bir saniye sessizlik olur. Kendimi kale duvarında tek başıma, aşağıdaki ork ordusundan atılan alevli okların hedefi gibi hissediyorum.

Babam iki parmağını dişlerinin arasına koyup o kadar tiz bir ıslık çalar ki köpekler havlamaya başlar. Ama bu, tüm insanları susturur ve Harper köpekleri sakinleştirir.

Babam bir şey söylemeden önce - ve kesinlikle söylemek istiyor gibi görünüyor - kız kardeşim ayağa kalkar ve yanıma gelerek yüz yüze geliriz.

Harper'dan 80 kilo ve 6 yaş büyük olabilirim, ama o *korkutucu*. Önemli olan korkmuş *görünmemek*.

"Onlar gerçek tasarımlar değildi, seni koca aptal."

Bir an durdum. Beynim bir dizi duygu ile karışmıştı. "Ne?"

"Şakaydı. Mizahın ne olduğunu biliyor *musun*?"

Şaka mı? Bunda komik bir şey görmüyorum ve bunu bilmek öfkemi azaltmıyor. Ama suçluluk duygumu artırıyor. Çünkü tasarımlar birazcık farklı değildi. Tamamen benim istediğimin tam tersiydi.

"Sana gerçek maketi içeren bir e-posta göndereceğim," diyor Harper. "Winnie, ona öfke kontrolünü kaybetmeseydin sana gösterecekti. Çok güzel ve eminim tam da aklındaki gibi. Ona fazla bir şey vermediğin halde. Açıkçası, gerçek tasarımının her yerinde senin izlerin olması beni çok şaşırttı. Özellikle de inatçı olmaya kararlı görünüşünü düşünürsek..."

Harper burada duraklıyor ve söylemek istediği kelimeler hakkında birkaç tahminim var. Ama Tank'a bakıyor, Tank'ın kaldırdığı kaşı, hepimizi ağzımızı temiz tutmak için nasıl eğittiğini hatırlatıyor.

"Ateşli eşek boku," diye bitirir. "Sen gerçek bir ateşli eşek bokusun, James. E-postanı kontrol et. İyi geceler."

Bunun üzerine, topuklarını döndürerek uzaklaşır, Chase, Collin ve köpekler de arkasından gider. Chase sadece omuz silker. Hepimiz bu çukuru kendim kazdığımı biliyoruz.

Ve ne çukur kazmışım.

Daha sonra, babamdan iyice azar işittikten ve azarlandıktan sonra, Pat'in evine geri dönerim, ama onun çatı katındaki sessizlik, derimin altında atan sinirlerimi sakinleştirmekte hiçbir işe yaramaz.

İlk iş olarak dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve iki e-posta buluyorum. Önce Winnie'den gelen e-postayı açıyorum. Bu, onu kovduktan yaklaşık on dakika sonra gönderilmiş, otel rezervasyonunu içeren bir iletir. Bu mesajda, beni kimseye benzemeyen bir şekilde kızdırabilen kadından eser yok.

Keşke bu gece, sinirlerim gergin ve diğer insanlara karşı sabrım tamamen tükenmişken bana şaka yapmaya çalışmasaydı. Ama kendime karşı tamamen dürüst olursam, her an sinirlenebilirdim. Her zaman çok ciddiye aldım, en azından bana öyle söylenir. Bunun doğamdan mı kaynaklandığını, yoksa hayatımın ve en büyük çocuk olmanın bir sonucu mu olduğunu bilmiyorum.

Bunu değiştirebileceğimden değil. Ben buyum.

Winnie beni yeterince tanımıyor, şakaları pek hoş karşılamadığımı bilmiyor. Ama Collin zorlayan oydu. O daha iyi bilmeliydi. O da biliyor. Ama ailem sürekli beni nasıl rahatlatabileceklerini düşünüyor gibi görünüyor.

Keşke her zaman üzerimde taşıdığım baskıyı anlayabilselerdi. Özellikle
Şimd

i. Bu işi kurmanın, bu kadar hızlı ve büyük bir şekilde büyümenin
ve ailemin başlangıç sermayesiyle bu işi kurmanın ağırlığı sürekli üzerimde. Baskı
sürekli, hiç azalmıyor.

Tank, Collin ve Pat eşit miktarda yatırım yaptı, Harper ve Chase de biraz yatırım
yaptı. Kişisel olarak *her şeyimi* riske attığım için finansal olarak en çok kaybedecek olan
benim. Bu iş başarısız olursa, Austin'deki evimi satmak zorunda kalacağım. Muhtemelen
motosikletimi de. Tank'ın kanepesinde kalıcı olarak yaşayacağım, sanki serseri bir çocuk
gibi.

Dahası, ailemi hayal kırıklığına uğratmış olacağım. Her ne kadar insanları
memnun etmeye çalışan biri olmasam da, ailemde her zaman koruyucu ve bakıcı
rolünü üstlendim. Dark Horse'un başarısızlığı nedeniyle onların yatırımlarını
kaybetmek, bunun tam tersi olur.

Yine de, bu bilgi, bu gece Winnie'ye nasıl konuştuğumdan duyduğum utancı
hafifletmeye yetmiyor.

Sen de onu zorladın, diye hatırlatıyorum kendime. *Sen de Winnie'ye bunu
yapmasını talep ettin.*

*Winnie'nin sana göstermesini talep ettin. Senin ve Harper'ın baskısı arasında, onu
zorladın. Ayrıca ona çalışması için hiçbir şey vermedin, bu da senin suçun.*

Sadece birkaç dakika daha tereddüt ettikten sonra, Harper'ın e-postasını açıyorum.
İlk paragrafta ne kadar aptal ve salak olduğumu hatırlatıyor.

*Ne kadar hatalı olduğumu anladığımda, diz çöküp yalvar. İpuçlarına ihtiyacın
olursa, Pat'i ara. Aptalca davrandığımda birini geri kazanmanın yollarını çok iyi
biliyor.*

En küçük kardeşim sürekli ağzından laf kaçırır, bu yüzden telafi etmek için
yardıma ihtiyacım olursa kesinlikle danışmam gereken kişi odur. Yapmam gerekse bile,
bunu istediğimden hala yüzde yüz emin değilim.

Harper'ın gönderdiği kullanıcı adı ve bağlantıyı kullanarak Winnie'nin hazırladığı
gerçek maketi açıyorum. Nefesim kesiliyor, boğazımda kömür büyüklüğünde bir
pişmanlık yumruğu oluşuyor.

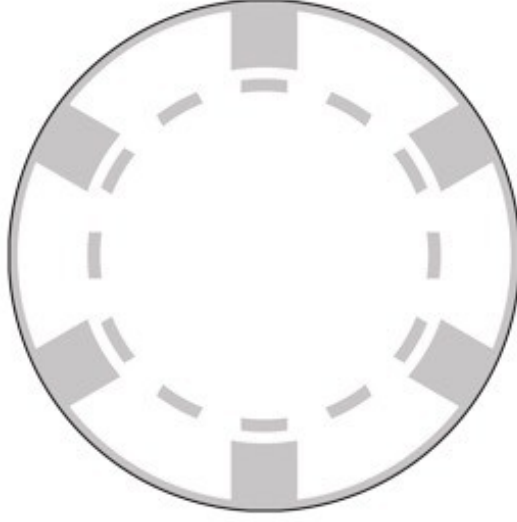
Kısacası, sanki bu kadın beynimin içinde dolaşmış ve benim asla kelimelere
dökemediğim tasarımı alıp ona hayat vermiş gibi.

Bakıyorum. Sonra biraz daha bakıyorum. Kaydırıyorum, tıklıyorum ve onun
yazdığı örnek web sitesi metnini okuyorum, ki bu da yine sanki doğrudan kafamın
içinden alınmış gibi. Sadece *daha iyi*, çünkü hepimiz biliyoruz ki ben kelimelerle aram
pek iyi değildir.

Beni asıl etkileyen kısım ise logo. Siyah bir at, kaslı ama bir şekilde narin, ateşli gümüş gözleri mükemmel yazı tipinin üzerinde - güçlü, cesur ve benzersiz.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Görünüşe göre biraz yalvarmak zorunda kalacağım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

James

Sonunda, Pat'in yardımına ihtiyacım olmadığına karar veriyorum. Özür dilemek, kendi başıma yapabileceğim bir şey. Çünkü, hakkımda yaygın olan kanının aksine, ben duygusuz, huysuz bir mağara adamı değilim. (En azından, ben *sadece öyle* değilim.) Ancak, çabuk sinirlenen ve omuzlarında büyük bir baskı taşıyan bir aptal olduğum konusunda kesinlikle suçluyum.

Ve belki de çalışanımla ilgili biraz kişisel tereddütlerim var. Eski çalışanımla.

Bakın, bu endişelerin Winnie ile ilgili olduğunu düşünecek kadar aptal değilim.

Hayır. Bu benim sorunum.

Gördün mü? Gerektiğinde sorumluluk almakta ne kadar yetenekli olduğumu gördün mü?

Ben hallederim.

En azından, ön kapıyı çalana kadar kendime böyle söylüyorum.

Chevy kapıyı açar, bana bir bakış atar ve dışarı çıkar, kapıyı arkasında kapatır.

Winnie'nin "Kahveden önce kim cesaret edip kapıyı çalar?" diye bağırdığını duyarım.

O kadar erken mi? Saatlerdir ayaktayım ama sanırım saat daha yedi bile olmamış. Winnie sabahları erken kalkmayı sevmiyor mu?

Kimin umurunda? Benim umurumda değil. Ben iş için buradayım. Onu geri işe almak için, uyku düzenini öğrenmek için değil.

Chevy kollarını kavuşturur, boynundaki gerginlik olmasa rahat bir poz gibi görünecek şekilde kapıya yaslanır. "Bu şerefi neye borçluyum?" Sesinde alaycı bir ton vardır.

"Her şeyi mahvettim. Hem de fena halde. Sana ve Winnie'ye özür dilemek için buradayım."

İyi bir başlangıç. Tereddüt yok, küçümseme yok. Ses tonum biraz daha çalışılabilir, ama temelde iki ses tonum olduğu için — kızgın ve kızgın değil ama yine de biraz kızgın gibi — buna on üzerinden sekiz buçuk puan veririm.

Chevy'nin değişmeyen ifadesine bakılırsa, onun notu çok daha düşük. "Ve?"

Boğazımı temizledim, düşüncelerimi ve kısa ama tartışmasız yerinde olan özürümü tamamlayacak olası eklemeleri gözden geçirdim. Oh, durun. Özür dilemek için burada olduğumu söyledim. Aslında özür *dilemedim*.

"Özür dilerim."

Chevy uzun bir süre bana bakıp sonra kahkahayı patlatır. "Dostum," der sonunda, gözyaşları içinde, "bu konuda gerçekten çok kötüsün. Berbatın tekisin."

"Özür diledim."

"Robot gibi. Ya da granit levha gibi. Biliyor musun? Boş ver. Kabul ediyorum." Chevy hala gülüyor.

"Tamam mı?" Burada açıkça kaçırdığım bir numara var.

Chevy kapıyı açarak kenara çekilir ve geçmem için eliyle işaret eder. "Al bakalım. Ve iyi şanslar."

Ön merdivenlerden inerken hala gülüyor. Evine girmeden önce bir dakika daha verandada duruyorum. Ev pırıl pırıl ve Pat'in neredeyse hiç kullanılmayan çatı katı ile Tank'ın nadiren bulunduğu ev arasında gidip geldiğimi düşünürsek, bu çok şey ifade ediyor.

Bütün evin en dağınık yeri Winnie'nin odası ve onu kanepede ayaklarına battaniye örtmüş, kıvrılmış halde görünce kapının içinde duruyorum. Dizlerini göğsüne çekmiş, yüzüne bir fincan kahve tutmuş, sanki Gollum ve bu da güç yüzüğüymüş gibi.

Dün gece neredeyse hiç uyumadım, ama uyuduğumda rüya görmüşüm, çünkü o rüya aniden beynimi dolduruyor. Winnie'nin sonsuz bir deste kartı karıştırmasını izliyorum. Görüntü bulanık ve yumuşak, sadece elleri, derin mavi gözleri ve alaycı bir gülümsemeyle kıvrılan kırmızı dudakları var. O *eller*. Kartların üzerinde parmaklarının hareketi, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

Bu, deja vu hissi kadar güçlü, önümdeki dağınık, gözlüksüz Winnie'nin tam tersi bir görüntü. Yine de, bir şekilde, bu görüntüler birleşerek yumruklarımı sıkıp boğazımı refleks olarak yutmamı sağlayan bir vizyon oluşturuyor.

Odaklanıyorum, önümdeki Winnie'ye bakışlarımı dikeyorum. Uykudan uyanmış, saçları dağınık, gözlüğü yok. Ben izlerken, tişörtünün bir askısı omzundan kayıyor. Gözleri öfkeyle parlıyor, o kadar büyük esniyor ki bademciklerini görebiliyorum. Bana dik dik mi bakıyor yoksa görmek için gözlerini mi kısıyor, anlamak zor. Sanırım ikisinden de biraz.

Esnemesi dinince, "Ne?" diye ters bir sesle soruyor. "Ne yapmaya geldiysen onu yap da, seni affetmediğimi söyleyip seni kovayım."

Winnie kahvesinden bir yudum alır ve fincanın üzerinden bana dik dik bakar. Açıkça pek uyanık değildir. Gözlerinin çevresi koyu halkalarla çevrilidir. Acaba dün gece benim kadar kötü uyumuş mudur?

Yine esniyor, kahve fincanının kenarından dökülüyor. Fark edince, beyaz seramiğin kenarını yalıyor. Kanım kaynıyor.

Şu ana kadar işler planlandığı gibi gitmiyor.

"Bakmayı kes," diyor Winnie. "Kadını utandırırıyorsun."

Kendini utangaç hissetmemesi gerekir. Keşke şu anda beynimin içini görebilseydi...

Eğer senin beyninin içini görebilseydi, muhtemelen sana tokat atardı.

Bu ciddi düşünce beni kanepenin karşısındaki sandalyeye çökertip, üzerinde toz topunun bile olmadığı yere bakmaya zorluyor.

"Web sitenizin taslağını gördüm," diyorum sonunda. "Gerçek olanı." "Ve?"

Winnie'nin enerjik tarafı, ya da belki sabahları uyanık olan Winnie ya da kahvesini henüz içmemiş Winnie, beni gülümsetmek istiyor. Ki bu, şu anda yapmamam gereken bir şey.

"Nasıl yaptın?" diye soruyorum.

Winnie gözlerini kırıştırır, kahvesinden bir yudum alır, tekrar gözlerini kırıştırır. "Siteyi nasıl tasarladım mı? Basit bir Wordpress teması, hemen hemen..."

Kafamı sallıyorum ve bu hareket tek başına onun sözlerini kesiyor. "Hayır. Ne istediğimi nasıl bildin?"

Winnie bir yudum daha almaya çalışır, ama fincanı ne kadar geriye eğdiğine ve fincana özlemle bakarak hafifçe inlediğine bakarak fincanın boş olduğunu anlarım.

Ayağa kalkıyorum ve düşünmeden önce elinden kupayı kapıyorum. "Nasıl istersin?"

"Sade."

Ben mutfağa girip kahveyi doldururken o bir an duruyor. Bu, demlikteki son kahve, bu yüzden makineyi kapatıp cam sürahiyi soğuması için ocağın üzerine koyuyorum.

Winnie kanepede kıpırdanıyor. "Şey, sade ve biraz yoğun krem şanti."

Gülmeme engel oluyorum. Krem şanti kutusu buzdolabının kapısında ve ben de fincana biraz döküyorum, kaşımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, kutu hala elimde duruyor.

"Biraz daha fazla ekleyin."

O başını sallayana kadar döküyorum, kahvesi artık altın rengi kum gibi.

"Bir sade kahve." Ona bardağı uzatıyorum ve bir şekilde ciddi bir ifade takınmayı başarıyorum.

Ellerini fincanın etrafına doladı ve bana kızgın olduğunu hatırlamadan önce gülümsedi. Sandalyeye geri çöktüm.

"Şimdi bana yalvarıp, senin için çalışmaya geri dönmem için yalvaracağın kısma mı geldik?" diye soruyor.

"Henüz değil. Site için ne istediğimi nasıl bildiğini söyleyecektin."

"Ah." Kahvesinden bir yudum daha alır. "Aradığın şeye yakın mıydı? Bana fazla bilgi vermedin, ben de tahminde bulundum."

"Tahminlerin doğru

çıktı."

"Gözlemciyimdir."

"Çok iyisin."

Bu iltifata geniş bir gülümsemeyle karşılık verir. "Teşekkür ederim. Bazıları benim iş için bir değer olduğumu bile söyleyebilir."

"Bazıları öyle der."

"Beni vazgeçilmez bulabilirler." "Bulabilirler."

"Sadakatimi sağlamak için müzakereler bile yapılacağına inanıyorum. Tabii ki şirkete karşı," diyor.

"Elbette."

Winnie bekliyor. Ben de bekliyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, bundan sonra ne söyleyeceğini bilmiyorum, ama konuşmayı ona bırakmak, şu ana kadar benim söylemeyi planladığımdan daha iyi sonuç verdi.

"Ee?" Kaşlarını kaldırıyor, ama bakışı o kadar da korkutucu değil, çünkü benim ifademi okumak için gözlerini kısıyor. "James. Hadi ama. Beni işe geri dönmem için ne teklif etmeye hazırsın?"

Kesinlikle *ikna* etmeye çalışmayacağım. Ama şartları görüşmeye hazırım.

"Geri dönmek *ister* misin?"

Bunu düşünür. "Belki de... istekliyim. Ama *istekli olmak* ve *istemek* iki farklı şeydir."

Bu iyi bir ayrım. Ama onun cevap vermemesi de beni sinirlendiriyor. Göğsümde garip bir his dönüyor, içime işliyor. Keşke hem istekli *hem de* arzulayan olsaydı. Ve belki de sadece iş amaçlı olmasa.

Kötü fikir, James. Birini seç: profesyonel mi, kişisel mi?

Zor bir seçim değil. Tek bir cevap var. Kişisel seçenek masadan kalkmış durumda. Dark Horse ile boğuşuyorum, her şeyi halletmek için uğraşıyorum. Sheet Cake Festivali için açılış yapmaya çalışmak gibi sıkı bir zaman çizelgesi olmasa bile, bu neredeyse imkansız bir görev. Tek çalışanımla romantik bir ilişki yaşamak - geri döneceğini varsayarsak - kabul edilemez.

Ve bu, romantik bir ilişki isteseydim geçerli olurdu. Açıkçası, istemiyorum. Anne babamın gerçek aşkını ve onu kaybetmenin acısını en ön sıradan izledim. Sevip kaybetmenin daha iyi olduğunu söyleyen aptallar, annelerinin kanserden ölmesini ve babalarının bu acıyla tamamen ve tamamen yıkılmasını izlemediler.

Kesinlikle iş ile özel hayatı ayrı tutun.

"Pazarlık yapmaya hazırım," diyorum. "Şartlarınızı söyleyin."

"Daha kalıcı bir pozisyonda çalışmak istiyorum. Sadece sözleşmeli işçi ve saatlik ücret değil."

"Yani geçici değil mi?"

Winnie tereddüt eder, sanki cevabı orada bulacakmış gibi fincanına bakar. "Daha az geçici bir geçici iş mi?" der sonunda, sesinde bir soru vardır.

Pat bana asıl işinin uygulama geliştirme olduğunu ve Neighborly'yi satmaya hazır olduğunu söyledi. Sanırım bundan sonra bu işe ihtiyacı kalmayacak. Yani, yine de geçici.

"Ve zam."

"Tamam."

Neden bu kadar kolay olduğunu merak ediyormuş gibi beni dikkatle süzdü. "Sadece para istemiyorum. Daha fazla... *söz hakkı* istiyorum."

Aniden çok küçük gelen sandalyede yerimi değiştiriyorum. "İşimi nasıl yürüttüğüm konusunda söz sahibi olmak mı istiyorsun?"

Sözlerim odayı buzla kapladı. Şimdi Winnie'nin yerinde kıpırdanma sırası geldi. Ama o geri adım atmadı ve

ona duyduğum hayranlık tohumları, kötü toprağa ve benim onu sulamaya direnmeme rağmen büyüyor.

"*Ortak* ya da resmi bir unvan gibi konuşmuyorum. Daha çok... önerilerim, fikirlerim veya geri bildirimlerim olduğunda, beni dinleyeceksin."

"Dinlerim."

Gözlerini devirdi. "Açıklığa kavuşturayım. Benim sözlerimi sadece *duyman*, önerilerimi *dikkate* almanı istiyorum."

Ben homurdandım, bu benim cevap verme şeklimdir.

"Fark etmediysen, aslında katkıda bulunabileceğimi hissediyorum, sadece web sitesi ile değil. Detaylar, planlama ve vizyon konusunda iyiyim. İzin verirsen, sana değer katabilirim. Böylece sen de tutkunu olan bira yapımına odaklanabilirsin."

Yutkunuyorum. Winnie bir kez daha beni çok iyi okumuş. Ama bunu itiraf etmek ve tüm kartlarımı ortaya koymak yerine, sadece dinliyorum.

Winnie kahvesinden bir yudum daha alır, sonra gözlerini kısar. "Bir şey daha var."

Neden bunun, her şeyden çok hayır demek isteyeceğim şey olduğundan eminim?

"Sana günde bir soru sorma hakkım var." Sanki benim bu durumu nasıl atlatacağımı görebiliyormuş gibi devam eder. "Ve sen de dürüstçe cevap vermelisin."

"İşle ilgili bir soru mu?" "Belki. Ama işle sınırlı değil." "Neden?"

Winnie bacaklarını altına kısıtır ve ben, ince askılı tişörtünün omzundan tekrar düşerken gözlerimi onun yüzünde tutmaya çalışırım. Dikkatsizce, tişörtünü yerine çeker. Bu sıradan bir harekettir, ama benim üzerimdeki etkisi felakete yakındır. O bana gözlerini kısarken, gözlerimi onun yüzünde tutmaya zorlarım.

"Çünkü ben meraklı biriyim. Ve senin bu banka kasası gibi kişiliğin beni tamamen..." Elinde tuttuğu fincanla bir hareket yaptı. Fincan neredeyse boşalmış olmalıydı, çünkü üstünden sıçrayan sıvı yoktu. "Verkleempt."

"*Verkleempt* mi?" Bu kelimeyi bilmiyorum. Almanca hapşırma sesi gibi geliyor.

"Frustrated. Agitated. Irritated."

Aynı şey senin için de geçerli.

"*Bazı insanlar gibi kafamdaki her düşüncüyü dile getirme eğilimim rahatsız ediciyse özür dilerim.*"

"*Sinir bozucu* demedim."

"Arada fark var mı?"

"Kesinlikle."

Ne garip ne de samimi bir sessizlik içinde oturuyoruz. Bu, gerekli bir duraklama, ikimizin de toparlanmak için geri çekildiği bir geri çekilme gibi geliyor. Dark Horse'u tek başıma yönetebilirim. Planım hep buydu. Ailem, ben sormadıkça işlerde pek söz sahibi olamayacaklarını biliyordu, ancak Collin sürekli araya giriyor ve Tank, burayı bira fabrikası için harika bir yer olacağını düşündüğü için kısmen satın aldı.

Gerekirse, ileride sözleşmeli işçi çalıştırmayı planlıyordum. Bira üretim ekipmanları teslim edildiğinde, günde 12 saatten fazla çalışacağım. Kurulum ve bira üretimi bana düşecek. Açılışa yaklaştığımızda, servis konusunda daha fazla yardıma ihtiyacım olacak.

İhtiyacım olmayan şey ise Winnie'nin üstlenmek istediği rol. Kulağıma fısıldayan, beni şüpheyi düşüren, sorgulamaya iten, zaten ince bir çizgide yürürken beni bunaltan birine ihtiyacım yok. Asistanıma veya danışmanıma ihtiyacım yok.

Ama hala Winnie'nin site taslağını, gerçek olanı ve ne kadar sezgisel olduğunu, Dark Horse için vizyonumla ne kadar uyumlu olduğunu hayal edebiliyorum.

Winnie'nin tahminlerde bulunup bazı boşlukları doldurduğu "Hakkında" sayfası gibi yerlerde sadece minimum düzeyde değişiklikler yapıldı. Ayrıca, müteahhit geldiğinde bazı alan sorunlarına dikkat çekerek, oturma düzeni ve hatta banyo düzeni için önerilerde bulunarak inanılmaz derecede yardımcı oldu.

Ona hiçbir şey vermemiş olmama rağmen, Winnie benim duvarlarımı aşıp ne istediğimi doğrudan görebilme yeteneğine sahip gibi görünüyor.

O bir kazanç olabilir.

Tehlikeli olabilir. *Daha*

fazlası olabilir.

"Koşulların bunlar mı?" diye soruyorum, sonunda odaklanabilmişim. "Daha fazla para, dinleyeceğim ve dikkate alacağım fikirler ve günlük bir soruya cevap vermek mi?"

Winnie dudağını ısırır, gözleri odanın içinde dolaşır, sanki listeye ekleyecek bir şey daha bulmaya çalışır gibi. "Koşullarım bunlar," der sonunda, dudakları "*koşullar*" kelimesinde kıvrılır.

Sandalyeye yaslanıp kollarımı tekrar kavuşturuyorum. "Anladım." Başını eğip bana tekrar gözlerini kısıyor. "Ne?"

"Sorular hakkında. Bazı soruları cevaplamak istemeyebilirim ve geçebilirim, ancak onun yerine başka bir soru sorabilirsiniz."

"Kabul edilebilir. Günde bir kez geçme hakkı. Çok rahatsız edici sorular sormayacağım."

Onun fark etmediği şey, benim gibi, mülkünü dikenli tel çitler ve "GİRİLMEZ" tabelalarıyla çevirmiş, bekçi köpekleri ile koruyan biri için TÜM soruların rahatsız edici olduğudur.

"İsterseniz siz de bana soru sorabilirsiniz," diyor omuz silkerek.

Sadece bakarak cevap verdiğimde, kremi teninde kızarıklık yayılırken utandığını görebiliyorum. Bu ona yakışıyor, ama rahatsızlık verdiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Birçok şeyi sevmem, ama utanmak bunların başında gelir.

"Teşekkür ederim."

Benim ona soru sormayı kabul etmediğimi fark etse de, bunu belli etmiyor. Bunun yerine, gülümserken yanakları daha da kızarıyor.

"O zaman anlaştık. Benim şartlarımı kabul edersen, senin teklifini kabul ederim."

Cevap vermeden önce, aramızdaki gerginliğin biraz daha artmasına ihtiyaç duyduğumdan, bir an duraksıyorum. "Kabul ediyorum."

Winnie başını sallar, ama sonra yüzündeki gülümseme kaybolur ve bir parmağıyla fincanına hafifçe vurur. "Ayrıca," der ve gözlerime bakmaması sinirlerimi gerer. "Sana karıştığım için özür dilerim."

Bana bakar, gözleri sabah ışığında çok berrak, çok mavidir. Bir anlığına, kendimi o gözlerde kaybettim.

Annem yatağının başucundaki masada tahta bir yapboz kutusu tutardı. O hastalandığında, yatağında onunla oturur, gizli bölmeyi ortaya çıkarmak için parçaları doğru şekilde kaydırırdım. Annem gizli bölmeye pürüzsüz mavi bir taş koymuştu, bulmacayı çözmenin ödülü olarak. Taş, Winnie'nin gözlerinin rengiyle aynıydı. Adını koyamadığım bir duygu dalgası içimi bir kez, sonra iki kez sardı.

"Sahte siteler yaptığın için üzgün müsün?"

Winnie başını eğdi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Hayır. Hâlâ çok komik olduklarını düşünüyorum." Ciddi bir ifadeyle, gözlerindeki samimiyet nefesimi kesiyor. "Önce aileme, sonra da dün gece sana gösterdiğim için üzgünüm. Yorgun ve gergin olduğunu, belki de insanlardan bıktığını anlayabiliyordum. Seninle şaka yapmanın doğru zamanı olmadığını biliyordum. Beklemeliydim."

Onun algısı bir kez daha beni derinden etkiliyor. Winnie'nin benim hakkımda görmediği bir şey var mı diye merak ediyorum. Ama

onun ne kadar haklı olduğunu doğrulamak istemediğim için, sadece başımı sallıyorum. "Collin ve ben seni zorla getirdik."

"Yine de. Hayır diyebilirdim. Ertesi güne kadar bekleyip, başka bir anda yakalayabilirdim. Belki o zaman komik bulurdun."

Belki. İlk başta değil, ama onların sahte siteler olduğunu fark ettiğimde, ki bunu başka bir zamanda fark ederdim. Beynimin o kadar dolu olmadığı ve diğer insanlarla geçirdiğim bir gecenin ardından düşüncelerimin o kadar karışık olmadığı bir zamanda.

"Benim mizah anlayışım olduğunu varsayıyorsun."

Winnie sırtıyor. "Bence orada bir yerlerde gömülü bir tane var." "Onu kazıp çıkarmaya çalışabileceğini sanma. Ya da yumuşak ve yapışkan bir merkez bulmaya çalış. Öyle bir şey yok."

"Ya da belki o kadar derine gömülüdür ki, hala orada olduğunu bile bilmiyorsundur." "Ben hiçbir şeyi gömmüyorum."

"Ah, James," diyor Winnie, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak. "Hepimiz bir şeyler saklıyoruz."

Ne saklıyorsun? Neredeyse soruyorum. Ama bilmek istemiyorum. Çünkü bu soruyu sormak, benim de bir şeyler sakladığımı itiraf etmek gibi olur. Elbette saklıyorum, kim saklamıyor ki? Ama bu konuya girmeyeceğiz. Bugün değil. Asla.

Winnie benim *çalışanım*. Daha fazlası değil. Asla daha fazlası değil.

Kupasını masaya koyan Winnie ayağa kalkar ve elini uzatır. Ben kıpırdamam ve o gözlerini devirir.

"Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz. Avukatımı arayıp bunu yazılı olarak hazırlatmaktan memnuniyet duyarım. Siz de avukatınızı arayın, böylece her şey resmiyet kazanır. Ya da sadece el sıkışıp birbirimize güvenebiliriz."

Aile avukatımız ve bir nevi arkadaşımız olan Thayden'ı bu işe karıştırma fikri beni ürpertir. Adam, ailemizin işlerinden sonsuz bir eğlence çıkarır. Babamın bir kasaba satın almasından Pat'in mantık evliliğine girip sonra da gerçek bir evliliğe dönüşmesine kadar, bu tür sözleşmelerle çok ilgilenir. Sorularla ilgili kısma odaklanır ve ben de bunun sonunu asla duyamam.

Ayağa kalkıyorum. Çıplak ayaklarıyla Winnie benim yanında cüce gibi kalıyor. İçimi bir memnuniyet dalgası kaplıyor, muhtemelen ilkel insanın kalıntıları ve koruma, büyük ve güçlü olma dürtüsü.

Hepsi bu. Biyoloji. En güçlü olanın hayatta kalması. Başka bir şey değil.

Winnie'nin elini tutuyorum, az önce boynuna yayılan kızarıklık gibi, onun dokunuşunun vücudumda yayılmasını hissetmemek için dilek tutuyorum. Sadece ellerimiz

dokunuyor, ama Winnie'yi *her yerde* hissediyorum.

Bu çok kötü bir fikir.

Bunu biliyorum, ama yine de el sıkışıyorum. Küçük ama güçlü elinin benim elimde kaybolmasına, bu kadar yakın durmanın, avuç içlerimizin birbirine değmesinin nasıl bir his olduğuna odaklanmamaya çalışıyorum. İçimi kaplayan bu heyecanı ve farkındalığı kabul etmezsem, o yok olur.

"Anlaştık," diyorum, bunun profesyonelce olduğunu, sadece profesyonelce olduğunu kendime söylüyorum, belim terlemeye başladığında yalanlarımın kendimi bile ikna etmediğini biliyorum.

Eve giderken, cildim hala titriyor ve zihnim sıcak bir sisle kaplıyken, aslında hiç özür dilemediğimi fark ettim.

METİN İLETİŞİMİ

James: 7:30'da hazır ol.

Winnie: Merhaba sana da. Günün nasıl geçti?

Winnie: 7:30, yani 20 dakika sonra mı, yoksa yarın sabah 7:30 mu?

James: Yarın.

Winnie: Ne için?

James: Konferans için.

Winnie: Gitmeme izin verdiğine mi karar verdin?????

James: E-postanı kontrol et.

Winnie: Vay canına! Bana oda falan ayarlamışsın! Yoksa... aynı odada mı kalacağız?

James: HAYIR

James: Kendi odan var

James: Ayrı odalarda kalacağız

Winnie: Anladım. Gerçekten, gerçekten benimle aynı odayı paylaşmak istemiyorsun.

Bugün benden nasıl kaçtığını düşünürsek, buna şaşırmadım.

James: Kaçmıyorum. Sadece meşgulüm.

Winnie: Tabii, patron. Tabii. Soruma cevap veremeyecek kadar meşgul. Gördün, değil mi? Senin depondan kurtardığım bir kara tahta pencereye yazdım.

James: Sana onu atmanı söylediğimi hatırlıyorum.

Winnie: O, beni kovup tekrar işe almadan önceydi. Sayılmaz.

Winnie: Oh! Ve bugün Big Mo'nun yardımıyla üç kedi yakaladım. Yemin ederim, o vahşi kedilerin Pied Piper'ı gibi. Neredeyse hepsi bu kadar.

Winnie: Yakalayamadığım tek kedi, tek gözlü turuncu kedi. Bana alay ediyor.

James: Orta pişmiş biftek.

Winnie: NE? Kedi mi yemek istiyorsun?!?!?!?

James: Saçmalama.

James: En sevdiğim dondurma çeşidini sordun.

Winnie: O saatler önceydi! Ve... en sevdiğin dondurma tadı biftek mi? Bu, kedi bifteği fikri kadar iğrenç.

James: İğrençsin

Winnie: Hayır, iğrenç olan sensin. Sen biftek dondurması seviyorsun.

James: Ben dondurma sevmem. Dondurma yerine biftek tercih ederim.

Winnie: Küfür! Senin ruhun var mı ki?

James: Görünüm pek iyi değil. Daha sonra tekrar deneyin.

Winnie: Sihirli 8 Top! Harika!!!

Winnie: *Magic 8-Ball gifi*

James: Sitedeki güncellemelerini beğendim. Yarın Austin'e giderken üzerinde konuşabileceğimiz birkaç değişiklik var.

Winnie: Yaşasın! Ayrıca konferans hakkında bana bilgi vermelisin. Ne yapmam gerekiyor? Aynı oturumlara mı katılacağız? Böl ve fethet mi? Konuşmamız gereken satıcılar var mı? Geçen gün internette listeye baktım ve bazı notlar aldım.

James: Mesajlaşmayı bırak. Git hazırlan.

Winnie: Hiç eğlenceli değilsin, Bay Steak Ice Cream.

Winnie: Eminim bir yerlerde böyle bir şey vardır. Bulacağım. Artık bir sonraki doğum gününde sana ne alacağımı biliyorum.

James: Lütfen yapma

James: Paketleme

Winnie: Yolculuk için bir çalma listesi hazırlayayım mı?

James: Kırk dakikalık bir yolculuk

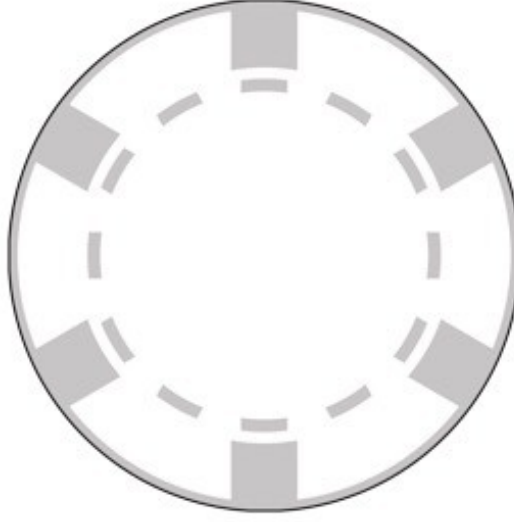
Winnie: Kısa bir çalma listesi mi?

James: HAYIR

Winnie: Of. Bugün kimse sana en kötüsü olduğunu söyledi mi?

James: Birkaç kişi söyledi. GO PACK

ON İKİNCİ BÖLÜM

James

Sabahları güneş gözlüğü taktığım için mutluyum, böylece Winnie kaldırımda büyük bir valizle zıplayarak gelirken, onun çok daha az hevesli olan Chevy'nin peşinden giderken gözlerimin neredeyse kafamdan fırlayacak gibi olduğunu görmüyor.

Winnie kot pantolon giyiyor. Bu manzara mideme yumruk yemiş gibi hissettiriyor. Ciğerlerimdeki tüm hava birdenbire *dışarı çıkıyor*.

Kot pantolon giyen bir kadın, hiçbir erkeğin kriptoniti olmamalı. Alt tarafı kot pantolon.

Sıkıcı, sıradan bir kumaş. Ama kot pantolon giyen bir kadında çok seksi bir şey var. Ve 1950'lerden kalma kıyafetleri giyme eğilimi nedeniyle, Winnie'yi ilk kez kot pantolon giyerken görüyorum.

Görünüşü hala ona çok yakışıyor, sadece biraz daha rahat, biraz daha cesur. Kot pantolonu bacaklarını sarıyor ve dizinin altında, kalın siyah botlarının tam üstünde bitiyor. Botlar benimkine benziyor, Winnie'nin her zamanki topuklu ayakkabılarından çok farklı, ama nedense gerçekten yakışıyor.

Üstünde, belinde düğmeli, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, bembeyaz bir gömlek var. Altında parlak turkuaz renkli bir tişört görünüyor. Gözlükleri yerinde ve saçları her zamanki gibi yüksek at kuyruğu şeklinde, etrafına turkuaz renkli bir bandana bağlanmış.

Giysilerle ilgili bu tür ayrıntıları hiç fark etmem. Yine de, Winnie yolcu kapısını açtığı anda, hâlâ onun kıyafetini katalogluyorum.

"Merhaba patron. Çantalarımı nereye koyayım?"

Dilim damağımdan ayrılmıyor gibi, bu yüzden başparmağımı omzumun üzerinden uzatarak arka koltuğu işaret ediyorum.

Onu konferansa davet etmekle ne düşünüyordum ki?

Bir kısmı onu kovduktan sonra iyi niyet göstergesi gibi geldi. Winnie'nin konferansa gitmek istediğini anlayabiliyordum ve bu, ona elimden tutup götürmeden sektörle ilgili bilgi edinmesi için iyi bir yol gibi görünüyordu. Bunlar, kendime izin verdiğim düşüncelerin ana nedenleri.

Ama daha fazlası var, kendime bile itiraf etmek istemediğim kadar fazlası.

Çantalarını arkaya atmak için ortadan kaybolurken, Chevy kabine eğilir ve sanki kız kardeşi hakkındaki tüm düşünceleri ortada gibi bana bakar. "Yine konuşmamız mı gerekiyor?"

Winnie onu kamyonetten çekip uzaklaştırır. Küçük bedenine rağmen bu kadar güç uygulayabilmesine ilk kez hayran kalmıyorum.

"Sen," der, parmağını kardeşinin göğsüne batırarak, "*onunla* asla konuşmamalıydın."

"O" derken beni işaret ediyor ve sanki bir hastalıktan bahsediyormuş gibi. Alınmamayı tercih ediyorum.

"Benimle ilgili olarak ikinizin konuşacak hiçbir şeyi yok. Anladınız mı? Hiçbir şey."

Başını çevirip bana bakıyor. "James, benimle ilgileniyor musun?"

Sabahın bu saatinde ne soru ama. Cevap vermek mayın tarlasında ip atlamak gibi bir şey, ama bağlam göz önüne alındığında söylenecek tek doğru şey var. Sessizce başımı hayır anlamında sallıyorum.

Winnie Chevy'ye döner. "Gördün mü? Onunla ilgilenmiyorum. Anladın mı? Konuşmak yok. Git birini tutukla ya da başka bir şey yap."

Winnie'nin ilgilenmediğini duymak, rahatlamam yerine içimi boşaltıp boşluk hissettiriyor. Winnie'ye ilgim *olmadığını* kendime hatırlatıyorum. Evet, bir çekicilik var. İsteksiz bir hayranlık. Ama o bir kene gibi derimin altına giriyor ve bu, bir kadında aradığım özellik değil.

Sen de bir kadın aramıyorsun, hatırladın mı?

Chevy kollarını kavuşturur. "Ben yapmak istedim. Babam da yapardı."

Winnie bu söz üzerine donar, tüm vücudu gerilir. Bizim ailede, annemi herhangi bir sohbete dahil etmek, ağır silahları devreye sokmak anlamına gelir. Görünüşe göre, Winnie ve Chevy için de durum aynı.

Sessizlik çok ağır, çok acı verici hale geldiğinde, dilimi bulur ve onu çalışmaya zorlarım.

"Gitmeliyiz. Austin trafiği her zaman korkunçtur."

Winnie kendini Chevy'ye atar ve ona sıkıca sarılır. Chevy bir adım geriye sendeler, kollarını aralarından zorlukla çekip onu da sarılmak için uzatır. Sarılınca, Winnie'nin ayakları yerden kalkar ve ikisi birbirlerine sarılmış halde öylece dururlar. Winnie'nin botlarının burunları toprağa sürtünür.

"*Onun* yerine senin olmanı tercih ederim," diyor ve babasından bahsederken kullandığı tiksinti beni şaşırtıyor.

Bu ne demek oluyor? Babasıyla ilişkisi kötü müydü?

Sorularımı "Sormayın, çünkü umurunuzda değil" başlığı altında saklıyorum.

"Neden sen..." diye başlar Chevy, ama Winnie başını sallar ve kollarından kurtulur.

"Kendine iyi bak, ağabey." Yanağını, neredeyse hafif bir tokat olacak kadar kuvvetle okşadı. "Ve artık içini döktüğüne göre, bir daha *asla* yapma."

Winnie kamyonete atlar ve tek hareketle kapıyı çarpar. Hemen ardından botlarını çıkarır, çoraplarını çıkarır ve bacaklarını koltuğa uzatır. Ayak tırnakları parlak pembeye boyanmıştır.

Kaldırımdan uzaklaşıyorum, Chevy'nin hala orada durup beni izlemesini görmezden gelerek, Winnie ona bunu yapmamasını söylediği halde. Büyük kardeşler böyledir. Aşırı koruyucu olmaktan asla vazgeçmeyiz.

Winnie'nin kamyonetimde olması, onu kiralık araba kadar yabancı hissettiriyor. Onun kokusu, lokantaya uğrayıp bir dilim turta yemek istememe neden oluyor. Ya da dudaklarımı boynunun kıvrımına bastırıp, kokusu kadar tadı da güzel mi diye görmek istiyorum.

HAYIR. Hayır, bunu yapmak istemiyorum.

Camımı aralıyorum ama işe yaramıyor. Gözlerimi önümdeki yola dikmiş olsam da, Winnie'nin her hareketinin farkındayım. İyi bir gözlük takması gereken bir iş atı gibiyim.

Çantasından bir defter ve kalem çıkarır. Dişleriyle kalemin kapağını açar, defteri boş bir sayfaya açar ve üstüne tarihi yazar. Kalem, hızlanan kalbimin ritmine uyan staccato bir ritimle vurur.

Acaba... yol gezimizle ilgili notlar mı alacak? Koltuğumda kıpırdanıyorum. Gezi için seçtiğim çok rahat, eskimiş kot pantolonum birden bir beden küçük gelmeye başlıyor.

"Programımız olduğunu biliyorum, ama kahve içmek için mola verecek vaktimiz var mı?" diye sorar.

"Kafein alımın oldukça iyi görünüyor."

"Bütün gece uyanıktım, o yüzden biraz gerginim. Ama çıkmadan önce kahve içmedim."

"Her şey yolunda mı?"

"Sadece uyuyamadım."

Çok heyecanlı olduğunu söylemiyor, ama söylemesine gerek de yok. Kaldırımda zıplayarak yürüdüğü halinden bunu anlayabiliyordum, şimdi de koltuğunda hafifçe gülümsediği ve kıpır kıpır olduğu halinden anlayabiliyorum. Ama heyecanının altında yorgunluğunun belirtilerini de görebiliyorum. Gözlerinin altındaki koyu halkalar gözlüklerinin arkasında biraz gizlenmiş olsa da, kesinlikle oradalar. Omuzları düşmeye başladı ve ben gözlerimi yoldan ayırmamaya çalışırken, o esniyor.

Tereddüt ettim, sonra konsoldaki ikinci paslanmaz çelik bardağı işaret ettim.

"Senin için."

Onun cevabı tam bir sessizlik. Tam iki dakika boyunca - saate bakıyorum - Winnie hiçbir şey söylemiyor ve kıpırdamıyor. Kalem bile kağıda vurmayı bırakıyor.

"Bana kahve getirdin," diyor sonunda. Bir soru değil, bir ifade. Keşke getirmeseydim.

Bu sabah bir demlik kahve yapıyordum, neden iki katını yapmayayım ki diye düşündüm.

Barışı korumak için neden bir zeytin dalı uzatmıyoruz?

Mesele şu ki, Winnie bu kahve fincanını sanki bir sürü zürafa falan getirmişim gibi muhteşem bir hediyeymiş gibi davranıyor.

Tereddütle, yavaşça, metodik bir şekilde Winnie seyahat kupasına uzanıyor.

"Sadece kahve."

Kapağı açıp içine bakıyor. Göğsümde bir kızarıklık yükseliyor. Çünkü sadece fazladan kahve yapmadım, ki bu yeterince kötüydü.

"Ağır krema kullanmışsın." Şaşırmış gibi ses çıkarıyor. "Ağır kreman var mı ki?"

Bir marketten durup, sadece onun bardağına büyük bir sıçrama eklemek için bir karton satın aldığımı ve sonra geri kalanını attığımı itiraf etmeye niyetim yok.

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bunun krema olduğunu nereden biliyorsun?"

"Rengi süttten farklı. Anlayabiliyorum. Vay canına. Teşekkürler. Bu şaşırtıcı derecede düşünceli bir davranış."

"Şaşırtıcı mı? Benim düşünceli olabileceğimi düşünmüyor musun?"

Winnie bana bakıyor. "Sanırım öyle değil. *Benim* için düşünceli bir şey yapman şaşırtıcı."

Bu beni kötü hissettiriyor. Ama aynı zamanda Winnie'nin bu hareketi yanlış anlamasını da istemiyorum. Yanlış anlaşılacak bir şey yok.

"Sen değerli bir çalışansın."

"Senin *tek* çalışanın benim."

"Aynen öyle."

Winnie kahvesinden uzun bir yudum aldı, sonra fincanı bardaklık yerine koydu ve kalemini eline aldı. "Web sitesinde yapılacak değişiklikleri görüşmek istediğini söylemiştin."

"Doğru."

"Ama ondan önce konferansla ilgili birkaç soru sormak istiyorum. Mesela, hangi oturumlara katılacağız?"

"Bakabilirsin." Aramızdaki konsola doğru başımı sallarım. Konsolda, katılmayı planladığım oturumları işaretleyerek programı yazdırmışım. Winnie seçimlerime göz gezdirirken garip bir şekilde kendimi bilinçli hissediyorum.

"Görünüşe göre bira üretimi konusuna sıkı sıkıya bağlı kalıyorsun. Bunların çoğunu zaten bilmiyor musun? İş oturumları veya bira fabrikası ve bar işletmeciliğine odaklanan oturumlarla dönüşümlü olarak katılman daha mantıklı olmaz mı?"

Winnie haklı. Ama marka oluşturma, toplulukla iletişim kurma veya vergiler ve hukuki konular gibi konulardaki oturumlara hiç ilgi duymuyorum. "İstediğin oturumlara katılabilirsin."

"Teşekkürler patron," diyor, sesinde yoğun bir alaycılık var. Ama kendi programını ve fosforlu kalemini çıkarıyor, benimkine bakarak kendi programındaki oturumları işaretliyor. "Bölüşüp paylaşabiliriz. Ben takım için fedakarlık yapıp sıkıcı işleri halledeceğim, sonra da sosyal medya ve tanıtımla ilgileneceğim. Aslında bunu yapmaktan hoşlanıyorum."

Winnie benden çok kendine konuşuyor. En azından başlangıçta öyle. Sonra koltuğunda dönerek bana bakıyor ve bana çok fazla soru soruyor, hızlıca.

"Bu hafta sonu hedeflerin neler? Ne elde etmek istiyorsun? Sergi salonunda özellikle görmek istediğin satıcılar var mı? Bağlantı kurmak istediğin başka bira fabrikaları veya kişiler var mı? Ağ oluşturma etkinliklerinden herhangi birine katılacak mısın?"

Sorularına devam ediyor, ama artık tek tek kelimeleri duyamıyorum. Kafam beyaz gürültüyle doluyor, Winnie'nin sesi yüksek tiz bir vızıltı gibi bu gürültüyü kesiyor. Düşüncelerim, borsadaki ışıklı tabelalar gibi parlak neon ışıklarıyla hızla geçip gidiyor.

"James?"

Kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. Önümüzdeki kırmızı ışıkta arabalar durmuş ve zamanında durmak için frenlere gereğinden biraz daha sert basmak zorunda kalıyorum. Winnie, kendini sabitlemek için pencerenin üstündeki tutamağı tutuyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum.

Bir an kaleminin ucunu çiğneyip soruyor. "Çok mu fazla?"

"Evet."

"Üzgünüm. Biraz... coşkulu olabiliyorum."

Bu, durumu özetleyen bir kelime. En azından, benim için takip edemeyeceğim kadar çok olan soru yağmuruna tutulduğumda, Dark Horse için yapmam gereken, benim uzmanlık alanımın çok dışında olan tüm işler aklımda dönüp durmaya başladı. Tek kişilik küçük bira üretim işletmemi, tam teşekküllü on bin varil kapasiteli bir işletmeye dönüştürmek için gereken her şey.

Konferanstan daha güvende hissederek ayrılmayı umuyordum, ama konferansa bunalmış bir şekilde gireceğim. Birisi kornaya basıyor ve ışığın yeşile döndüğünü fark ediyorum, ama ben hala burada oturuyorum. İleri doğru hareket ediyorum ve özür dilemek için elimi kaldırıyorum. Arkamdaki sürücü de el sallıyor, ama sonra beni geçip hızla uzaklaşıyor. Dişlerimi sıktığımı fark ediyorum ve gevşemeye çalışıyorum.

"Biraz sakinleşeyim," diyor Winnie.

"Çok sevinirim." Sesim istediğimden daha keskin çıkıyor, ama cildim gergin ve sıcak hissediyor.

Winnie çantasından birkaç sayfa kağıt çıkarır. Alnımda ter damlacıkları oluşmaya başladığını hissediyorum. Camı biraz daha indiririm ve bir rüzgâr arabayı doldurur, Winnie'nin kağıtlarını etrafa savurur. O kağıtları yakalar, ben de camı biraz kapatır ve klimayı açarım, havalandırmayı yüzüme doğru yönlendiririm.

"Programla başlayalım ve oradan devam edelim," diyor Winnie, kağıtları düzelterek. "Bugün, check-in işleminden sonra sergi salonunda bir karşılama resepsiyonu var. Ardından Craft Brewers Association başkanının açılış konuşması ve ardından..."

Winnie'yi buraya getirmek bir hataydı. Belki onu yeniden işe almak da. Ve bunun nedeni sadece onun benim düşünmek istemediğim şekillerde baştan çıkarıcı olması değil. Sebep şu:

girişimci tavrı ve aşırı başarı hırısı. Yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum, ama bu çok fazla. Çok fazla. Bunların hiçbirisi iş tanımında yok. Konferans programımı planlayan, neye katılmam gerektiğini veya katılmamam gerektiğini söyleyen birine ihtiyacım yok, ama o şu anda bunu yapıyor.

"Henüz yapmadıysanız, sigorta konusunda biriyle konuşmak isteyebilirsiniz. Ve üretim genişletme oturumu muhtemelen..."

"Winnie."

"Evet?"

"Dur."

Bakmıyorum ama yüzünde görmeden bile onun hayal kırıklığını hissedebiliyorum. "Hangi oturumlara katılmamız gerektiğini belirleyebilmemiz için farklı oturumlar hakkında konuşmak istemiyor musun?"

"Hayır."

"Peki, hangilerine gitmeliyim?" diye soruyor.

"Ne istersen."

"Peki sen hangilerine gideceksin?" "Ne istersem."

"Anlıyorum." Bir süre durakladı, kağıtları düzgün bir şekilde istifleyip çantasına geri koydu. Sonra fikrini değiştirmiş gibi görünüp kağıtlardan birini tekrar çıkardı. Kağıdın farklı renklerle işaretlendiğini ve kenarlarına notlar yazıldığını görebiliyordum. "Konuşulacak satıcılar konusunda, sizce

"Winnie." Başım zonkluyor ve ibuprofen getirip getirmediğimi hatırlamaya çalışıyorum. "Yeter."

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum." Sesi yumuşak ve içindeki kırılganlık bana karşı yumuşak davranmamı sağlamalı.

Ama bunun yerine, beni sinirlendiriyor. Çünkü o sadece yardım etmiyor, mikro yönetim yapıyor. İşimin her alanına burnunu sokuyor, kendimi sorgulamama, ne yapmam gerektiğini sorgulamama neden oluyor. Zaten tüm bu konularda stresliyim. Çok fazla konuşma var. Çok fazla fikir var. İşinin sınırlarını çok aşıyor.

"Yardımın yardımcı olmuyor."

Winnie cevap vermez, ama defterini kapatır ve ellerini kucağında birleştirir.

"Ne istersen onu yap," diyorum.

Yine o ses tonu sorunu ortaya çıkıyor. Onun konferansı keyifle geçirmesi, ilgisini çeken oturumlara katılması

ilgilendiği oturumlara katılmasını sağlamak ve benim için endişelenmemesini sağlamak için söyledim. Ama bunun yerine, küçümseyici ve kaba bir şekilde çıkıyor.

Bir şey söyleyebilirim. Muhtemelen bir şey söylemeliyim. Aynı zamanda, Winnie'ye işimin i işleyişine onu gerçekten dahil edeceğim gibi bir yanılsama vermek istemiyorum. Onun önerilerini dinleyip değerlendireceğime söz verdim, ama bu değerlendirmenin aslında gerçekleşmeyeceğini bilmesine gerek yok.

O hala geçici bir çalışan. Yeni bir iş bulana veya uygulamasını satana kadar. Onu gerçekten bir parçasıymış gibi hissettirmek ya da yardımına ihtiyacım varmış gibi göstermek doğru olmaz. Defteri, vurguladığı kağıtları, soruları ve seksi kot pantolonuyla etrafımda dolanmasını istemiyorum ve buna ihtiyacım da yok.

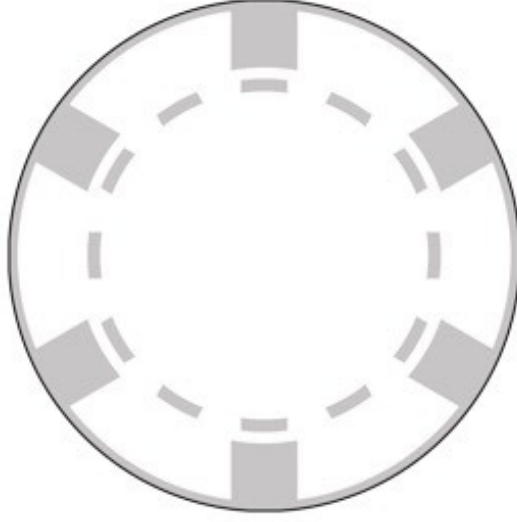
Birkaç dakika boyunca araba sessiz kalır, hava konuşulmamış bir tartışmayla dolar, sanki ikimizden biri konuşsa bağırtıyor olacaktıymış gibi.

Radyoyu açarım. "Country müziğı sever misin?"

Winnie omuz silkiyor ve bu beni deli ediyor, çünkü bu omuz silkmenin onu sevdiği, sevmediğı ya da country müziğı ve beni de nefret ettiğı anlamına geldiğini anlayamıyorum.

Muhtemelen üçüncü seçenek. Luke Bryan kadınlar ve viski hakkında şarkı söylerken, Winnie yanımda sert bir şekilde otururken, Austin'e doğru yol alıyoruz ve her kilometre daha da büyük bir hata gibi geliyor.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Winnie

James benim yardımımı ihtiyacı yokmuş gibi davranınca, ona tam olarak ne kadar ihtiyacı olduğunu göstermek istemem neden daha da artıyor?

Bir noktada, kayıplarımı kesip vazgeçmem gerekiyor. Ama bu o nokta değil. Şu anda, otel ve konferans merkezinin lobisinde dururken, ona ne kadar yardımcı olabileceğimi göstermeye kararlıyım.

Kamyonette sinirlendim, ya da belki de incindim demek daha doğru olur. Duygusal durumumun bir kısmının, Chevy'nin ayrılmadan hemen önce babamı gündeme getirmesinden kaynaklandığından eminim. Babam hakkında konuşmaktan, babamı düşünmekten ya da başkalarının babam hakkında konuşmasını dinlemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Hayatımdan babamı kalıcı olarak çıkarmak istiyorum. Özellikle de kamyonetin kabininde oturup James Graham'ın beni bir hiçmişim gibi küçümsemesini dinlemek zorunda kaldığımda.

Bu sabah berbat geçiyor. Bu yolculukla ilgili heyecanım, atılmış bir parti balonu gibi sönmüş durumda. Kendimi toparlamaya çalışıyorum, beni yol kenarında bırakmak isteyen adama vazgeçilmez olmak gibi yeni hedefime odaklanmaya çalışıyorum. Ya da belki Sheet Cake'e geri dönmek.

Bu noktada, beni neden yanına aldığını bile gerçekten bilmiyorum.

Babamla ilgili mesele her zaman aklımda kalacak. Sorun değil. Onu ait olduğu karanlık bir köşeye itebilirim. James'e gelince, hiçbir şeyi kişisel algılamama gerek yok. O insanlara karşı sık sık kısa ve ters davranır, ama bunun her zaman kızgın olduğu veya onların aptal olduğunu düşündüğü anlamına geldiğini düşünmüyorum. O sadece... böyledir. Bu yüzden, arabada söylediklerinden dolayı gücenmeyeceğim veya vazgeçmeyeceğim. Sadece değerimi kanıtlayacağım.

Enneagram'a takıntılı olan Val, bunun benim bir sekiz olduğum için olduğunu söylerdi — meydan okuyucu. En azından, ben testi yaptırmadığım için, benim numaramla ilgili gayri resmi değerlendirmesi bu. (Bu da benim sekiz olduğumu doğruluyor diyor.) Sebep ne olursa olsun, konferansta öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye, mümkün olduğunca çok sayıda önemli satıcıyla bağlantı kurmaya ve Dark Horse'u başarıya ulaştıracak bir sürü şey öğrenerek bu hafta sonundan ayrılmaya kararlıyım.

Sadece zorlukları sevdiğim için değil. Aslında oturumlar ve konferansın tamamı beni heyecanlandırdı. Bu işi, başka bir iş bulana kadar veya Neighborly'yi satana kadar geçimimi sağlamak için bir araç olarak görüyordum, ama dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır hiçbir şey beni bu kadar ilgilendirmemişti.

Austin şehir merkezindeki otel, çocukken beslemeye çalıştığım ama başaramadığım karınca çiftliği gibi insanlarla dolup taşıyor. Görünüşe göre, Craft Beer Conference'a ek olarak, leggings satan bir tür çok katmanlı pazarlama kongresi de var — en azından, her şekil ve boyuttaki bacaklarda göz kamaştırıcı renkler ve baş döndürücü desenler gördüğümünden dolayı böyle tahmin ediyorum.

Bir de Junior Clowning Coalition var. Yetişkin palyaçoların ürkütücü olduğunu düşünüyorsanız, kutuya hapsolmuş gibi mimik yapan, üzgün palyaço makyajı yapılmış bir çocuk görmemişsiniz demektir. Ya da sivilceleri beyaz makyajla kapatılmış bir genç.

Ürkütücü palyaço çocuklar yüz boyalarıyla, MLM patronu kadınlar ise taytlarıyla tanınıyorlarsa, zanaat bira üreticileri de flanel giysiler ve sakallarıyla tanınan büyük bir grup olmalılar. Aralarında, uçları nazikçe kıvrılmış, muhtemelen Stache Wax adlı pahalı bir ürünle şekillendirilmiş birkaç şık bıyık da var. Ama şu ana kadar, sakalsız yanakları olan tek erkek James.

"Neden gecikiyorsunuz?" diye soruyorum James'e, o da resepsiyon masasından yüzünü çevirip bana ters ters bakıyor.

"Oda karışıklığı," diye homurdanıyor.

Dudaklarımda alaycı bir gülümsemeyle, sadece beni duyabilmesi için, kokusunu sevdiğim için değil, ona yaklaşıyorum. "Tek yataklı bir odada kalacağımızdan mı endişeleniyorsun?"

James, sanki derisine elektrikli çubuk değdirmişim gibi geri çekildi. "Ne?"

O uzaklaştığı anda hatamı fark ettim. James Graham romantik romanlar okumaz. Muhtemelen romantizm kelimesinin nasıl yazıldığını bile bilmiyordur. Kesinlikle, bu adam tek yatak meselesinin neden bir sorun olduğunu anlamıyor. Yüzündeki şok ve biraz da dehşet dolu ifadeye bakılırsa, ne demek istediğimi anladı ve bu fikirden hiç hoşlanmadı. Hem de hiç. Oda paylaşmayacağımızı ısrarla belirten mesajlarını hatırlıyorum ve gülmek zor geliyor.

Her kelimeyi açıkça vurgulayarak, "Oda paylaşmayacağız. Ya da yatağı."

"Asla" kelimesi söylenmiyor, ama James'in bağırması gibi net bir şekilde duyuyorum. Dünyanın bağırsaklarının dev bir ağız gibi açılıp beni yutmasını istiyorum. Bu kadar dehşete kapılması şart mı?

James, somurtkan yüzünü masanın arkasındaki kadına çevirir ve ben, beyaz plastik yumurtaları jingle eden minik palyaçoların dikkatimi dağıtmasına izin vererek geri çekilirim. İçlerinden biri yumurtayı düşürür ve yumurta modern otel halısının üzerine sıçar.

Tamam, o zaman plastik yumurta değil. Omuz silkiyorlar, yumurtanın sarısından uzaklaşıyorlar ve jonglörölüğe devam ediyorlar, pisliği başkası temizlesin diye bırakıyorlar.

"Gidelim." James, elinde anahtar kartlarıyla yanımdan geçip gider.

Uzun bacakları çirkin halıyı yiyip bitirircesine, lobinin bir ucundaki iki katlı yürüyen merdivene doğru ilerler. Onun peşinden koşarak, balon bağlayan genç palyaçolardan kaçmaya çalışıyorum. Balonlardan biri neredeyse yüzüme çarpıyordu, ben de eğilip kaçtım. Muhtemelen kılıç gibi görünmeleri gerekiyordu, ama hepsi penis gibi görünüyordu. Ve ben genelde bu tür şeylerle dalga geçen biri değilim. Gerçekten, gerçekten kılıç gibi görünmüyorlardı.

James'e yetiştiğimde, kıkırdamaya başladım.

"Ne?" Bana koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı ve kahkaham kesildi.

James'e söylemeyi düşünüyorum, ama adamın mizah anlayışı ciddi şekilde gelişmemiş. Ayrıca, bir yataktan bahsettiğimde çıldırıysa, fallik balonlardan bahsedersen beyni gerçekten patlayabilir. "Hiçbir şey."

Lobiye tekrar baktığımda, gencin iki balonu yaşlı bir çiftte verdiğini görüyorum. Bu işte beceriksiz mi? Yoksa neye benzediğini biliyor mu? Yaşlı çift uzaklaşırken, genç başka bir palyaço ile el çakıyor.

Evet, biliyor.

Ve işte bu yüzden, bayanlar ve baylar, gençlerin balon sanatı yapmasına izin vermemelisiniz.

Gölmekten boğuluyorum. James şimdi biraz daha dehşete kapılmış görünüyor.
"Palyaçoları sever misin?"

"En sevdiğim şey değiller. Ama sanırım komik olabiliyorlar."

Bakışları lobiye tarar ve ben de bu fırsatı değerlendirip, bu sabah tıraş olduğunu tahmin ettiğim, sıkı sıkıya kapalı çenesini hayranlıkla izlerim. Sakallarının ne kadar hızlı uzadığını zihnimde hesaplamayı planlamam kötü bir şey mi? James dikkatini tekrar bana çevirdiğinde, koyu renkli saçlarından bir tutam gözünün üzerine düşer. Saçları yüzüne düştüğünde, onu geri çekmemek için tırnaklarımı avuç içlerime batırmak zorunda kalırım.

"Palyaçolar komik *değildir*," diyor, dehşete kapılmış bir ifadeyle. "Onlar kötü kabus yaratıklarıdır."

Şimdi gerçekten gülüyorum, düşmemek için eskalatörün lastik hareketli rayına tutunuyorum. Ben konuşmadan tepeye ulaşıyoruz ve James beni ve çantamı neredeyse sürükleyerek indiriyor.

"Onlar sadece çocuklar, James!"

"Daha da kötüsü." Başını sallar. "Onların otelde olduğunu bilerek uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Deri ceketinin altında gözle görülür şekilde titriyor ve ben de yanağımın içini ısırarak bu adamın ne kadar tatsız olduğunu kendime hatırlatıyorum. Ne kadar sinir bozucu. Hiç komik değil. Gülümsediğim ya da şakalaştığım türden bir adam değil.

Bizi asansörlere götürür ve kapılar kapanmadan hemen önce, palyaço kılığına girmiş bir çocuk ve annesi, ardından da büyük bir grup tayt giyen kadınlar koşarak asansöre girince, tekrar kıkırdamaya başlarım.

James ve ben asansörün arkasına sıkışıyoruz. James, kadınlardan birinin yanından uzanarak on numarayı basıyor. Kadınlardan biri, kesinlikle kasten James'e dokunduğunda, ona geri çekilmesini söylememek için elimden geleni yapıyorum. James'in ona attığı bakış tam da bunu yapıyor ve ben gülümsememi saklamak için botlarıma bakmak zorunda kalıyorum.

"Bu bizim katımız!" diyor palyaço anne, sanki bu şimdiye kadarki en ilginç tesadüfmüş gibi. Üzerinde "Gururlu Palyaço Anne" yazan bir tişört giyiyor. Jo'nun yaşlarında olan kızı, James'e bakıp kırmızı burnunu sıkıyor. Burun korna sesi çıkardığında James irkiliyor. Gülmemek için yanağımın içini ısırıyorum.

Legging giyen bayanlar, üst kademelerindeki kişiler hakkında yüksek sesle dedikodu yapmaya başlarlar. James'e doğru eğilip fısıldarım, "Palyaçolar burnunu öttürdüğünde göz teması kurarsan, ruhunu çalabilirlermiş diye duydum."

Yüzünde hemen dehşet ifadesi belirir, ama benim zorlukla kendimi tuttuğumu fark edince bu ifade öfkeye dönüşür. Omzuyla bana hafifçe vurur, ben de ona biraz daha sertçe vururum.

"Merak etme. Seni koruyacağım, Jamie."

Bana öfkeyle bakar, göğsünden gürleyen bir homurtu çıkar. Erkeklerin homurdanma gibi bir şey yaptığını sanmıyordum. Ama James kesinlikle yapıyor. Bundan bu kadar hoşlanmam aptalca ve haksızlık. İnternette satılan tüm o kurt adam romanlarının cazibesini tamamen anlıyorum. Belki de bir tane almalıyım...

Önümüzdeki palyaço, gururlu palyaço annesine sarılarak gözyaşlarına boğulur ve annesi James'e kötü bir bakış atar. Vücudundan motosiklet motoru gibi titreyen gerginliği hissedebiliyorum. Gözlerimden yaşlar süzülür ve kahkahadan titrediğimi biliyorum.

Onuncu katta indiğimizde James'in kalan birkaç kişiyi kenara itmesini bekliyorum, ama o kendini kontrol etmeyi başarıyor.

Neyse ki, hala hıçkıran palyaço ve annesi ters yöne dönerler. James, koridorda olimpik bir yürüyüşü gibi ilerler. Onu kovalamaya zahmet etmiyorum. Eminim bir ara bana oda anahtarımı verecektir.

Muhtemelen.

İlk rezervasyonumda, farklı katlarda odalar istemiştim. Ve hayır, bu ayrılığın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü konuşmak istemiyorum.

Yeni odalarımız birbirine zıt tarafta. En azından duvar paylaşmıyoruz ve odaları birbirine bağlayan ortak kapılar da yok. Lobideki tepkisine bakılırsa, James muhtemelen beni dışarıda tutmak için kapı kolunun altına bir sandalye koyar ya da şifonyeri kapının önüne sürüklerdi.

Kartımı tuş takımının önünde sallıyorum ve yeşil ışık yanıyor. Kapıyı açıp çantalarımı içeri sokuyorum ve James'e dönüyorum. "Birlikte aşağı inelim mi, yoksa..."

Dinlemiyor, çünkü kapı ve anahtar kartıyla uğraşıyor. Omuzlarındaki gerginliğin artmasına bakılırsa, adam sinirlerini kaybetmek üzere. Ne kadar sinirlenirse, kartını o kadar hızlı okutuyor ve kapı kolunu o kadar hızlı çekiyor, her zaman çok erken, bu da kilit mekanizmasını sıfırlıyor. Kol, elinde kırılmak üzere.

Kapımın sürgüsünü tamamen kapanmasını engellemek için çevirip, James'in elinden kartı kaparak, kalçalarımınla onu kenara iterek yanına doğru büyük adımlarla yürüdüm.

"Çok sabırsızsın," diyorum ona, kartı sensörün üzerinde sallayarak. Küçük ışıık yeşil yanana kadar bekliyorum ve sonra kolu çeviriyorum. "Ta-da! Sadece beklemen gerek... Bu *koku* da ne?"

Kartı düşürüp ağzımı ve burnumu kapatıyorum, odasından yayılan çürük kokudan uzaklaşmak için geriye atlıyorum. Kapı tekrar çarpıyor.

"İğrenç." James de ağzını kapatır, kusacakmış gibi görünür.

Uzaklaşırm. O kusarsa, ben de kusacağım. Midem bir yavru kedi kadar hassastır. Sadece koku bile midemi bulandırıyor. Bu his ve koku geçene kadar elimi ağzımın üzerinde tutarım.

"İlkokulda bir çocuk tavşan besliyordu. Kokusu aynen öyle. Tavşan kafesi gibi. Yüz tavşan yavru tavşan yapıyor, bazıları ölüyor ve kimse temizlemiyor, hiç kimse." Kendi sözlerim midemi yine bulandırıyor.

"Bir şey gördün mü?" diye soruyor James.

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Resepsiyona geri dönelim mi?" James çenesini sıkıyor, sonra bir karar vermiş gibi görünüyor. "Gidiyorum

İçeri

giri "Bence gitmemelisin. Ya içeride biri ölmüşse?" "Ölüm kokusu
yor yoktu."

um. "Ölümden daha *kötü* kokuyordu. İçeri girme," diyorum, James

"

kartı kapının üzerinden geçirirken, bu sefer mükemmel bir şekilde yaparken. "James!"

Odaya girmeden önce bana veda eder gibi bir kez arkasına bakıyor. Kokunun koridoru tekrar sardığı sırada ben geri çekiliyorum. Ya bu koku ölüm *kokusuydu*? Ya orada biri öldürülmüşse? Ya James bir daha dışarı çıkmazsa?

Endişelenmeye pek vaktim olmadı, çünkü James koridora geri döndü, gömleğini ağzına ve burnuna çekmişti. Kokunun bu kadar kötü olması çok yazık, çünkü sergilenen karın kaslarını inceleyemedim. James eğildi, kesinlikle kusmak üzereydi. Midem de sıkıştı ve bulandı. James'e sırtımı döndüm ve kendime çok güçlü bir moral konuşması yaptım.

Güçlü ol, midem. Her şey yolunda. Çiçekleri, okyanusun kokusunu ve James'in kolonyasını düşün.

Tamam, belki sonuncusu olmasın.

"Çok kötü," diyor James, kusma hissi açıkça geçmişti. "Çok. Kötü."

"Ama ne bu?"

Sadece başını sallar. "Ben bile... Hayır. Bilmesen daha iyi." Bakışları tekrar kapıya kayar ve gözlerini ovuşturur, sanki beyinde canlanan görüntüyü silmeye çalışır gibi.

Öğrenmek için can atıyorum. Ama sonra yüzüne tekrar bakıyorum. Belki de bilmek istemiyorum.

James lobideyken, dolapta katil olup olmadığını kontrol ediyorum (tabii ki) ve kıyafetlerimi ve taşınabilir buhar makinesini çıkarıyorum, kıyafetlerin kırılmaması için askı çantası getirseydim keşke diyorum. Ama çok titiz görünmek istemedim. Öyle olsam bile.

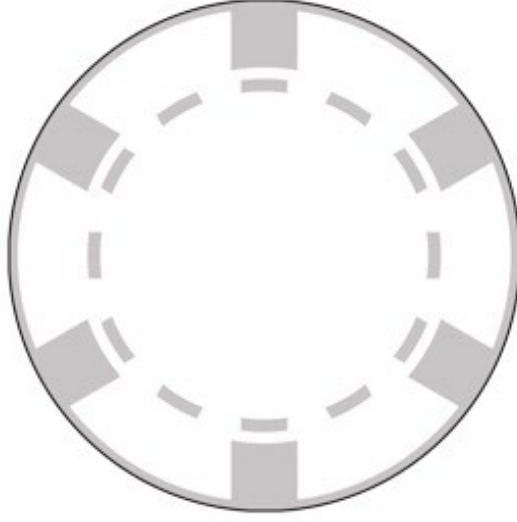
Kral boy yatakta uzanmış e-postalarımı kontrol ederken James kapıyı çaldı. Kapıyı açıp yüzünü gördüğüm anda ne söyleyeceğini anladım. Onu içeri aldım ve bir dakika kadar odada dolaştıktan sonra bana döndü.

"Boş oda kalmadı," diyor. "Temizleyecekler ama..." Yüzünü buruşturuyor, sonra ellerini kot pantolonunun ceplerine sokup halıya bakıyor.

Sanırım yine tek yataklı odaya kalacağım.

Yutkunuyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Winnie

"Peki, üretim seviyesi ne kadar olacak?"

Bira fabrikalarının üretim için hangi ölçü birimini kullandığını bile bilmiyorum. Şişe mi? Sıvı ons mu? Varil mi? Mississippi mi?

Güçlü Minnesota—Minnesotalı mı?—aksanlı adam, ben cevap bulmaya çalışırken sabırla bekliyor ve James'e işiyle ilgili en temel bilgileri bana vermediği için içimden küfrediyorum.

Tek yataklı oda konusundaki tüm korkularımı (ya da umutlarımı) yok ederek, bu gece Tank'ın yanında kalacağını söyleyerek, James bana konferansa gitmemi söyledi ve kendisi odadan birkaç telefon görüşmesi yaptı. Bir saatten fazla oldu ama adam ortada yok. Karşılama resepsiyonunu ve açılış konuşmasını kaçırdı. Ya da burada bir yerde, benden saklanıyor.

Ya da kalabalıktan o kadar nefret ediyor ki *herkesten* saklanıyor olabilir.

Sabahki oturumlar başlamadan önce sergi salonunda vakit geçirerek bazı satıcılarla bağlantı kurmaya çalışıyorum.

"Üretim seviyeleri veya kullanacağımız ekipmanlar hakkında pek bilgim yok," diye cevap veriyorum. "Burada çalışmaya yeni başladım."

"Çeşitli seviyeler için sahip olduğumuz ekipmanları anlatmamı ister misin?" Sesi nazikti, ancak James'in ne kadar bira üretmeyi planladığı gibi en temel bilgileri bile bilmeyen biriyle konuşmak için zaman harcaması tamamen ve tamamen aptalcaydı.

"Çok zahmet olmazsa, farklı seçenekleri duymak isterim."

Temsilci başını sallayarak, hayal ettiğimden daha karmaşık olan bira üretim sistemleri hakkında konuşmaya başlar. Paslanmaz çelik tankların hepsi bana aynı görünüyor, ama ben defterime hızla notlar alıyorum, aklımda sorular olduğunda soruyorum ve patronumun en azından temel bilgileri bana öğretmiş olmasını diliyorum. Yılda ne kadar bira üretmeyi planladığı ve hangi tür tanklara ihtiyacımız olacağı gibi küçük şeyler. Çünkü hepsinin aynı olması çok basit olurdu. Hayır, James lager bira üretiyorsa, süreci hızlandırmak için yatay tanklar vardır. Meyveli veya ekşi bira üretiyorsa, meyve ezici bile vardır. James'in ürettiği tüm biraların listesi bile bende yok.

Muhtemelen ekipmanı çoktan sipariş etmiştir. Değil mi? Müteahhit geldiğinde James'in söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum. Bira üretim ekipmanının yerleştirileceği genel bir alan vardı, çünkü yer drenajı eklemek gerektiğini söylemişti. Ama bira üretim tankları hakkında ne dediğini tam olarak hatırlayamıyorum.

Sektör hakkında genel olarak ve özellikle de bizim bira fabrikamız hakkında bilgim eksikliği utanç verici. Sergi salonunda sadece birkaç düzine kadın olduğum için bunu daha da derinden hissediyorum. Burası bir bira festivali olduğu kadar erkeklerin festivali de ve benim pek bir şey bilmediğim varsayılıyor. Bu durumda, bu doğru.

Yine de devam ediyorum. Çünkü James'in yanıldığını kanıtlamak istiyorum. Her saniye ona karşı daha fazla öfkelenmeme rağmen.

İlk olarak, kamyonette söylediği şey için. Bunu atlattım. Sonra atlatmadığımı karar verdim.

İkincisi, beni önemsiz ve biraz da iğrenç hissettirdiği için, çünkü sadece bir yatak olan, ama aynı zamanda gayet kabul edilebilir bir çekyat da bulunan bir odayı paylaşmayı kaldıramıyorum. Bu gece Tank'la kalmasına gerek yok. Austin trafiği berbat ve normal yoğun saatlere bağlı kalmıyor. Otoyollar her zaman tıkanık ve şehir merkezindeki sokaklar da en az otoyollar kadar kötü, her yerde arabalar, bisikletliler ve şimdi de elektrikli scooter kullanan aptal turistler var.

En mantıklı ve pratik çözüm, ikimizin aynı odayı paylaşması olurdu. Ama hayır. James benimle aynı odada kalmaya dayanamıyor.

Sonunda, bana işiyle ilgili hiçbir bilgi vermediği ve beni aptal gibi hissettirdiği için ona çok kızgıyım.

Aslında bu durumdan keyif alıyorum. Ne kadar çok satıcıyla konuşursam, o kadar çok şey öğrenmek istiyorum. James için notlar alıyorum, elbette, ama kendim için de. Bu yerin heyecanını yakaladım. Bilmediğim terimlerle dolu konuşmalardan parçalar yakalıyorum, bu gece odamda Google'da arayacağım bilmediğim kelimeleri not alıyorum.

Bu sadece James ve onunla yaşadığım çekişmeyle ilgili değil. Burada olmak, Dark Horse hakkındaki heyecanımı daha da artırdı.

Ne yazık ki James benim heyecanlanıp heyecanlanmadığımı umursamıyor.

Adama, bira tanklarının çeşitlerini (görünüşe göre *çok fazla* çeşit varmış) açıkladığı için teşekkür ettikten sonra, kartını alıp bira tadımı yapılan masalardan birine yöneliyorum. Bu masalar, satıcı masalarından çok daha popüler, bu da benim için çok iyi, çünkü mümkün olduğunca fazla bilgi toplamaya çalışıyorum. Zaten beş sayfa not almış durumdayım.

Sonunda sırayı geçip plastik bardakta bir bira alıyorum. Adam ismini söyler söylemez unutuyorum ama hafif ve şerbetçiotu tadında olduğu bilgisini hatırlıyorum. Bir yudum alıp yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Hafif ve şerbetçiotu tadını sevdiğimden emin değilim.

Bardağı çöp kutusuna atıp başka bir satıcıya geçiyorum, tüm bu zaman boyunca yaptığım gibi James'i arıyorum. Nerede bu adam? Çantalarını odaya bıraktığım için ona oda anahtarı vermiştim. Belki odada saklanıyordur. Ya da belki de burada bir yerlerde, benden tamamen kaçınıyor, görünmemek için stantların arkasına saklanıyordur. Bu daha olası görünüyor.

ABD'nin en büyük şerbetçiotu ve maya tedarikçisinin standını, ardından bir sigorta şirketinin standını ziyaret ediyorum. Saymakla bitmeyecek kadar çok kötü senaryo var, ama James'in sigortası olduğunu umarak, aklıma gelenleri olabildiğince yazıyorum.

Teneke kutular ve şişeler için etiket basan bir şirketin standına çekiliyorum ve mevcut müşterilerinin canlı tasarımlarını inceliyorum. Teneke kutular için metalik, parlak, mat ve kabartmalı örnekler ve şişeler için çeşitli kağıt türleri var.

"Tasarımları şirket içinde mi yapıyorsunuz?" diye soruyorum, parlak metalik etiketlerden birinin üzerinde elimi gezdirerek.

"Genellikle insanlar kendi tasarımlarıyla bize gelirler," diyor masanın arkasındaki kadın. Benden biraz daha yaşlı görünüyor, ama saçları neredeyse tamamen beyaz ve beline kadar uzanıyor. Çok etkileyici. "Personelimizde

ama gerçek anlamda tasarımcı yok. Teneke kutu mu yoksa şişe mi arıyorsunuz?"

Harika bir soru. *Peki James, teneke mi yoksa şişe mi kullanıyoruz?*

"şu anda teneke kutular, ama şişelere de geçebiliriz." Burada bir tahminde bulunuyorum. Teneke kutular başlangıçta daha ucuz gibi görünüyor, değil mi? Kadın başını sallıyor, yani belki de doğru tahmin etmişimdir.

James'in aklında bir tasarım var mı? Birini tuttu mu? Tasarım benim en iyi becerim değil, ama birçok şeyde olduğu gibi bu konuda da denemeyi seviyorum. Site için yaptıklarımı beğenmiş gibi görünüyordu, ama logo taslağını beğenip beğenmediğini bana açıkça söylemedi. Beğenirse, onu bir grafik tasarımcı tutmaktan kurtarabilirim. Öncelikle, bira türlerini, isimlerini ve James'in aradığı tasarım stilini bilmem gerekiyor. Tüm bunlar için iki dakikadan fazla ve iki heceden fazla konuşmam gerekecek, ki şu anda bu pek olası görünmüyor.

"Bu bizimki." Kısa, koyu saçlı bir kadın yanıma yaklaşarak bana etiketlerden birini uzattı. Metalik ve göz alıcıydı. Dürüst olmak gerekirse, odanın etrafımda döndüğünü hissettiren bir baş dönmesi hissettim.

Kadın bana yaklaşıp fısıldadı: "ok kötü, değil mi?" Ben kahkaha attım, o da gülümsedi. "Ben Kyoko."

Elini sıkıyorum. "Winnie."

"Bence arkadaş olmalıyız. Birincisi, sakalımız yok. İkincisi, botların muhteşem. Birlikte kalıp bira hiyerarşisine karşı savaşabiliriz."

—Bu, ataerkillik artı bira—birlikte." "Kulağa harika geliyor."

Kolunu koluma dolayarak beni çekmeye başladı. Masadaki kadın etiketi uzattı. "İsterseniz bunu alabilirsiniz."

"Tabii. Teşekkürler." Kyoko gülümser ve etiketi alır. "Bu şirket etiketler konusunda çalışmak için harika. Öte yandan patronlarım korkunç. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyorlar, ama beni buraya tek başıma gönderdiler."

"Tanıdık geliyor. Patronlar berbat."

"Bir konuda daha hemfikiriz." Kyoko etiketi en yakın çöp kutusuna atar. "Mola başlamadan önce kahve içmek istiyorum. Biraz daha bira içersen uyuyakalacağım. Sana da getireyim mi?"

"Lütfen." Yüksek masanın yanında duruyorum. "Ben burada kalıp not alacağım."

Kyoko başımı okşadı. "Küçük inek. Bayıldım. Hemen dönerim."

Bıyıklı flanel gömlekli bir duvarın arkasında kaybolur ve ben de defterimi çıkarırım. Bir arkadaşım olduğu için minnettarım. Göğsümdeki gerginlik şimdiden biraz azaldı. James'e ne gerek var? Kyoko var. Yani milyonlarca sorumu cevaplamaktan çekinmeyecek birisi var.

"Sen muhabir misin?"

Defterimden başımı kaldırıp, boş elimle gözlüğümü düzeltiyorum. Adam gülümsüyor ve masaya, benim istediğimden biraz daha yakın bir şekilde yaslanıyor. Altın kahverengi gözleri, zeytin rengi teni ve kirli sarı dalgalı saçları var. Teknik olarak çekici olarak sınıflandırılabilir sanırım.

Ama o, benim gerçekten nefret ettiğim türden, alaycı ve küçümseyici bir bakış takınıyor. "*Ah, ne kadar tatlı, bir kadın erkek işlerini anlamaya çalışıyor!*" bakışı. Bu, arabamı şahsen tanımadığım bir tamirciye götürdüğümde gördüğüm bakışla aynı. Üniversitede gitar çalmaya karar verdiğimde de bu bakışı görmüştüm.

Gitar mağazasına her gittiğimde bu tür bir bakışla karşılaşıyordum. "Hayır." Defterimi kapatıp çantama geri koyarken Kyoko'yu arıyorum. "Gazeteci değilim."

Aha anı yaşıyormuş gibi parmaklarını şıklatır. "Influencer mısın?" "O da yanlış."

"Emin misin?"

"Kim olduğumu biliyorum."

Gerçi benim unvanımın ne olduğunu hiç bilmiyorum. Sanırım her zaman Dark Horse için çalıştığımı söyleyebilirim. Bu her şeyi açıklıyor. Bir iş unvanım bile yok. Ama bu adama hiçbir şey söylememe gerek yok. Bira ve eczane kolonyası kokuyor ve bana sürekli "yumruklanmak istiyorum" bakışı atıyor.

"Tamam o zaman. Ben Carl. Sen kimsin...?" Boynumdaki kartı görmek için eğiliyor ama kart ters dönmüş. Kartı almak için uzanıyor, yani aslında göğsüme uzanıyor.

İçgüdüsel olarak tepki verip elini tokatlamak üzereyim ki, çok daha büyük bir el Carl'ın bileğini kavrayıp çekiyor. Eli tanımadan önce, gürleyen hırıltıyı tanıyorum.

James. Onun ani ve beklenmedik koruyucu tavrına bu kadar heyecanlanmamalıyım. Kurtarılmaya *ihtiyacım* yok. Kendimi idare etmeye alışkınım. Ama bugün tamamen soğuk davranıldıktan sonra, James'in müdahale etmesinden şikayet etmeyeceğim. Özellikle de bu, Carl'ın gitmesi anlamına geliyorsa.

James, Carl'ın elini bırakır. "Hayır."

Sanki bileğini ovuşturan adam, tezgahtan hamburger çalmaya çalışan bir köpekmiş gibi. James'e gülümsememek için epey çaba sarf ediyorum. Gülümsersem, duman olup uçacağından eminim.

"Sadece konuşuyorduk," diyor Carl. "Onun koruma köpeğine ihtiyacı yok."

James beni kısa bir bakışla değerlendiriyor ve ben onun karanlık gözlerindeki ifadeyi bir türlü okuyamadım.

"Eminim o seninle kendi başına başa çıkabilir. Ama bu, onun bunu yapmak zorunda olduğu anlamına gelmez. Git buradan."

James'in beni fiziksel olarak korumak için müdahale etmesini sevdiysem, sözlü savunmasını daha da çok seviyorum. Bir teorim var. Her kadının iki fantezisi vardır: biri, yakışıklı bir kahraman tarafından kurtarılmak, diğeri ise kahramana hiç ihtiyaç duymadan kendini kurtarmak.

James bu iki fanteziyi de bana gümüş tepside sundu.

Bunun kalbimdeki etkisi yıkıcı. Biriktirdiğim tüm öfke ve hayal kırıklığı yok olup toza dönüşüyor.

James kollarını kavuşturur ve Carl'ın üzerine eğilir. Aşırı hayran görünmemeye çalışıyorum, ama sanki gerçek hayattaki kalp gözlü emojiye dönüşüyormuşum gibi hissediyorum.

Carl iki elini kaldırarak geri çekilir ve ikimize de keskin bakışlar atar. Dikkatini James'in yaka kartına verir ve yüzünde tanıma ifadesi belirir.

"James Graham," diye alaycı bir şekilde söyler. "Bira yapabileceğini sanan başarısız futbolcu."

"Hey!" Carl'a doğru atılırım, ne yapacağımdan emin değilim, sadece birisi arkadaşlarımdan birine sataştığında asla seyirci kalmam.

James gömleğimi avuçlar ve beni sert göğsüne doğru çeker. Carl'ı kovalayıp sözlerini ve kötü kolonya seçimini pişman etmek istesem de, James'e doğru çekilmekten hiç de rahatsız değilim.

James hiçbir şey söylemiyor ve ben yarım saniye gözlerimi kapatıp saçlarımdaki nefesini hissediyorum. Bütün gün burada kalabilirim. Kim otel odasına ihtiyaç duyar ki? James Graham'ın geniş göğsü var. Penthouse süitinden daha iyi.

Neredeyse hemen, büyük bir adım geri atıyor. İçten içe ağlamıyormuş gibi davranıyorum. Bunun yerine, Carl'ın hepsi bıyıklı bir grup erkeğin arasına karışmasını izliyorum. Her biri. Onları uzunluklarına göre sıraya dizmek isterdim, ama muhtemelen bundan hoşlanmazlardı.

James ve ben şimdi kalabalık odada, satıcı masalarının hemen dışında birlikte duruyoruz. Odada sıkıcı bir gürültü olsa da

küçük sessizlik balonumuz çok gürültülü geliyor. Ve belki de tüm vücut teması olayından sonra biraz garip.

Çeşitli yanıtları değerlendirip, James'e teşekkür etmemenin en iyi seçenek olduğuna karar veriyorum. Siyah düğmeli gömleğini, yıpranmış kot pantolonunu ve motosiklet botlarını gözden geçirip, "Uygun üniforma giymeden seni buraya almalarına şaşırdım. Flanel yok, sakal yok, hizmet yok" diyorum.

James, neredeyse bir kıkırdama olduğunu düşünebileceğim bir ses çıkarır. Ondan herhangi bir tepki almaktan duyduğum memnuniyeti belli etmemeye çalışırım.

"Sen de flanel giymiyorsun," diye işaret ediyor.

"Evet. Ve o lanet Y kromozomum da yok. Yine de, sabah şimdiden verimli geçti."

James'in koyu renkli gözlerinin odayı taradığını, masaları ve ellerinde plastik bira bardakları olan insan gruplarını incelediğini izliyorum. Gözleri temkinli ve vücudunun kalabalıktan uzaklaşmasını gözden kaçırmıyorum.

Başka bir şey söylemiyor, ben de devam ediyorum. "Dark Horse'un faaliyetleri hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim."

James hiçbir şey söylemeyince, konferans programını çıkarıyorum. "Hoplarla ilgili oturuma katılacaksın, değil mi? Yoksa burada kalıp bağlantı kuracak mısın?"

Hâlâ hiçbir şey söylemiyor. Carl'la birlikte geldiğinde ondan biraz daha fazlasını beklediğimi bilmiyorum. Sanırım yine eski rollerimize döndük: patron, tek çalışanını görmezden geliyor, tek çalışan ise yararlı olduğunu kanıtlamaya çalışırken öfkeyle kaynıyor.

Bu, beni dışlama kararlılığını daha da sinir bozucu hale getiriyor. Aylar önce James ile ilk tanıştığım da, Val ve Lindy'ye onun sorun çıkaracağını söylediğimi hatırlıyorum. Bu değerlendirmenin arkasında duruyorum.

"Marka Bilinirliği ve Sosyal Medya Varlığı Oluşturma" dersine gidiyorum, diyorum ona.

Hâlâ bir şey yok. Öfkem artıyor.

"O zaman ben de başarılı müşteri hizmetleri ve atmosfer konulu seminere katılacağım. Açılışımız için faydalı olacağını düşünüyorum."

James'in sinirleneceğini umarak kasıtlı olarak "*biz*" dedim. Kesin olarak fark ettiğim bir şey var: James "*biz*"i önemsemiyor. Dark Horse, "*ben*" odaklı bir iş. Ama bu bile bir tepki almıyor. Sanırım James sadece Carls gibi insanlar işine karıştığında önemsiyor.

Sanki benim haklı olduğumu kanıtlamak istercesine, James geri çekilmeye başlar.

"Görüşürüz."

Kyoko iki kahveyle ortaya çıktığı sırada onun odadan çıkmasını izliyorum. "O yakışıklı adam kimdi?"

"Patronum."

Yüzünde bir anlama geldiği belli oluyor. "O James Graham. James Graham senin *patronun* mu?"

"Maalesef."

"Sana bunu söylemek istemem ama, ona talihsizmiş gibi bakmıyorsun."

"Ugh. Patronlardan değil, biradan konuşabilir miyiz?"

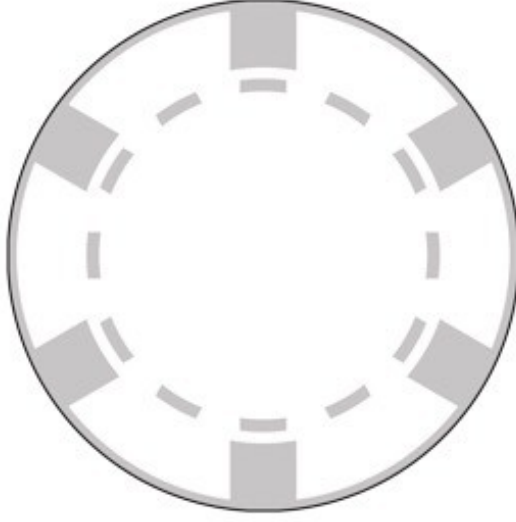
Kyoko iç çeker. "Madem ısrar ediyorsun. Ama bu konuşmayı sonraya bırakalım. Şimdi hangi oturuma gidiyorsun?" "Marka ve

sosyal medya oturumuna." "Ben de! Ne tesadüf. Hadi gidelim."

Kyoko bana kahvemi uzatır ve kapıya doğru yöneliriz. James'i sergi alanının dışındaki duvarda durmuş, telefonuna bakarken görürüm. Kafasını kaldırır ve yemin ederim ki beni görür, ama bakışları sanki ben yokmuşum gibi kayar gider.

Ve bu, bana yaklaştığı için bir adamın elini neredeyse koparan adam mı? Kyoko'yu konferans odasına doğru takip ederken, kendime artık umursamamam gerektiğini söylüyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

James

Gerçekten umursamayı bırakmam lazım. Hayır, bu doğru değil. Hiç umursamaya başlamadım ki. Bu *umursamak* değil. Bu... *endişe*. Bir adamın Harper'a - ya da herhangi bir kadına - istenmeyen bir şekilde dokunmaya çalıştığını görürsem, gerekirse müdahale ederim.

Tamam, belki de adam Winnie'yi tutmak için değil, boyun askısını almak için uzanıyordu. Ama Winnie, adamın ona dokunmasından pek hoşnut görünmüyordu.

Çoğu erkek bir şeyler yapardı, değil mi? Bu *hiçbir şey* ifade etmiyor.

Yine de sabah seanslarım sırasında o anı tekrar tekrar hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Bir şirketten bir adam, görünüşe göre dikkatimi vermem gereken tedarik zincirleri hakkında konuşuyor. Dark Horse'da ters gidebilecek her şeyi bildiğimi sanıyorsam, yanılmışım.

Daha büyük ölçekte nakliye ve tedarik zorlu bir iştir.

Saç çizgimin hemen arkasında, başımın üstünde hafif bir ağrı hissediyorum. Lobideki küçük, pahalı mağazadan ibuprofen alsam da, bu hafif baş ağrısı gün boyunca daha da kötüleşti. Onları, pek de hoş olmayan ılık bir bira numunesi ile yuttum. Şu ana kadar, işimi büyütme konusundaki endişelerim ve beynimin içinde yerleşmiş gibi görünen kadınla ilgili diğer endişelerimle paralel olarak, başımdaki zonklama giderek artıyor.

Şu anda hangi seansında? O adam onu rahat bıraktı mı? Eğer bıraktıysa, başka biri onu rahatsız ediyor mu?

Ya da belki başka biri onu rahatsız *etmiyor* olabilir mi? Winnie'nin başka bir erkeğin şirketinin keyfini çıkardığını düşününce kaburgalarım sıkışıyor gibi hissediyorum.

Alkış sesleri ve insanların ayak sesleri beni irkiltir. Oturum sona ermiştir ve herkes öğle yemeği için odanın arkasındaki çift kapıya doğru akın eder. İnsanlar çoğunlukla üç ila beş kişilik gruplar halinde toplanmış, çoğu flanel gömleklerinin altında (tabii ki) bira fabrikasının logosu bulunan tişörtler giyiyor. Kalabalığı tek başıma takip ederken, tanımlayamadığım ya da belki de tanımlamak istemediğim garip bir acı hissediyorum.

Tex-Mex kokusu midemi guruldattı. Ama daha şimdiden büyük konferans salonlarından birinin kapısından dışarıya uzanan kuyruğu görebiliyorum. Buradaki gürültü canlı bir varlık gibi ve birbirine çarpan, bana çarpan kalabalık çok fazla. Konferans biletine dahil olan öğle yemeğinin verildiği büyük salondan uzaklaşıyorum. Çok açım, çok huysuzum ve çok kalabalık.

Winnie muhtemelen içeride, yabancılarla samimi davranıyor, arkadaşlar ediniyor ve seksi bir kütüphaneci gibi küçük defterine notlar alıyor. Nerdrarian - böyle bir şey olabilir mi?

Kesinlikle hayır.

Winnie'yi düşüncelerimden zorla uzaklaştırarak, aşağı kata indim ve daha fazla kaos, daha fazla insanla karşılaştım. Biliyor musun? Flanel, göz kamaştırıcı taytlar ve çocuk palyaçolara kıyasla o kadar da kötü değil. Şu ana kadar olan tüm bu yolculuk — arabada Winnie'nin duygularını incitmemden odamın kokusuna (tek odalı olması konusunu saymıyorum bile) ve ona asılan adama kadar — hepsi kafamdaki acıyı daha da artırıyor. Winnie'nin burada olmasının ne kadar yardımcı olacağını düşünsem de, kafamda kapladığı yer bunu boşa çıkarıyor.

Lobi kapılarını iterek açtım ve ciğerlerimi soğuk hava ile doldurdum. Daha iyi. Çok daha iyi. Kalabalıkların ortasında olmadığım için endişemin ağırlığı biraz hafifledi. Umarım yürüme mesafesinde yemek yiyebileceğim bir yer bulabilirim. Neredeyse caddenin tam karşısında küçük bir pub gibi görünen bir yer var. Austin'in merkezinde öğle vakti olmasına rağmen, otelin bu tarafı daha az işlek bir caddede, inşaat halindeki birçok caddeden biri ve içeri giren veya çıkan tek bir kişi bile görmüyorum. Mükemmel.

Bu yanılsama, içeri girip Winnie'yi gördüğüm anda paramparça oluyor. Üç erkek ve bir kadınla birlikte uzun bir masada oturuyorlar, hepsi üzerinde Straight Shooter yazan aynı siyah tişörtleri giyiyorlar. Yürürken duruyorum, kapı arkamdan kapanmadan, o beni görmeden dışarı çıkabilir miyim diye düşünüyorum.

Çok geç.

Winnie'nin gözleri sanki bir tür yön bulma cihazı varmışçasına beni çoktan fark etti. Bir an tereddüt ettikten sonra, elini bana doğru uzattı. "James," diye seslendi. "Bize katılır mısınız?"

Belki de sesindeki o küçük titreme, ki eminim benden başka kimse duymuyordur, başımı sallamama neden oluyor. Sanki hayır diyeceğimi ya da öylece uzaklaşacağımı bekliyor gibi geliyor. Yine göğsümde o bıçak hissi var, bana birinci sınıf bir pislik olduğumu söyleyen bıçak.

Bir bira ve bir sandviç sipariş ediyorum, bu sırada masadakilerin beni izlediğini hissediyorum. Alçak sesle konuştuklarını duyabiliyorum. Winnie muhtemelen onlara benim... ne olduğumu anlatıyordur. Winnie beni onlara tam olarak nasıl tanımlayacak?

Muhtemelen, herkese bir takım verilirken onu bir konferansa getirip sonra terk eden huysuz patronu gibi bir şey.

Takıma ihtiyacım yok, diye kendime hatırlatıyorum. Ve ihtiyacım olsa bile, Winnie onun bir parçası olmazdı. O geçici.

Birliktelik ve uyumlu tişörtlere ihtiyacım yok.

Öyleyse neden dışarıdan bakarken bu kadar rahatsız hissediyorum?

Birayla uzun masaya ulaştığımda, Winnie bankta yanıma kayarak bana onun yanına oturmaktan başka seçenek bırakmıyor. Ceketimi masanın yanındaki kancaya asıp oturuyorum. Winnie'nin diğer yanında uzun at kuyruklu bir adam var ve ben oturduğumda onun biraz uzaklaştığını görünce aptalca bir zevk duyuyorum. Tabii bu, uyluklarımızın birbirine değdiği anlamına geliyor. Nefes aldığımızda omuzlarımız birbirine değiyor. Bu hiç de dikkatimi dağıtmayacak.

Çünkü umurumda değil.

"Sen de eğilip saklanma dürtüsü hissetmişsin," diyor Winnie. Bana gülümsemek için döndüğünde, yüzlerimiz birbirine çok yakın.

"Evet."

"Harika zihinler," diyor ve bira bardağını benimkine çarpıyor. Ben karşılık vermiyorum.

"James Graham." Karşımdaki kadının dilinden adım biraz fazla kolay çıkıyor. Neredeyse mırıldanıyor ve bu beni diken diken ediyor.

Bundan hoşlanmıyorum, çünkü bunun ne olduğunu hemen anlıyorum. Babam ve kardeşlerim kadar ünlü ya da kötü şöhretli olmayabilirim, ama tanınırım. Ve bu kadın da dahil olmak üzere pek çok insan, elde edebileceklerini elde etmekten çok mutlu görünüyor.

"Millet, bu James." Winnie, masaya doğru eğilerek, benimle masadaki diğerleri arasında bir kalkan oluşturarak, tanıtımlara atılıyor.

Hemen tüm isimleri unutuyorum. Umarım Winnie'nin sohbeti sürdürmesine güvenebilirim. Beni hayal kırıklığına uğratmıyor.

"James," diyor Winnie, göğsümde bir şeylerin değişmesine neden olan küçük bir gülümsemeyle, "Dark Horse Brewery'nin sahibi ve beyni."

Winnie arkalarına yaslandıkları anda, masanın karşısındaki kadın bana doğru eğildi. Koyu renkli göz kalemi, kaş halkası ve uzun platin saçlarıyla punk-rock tarzında güzel bir kadındı. Adı oldukça tuhaftı. Pleather olabilir mi? Doğru olamaz, ama aklımda kalan isim buydu. Bana flörtöz bir gülümseme gönderdi, ama ben karşılık vermedim.

"Hakkında iyi şeyler duydum. Bira fabrikası nerede, James?"

Gerginleşiyorum. Bu anı nasıl düşünemedim? Bira fabrikamın Sheet Cake gibi saçma bir isimdeki bir kasabada açılacağını itiraf etmek zorunda kalacağım anı?

Winnie, ben konuşmadan araya girer ve küçük bir lineman gibi tekrar öne eğilir, sanki quarterback'ını koruyormuş gibi. "O burada, Austin'de yaşıyor."

Tamamen doğru değil, ama yalan da değil, çünkü benim düzenim hala bu şehirde. Winnie bana yaklaşarak kolumu sıkıyor. Elini pazıma koyuyor. Bunun nedeni benim rahatsızlığımı hissetmesi mi, yoksa bir tür hak iddia etmesi mi, emin değilim. Her ikisi de olası görünmüyor, ama onun dokunuşuna başka bir açıklama bulamıyorum.

Her halükarda, bundan nefret etmiyorum. Etmek istesem de. Elini üzerimde hissetmek, gömleğimin içinden bile sıcaklığını hissetmek, bana garip bir şekilde huzur veriyor.

"Güzel," diyor Pleather. "San Antonio'dayız. Çok uzak değil. Yoldan birkaç dakika uzaklıkta. Kolay bir yolculuk."

Sesindeki öneriyi, sözlerinde ima edilen teklifi duyabiliyorum.

Winnie'nin parmakları kolumu sıkıca kavırıyor.

"Teksas'ın coğrafyasını biliyoruz," diye mırıldanır Winnie.

Winnie kesinlikle hak iddia ediyor. İlginç.

"Peki siz ikiniz... birlikte mi çalışıyorsunuz?" diye sorar kadın, gözleri Winnie'nin kolumdaki eline kayar.

"Çok yakın," diyor Winnie ve ben zorlukla gülümsememek için kendimi tutuyorum. Kıskançlık, onda biraz fazla sevdiğim bir ifade. Özellikle de *beni* ilgilendiren kıskançlık. Sessiz kalıyorum, bu oyunun gidişatını izlemekten mutluyum.

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" diye sorar kadın, bir yudum bira içerek. Açıkça hiç yılmamış ve Winnie'nin davranışlarını bir

zorluk. Kendimi iki aslanın arasına atılmış bir biftek gibi hissediyorum ve buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum.

"Her şeyden biraz," diye yanıtlıyor Winnie ve yine sesinde belirsizlik hissediyorum.

Buraya gelirken ona aslında onun etrafımda olmasını istemediğimi söylediğimi düşünüyorum. Check-in yaptıktan sonra onu nasıl terk ettiğimi, o odasına girer girmez hemen aşağı kata indiğimi. Onu fuar salonunda gözümün önünden ayırmadığımı, sırf onun görüş alanından uzak kalabilmek için.

Sadece onun görüş alanından uzak kalmak için değil.

Tamam. Dürüst olmak gerekirse, Winnie'yi onun haberi olmadan gözlemlemekten zevk aldım. Tamamen sapıkça bir davranış, biliyorum. Ama kendime rağmen, onu büyüleyici buluyorum.

Ve çekici.

Dostum. Biraz dürüstlüğü bırakmaya ne dersin, bilinçaltı?

Evet, Winnie'ye bakmak hiç de zor değil. Ama masalara yaklaşıp sorular sorarken, insanları rahatlatırken, notlar alırken ve çantasını tanıtım materyalleri ve kartvizitlerle doldururken, ona karşı bir hayranlık duygusu uyandığını fark ettim.

Dürüst olmak gerekirse, konferansta Dark Horse için şu ana kadar benim yaptığımdan daha fazlasını yaptı. Katıldığım iki oturumda, ya Winnie'yi düşünerek ya da hala yapmam gereken, nasıl yapacağımı bilmediğim şeyler hakkında stres yaparak daldım.

"Ah," dedi kadın, sinsi bir gülümsemeyle. "O zaman bir tür asistan mı? Daniel, bir sekreter tutmayı da düşünmeliyiz."

Winnie'nin tırnakları bana batıyor ve uzun kollu giydiğim için şükrediyorum.

Winnie'nin diğer tarafındaki adam, Daniel olmalı, "Teknik olarak, bunların hepsi benim görevlerim arasında. İşimi savsakladığımı mı söylüyorsun?" diyor.

Diğerleri gülüyor, ama Winnie ve Pleather ya da adı her neyse, gülümsemeye çalışırken dişlerini gösteriyorlar. Garson sandviçlerimizi getiriyor ve ben *bir şey* söyleme fırsatını kaçıyorum — *herhangi bir şey* söyleme fırsatını kaçıyorum.

Ne diyebilirdim ki? Çünkü o gerekli değil. Ona ihtiyacım yok. O, abartılmış bir asistan, hepsi bu. Sonuçta not almak, bir asistanın görevinin çok da dışında bir şey değil.

Elini kolumdan çektiğinde, bunun Winnie'nin yemek yemesi gerektiği için olduğunu, onun için savunmadığım için üzüldüğü için olmadığını kendime söylüyorum. Ayrıca

kollarımdaki dokunuşunu özlemediğimi de söylüyorum.

Ama beni sürekli eleştiren bilinçaltımın aynı aptal kısmı, blöf yaptığımı fısıldıyor.

Yemek yerken, insanların bana soru sormasını engelleyecek kadar düşünceli bir sessizliğe büründüm. Pleather sonunda pes etti. Konuşma sabahki oturumlar, farklı bira türleri (Winnie not defterini çıkarmak ister gibi görünüyordu) ve bu geceki çatı partisi etrafında dönüyordu. Katılmayı planlamadığım için bu partiyi tamamen unutmuştum.

Partilerle ilgili genel tutumum şudur: HAYIR.

"Bu gece gidiyor musun?" Daniel'in bu soruyu Winnie'ye sorduğunu fark ettim. Ve *sadece* Winnie'ye.

Sırtım gerilir. Kucağımdaki peçeteyi buruştururum ve onun cevabını beklerim. Winnie'nin gözleri bana doğru kayar, sonra tekrar Daniel'e döner. "Oh, bilmiyorum."

"Hadi ama, eğlenceli olacak."

Omzunu onun omzuna çarpar ve o bana daha yakınlaşır. Bunun ne kadar aptalca olduğunu düşünmeye zaman tanımadan, kolumu bankın arkasına uzatır, parmak uçlarımı hafifçe Winnie'nin koluna koyarım. Dokunuşumla gerilir ve elimi omzuna daha sıkı sarar, nazikçe masaj yaparım. Nefesini bırakır ve koluma yaslanarak gevşer.

"Orada olacağız," dediğimi fark ettim.

Çünkü *gerçekten* bir partiye katılmak istiyorum... hem de Winnie ile.

Şimdi kıskançlık yapan, hak iddia eden benim. Ve ister oyun oynarken ister hata yaparken olsun, her şeye tüm gücümle girişen biriyim, kolumu çekmiyorum.

Daniel, Winnie'den biraz daha uzaklaşıyor. "Harika. Evet, muhtemelen orada görüşürüz."

Birkaç dakika sonra masadaki arkadaşlarımız kalkıp gitmek için ayağa kalktıklarında, kolum hala Winnie'nin arkasında, parmaklarım hala omzunu kavırıyor. Parmak uçlarım karıncalanıyor, çünkü elim birkaç dakika önce uyuşmuş.

Daniel ve at kuyruğu kapıdan çıkar çıkmaz, kolumu çekip elimi sallıyorum.

Winnie bankta aşağı kayar ve kollarını kavuşturur. "Böyle mi olacak?"

"Ne nasıl olacak?" "Bu sahiplenme meselesi mi?" "Bunu Pleather ile sen başlattın."

Winnie bir saniye bana göz kırptı, sonra gülerek "Pleather" diye mırıldandı. Cebine elini soktu, buruşuk bir peçete çıkardı ve bana uzatmaya çalıştı. Ben sadece başımı salladım. Gözlerini devirerek peçeteyi açtı ve üzerine karalanmış bir isim ve numara ortaya çıktı.

"Bunu ben aldım ama beni ilgilendirmez. Heatherette, namı diğer *Pleather*, sana numarasını vermek istedi."

Heatherette. Neredeyse doğru tahmin etmiştim. "Al şunu," diyor Winnie.

"Hayır."

"James."

"Hayır."

"Peki." Winnie peçeteyi top haline getirip boş bira bardağına attı. "Neden sahiplenici davrandığımı bilmek ister misin? Sen buraya gelmeden önce, *Pleather* senin ve ünlü Graham ailesi hakkında bir sürü soru soruyordu. Anlaşılan, beni daha önce seninle görmüş ve sana yaklaştırmaya çalışıyordu. Seni sadece ismine ilgi duyan birinden kurtarmak istedim. Senin nefret edeceğin türden bir şey gibi görünüyor."

Bundan nefret ediyorum. Gerçekten, gerçekten nefret ediyorum. Yine de, Winnie'ye teşekkür edemiyorum.

"Peki, bahanen ne? Az önce beni neden koruyordun?"

Daniel'ı korkutmak için neyin beni ele geçirdiğini bilmiyorum... ya da itiraf etmek istemiyorum. Omuz silkiyorum. "Ne zaman saçını kestireceğini bilmeyen bir adam."

Winnie bir anlığına bana bakar, sonra gülerek koltuğuna kayar ve gözlüklerinin altından gözlerini siler. "Klasik. Şimdi de sakallı erkeklerden uzak durmamı mı söyleyeceksin? Çünkü konferansın yarısı öyle olur."

"Bıyıklı erkeklerden de."

"İyi ki buraya çalışmak için geldim, beni baştan çıkaracak bıyıklı bir erkekle tanışmak için değil," diyor Winnie ve onun bir erkekle tanışacağı düşüncesi bile

düşüncesi bile ensemin yanmasına neden oluyor.

"Çok fazla patates kızartması yedim," diyor, inleyerek. "Neden yememe yardım etmedin?"

"Sen sormadın." Ve muhtemelen prensip olarak zaten sormazdım. Rahatsız edici derecede tokum ve Winnie en az benim kadar yedi.

Winnie'nin elleri ustaca kot pantolonunun düğmesini açtığında neredeyse koltuğumdan zıplayacaktım. Hemen bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Gözümün ucuyla Winnie'nin tişörtünü çıkarıp, düğmeleri açılmış kot pantolonunun üstünü örttüğünü görüyorum. "Sakin ol. Bu kadınlar arasında yaygın bir uygulamadır, James. Çok yersen, yemekten sonra pantolonunun düğmelerini açarsın."

"Hayır."

O gülüyor. "Hayır, bu yaygın bir uygulama değil mi, yoksa hayır, bunu yapamam mı?" "İkincisi."

"Sen benim patronum olabilirsin, ama düğmelerimden sorumlu kişi değilsin."

Onun düğmelerinden sorumlu adam. Anında ayağa kalkarım. Beynim düğmelerle, ardından fermuarlarla ve - bu fikri beynimden anında silmem gerek - hepsinden sorumlu olan kişi olmakla ilgili görüntülerle dolar.

Not: Gömleğinin tamamı düğmelerle kaplı.

"Hayır," diyorum tekrar, yıllarca poker suratımı geliştirdiğim için minnettarım.

"Sadece... hayır."

Winnie kabinden çıkarken, düşüncelerimi düğmelerin olmadığı bir yere yönlendirmeyi başardım. Ceketimi alırken gözlerimi hala başka yere çeviriyorum.

"Hay aksi, özür dilerim. Kız kardeşi olduğu için bu tür şeylerin sıradan olduğunu düşünmüştüm. Senin zavallı, masum beynini şok etmek istememiştim."

"Harper kıyafet seçiminde çok titizdir," diyorum. Dışarı çıkıp otele doğru hızlıca yürümeye başlıyoruz.

Winnie yine inleyerek karnını okşadı. "Yukarı çıkıp üstümü değiştirebilirim. Ama sanırım kot pantolondan daha rahat olan tek şey pijamalarım. Ve onları giymem."

"Şanslısın," diyorum ona, lobinin kapısını açarken, diğer herkese yaptığım gibi.

"Sanırım üçüncü katta satılık taytlar var."

Winnie arkasını dönerek geriye doğru yürür ve hoverboard üzerinde geçen genç bir palyaçoysu kıl payı kaçırır. "James," der, sırtarak ve

abartılı bir şekilde kirpiklerini kırptıştırır. "Az önce şaka mı yaptın?" Evet, yaptım ve bugün yaptığım diğer pek çok şey gibi, bu da beni rahatsız ediyor. Çünkü ben şaka yapmam. Ayrıca kıskançlık duymam ve bu şekilde davranmam. Özellikle de Winnie'ye karşı böyle davranmamam gerekir.

"Sonra görüşürüz," diyorum ve mor zebra desenli eşofman giymiş bir grup kadının hemen önünden yürüyen merdivene atlıyorum.

Öğleden sonra Winnie'yi görmüyorum, ama bu onu sürekli aramamı engellemiyor.

NEIGHBORLY UYGULAMASINDAN

Konu: Kanser mi, ebola mı?

SlimShabby

Kırmızı ve iltihaplı bir lekem var. Kanser olabileceğini düşündüm ama Google'da araştırdığımda Ebola'ya daha çok benziyor gibi görünüyor. Şimdi virüsü yayma ihtimalim olduğu için doktora gitmeye korkuyorum.

Bu Ebola'ya benziyor mu?

Chels

Iyy! Ebola değil ama kesinlikle bir enfeksiyon. Doktora görün. Mümkün olduğunca çabuk.

1BigBass

Ebola olmadığını nereden biliyorsun? Doktor musun?

BobToo

Batık kıl gibi görünüyor.

Cal_45

Eski karıma benziyor.

Vanz

Tüysüz bir kediye benziyor.

Danielle_L

Karşılaştırma için tüysüz kedimiz Possum Boots'un fotoğrafını paylaşıyorum.

Bu, tüysüz bir kedi değil, stafilokok enfeksiyonu gibi görünüyor.

Cal_45

Ayrıca eski karıma benziyor.

SweetPea43

Cal, yemin ederim, burada benim hakkımda konuşmaya devam edersen arabayı çiziyorum.

burad

a **Cal_45**

konu Söylediğimi söyledim

şmay **BagelBytes**

a Winnie, Neighborly'nin moderatörlüğünü bıraktı mı? Bu gönderiyi

deva

m

eders

en

araba

na

çizik

ataca

ğım.

birkaç kez bildirdim ama cevap alamadım.

SlimShabby

BU CİDDİ BİR TIBBİ SORU. EBOLA MI, LÜTFEN SÖYLEYİN. İŞTE BAŞKA BİR AÇIDAN ÇEKİLMİŞ BAŞKA BİR FOTOĞRAF.

FanGirl12

Hangi vücut kısmına baktığımı bile anlayamıyorum.

Vanz

Hangi vücut parçası olduğunu bilmek istemezsin.

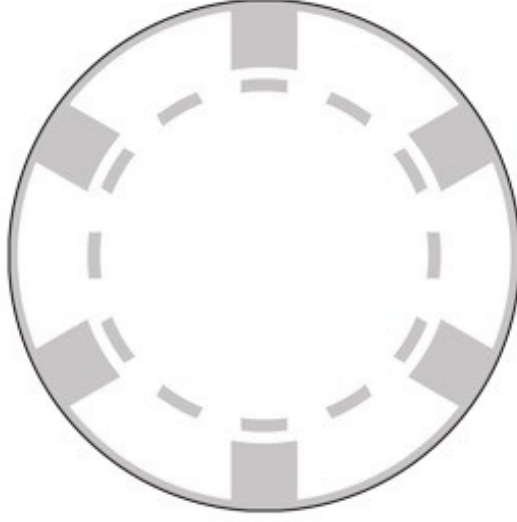
FanGirl12

İĞRENÇ!

Komşu Mod

Bu başlık altındaki yorumlar, uygunsuz içerik nedeniyle kapatılmış ve fotoğraflar kaldırılmıştır. Lütfen nazik ve her şeyden önce komşuluk kurallarına uygun davranmayı unutmayın!

ON ALTINCI BÖLÜM

Winnie

James için mükemmel bir takma ad buldum: Houdini.

Bu konferanstaki çoğu kişiden bir baş daha uzun ve çok daha geniş bir adamın bu kadar kolay ortadan kaybolabilmesi gerçekten inanılmaz. Ve onun burada bir yerlerde olduğunu biliyorum. Arada sırada onun koyu renkli kafasını görüyorum, genellikle onu fark ettiğimi bildiği için saklanmaya çalışır gibi başını eğiyor.

Ne olursa olsun, dostum. İleri geri hareketlerinle boynum tutuldu. Umurumda değil.

Telefonumdan saati tekrar kontrol ediyorum. Belki James bana mesaj atmıştır diye. Çantaları hala kapının yanında duruyor, ama bildiğim kadarıyla odasına geri dönmemiş. Tank'ın evine ne zaman gideceğini veya önce akşam yemeği yiyecek mi bilmiyorum.

Daha da önemlisi, benimle partiye gitmek konusunda ciddi olup olmadığını bilmiyorum. İnsanlardan nefret ettiğini bildiğim için, tahminimce gitmeye niyeti yok.

Ve ben onu beklemeyeceğim.

Saat yediye yaklaşırken ve parti çatı katında çoktan başlamışken, James'i umursamadığıma karar veriyorum. James kim? Sıkı siyah pantolonumu, yüksek topuklu ayakkabılarımı ve en sevdiğim pembe bluzumu kesinlikle onun için giymiyorum. Saçımı her zamanki gibi yüksek at kuyruğu yapıp uçlarını kıvırıyorum ve asansörle çatı katına çıkıyorum. Yalnız.

Dikkatimi dağıtan mini palyaçolar ya da tayt giyen bayanlar olmadan, gerginliğim artıyor.

Kyoko'nun numarasını daha önce almalıydım. Öğleden sonraki seanslardan sonra onu kaybettim ve umarım orada olur.

Asansör kapıları açıldığında, dışarı çıkıyorum ve Kyoko'yu hemen görüyorum. Deli gibi el sallıyor, gülümsemesi göğsümdeki gerginliği hafifletiyor.

"Winnie!" Kyoko kolumu tutup beni verandanın etrafına kurulmuş birkaç bardan birine doğru çekiyor. "Burada olduğun için çok şükür. Burası tam bir erkek partisi. Tam gitmek üzereydim."

Burun kıvrıp onun beni barlardan birine çekmesine izin veriyorum. "Neredeyse odama geri dönecektim, iyi ki orada duruyordun."

"Ne içmek istersin?"

Aslında Tom Collins veya votka tonik gibi bir şey istiyorum, ama burası bir butik bira konferansı olduğu için seçeneklerim bira. Ya da başka bir bira.

"Benim için sipariş verir misin? Neyi sevdiğimi bilmiyorum, sadece az şerbetçiotu olsun lütfen.

Belki bir stout?"

Kyoko bara yaklaşır. O sipariş verirken, ben etrafa bakınırım. Çatının ortasında ısıtmalı bir havuz vardır ve yüzeyinden hafifçe buhar yükselir. Bahçe partisi havası veren budama ağaçları ve büyük saksı bitkileri vardır. Ara sıra yerleştirilmiş ısıtıcılar, hafif esinti olsa bile ortamın çok soğuk olmasını engeller. Görmediğim hoparlörlerden bir tür indie rock çalıyor ve ortam gürültülü. Mümkünse, burada bugün konferansta olduğundan daha az kadın var.

Üzerimde gözler hissediyorum ve Kyoko'nun ben gelmeden önce neden ayrılmak üzere olduğunu anlıyorum. O olsa bile burada uzun süre kalamayacağım. Legging giyen kadınların ordusuna göğüs germeyi tercih ederim ve lobi barına iniyorum.

Tabii ki, hızlıca etrafa baktığımda James'i görmüyorum, ama onu aramıyordum da. (Aslında onu arıyordum.) Muhtemelen partiye katılmaktansa çocuk palyaçolarla takılmayı tercih etmiştir. Tahminimce, benden kaçmak için çantalarını odada bırakıp planlandığı gibi Tank'ın evine dönmüştür.

"Al bakalım. Sana kahve stout aldım." Kyoko, alaycı bir gülümsemeyle bana plastik bir bardak uzattı. "Belli ki bardaklara hiç para harcamamışlar. Ama açık büfeden şikayetçi değilim."

Çok az kişi bahşiş bırakıyor gibi görüldüğü için bahşiş kavanozuna on dolar koyuyorum. Cüzdanım protesto etmek için haykırıyor, ama yakında tekrar ayağa kalkacağımıza dair sessiz bir söz veriyorum.

Oduncu olabilecek bir grup erkeğin boşalttığı bir kabana alanı kapmayı başarırsız ve iki minderli şezlongu kaparsınız. Ayakkabılarımızı çıkarır, gülerek. Kyoko bardağını benimkine çarpar ve içeriz, bira dilimde serin ve zengin bir tat bırakır. Tamam, buna alışabilirim. Konuşmaya başlamadan önce

konuşmaya başlamadan önce, onun telefon numarasını almayı unutmadım. Konferansın geri kalanında ona süper yapıştırıcıdan daha yapışkan bir kuzen gibi yapışacağım.

"Demek bana craft bira hakkında hızlı bir ders vermek istiyorsun?" diye soruyorum ve bir yudum daha alıyorum. Evet, ben kahve stout hayranıyım. "Bu arada, bu mükemmel."

O gülümsüyor. "Öğleden sonraki oturumlarda kaç fincan kahve içtiğini gördüm. Ve zengin ve koyu kahveleri seviyor gibisin." Göz kırıyor ve ben inliyorum.

"Patronumdan mı bahsediyorsun? Hatırlatayım, o benim *patronum*."

"Evet, evet. Bu arada, o nerede? Sen buradayken onun burada olmamasına şaşırdım."

"Sanırım kafan karışmış. James burada değil *çünkü* ben buradayım. Adam, bütün gün benim olmadığım her yerde olmanın bir yolunu bulmuş."

O anda Daniel'ı görüyorum, elini kaldırıp gülümseyerek selam veriyor, sonra birkaç arkadaşıyla birlikte bize doğru yürümeye başlıyor. *Oh, harika.*

Kyoko ise gülüyor. "Ne?" diye soruyorum.

"Tatlım, sen onu görmemiş olabilirsin, ama James Graham bütün gün gözünü senden ayırmadı. Sanki bir tür hortlak gibiydi, gölgelerde dolaşıp duruyordu, gözü hep üzerindeydi."

Bu düşünce, kulağa saçma gelse de, garip bir farkındalıkla tüylerimi diken diken ediyor. "Olamaz."

"Kesinlikle var. Seninle tanışmadan önce bile fark etmiştim. Çünkü bu adamı görmezden gelmek zor. Onu her gördüğümde, odanın diğer ucundaki bir şeye tamamen odaklanmıştı. O şey sendin, Winnie."

Daniel bize ulaşır ve ben de kesinlikle haksız olan Kyoko ile tartışmaya devam etme fırsatı bulamam. James'i sakallı ya da flanel giyen başka bir uzun boylu, esmer ve düşünceli erkekle karıştırmış olmalı.

"Selam Winnie," diyor Daniel, at kuyruğunu eliyle düzeltirken gülümsüyor. Bu, öğle yemeğinde fark ettiğim, onun gerginlik alışkanlığı gibi görünüyor. Daniel'ın ela gözleri ve eğri gülümsemesi gibi, bu da oldukça sevimli.

Ve birdenbire, çekici erkekleri *sevimli* hale getiren *şeyin* James'in ateşli somurtkanlığı olduğunu fark ettim. Mahvoldum.

"Daniel, bu Kyoko."

Merhaba diyor ve birlikte olduğu diğer arkadaşlarını tanıtıyor. Kimse sormadan, çekirgeler gibi üzerimize çullanıyorlar. Ya da tahtakuruları gibi. Birkaç tanesi diğer

sandalyeyi çekip yanlarına getiriyorlar. Daniel benim sandalyeme oturuyor, beni bacaklarımı çekmeye zorluyor ve arkadaşlarından biri de Kyoko'ya aynısını yapıyor.

O ve ben birbirimize baktık ve keşke geldiğimde asansörle inseydik diye düşündüm.

"Randevun nerede?" diye sorar Daniel. "Ya da patronun? Hangisi olduğunu tam anlayamadım."

Sen de benim gibi, Daniel. İkimiz de.

Omuz silkiyorum. "Ortadan kaybolma alışkanlığı var."

Daniel gülümsediğinde, ela gözleri ısınır. James'i kafamdan çıkarmaya çalışıyorum ve Daniel'ı saf gözlerle görmeye çalışıyorum. Uzun saçları pek sevmiyorum ama gerçekten iyi birine benziyor.

Başka bir iyi adam mı istiyorsun?

Yoksa seni kesinlikle sevmeyen, zorlu ve karamsar birini mi? Ben hiç erkek istemiyorum.

Ve meselenin özü de bu. Bu basit gerçeği hatırlamam gerekiyor. Erkekler yok.

"Onun kaybı," diyor Daniel ve elini çenesine götürüyor. "Asla gözümün önünden ayırmayacağımı söyledim

seni asla gözümün önünden ayırmayacağımı söyledim, ama bu çok klişe olurdu, değil mi?" "Klişe, ama *çok* da *kötü* değil," diyorum, dostça ama flörtle alakası olmayan ince çizgiyi bulmaya çalışarak.

arkadaşça ama flörtle alakası olmayan ince çizgiyi bulmaya çalışıyorum.

Daniel gülüyor. "Kötü olmamak iyi sayılır mı?"

Kyoko araya girip, bu grubun memnuniyetle konuştuğu bira konusuna geçince minnettar oldum. Yüksek sesle. Anlayabildiğim kadarıyla notlar aldım. Akşam ilerledikçe erkekler bir veya iki kez bira doldurdular, ama ben yavaş ve düzenli bir şekilde içtim.

"Çok sessizsin," diyor Daniel, biraz daha yaklaşarak.

Eli çıplak ayak bileğime düşer. Yüzü istediğimden biraz daha yaklaşınca, gözlerinin ne kadar kırmızı olduğunu ve bira kokusunun ne kadar güçlü olduğunu fark ederim. Gülümsemesi kesinlikle *sevimli* sınırlarını aşmıştır.

"Konuşmak pek istemiyorum," diyorum. "Ben de."

Daniel'ın eli bacağımda daha yukarı kayıyor ve ben resmen *bittim*. Oturup, elini çekip, ayaklarımla koltuğun kenarından aşağıya iniyorum. Ayakkabılarımı giyip çantamı alıyorum. Kyoko bana hafifçe başını sallıyor ve sonra bakışları arkamdaki bir şeye kayıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Sana söylemişim," diyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Ne demek istediğini görecektim yok çünkü Daniel kolumu tutuyor. Dikkatim çok dağınık olduğu için onu itip atamıyorum ve söylediği her şey

kulaklarımda bir sivrisinek vızıltısı gibi geliyor.

Çünkü kalbim dev bir orkestra davulu gibi güm güm atıyor ve diğer tüm sesleri bastırıyor. James Graham az önce asansörden indi, deri ceket ve motosiklet botlarıyla tam bir intikam peşinde olan kötü çocuk gibi görünüyor. Saçları gözlerinin üzerine düşüyor ve bu sabahki temiz tıraşlı çenesi, koyu renkli sakalın altında kaybolmuş olduğunu görmekten çok memnunum.

James kalabalığı tarıyor, sonra bakışları bana takılıyor ve benden ayrılmıyor. Yemin ederim, koyu renkli gözlerindeki yoğunluk göğsümün içinden geçip omurgamı kavlıyor. Bakışları Daniel'in dirseğimi tuttuğu yere düştüğünde, karanlık ölümcül bir hal alıyor.

James kalabalığın arasından geçip giderken, kalabalık onun için ikiye ayrılırken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Korkutucu olması gerekirken, son derece seksi.

Daniel, grubumuzda James'i fark etmeyen tek kişi ve o bize ulaştığında, diğerleri çoktan gitmiş.

"... tamam, bebeğim."

Daniel'in sesi son iki kelimedede odaklanıyor. Başka ne dediğini veya neden bana bebeğim diyebileceğini düşündüğünü bilmiyorum, ama önemli değil.

"Git." James tek bir kelime söylüyor, ama bu tek heceli kelime Richter ölçeğinde en az dokuz şiddetinde. Bu kelime, ayak parmaklarımdan başlayıp kalbime kadar uzanan bir titremeye neden oluyor.

Daniel maalesef biraz daha yavaş tepki veriyor. Dönüyor ve üzerimizde beliren James'i görünce irkiliyor. Daniel'in eli gevşiyor ama kolumu bırakmıyor ve James cevap verirken Daniel'in yüzüne değil, bu temas noktasına odaklanıyor.

"Oh, selam dostum. Az önce seni sordum ama..."

Hayallerime sonsuza kadar kazınacak bir hareketle James, Daniel'ı yakalar ve sanki bir yastık kadar hafifmiş gibi onu havuza atar.

James tamamen ilgisiz bir şekilde arkasını döner ve bana elini uzatır. Hemen cevap vermediğimde, ondan düşük, gürleyen bir ses çıkar ve göğsümü küçük bir yankı gibi titretir.

Birçok şey hissediyorum: hayranlık, öfke, kafa karışıklığı, sinirlilik ve kesinlikle tahrik. Ama elimi James'in büyük eline kaydırıyorum ve o, Daniel'ı havuza attığı zamanki güçten tamamen farklı, nazik bir güçle beni ayağa kaldırıyor.

Asansöre giderken, James'in uzun adımlarına yetişmek için çabalarken, sakallı bir adamın dikkatini havuza çekmek için yeterince uzun bir süre durur. "Onu boğulmasına izin verme." Adam hızlıca başını sallar, gözleri fal taşı gibi açılır ve James beni çekmeye devam eder.

Asansör kapıları açılır ve bir grup insan binmek için bekliyor olsa da, James'in bir bakışıyla geri çekilirler.

Kapılar kapanırken, tek bir duyguya odaklanırım: öfke. Elimi onun elinden çekip, James'e dönerek etkileyici göğsüne bir itek atarım, ama bu onu hiç hareket ettirmez. Çünkü o bir Marvel süper kahramanıdır, ölümlü bir insan değil.

"Bu... bu... tamamen haddini aştı!"

Kollarını kavuşturur, gözleri yüzümden hiç ayrılmaz. Çenesindeki tek bir kas seğirir.

"Yarısı zaman beni görmezden geliyorsun. Diğer yarısı ise beni aktif olarak reddediyorsun. Ve geri kalan zamanlarda ise - kötü matematiğimi görmezden gel, çünkü %100'ün üzerinde olduğumu biliyorum - beni sahiplenme hakkı olduğunu düşünen sahiplenici bir canavar gibi davranıyorsun!"

Bağırmaı bitirdiğimde nefes nefese kalmıştım, ama James hala orada duruyordu, yüzünde sinir bozucu bir ifadeyle.

"Ee? Bir şey söylemeyecek misin?" "Özür dilerim."

"En azından yapabileceğin şey..." Bekle, ne? Sanırım duygularım beynimi kısa devre yaptırmış olmalı, çünkü James az önce özür diledi mi?

"Özür dilerim."

Hayır, yine aynı şey. Bir özür.

"Haklısın," diye devam ediyor, "ve özür dilerim. Her şey için."

Bir kez olsun homurdanma ve huysuzluktan yoksun olan yumuşak sözlerini analiz etmeye ve gözlerinde aniden parlayan ateşi anlamaya çalışırken, James bir adım öne çıkarak beni asansör duvarına sıkıştırdı. Büyük, pürüzlü elleri, nefesimi kesen bir hassasiyetle yanaklarımı avuçladı.

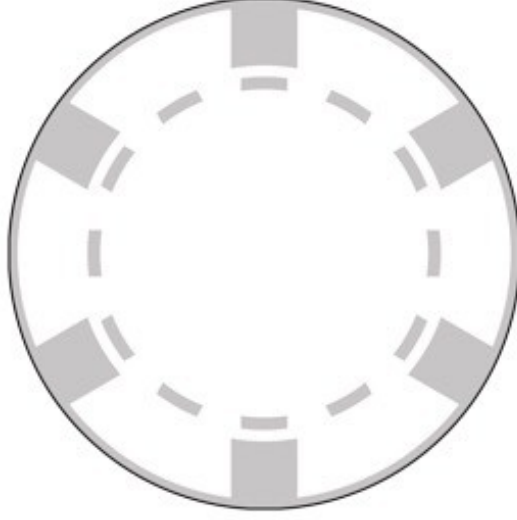
"Üzgünüm, Winnie," diye tekrarlar ve ben, hayatımın geri kalanında her gün, bütün gün boyunca onun adımı bu tatlılıkla söylemesini dinleyebilirim.

Gözleri ağzıma düşer ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalır. "Ben..." diye sormaya başlar.

"Lütfen."

Sonra James bir elini saçlarıma geçirip dudaklarını benimkilere yapıştırırken gözlerim kapanır.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Winnie

Mutluluk. Öpücük saf, tam bir mükemmellik. On üzerinden elli, belki de yüz elli puan. Hayır, on üzerinden bin puan. *Sonsuzluk.*

James'in dudakları beklediğimden daha yumuşak, ama benim dudaklarımı tamamen yönlendirecek, onlara itaat ettirecek kadar sert.

Onunla mücadele ettiğimden değil. Hayır.

Öpücük kaçınılmaz gibi geliyor, sanki hep bu noktaya doğru gidiyormuşuz gibi, bunun gerçekten gerçekleşiyor olmasına şaşırılmış olmama rağmen.

James Graham beni öpüyor. *Özür*

diledikten sonra.

Ama daha da önemlisi, O BENİ ÖPÜYOR.

İlk başta, ağız elinin yanağımda olduğu kadar yumuşak, dudaklarının her dokunuşu tatlı ve nazik. Bu bir öpücük kadar bir okşama, nazik bir keşif, özrünün bir uzantısı, affedilme isteği.

Asansör durup kapılar açılana kadar ne kadar süre öpüştüğümüzü bilmiyorum. Geri çekilmeye başlıyorum ama James, o derin, boğuk sesiyle "Dolu" diyor ve kapılar tekrar kapanmadan önce aceleyle özür diliyor.

Onu gömleğinden tutup ağızıma geri çekiyorum, ait olduğu yere. Sanki o yer için yaratılmış gibi hissediyorum.

Tatlılık, çok daha güçlü bir şeye yol açar. İkimiz de zaman sınırının daha fazla farkındayız. Bir noktada, bu asansörden inip

ve içinde olanlarla yüzleşmek zorunda kalacağız. Ama ben buna hiç hazır değilim, bu yüzden tüm dikkatimi James'e veriyorum.

Öpücük daha çok bir tartışmaya dönüşüyor, kelimelerle değil dudaklarla, dişlerle ve dille yapılan bir tartışma. Şimdi savaşıyoruz, ilişkimizin başından beri yaşadığımız itişip kakışmalar harekete geçiyor. James saçımı hafifçe çekiyor, ben de tırnaklarımı ensesinin arkasına geçiriyorum. Bana daha da yaklaşıyor, ben de ona yaklaşıyorum.

Gözlüklerim sürekli onun yüzüne çarpıyor ve ben onları çıkarıp köşeye atıyorum. Kim görme yeteneğine ihtiyaç duyar ki? Bu kız değil.

James ellerini belime indirip hafifçe sıkıyor, ben de ellerimi sertçe saçlarına geçiriyorum. Ağzıma doğru homurdanıyor. Gömleğini daha sıkı tutuyorum, onu çekip duvara sırtını dayıyorum. Hiç direnmiyor, öpücüğün hızını ve yoğunluğunu benim kontrol etmeme izin veriyor.

Hızı yavaşlatıyorum. Çok yavaşlatıyorum.

Vücudunun sıcaklığını, yanaklarımda hissettiğim sakallarının ısırığını, sırtımda kayan ellerinin ağır baskısını tatmak istiyorum. Bu, James'in tanıştığımndan beri en rahat, en özgür ve en savunmasız hali.

Belki beni kovduğu an hariç.

Ve bu düşünce, son kullanma tarihi olduğundan emin olduğum bu öpücüğün her milisaniyesinin tadını çıkarmak istememe neden oluyor. James yine bana karşı tavrını değiştirecek, ama onun dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissettikten sonra bunu kabullenmek kolay olmayacak.

Bu öpücükte James'e elimden gelen her şeyi veriyorum. Nedenini bilinçli olarak düşünmüyorum, sadece bunun önemli olduğunu, *onun* önemli olduğunu ve hayatımdaki her şeyde, *herkeste* olduğu gibi kendimi tutmak istemediğimi biliyorum. Hiç kimseye bu öpücükte James'e verdiğim kadarını vermedim.

Bu riskli. Bu pervasızca. Ve gerçekten umursamıyorum.

O biraz geri çekildi, göz bebekleri büyüdü, dudakları benimkine değdi ve "Senin akıllı ağzını öpmek için kaç kez düşündüğümü bilemezsin" dedi.

Peki o zaman.

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun," diyorum ve akıllı ağzımı tekrar onun ağzına yapıştırıyorum.

Asansör lobide durduğunda bir sarsıntı olur ve kapılar bu sefer açıldığında, göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir gürültü duyulur. James ve ben

ayrılırız. Küçük asansör kabininin ayrı taraflarında kalırız, ikimiz de nefes nefeseyiz. Gözleri neredeyse siyah, ama şimdi bu arzudan değil.

Hayır, paniklemiş görünüyor. Panik, pişmanlığa dönüşürken midem düğümlenir. Bu beni şaşırtmamalı. James'ten tam da bunu beklemeliydim. Ama bu, acıyı hafifletmiyor.

Gözlerimi kısıyorum. *Oh, hayır. Az önce olanları geri almaya cüret etme. Bunu yetişkinler gibi tartışacağız ve konuşmamızı bitireceğiz ve belki bunu tekrar yapacağız ve...*

Bir grup kadın, aramızdaki gerginliğin farkında olmadan asansöre doluşuyor. Onlar asansöre binerken, James lobide kaybolmayı başarıyor. Parfüm, tayt ve plastik bardaklarda kokteyl tutan ellerle dolu kalabalığın içinde arka duvara sıkışıp kalıyorum.

Kapılar kapanmaya başlarken, James'e hala öfkeyle bakıyorum - aslında, göremediğim için yarı öfkeyle, yarı gözlerimi kısıarak - onu bırakıp gitmesine izin vermekle, peşinden koşup ne kadar korkak olduğunu söylemek arasında kararsızım. Kapılar kapanmadan hemen önce, bir kez daha "*özür dilerim*" diyor.

Evet, peki. Bu sefer onu affedeceğimden emin değilim.

"Bunlar senin mi, tatlım?" Kadınlardan biri eğilip gözlüğümü alıp bana uzatıyor.

Neredeyse kırılmış olmasını dilerdim. O zaman benim hissettiklerimle uyumlu olurdu. "Teşekkürler." Gözlüğü yerine takıyorum, her şey netleşirken gözlerimi kırıştırıyorum.

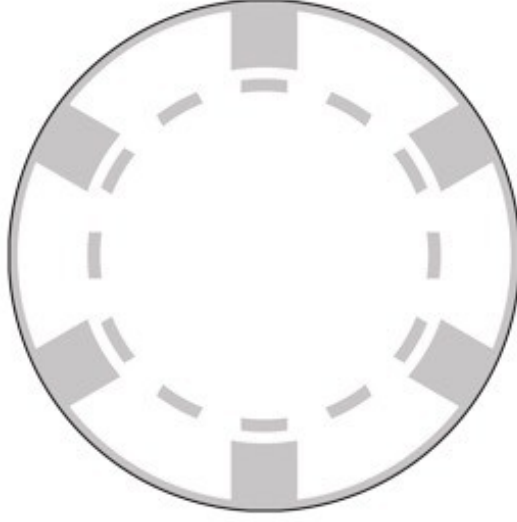
netleşir.

"Kızım," başka bir kadın, kalın çizgili gözleri ve gülümseyen yakut dudaklarıyla beni baştan aşağı süzerken, "az önce öpülmüş gibi görünüyorsun," diyor.

Parmak uçlarım dudaklarımı okşuyor, şişmiş olmaları imkansız ama kesinlikle öyle hissediyorum. James'in sakallarının sert dokunuşundan yanaklarım hassaslaşmış.

"Önemli bir şey değildi," diyorum kendime, ve bu şimdiye kadar söylediğim en büyük yalan gibi geliyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

James

Evin arka kapısını açtığımda, hiçbir erkeğin görmek istemeyeceği bir manzarayla karşılaşıyorum: babam, karanlık mutfağın ortasında sadece külotuyla duruyor.

Ve iç çamaşırı deyince, gerçekten de *iç çamaşırı*. "Baba! Pantolonun nerede?"

Tank, benim onun varlığından etkilendiğim kadar benim varlığımdan etkilenmiş görünmüyor. Sırıttıyor, sonra cevap vermeden önce bir yudum su içiyor. "Bu benim partim. İstersem pantolon giyebilirim."

Onun çarpık şarkı referansına inliyorum. "Hayır. Bu... hayır."

"Peki. Senin hassas duygularını incitmemek için bir şeyler giyeceğim."

Kıkırdayarak, ana yatak odasına kaybolur. Mümkünse, arkadan bakıldığında, külotu daha da kısadır. Beklemem gereken şey bu mu? Yaşlanmak ve iç çamaşırı seçimlerimin orantılı olarak küçülmesi mi?

Kendi su bardağımı alıp maraton koşmuş gibi içiyorum. Sadece kaçmak değil, ki kesinlikle yaptığım şey bu. Gözlerimi sıkıca kapatıp boş bardağı bırakıyorum ve tezgaha tutunuyorum.

"Otelde kalacağımı sanıyordum," diye seslendi Tank.

Ben de senin uyuduğunu sanıyordum. Büyüdüğüm evin garajına girerken öyle düşündüm, öyle umdum, hatta öyle diledim. Ev karanlıktı, bu yüzden gizlice içeri girip yatma şansım yüksek görünüyordu. Planım, Tank uyanmadan kalkıp, sanki hiç buraya gelmemişim gibi otele geri dönmekti.

"Her şey yolunda mı?" Tank seslendi, sesi daha yakından geliyordu.

Hiç de bile.

Ben öpüşüp anlatan türden bir adam değilim ve Winnie ile olanları babama anlatmak istemiyorum. Tabii ki çok heyecanlanacaktır. Winnie onu kendine hayran bırakmış görünüyor ve babamın Harper ve şimdi de Pat'in evlenmelerini görmekten çok mutlu olduğunu biliyorum.

Paylaşmak istesem bile, ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Kafamın içindeki karışık düşünceler arasında hiçbir şey işlenmiyor. Sadece asansörde geçirdiğim o birkaç dakikanın hatırası var, tüm endişelerim dahil, dünyanın kaybolduğu o birkaç dakika.

Ağzım Winnie'nin ağzıyla buluştuğunda, onu kollarımda tuttuğumda, bu bağlantı herhangi bir öpücükten, bir kadınla yaşadığım herhangi bir fiziksel ilişkiden daha fazlasıydı.

Kimya formüllerini severdim, tıpkı lezzet profilleri geliştirirken doğru kombinasyonu bulmayı sevdiğim gibi. Kelimeler her zaman benim işim değildir, ama benim anlayabileceğim bir şekilde ifade etmek gerekirse, öpücüğümüz fıçıda yıllandırılmış ve karmaşık bir şekilde geliştirilmiş bira gibiydi. Yeni bir şey değildi. *İlk kez olan bir şey* değildi. Aylarca, yıllarca bir tarifi rafine etmek, yıllandırmak ve mükemmelliğe ulaştırmak gibi bir şeydi.

Winnie ile olan öpücük anlık, ani ve tartışmasız muhteşemdi. Biz mükemmel bir şekilde kaynaşan lezzetler, beklenmedik bir ikiliydik.

Başından beri kimsenin sahip olmadığı bir şeye sahiptik. Bu... inkar edilemez bir şekilde muhteşemdi.

Ta ki ben büyük bir bebek gibi kaçana kadar.

Tank, yıpranmış bir gömlek ve eşofmanla geri döndü. "Ee, ne oldu?"

"Oda ile ilgili bir sorun vardı. Teklif hala geçerliyse, burada kalacağım."

"Teklif her zaman geçerli olacak." Tank beni değerlendiriyor. Yaşlanıyor olabilir, ama sezgileri hala keskin. "Demek *odada* bir sorun var. Anlıyorum."

Başımı

sallıyoru

m.

O da

başını

sallar.

İkimiz de burada duruyoruz. Başımızı sallıyoruz.

Soğukkanlı davranmak, rahat bir adam olmak, sadece kalacak bir yere ihtiyacım olduğu için uğramış gibi görünmek istiyorum. Ama avuçlarım terliyor, başım zonkluyor ve hala rekor kırmaya çalışır gibi başımı sallıyorum. Meraklı bir aile üyesi söz konusu olduğunda tuhafılık veya tereddüt, aç köpekbalıklarının bulunduğu suda bir damla kan gibidir.

Ve Tank, sonunda başını sallamayı bırakıp gülümsediğinde, sırtışı bir köpekbalığına çok benziyor. "Saçmalık."

Kaçabilirim. Tank'la dövüşebilirim ve belki de kazanabilirim. Boyut olarak eşitiz ve ikimizin de dizleri sakat. Yaş olarak ondan üstünüm, ama deneyim olarak o benden üstün.

Ama içimde kavga edecek güç pek kalmadı.

Bu yüzden Tank'ın beni omzumdan tutup arka verandaya götürmesine izin verdim. Işıkları açmadı, ama gazlı şömineyi yakıp iki sandalyeyi şömineye yaklaştırdı.

"Sweatshirt ister misin?" diye sordu, ama ben başımı salladım. "Otur, evlat."

Oturuyorum. Ama hiçbir pozisyonda rahat edemiyorum. Arkama yaslanıp bacaklarımı önüme uzatarak uzandığımda da, gergin bir şekilde öne eğilip ellerimi açılmış dizlerimin arasına koyduğumda da rahat edemiyorum. Tekrar pozisyonumu değiştirip bir bacağımı diğerinin üzerine atıyorum, ama ayağım yerinde durmuyor, havada hızlı bir ritim tutturuyor.

"Sonunda ondan hoşlandığını fark ettin." Donup kalıyorum. "Ne?"

"Winnie. Sonunda bizim gibi oldun ve ondan hoşlandığını fark ettin.

"

Yavaşça babama dönüyorum, o da gülümsemesini saklamaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Sonunda mı?"

"Tanıştığınızdan beri, ikiniz hangi yöne bakacağınıza karar veremeyen iki mıknaş gibi birbirinizi itip çekiyorsunuz."

Ben alaycı bir şekilde gülümserim, ama onun sırtışı daha da genişler. Sonra güler. Güler.

Neredeyse gidiyordum. Gidiyorum. Ama ailem ve özellikle babam söz konusu olduğunda, kaçış yok. Şimdi gidersem, yarın onunla uğraşmak zorunda kalacağım. Ve ertesi gün. Bu konuyu bırakmayacak, o yüzden şimdi halletsem iyi olur.

O konuşmaya başladığında bu kararımдан pişman oldum.

"Başlangıçta annenle birlikte beni görmeliydin. Onun için deli oluyordum."

Heykel gibi donup kalıyorum. Belki de daha çok bir gargoye gibi — tamamen taştan yapılmış, dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına almış, kambur durmuş halde donmuşum.

Annemi gündeme getirmek, bir tür özel yemin, tam bir dürüstlük ve savunmasızlık vaadi gibi bir şey. Ve Tank bunu şimdi, ben

zaten paramparça, savunmasız ve berbat hissettiğimde, bisikletime atlayıp uzaklaşmak istesem de, hareket edemiyorum.

Babamın annemle çıkma konusunu hiç konuştuğunu hatırlamıyorum. Her zaman ortak anılar, evlendikten sonra bir sürü erkek çocuk sahibi oldukları dönem ve biraz sonra Harper'ın doğduğu dönemden bahsedilirdi.

Tank'ın sözlerinin akla getirdiği binlerce soruyu sormak için ağzımı bile açamıyorum, bu yüzden sadece bekliyorum. Annem hakkında konuşmak, onu duymak, her bahsedildiğinde kaybını derinden hissetmek acı veriyor. Ama aynı zamanda onun hakkında bilmediğim yeni bir hikaye duymaya da can atıyorum.

Babam ateşe bakıyor, az önceki gülümsemesi, hem mutlu hem de hüzünlü bir bakışla birleşiyor. "Kariyerim benim her şeyimdi. Üniversitede basketbol oynarken kendime, hedeflerimden sapmayacağıma dair söz verdim. Ne partilerle, ne yaşam tarzımla, ne parayla, ne de bir kadınla." Gülümsüyor. "Özellikle de bir forma avcısıyla."

Neredeyse sandalyemden düşüyordum. "Annem bir sporcu avcısı mıydı?"

Annemin, tüm profesyonel sporcuların uyarıldığı türden bir kadın olduğunu hayal edemiyorum. Farklı isimler var — forma avcısı, krampon avcısı, hokey topu tavşanı — hepsi aynı anlama geliyor. Bunlar, oyuncuların sık sık gittiği restoran ve kulüplerde, özel çıkışların yakınında görünen, takımların seyahatleri sırasında otellerini bulmayı başaran kadınlar. Herhangi bir oyuncuyla, herhangi bir oyuncuyla ilişki kurmayı veya daha fazlasını umut eden kadınlar.

Bazıları için amaç para. Bazıları için şöhret. Bazıları ise, evlilikle sonuçlanmasa bile, yıllarca düzenli bir gelir ve daha kalıcı bir konum elde etmek için bir bebek sahibi olmayı umuyor.

Bütün kadınlar böyle değil. Ama kesinlikle *bazı* kadınlar böyle. Kardeşlerim ve ben, üniversiteden itibaren hepimiz bu tür kadınlarla karşılaştık. Neyse ki, Tank'ın güçlü uyarıları sayesinde, akıllıca onlardan uzak durduk.

Ama annem de bu kadınlardan biri miydi? Hayır.

"Kesinlikle değildi." Tank başını salladı ve omuzlarımın gevşediğini hissettim. "Ama ben öyle olduğunu sanmıştım. Arkadaşlarından biri sahte basın kartı bulmuş ve onları güvenlikten geçip soyunma odasının yakınına götürmüştü. O zamanlar bu çok da zor değildi. Her şey daha gevşekti, özellikle üniversite maçlarında. Bianca, arkadaşının maçta çok fazla içtiğini düşündüğü için gelmişti."

"Bu tam anneme göre *bir şey*."

Tank gülümseyerek devam eder. "Arkadaşının aptalca bir şey yapmasını engellemek istedi. Mesela bir futbolcuya aşık olmak gibi. Ki annen de tam olarak bunu yaptı."

Gözlerimi kapatıp koltuğuma yaslanıyorum, annemin hastalığından önceki yüzünün görüntüsü gözümün önüne geliyor. Çok güzeldi, hayat doluydu.

Ve alaycıydı, diye düşünüyorum birden, onu yeni, yetişkin gözlerle hatırlayarak. Onun kahkahasını ve babamın onu evin içinde kovalayıp nefes alamayana kadar gıdıklamasını sağlayan küstahça sözlerini duyabiliyorum.

Yıllardır, onunla ilgili anılarımı sakladım, sadece ara sıra ve azar azar ortaya çıkardım. Onları saklayarak, onu saklayarak, kendimi güvende tutuyordum. Şimdi, bir sürü görüntü ve duygu beni sarıyor. Her zaman yüzeyde tuttuğum birkaç basit hikayeden daha fazlasını görüyorum.

Annemle babamın hararetli bir şekilde tartıştıklarını, sonra da aynı tutkuyla kucaklaştıklarını duyuyorum. Annem alaycı olabilirdi, ama bu alaycı tavır şakacıydı, asla kötü niyetli değildi. Keskin ya da acımasız değildi. Babamı alay eder, iğnelendirir ve zorlardı, ama her zaman en iyi şekilde.

Winnie'den farklı değildi.

Yutkunuyorum ve babam devam ediyor: "Aramızdaki çekim anında oldu, ama ben bunu kabul etmedim. Odaklandığım şeyden vazgeçmeyi reddettim. Uğruna çalıştığım şeyi riske atmayı reddettim. Ayrıca, ilk tanışmamızda yanlış bir izlenim edinmiştim. Beni ikna etmesi biraz zaman aldı."

"Senin peşinden mi koştu?"

"Tam olarak değil." Babam sandalyesini ateşe yaklaştırıp ellerini ovuşturdu. "O akıllı bir kadındı. Beni takip etmekten çok, her yerde karşımda belirliyordu."

"Bu kelimeyi bir cümlede kullan lütfen."

Babam sıırttı. "Annen her yerdeydi, nasılsa ben neredeysem orada görünüyordu, her zaman. Beni takip etmiyordu. Flört etmiyordu. Sadece ... oradaydı. Her zaman oradaydı, görmezden gelmek imkansızdı, ama ilgi de göstermiyordu. Göz teması vardı, varlığını kabul ediyordu, ama gülümsemiyor ya da flört etmiyordu. Bu beni çılgına çevirdi. Önce sinirlendim. Sonra meraklandım ve sonunda mantıksız bir şekilde çaresiz kaldım. Ona çıkma teklif etmedim, kavga çıkardım."

"Bunu hiç hayal edemiyorum."

Babam uzanıp elimi tuttu. O dokunmaya çok önem verir, bu özelliği Harper ve benden çok kardeşlerimle ortak bir yönümüz. Ama

babamın en son ne zaman elimi tuttuğunu hatırlayamıyorum. Belki çocukken? Bu hem garip hem de rahatlatıcı, ve ben çekilmek ve ona daha sıkı sarılmak istiyorum. İkincisini seçiyorum.

"Anneniz hakkında yeterince konuşmayarak size, hepinizimize haksızlık ettiğimi düşünüyorum." Sesinde gözyaşlarını tutmaya çalıştığı için çıkan sert bir ton var. Sesinden bunu anlayabiliyorum. "Sen aşık olurken çocuklarımla yaşadığı zorlukları izleyerek bunu daha da iyi anladım."

Ben kaskatı kesilirken, Tank elimi daha sıkı sıkıyor. Ağzım kuruyor, başım karıncalanıyor.

"Ben... Ben..."

Kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Ne söylemeye *çalıştığımı* bile bilmiyorum.

O Harper'dan bahsediyor. Pat'ten. Benden değil. Kesinlikle benden değil.

"Sorun değil, evlat."

Öyle... ama değil.

Söylenmemiş sözler, havadaki soğukluk gibi aramızda asılı kalıyor.

Benim içimde iki farklı adam var ve bunlar birbirleriyle büyük bir çelişki içindeler. Biri sakın ve istikrarlı, Tank'ın paylaştıklarına alışmamı, anıların ve duyguların içimde işleyip yüzeye çıkmasını, nefes alabilmelerini, korkutucu olmaktan ve gizli kalmaktan vazgeçmelerini söylüyor.

Diğer adam ise panik içinde, ya savaş ya kaç durumundadır. İkisini de aynı anda yapmak ister. Kaçarken savaşmak. Hiçbirini kabul etmez. Hiçbirini. Ne anıları, ne duyguları, ne de işlemeyi.

Koş! Yumruk at! Git! Savaş!

Tank elimi rehin tutuyor ve sadece bu beni sandalyemde tutuyor. Sadece nefesime odaklanıyorum. Sabit, sabit. Yavaş. Gaz ateşi titriyor, üzerimize değişen bir parıltı saçıyor. Gözlerimi alevlere dikip, karanlık görene kadar ışığın gözlerimi yakmasına izin veriyorum.

Tank boğazını temizliyor ve ben irkiliyorum. Koltuğuna yaslanmadan önce elimi son bir kez sıkıyor. Daha fazla şey söylemek istediğini anlayabiliyorum. Ayrıca, vazgeçip ayağa kalkıp gerindiği anı da anlayabiliyorum.

"Bu yaşlı adamın uykuya ihtiyacı var. Pazar sabahı Winnie'yi aile brunch'ına getirir misin?"

Düşünmeden, Winnie'nin o zaman benimle konuşup konuşmayacağını düşünmeden başımı sallıyorum.

Tank, ateşi kapatmadan önce sırtıma bir şaplak atar. "Güzel. Kendini toparlayabilir misin?"

Ayakta duruyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum. Parmaklarım Winnie'nin bana verdiği tohumu okşuyor. Dün kot pantolonumu yıkamama rağmen hala orada.

"Sanırım biraz gezintiye çıkıp kafamı boşaltacağım."

Kaşlarını çatıyor. "Bu saatte mi? Karanlıkta dışarıda olduğunu düşünmek istemiyorum."

Sanırım babamın alışkanlıkları, ben artık çocuk olmasam bile hiç değişmiyor. Onun omzuna hafifçe vurarak yanından geçip, motosikletimin ve yedek anahtarımın bulunduğu garaja doğru yöneliyorum. "O zaman, düşünme."

En sevdiğim tepeler, virajlar ve uzun yollar boyunca motosikletimi sürerken tam da bunu yapmayı planlıyorum: hiç düşünmemek.

Ama Tank'ın sesi beni garajın ortasında durdurur. Kapının eşiğinde durmaktadır ve loş ışıktaki yüzündeki yoğunluğu fark etmemek imkansızdır.

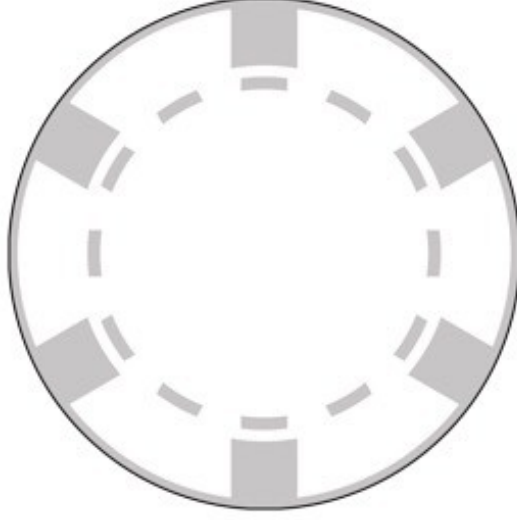
"Oğlum, tavsiye almak için çok büyük olduğunu düşünebilirsin ama..." "Baba, kask takacağım. Güvende olacağım."

Kafasını sallar. "Hayır. Yani, evet. Öyle yap." Tank duraksar ve tekrar konuşmadan önce, belki de duymaya hazır olmadığım bir şey söyleyeceğini anlarım. "Ama her şeyi kontrol edemeyeceğini söyleyecektim. Risk almalısın. Denemelisin. Bazen kaybetsen bile."

Bisikletim karanlıkta kilometrelerce yol alırken, onun sözleri kafamda tekrar tekrar yankılanıyor: *Denemek, risk almak, kaybetmek.*

Ama ilk ikisi, üçüncünün olasılığını göze almaya değer mi?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

James

Ertesi sabah Winnie otel odasının kapısını açtığında bu soru hala kafamda dönüp duruyordu. "James," dedi. Ses tonu, "*Bakın kedinin ne getirdiğine*" der gibiydi. "Anahtar kartını mı kaybettin? Ve belki de yolunu mu?"

Aslında, evet. Bana verdiği anahtar kartını kaybettim. Belki yolumu da. İlk kez, odaya dönmediğimde endişelenmiş olabileceğini fark ediyorum. En azından ona mesaj atmalıydım. Tüm başarısızlıklarımın ciddiyeti beni felç edici bir yoğunlukla vuruyor.

Winnie'nin donuk bakışını ve beni hemen içeri almaması nedenini anlıyorum. Saat *çok* erken, *çok* erken. Benzin ve egzoz kokuyorum. Donuyorum, biraz kirliyim ve vücudum hala motosikletten titriyor gibi hissediyorum.

Daha da önemlisi, dün gece onu öptüm, sonra kaçtım, sanki öpücüğümüz hayatımızı değiştirmiş gibi değilmiş gibi.

Ben de odaya girmeye izin vermezdim.

Ne söyleyeceğimi de bilmiyorum. Hiçbir planım yok. Bu yüzden burada aptalca duruyorum. Her zamankinden daha aptalca.

Winnie kapı çerçevesine yaslanıyor. Saçları omuzlarına dökülüyor ve bir elinde fırça var, sanki hazırlanırken yakalamışım gibi. Klasik beyaz bir bluz giymiş ve o kadar dar bir kot pantolon giymiş ki, bir anlık bakıştan fazlasını atamıyorum, yoksa gözlerim orada takılıp kalıyor. Makyaj yapmamış ve dolgun dudakları doğal, güzel bir pembe renkte.

Öpüşmemizin hatırası beni kaplıyor ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum.

Sesim yolculuk sırasında bir yerlerde kaybolmuş gibi ve konuşmak için ağzımı açtığımda, dişlerim yerine titriyor. Gece boyunca sıcaklık düşmüş, ama ben neredeyse fark etmemişim. Soğuğun ceketime ve giysilerime nasıl sızdığını ancak şimdi fark ediyorum. Kemiklerim kırılğan buz gibi.

Winnie'nin ihtiyatlı bakışı kaybolur, endişeyle yerini alır. "Neredeydin?" Fırçayı arkasına atar ve ellerini yanaklarıma koyar, kaşlarını çatarak. "Donuyorsun!"

"E-e-eyet." Dişlerim takırdayarak kelimeler ağzımdan çıkıyor. Büyük bir köpek gibi avuçlarına sokulma isteğine direniyorum. Onun nezaketini hak etmiyorum.

"İçeri gir, seni büyük aptal."

Ya da... Winnie'nin nezaket versiyonu.

Winnie beni kolumdan tutup odanın içine sürükledi. Çantalarım hala kapının yanında duruyordu ve acaba onları karıştırmış mıydı diye merak ettim.

Neden öyle olmasını umuyorum ki?

Winnie banyoya girer ve duşun açıldığını duyarım. Sesi fayanslardan yankılanır. "Eve gittiğini sanmıştım."

"Evet. Uyuyamadım. Arabayla gezintiye çıktım." Sesimi buldum ama iki heceli kelimelerden fazlasını söyleyemiyorum.

Kapının yanında duruyorum, Winnie'nin tatlı kokusuyla dolu odanın içine daha fazla giremiyorum. Yatak dağınık, pijamaları şifonyerin yanında bir yığın halinde duruyor, sanki kısa bir süre önce orada soyunmuş gibi. Dönüp, cezalandırılmış bir çocuk gibi çirkin duvar kağıdına bakıyorum.

Winnie banyodan çıkıyor, arkasından bir buhar bulutu geliyor. Bir an kapı çerçevesine yaslanıyor, kollarını kavuşturup beni inceliyor.

O dudakları öptüm, diye düşünüyorum. Hayatımın en güzel öpücüğüydü. Ve sonra, inatla, Ama sadece bir öpücüktü. Ona aşık olmuyorum.

İki gerçek ve bir yalan.

Deneyin, Tank bana söyledi. *Risk* alın. İkisini de yapmak istiyorum, ama nasıl yapacağım kısmı zor.

Sanki tüm varsayılan ayarlarımı kapatıp, çok yavaş çalışan bir sistemi yeniden başlatmak gibi. Şu anda beynim, yanıp sönen bir imlecin bulunduğu boş bir ekran gibi.

"Sıcak su pek kalmamış olabilir," diyor Winnie. "Bu sabah uzun bir duş aldım. Ama seni ısıtmaya yetecektir."

Winnie'nin uzun bir duş aldığını düşünmemeye çalışarak yutkunuyorum.

"Teşekkürler."

Winnie gözlerini kırptırdı, sonra yanımdan geçip messenger çantasını aldı. "Asılı birkaç temiz havlu var. İlk oturumdan önce kahvaltı almaya gidiyorum. Oda senin."

Yine yanımdan geçerken, bana bakmadan, neredeyse elimi uzatıp, neredeyse elini tutmak üzereydim... Ne için? Tam olarak ne söyleyecektim ya da ne yapacaktım? Onu geçip gitmesine izin verdim, ama tuvalete girmeye hiç niyetlenmedim.

Bir kadına karşı dürüst ve savunmasız davranmayı bilmiyorum. Hiç yapmadım. Bana açılmam için bir neden veren kimse olmadı. Yakınından bile geçmedi.

Winnie, ben dilimi veya cesaretimi bulamadan dışarı çıkacak. Ama kapıyı açıyor, sonra tekrar kapatıyor ve kapıya yaslanıyor. Kaçmaya hazır gibi bir elini kapı kolunda tutuyor. Onun yoğun bakışları altında gözlerimi kaçırmıyorum.

"Günün sorusu," diyor.

Sorular. Onları tamamen unutmuştum ve şu anda en son istediğim şey bir şey cevaplamak olsa da, şu anda bana vereceği her şeye çaresizce ihtiyacım var.

"Tamam."

"Pişman mısın?" Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

Ne olduğunu söylemesine gerek yok. Öpücük, benim aptalca cevabımla birlikte aramızda asılı kalıyor. Bu anı, banyodan yükselen buhar kadar belirgin. Gözlerindeki hüznü bakış, kendimden nefret etmeme neden oluyor.

Winnie pişmanlık değil. *Asla* olamaz. Onun bakışlarını yakalıyorum, tereddütsüz. "Hayır."

Winnie beni inceliyor, gözleri yanaklarımdan omuzlarıma kadar neredeyse hissedebileceğim bir yol izliyor ve köprücük kemiklerimin çevresinde duruyor. "*Emin misin?*" diye soruyor. "Ve tartışmaya başlamadan önce, bu bir soru değil. Bir açıklama." Sesi biraz kırılıyor ve bu beni öldürüyor. "Çünkü gerçekten pişman olmuş gibi görünüyordun."

Kafamı sallıyorum. Bir kez olsun, Pat'in kelimelerle olan yeteneğini kıskanıyorum. Ya da en azından, aptalca olsa bile, kelimeleri ağızından bu kadar kolayca dökebilme yeteneğini kıskanıyorum. O şu anda ne söyleyeceğini bilirdi. Aptalca olabilir, ama zihni boş kalmazdı, dili damağına yapışmazdı.

"Pişman değilim. Sadece... ne yapacağımı bilmiyorum."

Winnie gülümsemiyor, ama yüzünde bir rahatlama var gibi görünüyor. "Ben de pişman değilim. Ama muhtemelen pişman olmam gerekirdi."

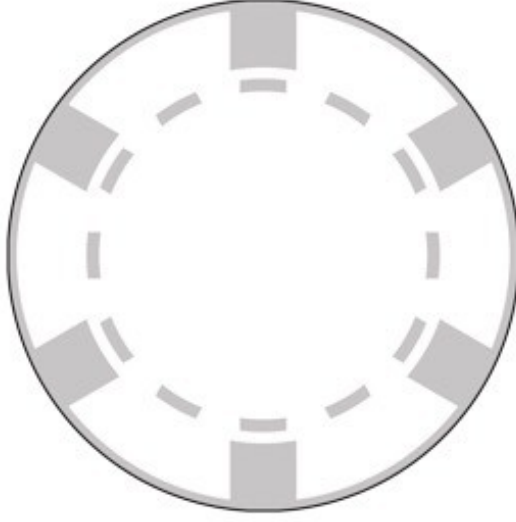
İçimde umut filizleniyor, sadece bir parça, ama yeterli. "İyi." "İyi."

Aramızdaki havayı buhar dolduruyor ve bu, Winnie'yi kapıya yaslayıp onu tekrar öpmek istememe neden olmamalı, ama oluyor.

Kesinlikle yine dürtüsel bir karar vereceğimi düşünmeye vakit bulamadan, Winnie burnunu kırıştırarak koklar. "Duş almalısın. Kamyon durağı gibi kokuyorsun."

Kapı çarparak kapanır ve o gider.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Winnie

"Hayır," diyorum Kyoko'ya biraz fazla sert bir şekilde. "Kesinlikle olmaz." Yanımdaki boş koltuğa oturmak üzere olan bir adam bana şaşkın bir bakış atar ve geri çekilir. Yüzümü buruşturuyorum. "Üzgünüm. Seni kastetmedim..."

Ama o çoktan uzaklaşmıştır. Yanımdaki Kyoko gülerek ağzını kapatır.

"Hoş çocuğu korkutup kaçırmanın iyi bir yolu," diyor ve elini sallıyor. "Neyse, James'e dönelim. Öpüşmenin ayrıntılarını anlatmanı istemiyorum, ama bu seansı atlatmak için *bir şeye* ihtiyacım var. Yani, dağıtım ve envanter takibi falan?" Kyoko gözlerini kapatıyor ve yüksek sesle horlamaya başlıyor.

James hakkındaki düşüncelerim dikkatimi dağıtsa da, aslında bu seans için heyecanlıyım. Ama şu anda, Kyoko'nun söylediklerinin ilk kısmı kafamı çok karıştırdı.

"Onu öptüğümü kim söyledi?" diye soruyorum, Kyoko'nun kendini beğenmiş sırıtişına bakılırsa, belki biraz fazla sert bir şekilde.

"Bence az önce öptün."

Dudaklarımı sıkıca kapatmaya çalışıyorum. Ama bunun yerine, "Asansörde olanlar asansörde kalır" diyorum.

Kyoko'nun gözleri fal taşı gibi açılır ve elimi kemiklerimi kıracak kadar güçlü bir şekilde tutar. "Asansörde onu öptün!"

"Şşş!"

Çok fazla kişi bana bakıyor. Defterimi açıp yüzümü saklamak için kullanıyorum.

"Oh, hayır. Böyle geri çekilemezsin. Vegas'a utanç verici ve klişe bir gönderme yapmış olsan bile. Bu arada, bunu sana asla unutturmayacağım."

Şu anda bana zor anlar yaşatsa da, Kyoko'nun sanki önümüzde uzun bir dostluk geleceği varmış gibi *hiç* sorun değilmiş gibi konuşmasını seviyorum. Umarım bu gerçekten böyledir. Sakallı erkeklerle dolu bir odada göğüsleri olan iki kişi olmak kadar dostluğun temelini oluşturan başka bir şey yoktur.

Sunucu öne çıkıp konuşmacıyı tanıtmaya başlayarak beni kurtardı. Kyoko eğilip fısıldadı, "Sonra. Senden bunu çıkaracağım."

Olmaz.

Bunun hakkında konuşmayacağım. Bunun yerine, o anı tekrar tekrar yaşıyorum.

Savaşları başlatan ya da sona erdiren türden bir öpücüktü. Şiirlerin yazıldığı türden. Country şarkılarının da yazıldığı türden — hüzünlü ya da intikam dolu olanlar değil, line dance yaptığınız mutlu olanlar. (Gerçi Miranda Lambert'in intikam dolu şarkılarını da seviyorum.) Bu düşünce beni korkutsa da, bu tür öpücükler son ilk öpücüğünüz olur. Çünkü başka hiçbir öpücüğün buna yaklaşabileceğini hayal edemiyorum.

Yani, evet, bunu kabul etmiyorum.

Kyoko, benden daha fazlasını öğrenmek için cesurca çaba gösteriyor, bir araç paylaşım hizmetinin ücretini ödüyor ve neredeyse içilebilecek kadar lezzetli queso soslu bir Meksika restoranında bana öğle yemeği ısmarlıyor. Erimiş peynirin ve mükemmel baharatlanmış fajitaların uyuşturucu etkisiyle bile pes etmiyorum. James hakkında her soru sorduğunda, ona çalıştığı bira fabrikasındaki operasyonlar hakkında bir soru ile karşılık veriyorum. O nazik ve ben inatçı olduğum için, ben cevap vermesem bile o cevap vermeye devam ediyor.

"Bana gerçekten *hiçbir şey* söylemeyecek misin?" Kyoko, yemek sonrası gelen cips sepetini bitirirken dudaklarını büküyor. Çünkü yemeğinizi cips yemeden bitirirseniz, yanlış yapıyorsunuz demektir.

"Hayır."

"Ya bir dizi evet-hayır sorusu sorarsam?"

Bu, James ve sorularımızı düşünerek beni gülümsetiyor. Kyoko bana kötücül bir şekilde sırtıttığında kendimi gülümserken buluyorum. Boğazımı temizliyor ve ifademi değiştiriyorum.

"Hayır."

"Buldum!" Kyoko vurgu yapmak için bir çip sallıyor. "James ile ilgili olmayan sorular soracağım. Ve eğer bunları okuyup bazı

belirsiz ama ilginç detaylar verirsem, kim daha akıllı olacak?"

Düşünürken bir cips daha ısıırıyorum. Normalde James hakkında Lindy ve Val ile konuşurdum. Dün gece James beni ektikten sonra onları aramayı düşündüm, ama konuşmak istemiyordum. Daha çok bağırarak ya da bir şeyler kırmak istiyordum.

Ayrıca Lindy Avrupa'da bir yerlerde ve telefon görüşmeleri sadece Jo'ya bir şey olursa acil durumlar için olmalı. James'in kardeşiyle evli olduğu için de biraz tuhaf. Grahamlar lehine nasıl tarafsız kalabilir, bilmiyorum. Yani, Lindy'nin baldızı olmak? Hadi ama! Bu belki de James lehine en iyi argüman.

Evlilik hakkında düşündüğümde değil. Sadece, bilirsin, tartışma için. Lindy'nin zihni kesinlikle bu yolu izleyerek mantıklı bir sonuca varırdı.

Val çok fazla heyecanlanacaktır. Üçümüz arasında en romantik olanı hep o olmuştur. Üstelik Graham kardeşleri gördüğü anda, onları bize ayırmamızı sağlamaya çalışıyordu. James'in beni öptüğünü söyleseydim, hiç sakın kalmazdı. Yarım saat boyunca telefonda çığlık atar ve telefonu kapatıp gidip onu tekrar öpmemi söylerdi.

"Tamam," diyorum, koltuğa yaslanarak. "İki soru."

"Squeee!" Kyoko gülüyor, sonra başını sallıyor. "Sadece squee dedim. Sanki gerçek bir kelimeymiş gibi, ses değil."

İki elimi de kaldırıyorum. "Hey. Yargılamıyorum."

"İlk soru. Banyonu yeniliyorsun ve duvar kağıdı seçmen gerekiyor."

"Bu, bana sorulan en kötü soru."

"Şşş! Duvar kağıdını seçerken, altın varaklı koyu kadife ile açık ve parlak romantik çiçek desenli kağıt arasında kararsız kalıyorsun. Hangisini seçersin?"

Kyoko'ya bakıyorum. "Pardon ama neden evin tüm odaları arasında banyoya seksi duvar kağıdı koyuyorum?"

Kyoko cips sepetini kenara itip masaya eğilir, gözleri parıldıyor. "Yani öpücük seksi *miydi*?"

Dudaklarımı ısıırıyorum ama kendimi gülümserken ve cevap verirken buluyorum. "Evet." "Squee!" Kyoko tekrar diyor ve bu sefer ben de onunla birlikte gülüyorum. "Bunu tekrar öpecek misin?"

Bu soruya cevap veremem, çünkü hiçbir fikrim yok. James, araba motoru yapımıyla ilgili teknik bir kılavuzdan daha zor okunur.

tamamen yabancı bir dilde. Öpücüğü pişman olmadığını ama ne yapacağını bilmediğini söyledi.

Ve bu konuda kesinlikle aynı fikirdeyiz. Ben de ne yapacağımı bilmiyorum.

Hiçbir zaman rahat bir insan olmadım. Rahat olmak için yeterince sakın değilim. Çoğunlukla uzun süreli bekarlık dönemleri geçirdim, arada sıkıcı tek eşli ilişkilerim oldu. Dale'den yeni ayrıldığım gibi, ama Dale artık uzak bir anı gibi geliyor. James'e karşı hissettiğim yoğun duygularla karşılaştırıldığında, Dale'e karşı hissettiklerim en *fazla* sulandırılmış, ılık çay gibiydi.

"Umarım öyledir, ama bilmiyorum."

Kyoko başını sallar. "Dün gece Daniel'ı havuza atmadan önce sana bakışına bakılırsa, ihtimal yüksek diyebilirim."

Sonrasında ortadan kayboluşu ve bu sabahki perişan halini düşünürsek, bu bahse girmeyeceğim. Pişman olmadığını söyledi. Ama bir şeyi pişman olmamakla onu tekrarlamak istemek arasında büyük fark var.

Otele geri dönüyoruz, Kyoko bir bebek gibi bir pint peynir sosunu kucığında tutuyor. "Hey, bana bir söz ver."

Yüzündeki ani ciddi ifade beni tedirgin etti. "Tamam..." "Dark Horse hazır olduğunda, James'i beni işe alması için ikna et."

Beklediğim şey bu değildi. Beynimin vites değiştirmesi bir saniye sürdü. "James için çalışmak mı istiyorsun? Bu kolay bir iş değil, sana söyleyeyim. Hatta ben... onu biraz seviyorum."

"Sanırım onu sevdiğinden *daha* fazlasını kanıtladık. Onunla çalışmak ne kadar zor olursa olsun, şu anki durumumdanse James'i tercih ederim. Aşırı çalışıyorum ve değerim bilinmiyor. Dark Horse için değerli bir çalışan olurdum. Ve ona söylersen dinlerdi."

"Sheet Cake'e taşınmak ister misin?"

"Tabii ki. Kasaba canlanmaya başlamış gibi görünüyor. Ve sen oradasın. Zaten yarı arkadaş sayılırız. Yani, evet."

"Aslında kulağa... harika geliyor. Ama ne zaman işe alım yapacağını bilmiyorum. Bana ayrıntıları anlatmıyor. Ve başkalarıyla çalışmak konusunda pek iyi değildir."

"Öğrenmek zorunda kalacak," diyor Kyoko, sanki bu kolay bir işmiş gibi. büyük bir sıçrama değil. "Bira fabrikasını işletmek tek kişilik bir iş değildir." "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Teşekkürler. Ne olursa olsun, ben yanıdayım. Ben sülükten daha zor ayrılırım."

"İğrenç."

"Beni silkelemekten bahsetmişken," diyor, "sadece iki seans kaldı, sonra da büyük ödül töreni var."

"Onun yerine akşam yemeğine falan çıkalım," diyorum. "Ödül töreni sıkıcı gibi geliyor."

Gözleri büyüdü. "Kaçırmamalısın. James iki ödüle aday! Bilmiyor muydun?"

"Hayır."

Bu bilgi beni şaşırtmamalı. Adam bana pek bir şey anlatmıyor zaten. Ve bu kadar kapalı bir insan olmasa bile, James kesinlikle ödül gibi, onu gündeme getirecek bir şeyi kimseye anlatmayacak türden biridir. Eminim ailesi bile bilmiyordur.

Adam bir sürü katır kadar inatçı ve her şeyi kendi başına yapmaya kararlı olsa da, Kyoko'nun dediği gibi, başkalarına *ihtiyacı var* ve bir şekilde bunun farkında olduğunu düşünüyorum.

Adam bir ada gibi davranıyor olabilir, ama poker suratının altında - ve gerçekten de çok iyi bir poker suratına sahip - başka bir şeyin izlerini yakaladım. Mesela geçen gün öğle yemeğinde, bakışları sürekli onların eşleşen bira fabrikası tişörtlerindeki logolara kayıyordu. Belki başkası bunu fark etmemiştir, ama ben fark ettim. O huysuz dış görünüşünün altında bir yerde, başkalarına duyduğu bir özlem var.

Dış görünüşü büyük bir blöf gibi.

Ve ben onu bu konuda yakalayacağım. Bu geceki ödül töreniyle başlayacağım. Bir fikir şekilleniyor — riskli ama gerçekten iyi bir fikir — ve telefon görüşmeleri yapmaya başlamak için sabırsızlanıyorum.

Otelin içine girerken Kyoko'ya özür diler bir bakış attım. "Birkaç ders kaçıracağım. Notlarını sonra ödünç alabilir miyim?"

Yüzünde kurnaz bir ifade belirir. "Tabii ki. Bunun James ile bir ilgisi var mı?"

"Tabii ki. Senin yardımına da ihtiyacım olacak, o yüzden telefonunu yanına al."

Lobide ayrılırız ve ben şimdiden mesajlar gönderip planları harekete geçirmeye başlarım. Bunu önümüzdeki birkaç saat içinde başarabilecek miyim, büyük soru işareti. Ama ben zorluklardan kaçan biri değilim. Özellikle de James Graham söz konusu olduğunda.

Bu farkındalık beni korkutuyor, ama diğer pek çok şeyde olduğu gibi, bununla daha sonra ilgilenmeye karar veriyorum.

MESAJ DİZİSİ

James: Neredesin?

Winnie: Bilmek istemez misin?

James: Evet. Bu yüzden mesaj attım.

James: ????

Winnie: Buralardayım.

James: Yakınlarda ne demek?

Winnie: Ah, beni o kadar mı özledin?

James: Neredesin?

Winnie: Birkaç işi hallediyorum. Buluşup ödül törenine birlikte gidebilir miyiz?

James: Gitmemeyi planlıyordum.

Winnie: Olmaz! Konferansın tamamını yaşamak istiyorum.

James: İyi eğlenceler

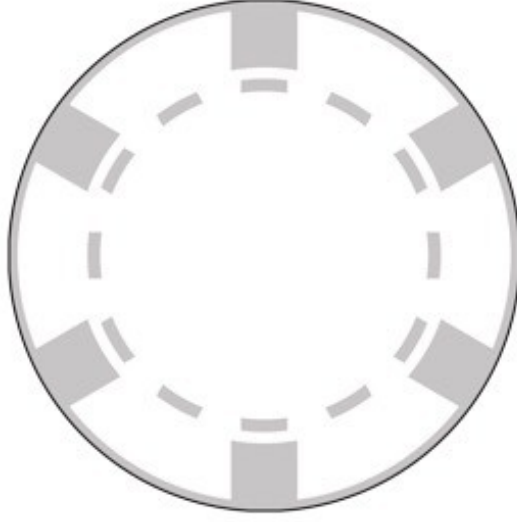
Winnie: Gerçekten benimle gelmeyecek misin?

James: Hayır

Winnie: Peki. Daniel'in yanına oturacağım.

James: Saat kaçta buluşalım?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

James

Konferansın ilk gününde kendimi berbat hissediyorsam, bugün daha da kötüyüm. Çok, çok daha kötüyüm. Bunun nedeni Winnie'yi öptüğümün ardından yaşadığım sarsıntı mı, yoksa onun vücut şampuanının kokusuyla dolaşıyor olmam mı, emin değilim. Muhtemelen ikisinin birleşimi. Buna bir de uykusuzluk eklenince, sinirlerim gerginleşiyor.

Bu arada, onun vücut şampuanının adı Caramel Perfection. Kokusu beni delirtiyor. Kafamı her çevirdiğimde, Winnie yanımda gibi hissediyorum. Ama o orada değil. Hiçbir yerde değil.

Odada yok, sergi salonunda yok, hiçbir oturumda yok - evet, sunumların ortasında her odaya girdim - ve otel barında da yok. Hatta öğle yemeği yediğimiz caddenin karşısındaki küçük yeri bile kontrol ettim. Pin-up kızı gibi görünen sivri dilli sarışın yoktu. O bir hayalet.

Dün, ona odaklanarak kalabalığı, gürültüyü ve bunalmışlığı atlatmayı başardım. Odanın diğer ucunda sarışın saçlarının bir parıltısını, gülümsemesinin bir parçasını, gözlüklerini yukarı itişindeki gerginliğini görmek bile bana yeterdi. Küçük defterine notlar almasını izlemek, itiraf etmekten daha fazla hoşuma gitti. Winnie benim onu izlediğimi bilmiyordu, ama o benim dayanağımdı. Onu görmek, kalabalık etkinliklerin her zaman kafamda yarattığı uğultuyu yatıştırıyordu.

Bu yüzden, bugünden sonra, şu anda olmak istediğim son yer, ödül töreni için büyük salonun dışında beklemek. Ama Winnie Daniel'dan bahsettiğinde

seçeneğim yoktu. Mesajını okuduğumda telefonu neredeyse parçalayacaktım.

Biri bana çarptı ve ben hırıldadım. Tam hızla raydan çıkan bir tren gibi hissediyorum kendimi. Koridordaki sesler giderek yükseliyor ve ben başımı ovuştururken, tek bir ses tüm bu gürültüyü kesiyor, duymak istediğim tek ses.

"İşte buradasın!"

Winnie. Eli koluma konuyor ve tüm nefesim kesiliyor. Bana gülümsüyor ve tüm kaslarım gevşiyor ve rahatlıyor.

Göğsümün ortasındaki büyük, etli kas hariç, o iki kat hızla atıyor. Sağ elim cebime kayar ve tohuma dokunur. Garip bir tılsım gibi olmuştur, ama bana iyi mi kötü mü şans getirdiğinden emin değilim.

Güneş gözlüğü takan bir adam *Winnie*'ye çok yakın geçiyor ve onu buradan uzaklaştırmamak için kendimi zor tutuyorum. Sessiz ve özel bir yere. Başka bir asansör. Ya da bir dolap. Ya da ortak odamız, bunu bu gece konuşmamız gerek.

"Selam." Gözlerimi ovuşturuyorum, birdenbire üzerimde biriken tüm yorgunluğu hissediyorum.

Winnie beni inceliyor. "Bugün uyudun mu?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ben bebek değilim."

Gözlerini devirir, ama gülümser. "Yetişkinler de uyur, James. Bu çok önemli bir şey. Bir ara denemelisin. Belki bu ruh haline iyi gelir."

Kaşlarımı çatmış halime dokunur ve ben, parmağını öpmek için içimden gelen dürtüye kapılmadan önce elini iteklerim.

Bu dürtü beni şaşırttı. Hiç bir kadının parmağını öpmek istemiş miydim? Hatırladığım kadarıyla yok. Ama *Winnie*'ye baktığımda, dudaklarımı bastırmak istediğim bir sürü yer var. Bileklerinin içi ve kaşlarının her köşesi. Burnunun ucu. Az önce ön kolunda fark ettiğim çil.

Ve tabii ki dudakları. Özellikle de dudaklarımın altında nasıl hissettiklerini ve tadını artık bildiğim için.

"Hadi patron. Oturalım."

Winnie beni sürüklemeye başlar ve ben de ona izin veririm, ama şu anda gitmek istediğim son yer bu ödül töreni. *Winnie* bundan bahsetmedi, bu yüzden

iki kategoride finalist olduğumu bilmediğini tahmin ediyorum. O kesinlikle bu tür bilgileri söyleyip ya da yapıp döken türden biridir.

Kalabalığın ortasındayız ve ben Winnie'ye daha da yaklaşıarak omuzlarımız birbirine değecek şekilde eğiliyorum. Onu kalabalıktan korumak için mi, yoksa kendimi korumak için mi yaptığımı bilmiyorum.

Ön koluma değen yumuşak kumaşın hissi dikkatimi çekiyor ve sabah gördüğümünden beri kıyafetini değiştirdiğini fark ediyorum. "Flanel giydin mi?"

Winnie bir kolunu uzatıp yumuşak kırmızı ve siyah kareli gömleği inceliyor. Gömlek ona çok büyük geliyor; kolları kıvrılmış ve gömlek belinde düğümlenmiş, altından siyah bir tişört zar zor görünüyor.

Yakayı çekiştirir. "Biliyorum, değil mi? Gittikçe sevmeye başladım. Suyun içinde bir şey olmalı. Ya da biranın. Şurada Kyoko bize yer ayırdı. Seni tanıştırayım. O harika biridir."

Winnie bizi odanın ortasına yakın bir sıraya yönlendirir. Arkayı tercih ederdim, ama en azından koridor tarafında oturuyorum. Gerekirse kolayca kaçabilirim. Winnie beni arkadaşıyla tanıştırır ve ben elinden geldiğince kibar davranmaya çalışırım, ama açıkçası enerjim bitmiş durumda ve küçük sohbetlerden, özellikle de Winnie dışındaki insanlardan bıktım.

"Dün gece Daniel'la iyi iş çıkardın," diyor Kyoko.

Omuz silkiyorum. "Olur böyle şeyler."

Kyoko gülüyor ve Winnie'ye iki kahve uzatıyor. Winnie birini elime tutuşturmaya çalışıyor. "Senin için," diyor. "Biraz neşe katmak için, patron."

Canlı bir tip olmadığımı söyleyen bir cevap vermekten vazgeçip, yerine sunulan kahveyi alıyorum. Birkaç yudum aldıktan sonra, bunun yardımcı olduğunu itiraf etmeliyim. En azından birazcık. Sunucu konuşmaya yeni başlamışken, Winnie'ye yaklaşıyorum.

"Teşekkür ederim."

Işıklar biraz karardığında gözleri bana doğru parıldıyor. "Önemli değil."

Hiçbir şey gibi gelmiyor, ama sunucu ilk kategoriyi açıklarken onunla tartışmıyorum. Beş kategoride bira gönderdim ve ikisinde finalist seçildim. Tadım testleri kör olarak yapıldı, ama yine de itibarımın bir şekilde etkili olacağını düşünmeden edemiyorum.

Bu odadaki hiç kimse benim burada olmayı hak ettiğimi düşünmüyor. Onlara göre ben, ailesinin şöhretine tutunan aptal bir sporcuyum. Birden fazla makale benim hakkımda böyle yazmış. Birkaç kişi Dark Horse'u olumlu bir şekilde değerlendirmiş, ama kötü eleştiriler her zaman daha sert vurur ve daha uzun süre akılda kalır.

İlk kategorim yaklaşırken, içimdeki aptalca umudu bastırmaya çalışıyorum. Belki de bu ödülün sağlayacağı onaydan, itiraf etmek istediğimden daha fazla önemsiyorum. Kimsenin ödülü tek başına almaya çıkmadığını da fark etmiyorum değil. Küçük bira fabrikaları bile sahneye üç ila beş kişi çıkıyor ve çoğu, aynı logolu tişörtler giyiyor. Bir takım.

Sen ise başından beri istemediğini ve ihtiyacın olmadığını söylüyorsun.

Dahası, her kazanan açıklandığında, diğer gruplar ayağa kalkıp kazananlara dostça sırt sıvazlamaları ve kucaklamalar sunuyor. Konferansta sadece birkaç kişiyle konuştum, bunlardan birini dün gece havuza attım. Aniden çok küçük hissettiğim koltuğumda kıpırdanıyorum.

Çikolata ve Kahve kategorisi geldiğinde, Winnie hafifçe öne eğilir ve elini koluma doladı. Bir şekilde öğrendiği belli. Şaşırmamam gerekirdi. O, kendi iyiliği için fazla akıllı.

Bronz ve gümüş madalya kazananları açıklanıyor. Ben yokum.

O zaman bu kadar. Koltuğumda biraz rahatlıyorum. Eğer onları kazanmadıysam... "James," diye tıslıyor Winnie.

Ben homurdanırım ve o tekrar adımı söyler, daha yüksek sesle, hafifçe iterek. "Yukarı çık! Sen kazandın!"

"Ne?"

Anlamam yavaş yavaş gelir. Çok yavaş. Oda sessizdir, beklemektedir. Winnie'nin gözleri beni öne doğru çağırıyor ve ekranda Dark Horse isminin yazdığını görüyorum. Kazandım.

Kazandım mı?

Ayağa kalkarken biraz sendeledim. Winnie sevinç çılgılığı attı ve ben onun elini tutup kendimle birlikte çekip çekmemek arasında tereddüt ettim, ama o beni itti ve "Devam et!" dedi.

Sıradan ayrılırken bir kez daha arkama bakıyorum, tam o sırada Winnie ve Kyoko sandalyelerine atlayıp alkışlayarak tezahürat yapıyorlar. Sıranın ilerisindeki bir adam onlara oturmalarını söylüyor ve Winnie'nin "Kapa çeneni, hipster olmak isteyen oduncu" diye bağırıldığını duyuyorum.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir yürüyüşle öne doğru ilerliyorum, nazıkçe, hatta belki biraz da gönülsüzce alkışlayan insanları görmezden gelerek.

Umurumda değil. Çünkü KAZANDIM.

Botlarımla takılmadan sahneye çıkan merdivenleri tırmanmayı başardım. Sunuculardan biri bana küçük bir

deri şeridinin üzerinde küçük bir altın madalya uzatırken bana içten bir gülümseme atıyor. Bu madalyalar bolo gibi takılmak üzere tasarlanmış, ama ben sadece avucumda tutup ağırlığını hissediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, futbol hayallerimden vazgeçtikten sonra, bir daha *böyle bir şey* yaşayacağımı, bu gurur duygusunu, kazanmanın, bu ölçekte önemli bir şey başarmanın gururunu yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Belki bu odanın dışındaki çok az kişi bunu umursar.

Ama ben önemsiyorum. Önceden kendime ne kadar söylemeye çalışsam da, bu galibiyeti gerçekten önemsiyorum.

"Tebrikler," diyor ve bir sonraki kategoriye açıklamaya başlarken beni içeri davet ediyor.

Sahnenin sonundaki fotoğraf çekimini neredeyse geçip gidiyordum. Büyük bir arka planda tüm sponsorların logoları ve konferansın adı yazıyordu.

"Gülümseyin," diyor fotoğrafçı.

"Hayır." Ama ödülü kaldırarak bir an duruyorum.

O anda tanıdık seslerin tezahürat ve bağırışlarını duyarım, çok fazla gürültü yapıyorlar. Arkada bir sıra dolusu insan sandalyelerin üzerine çıkmış, çılgınca alkışlıyor ve uygunsuz bir gürültü yapıyor. Kim olduklarını fark edince bir kez daha bakarım.

Onlar benim ailem: Tank, Collin, Harper ve Chase. Merdivenlerden inerken gözlerimi kısıyorum. Hepsi, Winnie'nin site maketi için tasarladığı Dark Horse logolu aynı siyah tişörtleri giyiyorlar. *Gerçek* logo. Tek boynuzlu atlar değil.

Merdivenlerden inerken göğsüm sıkışıyor. Winnie'nin sorumlu olduğunu kimsenin söylemesine gerek yok. Bunu o yaptı. Ailemi buraya o getirdi. Tişörtleri o yaptı. Gözleri buluştuğunda, flaneli çıkardığını ve o da Dark Horse tişörtlerinden birini giydiğini fark ediyorum.

Nasıl? Bunu nasıl bu kadar çabuk yaptı? Ve ne zaman?

Düşünmek istemediğim daha büyük soru ise *neden* olduğu. Bunu hak etmiyorum. Ona davrandığım şekilde davranmamdan sonra değil. Kısa cevaplar. Onu kovmak. Konferansta onu terk etmek. Öpücüğe verdiğim tepki sonrasında bunu kesinlikle hak etmiyorum.

Ve onu kesinlikle sahneye benimle birlikte çıkarmalıydım. Pişmanlığım, daha iyisini yapma kararlılığım kadar ani. Daha iyi olmak için.

Ona geri dönerken yoğun bir şekilde odaklanmış durumdayım. Kararlıyım.

Dene, dedi Tank. *Risk* al.

Bakışlarım onun bakışlarını yakalıyor ve bırakmıyorum. Hiçbir şeye takılmadığım için şanslıyım. Ama her şeyin yolumdan çekildiğini ve benimle Winnie'nin arasına girmeye cesaret edemediğini düşünüyorum.

yolumdan çekilip, benimle Winnie'nin arasına girmeye cesaret edemeyeceklerini düşünüyorum.

Ona ulaştığımda tereddüt etmiyorum ya da ikinci kez düşünmüyorum. Ailemin beni suçladığı gibi bir mağara adamı olduğumdan endişelenmiyorum. Winnie'yi belinden tutup, üzerinde durduğu sandalyeden kaldırıyorum. Çığlık atıyor, sonra gülüyor. Onu yüz yüze gelene kadar indiriyorum, ama ayakları hala yere değmiyor. Sanki bu dünyanın en doğal şeyymiş gibi, elleri boynuma dolanıyor.

"Seni hak etmiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Çok az erkek yapar," diyor hafifçe. "Şimdi beni yere indir, seni Neandertal."

"Hayır."

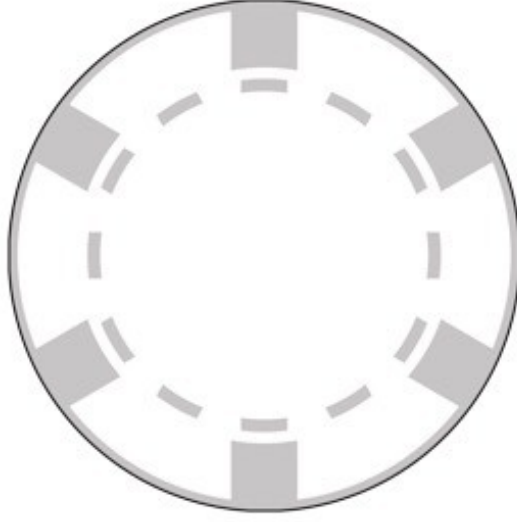
"Otur," arkamızdan bir adam mırıldanıyor ve ben ona korkutucu bir bakış atıyorum.

"Hadi ama patron," diyor Winnie, sanki bu bir kafes dövüşüymüş ve o pes ediyormuş gibi omzuma iki kez vurarak. "Bırak beni."

"Olmaz."

Bunun yerine, beni takip edeceklerini bildiğim için eğlenen aile üyelerime başımı sallayarak, Winnie'yi koridordan geçirip odadan çıkarırım, kollarımdaki ağırlığından başka hiçbir şeyi umursamadan.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Winnie

"Senin gizli bir parti hayvanı olduğunu kim bilebilirdi," diyorum, James'in elini sıkarak. Sonra, JAMES GRAHAM'IN ELİNİ TUTTUĞUM gerçeğinden tam olarak yararlanmak için, parmaklarını bir kez daha sıkıyorum.

Otele geri yürüyoruz — *gezinti* daha uygun bir kelime — ve balo sonunda Cinderella gibi hissetmemeye çalışıyorum. Var olmayan bir arabanın balkabağına dönüşmesi yerine, ödül töreninden beni taşıdığından beri durmadan bana dokunan James'in, hayatımın en güzel öpücüğünü verdikten sonra kaçan James'e dönüşmesini bekliyorum.

Bana şakacı bir bakış atıyor. "Partilerden nefret ederim."

"İnsanları da unutmayalım," diye ekliyorum.

O homurdanarak beni dürttü. "Herkesi değil. Bazılarının yanında olmaktan gerçekten hoşlanıyorum."

Bu dolaylı bir iltifat olsa da, yüzümdeki aptalca gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Ben de ona aynı şekilde dürtüyorum. "Yine de, orada sosyalleşmekten biraz hoşlanmış gibi görünüyordun."

"*Hafif*, burada anahtar kelime."

Ödülünü aldıktan ve beni daha az kıllı bir King Kong gibi kucağına aldıktan sonra, Tank hepimizin geç bir akşam yemeği yememizi önerdi. Ve ne oldu dersiniz? Gittiğimiz pub, konferansın afterparty'sine ev sahipliği yapıyordu. Daha çok duringparty gibiydi, çünkü bizim gibi erken ayrılan konferans katılımcılarıyla zaten tam gaz devam ediyordu.

James bir an kaçacakmış gibi göründü, ta ki birkaç kişi tebrik etmek için yanımıza gelene kadar. Yüzünün şüpheli bir ifadede biraz daha açık ve hatta hoş bir ifadeye dönüştüğünü gördüm. Graham ailesi hep birlikte ortalığı karıştırmaktan kendini alamadığı için, ailesi oldukça çabuk ayrıldı. Normal insanlardan çok daha uzun boylu olan bu aile, varlıklarıyla göz ardı edilemeyecek bir ağırlık taşıyor.

Ben bile açıklanamayan bir hayranlık duydum. Harper bunu fark etmiş olmalı ki gülümsedi ve "Pat de burada olduğunda nasıl olduğunu görmelisin" dedi.

Sadece hayal edebiliyordum. Graham ailesinin erkekleri arasında Pat en güçlü kişiliğe sahip olanıdır. Ağzının büyüklüğünden bahsetmiyorum bile. Çeşitli masalarda durup, kimse istemeden peçetelere imza atarken, fotoğraf çektirirken, bebekleri öperken onu hayal edebiliyordum. Barda bebekler yoktu ama önemli olan bu değildi.

Onlar gittikten sonra, James'i izleyerek arka planda kaybolacağımı düşündüm. Ama onun bakışları beni buldu ve duvarın önünde durduğum yere odaklandı. Bana elini uzattı, ben de tuttum ve o zamandan beri bırakmadı.

Otele döndüğümüzde sahiplenici tavırları garip bir hal aldı. Saatler sonra ilk kez James ellerini benden çekti, ceplerine koydu ve bana istemediğim bir mesafe bıraktı. Ve kabak arabam da gitti.

"Boş oda var mı diye bakmalıyım," diyor. James emin değil gibi görünüyor. Ben de emin değilim.

Ona unutmamasını, sadece benimle odada kalmasını söylemeyi düşünüyorum. Ama söylemiyorum. O kadar cesur değilim ve ne istediğimden emin değilim. Bu ilişkinin bizi nereye götüreceğini görmekle, kaçmak arasında kalıyorum.

"Tamam."

Kaderin karar vermesine izin vereceğiz. Fazladan oda varsa, o kadar. Yoksa... yetişkin gibi davranabiliriz. Bir gece önce öpüşen, pişman olmayan ama bir daha yapıp yapmayacağı belli olmayan yetişkinler gibi. Sorun ya da karmaşıklık yok.

Onun ağzına baktığımı fark ediyorum (bugün ilk kez değil) ve bakışlarımı başka yere çeviriyorum. "Odada kalıp çantanı bekliyorum." *Eh, öyle olsun. Kulağa tuhaf geliyor.* "Gözetim gerektiren bir şey değil. Köpek ya da çocuk değil ki." *Daha da tuhaf, Winnie. Aferin.* "Yukarıda olacağım."

Daha normal bir şey söylemek gerekirdi, ama ses tonum daha çok seni baltayla öldürmek için yukarıda bekleyen biri gibi geliyor.

James hafifçe endişelenmiş görünüyor. Daha utanç verici ve anlamsız şeyler söyleme riskine girmek yerine, el sallayıp uzaklaşmaya başlıyorum.

İşte o anda bir bilim kurgu filmine girmiş gibi hissediyorum. Ya da en azından, lobinin karşısında gördüğüm şey için aklıma gelen en iyi açıklama bir bilim kurgu filmi. Dale

... Dale *hariç*. İşte burada bilim kurgu kısmı devreye giriyor, çünkü beynimin yaptığı ilk atılım, bir tür beden kaçırma senaryosunda bir uzaylıya baktığım yönünde.

Her şeyden önce, uzaylı Dale dar kot pantolon ve Henley tişört giyiyordu — bir HENLEY — tüm düğmeleri açık, üst göğsünün solgun bir kısmını ortaya çıkarıyordu. Çıkarken, Dale'in tam olarak iki farklı görünümü vardı. İş Dale, yani ceket ve kravatla tamamlanan takım elbise, ve Casual Dale, yani kot pantolon veya bej pantolonun içine sokulmuş, ayakkabılarıyla uyumlu kemerli bir polo tişört. Bu adamın kot pantolon veya Henley tişörtü *olduğunu* sanmıyordum, ki bu tişörtler doğru giyildiğinde kadınlar için kedi nanesi gibi etki yapar. Tişörtün Dale'e hiç yakışmaması beni birazcık memnun ediyor.

Sonra yanında bir kadın var, bu kadın ayrılık konuşmamızda bahsettiği diğer kadın olmalı. Beline kadar uzanan kestane rengi saçları ve gecenin sonunda birinin onu kesip çıkarması gerekecek bir elbisesi var. Dale'in elindeki oda anahtarlarına bakılırsa, bunu yapacak kişi Dale olacak.

Yutkunuyorum, bir tür acı ya da kıskançlık hissetmeyi bekliyorum. Bunun yerine, sadece şaşkıyım. Dale kendinde değil gibi görünüyor — ya da benimle birlikteyken olduğu gibi — ve bu kadın da görünüşte kesinlikle bana hiç benzemiyor.

Onda pek çok soru uyandırıyor. Mesela: Saçlarının üzerine oturmadan oturması zor mu? Ve yanlışlıkla üzerine oturursa boynu ağrır mı? Ayrıca: Saç kesmenin yasak olduğu bir dini mezhebe mi mensup? Yoksa bu bir stil tercihi mi?

Ben izlerken – çünkü her *Real Housewives* serisinde olduğu gibi, izlemeyi bırakamıyorum – o, dini bir tarikata ait olduğunu göstermeyen, *ancak* esneklik için haftada beş kez yoga yaptığını gösteren bir şekilde bacağını onun kalçasına atıyor.

Uzaylıların beden kaçırma olayı gerçekte yok. Peki ya *The Vampire Diaries*'deki gibi doppelgängerlar? Çünkü Dale, şu anda giydiği gibi bir şey giymediği gibi, bana *da* kesinlikle o kadar tutkuyla veya yoğunlukla öpüşmedi. Ya da salya akıtarak. Burada ciddi bir ıslaklık söz konusu.

İğrenç, iğrenç, iğrenç!

Sanki beni izlediğimi hissetmiş gibi, Dale'in gözleri birden açılır ve bakışları doğrudan bana yönelir. Yemin ederim, ağızlarının ıslak bir şaplak sesiyle ayrıldığını duyabiliyorum. Dale gözlerini kırptırır, ağzı yakalanmış bir balık gibi açılıp kapanır.

Bunun rahatsız edici olmasına gerek yok. Garip, elbette. Ama onu başka bir kadınla görmek, kalbimde ne kadar az yer tuttuğunu kesin olarak ortaya koyuyor.

Nefes alıp onlara doğru yürümeye başlıyorum. Her adımda Dale biraz daha hasta görünüyor. Ama kararlıyım. *Olgun davran. Büyük ol. Gir, çık, sonra uzaklaş.*

Onlar, endişe verici sayıda insanın çiğnenmiş sakızlarını attığı bir saksı bitkisinin yanında duruyorlar. Bu konuşma için mükemmel bir ortam.

"Winnie, merhaba," diyor Dale, utangaç, özür diler ve Henley tişörtüyle gülünç görünüyor.

Öte yandan, onunla birlikte olan kadın garip bir şekilde coşkulu görünüyor. Bunun nedeninin hemen arkamda duran James olduğunu hemen anlıyorum.

Başımı yukarı kaldırıyorum, beni takip etmesine şaşırıyorum. Gözleri, huysuzluktan çok daha fazlasını ifade edebildiğini fark ediyorum, iyi olup olmadığını soruyor. Hafifçe başımı sallıyorum ve o öne çıkıp elini belime koyuyor.

Bunu tek başıma da yapabilirdim. Ama gömleğimin üzerinden onun sıcak avucunu hissetmek çok daha iyi.

"Ben Celia," diyor kadın, James'e elini uzatırken beni görmezden geliyor.

Sanki daha önce hiç el görmemiş gibi ona bakıyor, sonra başını sallıyor. Sadece *başını sallıyor*. Onu bunun için seviyorum.

Celia biraz soluyor, sonra Dale'in beline kolunu doluyor, sanki az önce başka bir adama flörtöz bakışlar atmamış gibi. Ona garip bir şekilde el sallıyorum.

"Ben Winnie."

Celia elini tekrar uzatır, James'e uzattığından çok daha az coşkulu bir şekilde. James'in aksine, ben onun elini sıkarım, eli solmuş ve hafif nemli, ılık bir kafeterya tarzı balık filetosu gibi.

"Ben Dale'in eski sevgilisiyim. Ürkütücü bir takipçi ya da hala takıntılı bir eski sevgili değilim. Çok huzurlu, dramasız bir eski sevgiliyim."

Tehditkar görünmemeye ve sesimi tehditkar çıkarmamaya çalışıyorum. Dale'in şok olmuş ifadesi ve Celia'nın kısılmış gözlerine bakılırsa, başarılı olduğumu sanmıyorum.

"İkiniz için de çok mutluyum," diye ekliyorum ve onun balık filetosu gibi kokan elini kot pantolonumla silerek.

Bu, Celia'nın yüzünü aydınlatır ve halıyı özellikle büyüleyici bulan Dale'e gülümser. "Teşekkür ederim," diye bağırır Celia ve yine elini uzatır.

Yine el sıkışma mı? El sıkışmakla ne alıp veremediği var?

Ama sonra parmağındaki çok büyük, çok parlak yüzüğü fark ettim. *Sol* elinin *yüzük* parmağında. Elmasın büyüklüğü bir karat ile "o şeyi tutmak için kol egzersizleri yapmalısın" arasında bir yerde.

Bütün vücudum gerilir. James'in göğsü arkamda gürlür. Eli sırtımdan belime kayar, sanki saldırı yapacağım ya da bayılacağım gibi beni sıkıca tutar. Aslında ikisini de yapmak istemiyorum, ama onun göğsünün verdiği istikrarlı hissi ihtiyacım olduğu için ona yaslanırım.

"Oh," diyorum, normal davranmaya çalışarak. Neden ağzım birdenbire Sahra Çölü gibi kurudu? "Nişanınız için tebrikler."

Celia parlak bir şekilde gülüyor ve elini, açıdan maksimum parlaklık elde edilecek şekilde ayarlıyor. Yemin ederim, ondan çıkan bir ışık huzmesi retinamızı deldi.

"Nişan haberleri eski haberler, ama sonunda tarih ve mekanı belirledik."

Kelimeler birbirine bağlanarak yavaş çalışan beynimin anlamasına yardımcı oluyor: nihayet, eski haber, tarih, *seçildi*.

Sessiz, Henley giyen Dale'e gözlerimi dikiyorum. "Ne kadar sürecek?" Sesim küçük ama ölümcül geliyor, sanki Avustralya'da yaşayan ve zehirleri kan dolaşımına karıştığında birkaç dakika içinde sizi öldürebilen o minik ahtapot türlerinden biri gibi.

"Winnie," diyor Dale. Sesi yatıştırıcı. Bir korkakın sesi. Suçlu bir adamın sesi. Bana bakıyor, ama bakışları hemen kayıp yere dönüyor.

Celia tekrar araya girer, sanki durumu yeni anlamaya başlamış gibi ikimizin arasına bakar. Onun iyiliği için, umarım anlamıştır. "Altı aydır nişanlıyız. Birlikteyiz... şey, sanki sonsuza kadar gibi. İyi anlamda. Değil mi, bebeğim?"

Bu denklem için matematik bilgisi gerekmiyor. James'in bana daha da yaklaşmasını, elini belime daha sıkı sararak aramızda hiç boşluk kalmamasını zar zor fark ediyorum. O, beni bir arada tutan tek şey olan insan bir atel haline geliyor.

Bu, aldatılmanın ortaya çıkması değil, en azından sadece bu değil. Bu durumda istemeden diğer kadın olmak gibi bir gerçek var ve bu da Dale'in ayakkabılarına kusmak istememe neden oluyor. Ya da ayakkabılarımı Dale'in yüzüne fırlatmak.

Ama bundan daha derin bir ihanet var, Dale'in anlayacağı bir ihanet.

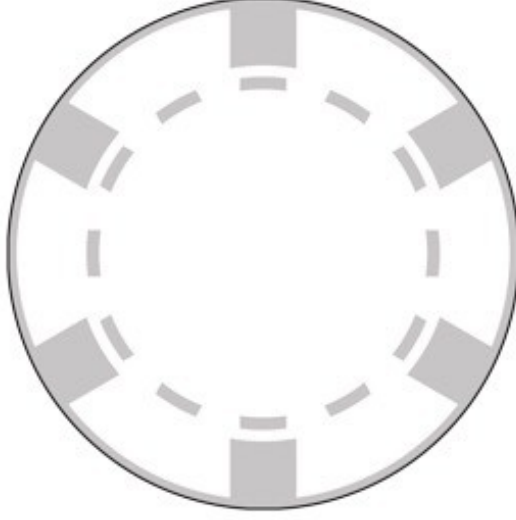
Kendi nabzım kulaklarımda sağır edici bir uğultu yaratıyor. "Sen biliyordun," diyorum. "Bunu bilen *tek kişi* sendin, ama yine de bunu yaptın?"

Dale mutsuz görünüyor, ama yeterince mutsuz değil. "Ben istememiştim..."

"Hayır," diyor James, bizi yeniden konumlandırarak benimle Dale'in arasına giriyor. "Sen onunla konuşamazsın."

Onun koruyuculuğu karnımda bir şeylerin çalkalanmasına neden olsa da, James'in bu anı şahit olması çok acı verici. Elini belimden çekiyorum ve arkama bakmadan, yürüyen merdivene doğru koşuyorum.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Winnie

O kadar sinirliyim ki anahtar kartı çalıştıramıyorum. Bunun, James'in ilk check-in yaptığımızda biyolojik tehlike odasında yaptığı gibi kartı çok hızlı okuttuğum için olduğunu biliyorum. Bunu *biliyorum*, ama yine de tuş takımı gözümün önünde bulanıklaşana kadar bunu tekrar tekrar yapmaya devam ediyorum.

Büyük, sıcak bir el benim elimi kavrar. "Bilge bir kadın bir keresinde bana yavaş gitmen gerektiğini söylemişti."

James kartı okuturken, tam doğru süre kadar bekleyip, küçük ışık yeşil yanıp söndüğünde kolu çevirirken, birleşen ellerimizi izliyorum, bu basit harekete hayranlıkla. Elimi hemen bırakmıyor. Anahtar kartı avucumdan çıkararak, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni odaya götürüyor.

Yatağa vardığımızda, James omuzlarımı tutar ve yatağın kenarına oturana kadar nazikçe iter.

"Çok otoritersin," diye fısıldıyorum, onun bakışlarına karşılık vermek yerine botlarına bakarak. Yumuşak bir nefes alıyor, neredeyse gülüyor. "Evet.

Öyleyim."

Başımı sallarım. "Senin gibi olmanı seviyorum."

Önümde diz çökmüş olan James, sağ ayağını kaldırıp ayakkabımın bağcıklarını çözmeye başlar. Siyah Converse yüksek bilekli ayakkabılar. Biraz gevşetip kolayca çıkarabilirdi. Ama acele etmiyor, bağcıkları çözüp ayakkabıyı çıkarmak için nazik ve dikkatli bir hassasiyetle hareket ediyor, bu hareketler bana gülünç derecede samimi geliyor.

Ellerini ve eğik başını, alnına sarkan koyu renkli saçlarını izliyorum. Yoğun bir şekilde odaklanmış, parmakları sabit. Ayakkabıyı ayağımdan çıkarıp yatağın yanına koyuyor. Bir sonraki harekete geçmek yerine

, bir eliyle topuğumu kavrar, diğer eliyle ayağımı masaj yapmaya başlar. Aniden ellerine hayran kalmış bir şekilde izlemek isterim, ama başparmağı ayağımın kemerine bastırıldığında göz kapaklarım kapanır.

"Seni henüz yeterince tanımıyorum, nasıl tepki vereceğini bilmiyorum." James'in başparmakları, sesi ile aynı ritimde hareket ediyor, farklı kelimeleri vurgular ve benden yumuşak bir inilti koparıyor.

En çok duyduğum şey, *seni henüz yeterince tanımadığım*. Bu sinsi bir söz. Belki de kasıtsız bir söz? Her halükarda, bu fikir midemi kıpır kıpır ediyor ve onu içimde gizli bir yere saklayıp tekrar düşünmek üzere bir kenara koyuyorum.

"Konuşmak istersen, sessizliğe ihtiyaç duyarsan ya da beyzbol oynamak istersen, neye ihtiyacın olduğunu bana söyle."

Sözleri beni üzüyor. Hiçbir şeyi işlemek istemiyorum. Lobideki tüm konuşmayı ve bununla birlikte, bir dere yatağının dibinden çıkan çamur gibi yüzeye çıkan diğer, daha da çirkin anıları da unutmak istiyorum.

James masajı derinleştirirken ben bir iç çekerek yatağa uzanıyorum. "Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum."

"O zaman sana ben bakayım," diyor. Eh, buna itiraz etmeyeceğim.

James, ben uyuşuk bir yarı uyku haline girene kadar ayağımı masaj yapmaya devam eder, sonra beni gıdıklamaktan başka bir şey olamayacak kadar hafif bir dokunuşla uyandırır.

"Hey," diye gülerek itiraz ediyorum. "Hala hayatta olduğundan emin olmak istedim."

Ona hafifçe tekme atıyorum ve o gülüyor, ayağımı son bir kez sıkıp diğer ayağıma geçiyor, yavaşça bağcıkları çözüp nazikçe masaj yapmaya devam ediyor.

James işini bitirdiğinde, ben yorgunluktan bitkin düşmüş durumdayım.

"Kal," diyor, sanki istesem bile hareket edebilmişim gibi.

Açıkçası, hareket etmek istemiyorum. Ve bunun sebebi sadece kemiklerimin sıvılaşmış olması değil. James'in otoriterliğini sevdiğimi söylerken yalan söylemiyordum. Bazen, onun inatçı şiddetli tavırları, onunla aynı fikirde olsam bile tartışmak istememe neden oluyor.

Şu anda, sadece bu koruyucu şefkatli otoriteye uymak istiyorum.

Çantasını karıştırdığını duyuyorum ve sonra banyoda su akmaya başlıyor. James bir dakika sonra geri dönüyor, üzerimde dikiliyor, bacakları

yataktan sarkan bacaklarıma değiyor. Bir gözümü aralıyorum. James'in dudaklarında hafif bir gülümseme var ve gözleri bana sabitlenmiş durumda.

"Ne?" diye soruyorum.

"Seni hiç bu kadar... rahat görmemiştim. Bu yönünü bilmiyordum."

Düşünmeden konuşuyorum. "Duygusal yoğunluk ve iyi bir ayak masajı bana bunu yapar."

Küçük gülümseme yerini kaşlarını çatmaya bırakır. "O seni asla hak etmeyen bir pislik."

"Katılıyorum." Bir kolumla gözlerimi kapatıyorum.

Uzun bir sessizlik olur. "Sana zarar verdiği için üzgünüm, geçici çalışan."

Bu takma isim beni biraz heyecanlandırıyor, bu kadar sevmemem gereken bir isim. "O... incitmedi. En azından, senin düşündüğün şekilde değil."

Ve bu konuda söyleyeceğim tek şey bu. Dale'in bu gece ortaya çıkardığı daha eski yaraları deşmenin bir anlamı yok.

James bunu hissetmiş gibi görünüyor, çünkü ellerimi tutuyor ve ben topak topak bir patates çuvalına dönüştüğüm için hiç de kolay olmayan bir çabayla beni ayağa kaldırıyor. Yol boyunca inliyorum ama içten içe James'in benimle ilgilenmesinden hoşlanıyorum. Beni neredeyse banyoya taşıyor ve onun beni gelin gibi kollarının arasına almasını istemem kötü bir şey mi? Muhtemelen. En azından bunu istememek için kendimi kontrol edebiliyorum.

Küvet dolmuş, köpüklü yüzeyinden yavaşça buhar yükseliyor. Ana ışığı kapatmış, sadece tek bir loş ışık kalmış. Ve oda kokuyor...

"Bu benim vücut şampuanım," diye ekliyor James. Görünüşe göre, koklamam pek de gizli kalmamış. Ellerimi bırakıp geri çekiliyor ve kapı çerçevesine yaslanıyor.

"Bunu yapmana gerek yoktu. Benimki şurada." Küvetin kenarında duran şişeyi işaret ediyorum.

"Biliyorum. Bu sabah kullandım."

Utanç dalgası yükselir, eminim yüzüm kızarmıştır. Oda birdenbire çok küçük, çok sıcak, çok... *bir şey gibi* gelir. "Bu sabah çantandan kendininkini çıkarabilirdin."

"Ama almadım." Kollarını kavuşturur, yüzünde hiçbir ifade yoktur. "Ve bütün gün senin kokunu içimde hissetmek zorunda kaldım."

"Kokumu beğenmedin mi?" Çıplak ayak parmağımı fayans üzerinde sürterek, Caramel Perfection vücut şampuanımı en yakın çöp kutusuna atmayı planlıyorum. Sonra da ateşe vermeyi.

"Öyle değil."

James, parmağıyla çeneme dokunacak kadar öne eğildi. En ufak bir baskı bile başımı yukarı kaldırmamı ve gözlerimi ona çevirmemi sağladı. Derin kahverengi gözleri benimkilere bakıyordu.

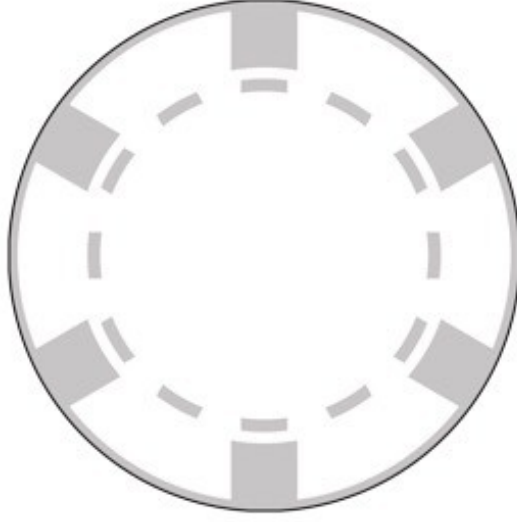
"Bu işkence gibiydi," diyor. "Şimdi acı çekme sırası sende." Bunun üzerine James bana en küçük, en şeytani gülümsemesini atıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Gitmeye başlar, ama onu durdurmak için çekiyorum. "Bekle, bu gece ne olacak? Başka bir oda buldun mu?"

Gülümsemesi kaybolur, ama gözleri parlar. "Başka oda yok." Bunun üzerine James banyodan çıkar.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Winnie

Daha sonra, James duş alırken, zihnimde bir hayatta kalma rehberi hazırlıyorum. Bu, Lindy'nin Buzzfeed makalelerinden biri için mükemmel olurdu. Benim makalemin başlığı şöyle olurdu: James Graham ile Aynı Odayı Paylaşmak. Ya da daha geniş kitlelere hitap etmek için: Hoşlandığınız ama aşık olmamaya çalıştığınız bir erkekle aynı odayı paylaşmak.

- Havluyla dolaşırken garip karşılaşmalar yaşamamak için banyo saatlerini planlayın (*şimdiye kadar, tamam*).
- Duş alırken kıyafetlerinizi banyoya götürün, böylece havluyla banyodan çıkmak zorunda kalmazsınız (*tamam, sadece James, gözlerini kapattığına yemin ederek çantamı banyoya itecek kadar nazikti*).
- Tamamen vücudu kapatan pijamalar giymelisiniz ve bilginiz olsun, boxerlar pijama altı sayılmaz (*şimdiye kadar, tamam*).
- Birbirinizin vücut şampuanını kullanmayın çünkü bu çok, çok dikkat dağıtıcıdır (*burada tamamen başarısız oldum çünkü cildimde James'in kokusunu alabiliyorum ve o haklı, bu bir işkence*).
- Hiçbir koşulda, ölüm cezası altında, aynı yatağı paylaşmayın. (*çekyat hazır, yani, TAMAM!*)
- Tek yatak varsa, biri kanepede uyumalı (*tamam*).
- Kanepe yoksa, biri yerde uyumalı (*uygulanamaz*).

- Görünür meme uçlarını önlemek için klimayı makul bir seviyede tutun (*kontrol edildi, ama meme ucu kelimesi var mı?*)

Sonuncusu beni gülümsetiyor ve James bunu rahatsız edici buluyor gibi görünüyor, çünkü banyodan çıkarken bana bir bakış atıyor. Kurallara uyduğunu (kurallar olduğunu bilmiyor olsa da) ve tamamen giyinik olduğunu görmekten memnunum.

Ancak, onun dar tişörtüne ve eşofmanına bakmamaya çalışırken, başka bir kural daha eklemem gerektiğini düşünüyorum.

- Eşofman altı yok! (*çünkü EŞOFMAN ALTINDAKİ KASLI Uyluklar ÇOK FAZLA*)

"Ne?" diye soruyor, ıslak saçlarını havluyla kurularken. Bu sadece onun devasa pazılarını daha da vurgulamaktadır.

"Hiçbir şey." Çekyat üzerinde yer değiştiriyorum, şimdiye kadar üretilmiş tüm çekyatlarda standart olarak bulunan garip çubuğu önlemeye çalışıyorum.

"Hey, kanepede uyuyacağımı söylemiştim." Kaşlarını daha da çatıyor ve bu beni güldürmek istiyor.

"Sen duşta iken, kanepeye sığmayacak kadar iri olduğuna karar verdim. Üzgünüm, uyuyan kaybeder, patron."

James havlusuyla banyoya geri döner. O uzaklaşırken, ben de onun poposunun eşofmanının kumaşını gerdiği şekli izlememek için elimden gelenin en iyisini yaparım.

Cidden, eşofman altı bir erkeği seksi göstermez. 1980'lerin kalıntısıdır, modası geçmiş babaları ve hayattan vazgeçmiş havayı akla getirir. Ancak James'te, dar kalçalarını ve arabaları ezebilecek kadar güçlü görünen uyluklarını vurgular. Kendimi hiç uyluk seven bir kadın olarak görmemişim, ama işte buradayız.

BANA TÜM Uylukları VERİN! Ya da en azından, çok özel bir erkeğe ait iki çok özel uyluk.

James, kanepemin karşısındaki ve biraz yanındaki yatakta uzanıyor. Onun bakışlarından kaçınmaya çalışırken, onun beni izlediğini hissedebiliyorum. Duygusal durumum çok daha iyiye gitti — ayak masajı, sıcak banyo ve bana bakan daha da sıcak bir erkek bunu sağladı. Ama bunlar aynı zamanda James'e karşı duygusal durumumu daha da karmaşık hale getiriyor.

Ve karmaşık bir şeye ihtiyacım yok.

Bunun neden kötü bir fikir olduğunu kafamda sıralıyorum. Birincisi, o hala benim patronum. Bu yeterli bir neden. Ama bu, tüm duygularımı durdurmaya yetmiyor gibi görüldüğü için devam ediyorum.

İkincisi, belki öpücüğü *pişman* olmamıştır, ama ne yapacağını bilmediğini de söylemiştir. Ve beni tekrar öpmeye çalışmamıştır. Açıkçası, bunu *yapabilirdi*. Ve birinci ve ikinci noktalara rağmen, onu durdurmazdım.

Üçüncü noktayı bir kenara bırakacağım, o da yeni bir ilişkiden çıktığım ve bu kadar çabuk başka birini düşünmemem gerektiği. Dale'i Celia ile görmek - en azından tüm durumu anlamadan önce - onun kalbimde ne kadar az yer kapladığını fark etmemi sağladı. Yine de, hiçbir şeye atlamamalıyım. James'in eşofman altı giymiş bacakları beni başka türlü düşünmeye sevk etse bile.

"Ne izliyorsun?" diye soruyor James.

Dürüst olmak gerekirse, bir şey izlediğimi unutmuştum. Kafamda listeler yapmakla ve James'in bacaklarına salya akıtmamaya çalışmakla meşguldüm. Telefonuma bakıyorum.

"Sadece TikTok." Dudakları kıvrılır ve ben gülmekten kendimi alamam. "Sen tam bir ihtiyarsın. TikTok'tan nefret ediyorsun. Eşofman giyiyorsun."

Bacaklarına bakar. "Eşofmanımın nesi var?" Boğazım düğümlenir, yutkunmam biraz zaman alır.

"Hiçbir şey." Kesinlikle hiçbir şey.

James, itiraz eder gibi bir homurtu çıkarır ve ben gözlerimi telefonumdan ayırmam. Ama yataktan kalktığında onu görmezden gelemem. Oda boyunca bana doğru yürürken yüzünde, hayatta kalma rehberimde açıkça yasakladığım bir başka şey olan, içten içe yanan bir ifade vardır.

Büyük bir orman kedisinin tüm uyuşuk ve güçlü zarafetine sahip. Beni öldürecek olan düşük bel eşofman giyen büyük bir orman kedisi. Bana ulaştığında ona bakıyorum, kaçmam mı yoksa boynumu uzatıp boyun eğmem mi gerektiğinden emin değilim. Hayvanlar sadakat veya boyun eğmeyi göstermek için böyle yapmazlar mı? Bu ona kolay erişim de sağlar. Bilirsin, boynumu öpmeye karar verirse.

Beni o kadar şaşırtan bir hareketle, James rahat bir zarafetle kanepemin üzerine uzanır. Ta ki poposu metal çubuğa çarpana kadar.

"Ah! *O da* ne?" diye homurdanarak kıvranır.

Yatak ince ve pek destek sağlamıyor. James'in ağırlığı ve kıvrınması beni neredeyse kucağına yuvarlıyor. Kanepenin kolunu tutarak kendimi toparlayıp çapraz bacaklı oturuyorum. Dizim

onun uyluğuna değiyorsa, bunun nedeni bu k¼¼¼k kanepede yer olmamasıdır, onun uyluğuna dokunmak istediğim i¼in değildir.

İnsan diz kapağının daha fazla sinir ucu olmasını dilediğimi fark ediyorum.

James, hayatta kalma rehberindeki kuralların en azından birkaçını kesinlikle ihlal ediyor. Tamam, belki James'e kuralların hi¼birini *anlatmadım*, ama yine de. Benimle birlikte kanepeme uzanamayacağını *bilmesi* gerekmez mi? Bu kesinlikle *yapılmaz*.

Görünüşe göre düşüncelerim, görgü kurallarına uyan düzgün bir İngiliz hanımefendisini yansıtıyor. Tek ihtiyacım olan bir korse, işlemeli bir mendil ve bileğime bağlanmış bir dans kartı.

Ve şimdi James'i Bay Darcy olarak hayal ediyorum. *Harika*.

"Sanki bir tür işkence aletinin üzerindeymişsin gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor, hala uyum sağlamaya çalışıyor. Ayakları neredeyse yatağın ucundan sarkıyor.

"Bu, katlanabilir şeyin çubuğu. Lüks kanepa yatağı deneyiminin bir parçası." Onun boş bakışı beni şaşkına çevirdi. "Bekle, daha önce hi¼ çekyatlarda uyumadın mı?"

James sadece bakıyor, gözlerini kırpmıyor ve ifadesiz. Onun söylediği şey, "*Ben çekyatlar için fazla lüksüm.*" ve "*On dört yaşımdan beri boyum böyle bir şeye sığmayacak kadar uzun.*"

En azından onun ifadesinin anlamının bu olduğunu düşünüyorum. Dilimi şaklatıyorum. "Ah, zavallı, ayrıcalıklı çocuk."

"Bana yaşlı bir adam olduğumu söylediğini sanıyordum. Kararını ver." Biraz daha kıpırdanır ve kaşlarını çatır. "Bu imkansız. Sana yatağı vereceğimi söylemiştim," diye homurdanır.

Hırıldaması mı, yataklarla ilgili konuşmalar mı bilmiyorum, ama yanaklarım çok sıcak hissediyor. James Graham ile yataklardan konuşamam. Özellikle de onunla yatakta yatarken. Kanepe yatak olsa bile. Bar, eşlikçi gibi davranarak işlerin çok rahat gitmesini engelliyor olsa da. Yanaklarım daha da ısınır.

"Hayır, sorun yok. Ama neden buradasın?"

"Çünkü beni yaşlı adam olmakla suçladın. TikTok'ları izlemek için buradayım." Telefonumun ekranına bakıp kaşlarını çattı. "O ne?"

Gülüyorum. "Kontürleme dersi."

"Makyajla ilgili bir şey mi?"

Ah, tatlı, masum James. Bir kız kardeşi olabilir ama Harper taze yüzlü bir güzellik. Bahse girerim dudak parlatıcısı ve belki

biraz maskara sürüyordur. Makyajı severim ama kontürleme yapmam. Videoları izlemek bana çok ilginç (ve aynı zamanda rahatlatıcı) geliyor.

"Bekle." Vücudumu ve telefonu ona doğru çeviriyorum, hala mesafeyi korumaya çalışıyorum. James o kadar iri ki, tek başına bütün yatağı kaplayabilecek kadar büyük olduğu için bu kolay bir iş değil. Onun ekşi ifadesine gülmemeye çalışıyorum.

"Neden yüzüne o koyu çizgileri çiziyor?" "Şşş! Sadece izle."

O homurdanıyor ama dediğimi yapıyor. Zaman atlamalı eğitim videosunda bir kadının, numaralara göre boyanmış bir yüzden kusursuz ve kapak modeli olmaya hazır bir yüze dönüşmesini izlerken, kafasının patladığını neredeyse görebiliyorum. James videoyu izliyor, ben de James'i izliyorum, ki bu çok daha eğlenceli. Şok olmuş, dehşete kapılmış ve mantıksız bir şekilde öfkeli görünüyor.

"Hayır," diyor sonunda, şiddetle başını sallayarak, bu da beni ona doğru itiyor. "Hayır."

Kucağına düşmemek için kendimi zor tutuyorum, ama zar zor. "Tamam, makyaj yok. Bira içebilir miyiz?"

"Beertok mu?"

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşur ve düşünmeden parmağım ile onu düzeltirim. James dokunuşumla hareketsiz kalır ve gözlerine baktığımda, gözleri kararmış ve dudaklarına bakmaktadır. Elimi kucağıma indirip boğazımı temizlerim, kalbimin göğsümde bir koçbaşı gibi çarptığını hissederim.

"Tiktok'ta belirli hashtag'leri veya konularla ilgili toplulukları takip edebilirsiniz. Makeuptok tamamen makyajla ilgili. Booktok ise kitaplarla ilgili. Henüz bakmadım ama muhtemelen beertok da vardır."

"Artık bira yok."

Aklıma bir düşünce gelir ve gülümsemeyi bastırıyorum, sonra aramaya bir şey yazarım ve daha önce izlediğim bir videoyu bulana kadar gezinirim.

"Timsahlar mı?" diye sorar

James. "Sadece izle."

James'in kaşları yine çatılır, ama bu sefer cesaret edemiyorum, kaşlarının arasındaki kırıksıklığı düzeltmek için elimi uzatamıyorum. "Ne yapıyor?"

Bunu ona açıklamamanın ne kadar garip olacağını pek düşünmemiştim. "Bu, erkeklerin, yani boğaların çiftleşme döneminde yaptıkları bir şey. Dişileri çekmek için böğürürler ve ses frekansı o kadar düşüktür ki sırtlarının üzerindeki suyu titreştirir. Bu bana seni hatırlatıyor. Tabii sen insanları korkutmak için hırliyorsun."

James koyu renkli kaşlarından birini kaldırır, sonra bir timsahın kükremesini taklit etmeye çalışır... ki bu ses normal hırıltısına çok benzer. Sadece biraz daha şakacıdır.

"Nasıl?" diye sorar.

Gülümserim. "Beni korkutmadın."

"Seni korkutmaya çalışmıyordum."

Yirmi sekiz yıllık hayatımda kazandığım tüm olgunluk, onun sözleriyle bir anda uçup gider. Aniden, James'in beni korkutmamak için hırladığını düşünmemek için çaresizce çabalıyorum. James, bacakları saran eşofman altı giymiş, bu korkunç derecede rahatsız kanepede yanımda oturuyor. James, Dale ile benim aramda durdu, ayakkabılarımı çıkardı, ayaklarımı masaj yaptı ve bana banyo hazırladı.

"Şimdi ne izleyelim?" Tüm dikkatimi küçük ekrana veriyorum. "Bloopers? Dans videoları? Gerçek suçlar? Neyi seversin?"

James bir an donar ve en sıradan şeyleri sorarak istemeden onun hassas bir noktasına dokunduğumu hissederim. Bir cevap bulmaya çalışırken gözlerinin arkasında düşüncelerin uçtuğunu görebilirim.

Koluna hafifçe dokunuyorum. Parmak uçlarım keşfetme fikrine kapılmadan önce geri çekiyorum. "İlgilendiğin bir şey olmasa da sorun değil. Ya da emin olmasan da."

Kollarını kavuşturur, yüzünde yatma vakti gelen iki yaşındaki bir çocuğun inatçı ifadesi belirir. "Bira yapmayı ve mobilya yapmayı severim."

"Tamam."

"Tamam."

Sanki kavga ediyoruz gibi hissediyorum, ama ne hakkında olduğundan emin değilim. Ama bu konuşmanın tamamını daha sonraya saklıyorum. James telefonu elimden alır ve kapatır, sonra da benim ulaşamayacağım bir masanın üzerine koyar.

"Artık Tiktok yok."

"Tamam, *patron*. Telefonumu geri alabilir miyim?" "Hayır."

Gülüyorum. "En sevdiğin kelimeyle bir tişört yapmalıyım sana." "En sevdiğim kelime neymiş?"

Ona göz kırpıyorum. "Gerçekten mi? Bilmiyor musun?" O sadece omuz silkiyor, ben de gülmek zorunda kalıyorum. "*Hayır*. Yemin ederim, günlük kelime sayının en az yüzde doksanını bu kelime oluşturuyor. Belki de yüzde doksan beşi."

James bir an durur, sonra çok küçük bir gülümsemeyle "Hayır" der.

O anda kendimi tamamen kaybettim ve James gülmese de, yemin ederim, küçük gülümsemesi biraz daha büyüdü, sonra yüzünü çevirip gülümsemesini sakladı.

"Demek rahatlamak için yaptığın şey bu, TikTok'ta anlamsız videolar izlemek mi?" diye soruyor, ben sonunda gülmeyi bırakıp tekrar nefes alabildiğimde.

"Yargılama, ihtiyar."

"Yargılamıyorum."

"Yargılamıyor musun? Yoksa

yaşlı mısın?" Gözlerini dikip

bakar. "İkisi de."

"Hm."

"Yargılamıyorum," diye ısrar ediyor. Bu kadar yakından bakınca kahverengi gözleri neredeyse altın rengi görünüyor.

Daha önce fark etmediğim zeytin yeşili küçük benekler var. James dinlenirken sürekli sert bir ifadeye sahiptir. Ama şu anda gözleri daha yumuşak.

Onu izlediğimi fark edip kendimi sohbeete geri döndürürüm. "Rahatlamaya çalışıyorsam, Tiktok ya da romanlar." Çenemi kaldırırım. "Aşk romanları."

Boğazının derinliklerinden gelen uğultu sesi, kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

"Peki ya sen? Hiç rahatlayabiliyor musun?"

Benim imamı görmezden geliyor. "Ağaç işçiliği. Ya da bisiklet sürerim." "Bisiklet mi, motosiklet mi?"

"Motosiklet." Sorum sanki dünyanın en saçma şeyiymiş gibi bana bakıyor.

"Aptalca bir soruymuş gibi davranma." Ona bir yastık fırlatıyorum ve yastık yüzünden sekip yere düştüğünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Acaba kimse James'le şakalaşılıyor mu, yoksa onun sert görünüşünden çok mu korkuyorlar?

"Beni bisiklet sürerken hayal edebiliyor musun?"

Şimdi James'i bisiklet şortuyla hayal ediyorum. Spandex'ten yapılmış o uyluklar ölümçül olurdu. ÖLÜMCÜL.

Muhtemelen kızarıyorum. Cildimde yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. "Deri ceket ve botlar bana ipucu vermeliydiler.

Tarzin Tour de France'dan çok MC'ye benziyor."

James bir an sessiz kalır, sonra şöyle der: "İlginç bir stilin var."

"Bunun hoşuna gittiğini mi yoksa nefret ettiğini mi anlamadım." "Nefret etmiyorum."

Gözlerimi deviriyorum ama hala gülümsüyorum. "Teşekkürler. Bugün aldığım en güzel iltifat." James homurdanıyor ve bir şey söylemek zorunda hissetmeden önce

Daha da güzelleştirerek ekliyorum: "On üç yaşındayken pin-up ve rockabilly tarzına ilgi duymaya başladım. Herkes saçaklı yelekler, sıvı taytlar ve babydoll gömlekler giyerken ben tersini yaptım diyebiliriz."

"Bir nedeni var mı?"

Çarşafın kenarını tutup, kucağımın üzerine biraz daha yukarı çekiyorum. "Annem 40'lı ve 50'li yılları çok severdi. Bu tarz giyinmezdi ama o dönemin stilini, müziğini ve hemen hemen her şeyini severdi. Vintage posterler, takvimler gibi şeyler toplardı." Bir süre durup, yavaşça nefes alıp, yine yavaşça nefes veriyorum. "Sonra öldü. Bu, onunla bağlantı kurmanın bir yolu gibi geldi. Aynı zamanda biraz da benim kişisel zırhım gibi hissettirdi."

Annemi gündeme getirerek çok derinlere indiğimi düşünüyorum, ama bir süre sonra James, "Sana yakışıyor," diyor.

Gözlerimiz buluştu ve birbirine kilitlendi. Bu an ikiye, üçe, dörde uzadıkça, bakışlarımı onun dudaklarından ayırmam zorlaşıyor. Bugün James'in ağzını düşünerek çok fazla zaman harcadım. Dolgun ve çekici ve ilk ve son ayın kirasını ödeyip oraya taşınmak istiyorum.

Karmaşıklıklar, diye kendime hatırlatıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum.

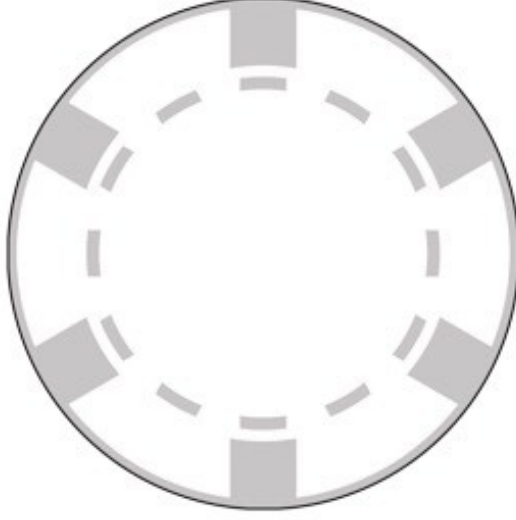
Kendimi, akşam yemeğinde Tank'a yaptığım gibi mizah yaparken buluyorum. Dramatik bir şekilde göğsüme bir elimi koyuyorum ve en iyi Güneyli hanımefendi tavrımı takınıyorum. "James Graham, bana yarım bir iltifat ettin galiba."

O homurdanıyor ve bir anda yataktan kalkıp dışarı çıkıyor. İnce yatak ani ağırlık değişimine dayanamıyor ve ben *onun* bıraktığı boşluğa yüzüstü düşünüyorum. James'in yatakta bıraktığı çukurdan yüzümü çıkarmayı başarırken, o banyoya doğru yarı yolda duruyor.

Onu kırdığımı düşündüm, ama o küçük gülümseme geri dönmüştü, hatta belki birkaç milimetre daha büyüktü. *Ah, o gülümseme kalbime neler yapıyor!*

Pazarlama ekiplerinin her şeyi satmak için kullandıkları o yarı gülümsemeyle James, "Bu, dörtte üçlük bir iltifattı, geçici işçi" diyor.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

James

Karanlıkta uyanıyorum, anında tetikteyim, ama nerede olduğumu ve nedenini bilmiyorum. Tüm vücudum gergin, yumruklarım çarşaflara sıkıca tutunmuş. Tanıdık olmayan kumaş, otel odasını ve Winnie'yi hatırlamamı sağlıyor.

Odanın diğer ucundan bir inilti ve bir başka keskin çığlık geliyor.

Winnie.

Bir anda yataktan kalkıp yanına gittim, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Harper, annem öldükten sonra kabuslar görürdü. Belki çok sık değildi, ama benim hatırladığım kadarıyla çok fazla kabus görürdü. Tank onu duymazdı çünkü ana yatak odası evin diğer ucundaydı ve Pat ile Collin, evimizin yanına bir kamyon çarpsa bile uykularından uyanmazlardı.

Şimdi, çarşaflarında çırpınan Winnie'nin başında dururken o geceleri hatırlıyorum. Karanlık, ama perdelerden sızan loş ışıktan, başını salladığını, kaşlarını çattığını, gözlerini sımsıkı kapattığını görebiliyorum.

"Hayır," diye inliyor, tüm vücudunu kıvrıyor. "Yapma."

Dudaklarımı yalayıp, bir elim uzanmış halde tereddüt ediyorum, Winnie'nin omzunun hemen önünde duruyorum. Harper'ı uyandırırken nazik davranmam gerekiyordu, yoksa şiddetli tepki gösterip daha da üzüldü. Bir süre sonra bu benim için içgüdüsel hale geldi, Harper'ın ağlamasını duyunca koridordan koşarak odasına gidip yanına kıvrılıp nefes alışını düzelene kadar saçlarını nazikçe okşuyordum. Çoğu zaman uyanmazdı bile.

Winnie'nin yatağına böyle girebilir miyim, girmeli miyim?

Burada durmuş, bunun rıza sınırlarını aşıp aşmadığını, onun benimle yatmasını isteyip istemediğini ya da bunun benim için ne kadar kötü bir fikir olacağını tartışırken, boğazından kırık bir hıçkırık çıkar. Karar verilmiştir.

Öne eğilip ellerimi omuzlarına koyarak nazikçe okşuyorum. "Ben buradayım. Şşş... Winnie. Ben buradayım."

Bu sözler kendi kulağıma bile aptalca geliyor. Benim burada olmam neden onun umurunda olsun ki? Onu bu kadar karıştırmış, onu kendimden uzaklaştırmışken, benim varlığım ona neden rahatlık versin ki?

Ama Winnie ellerimin altında titrer, bana doğru eğilir, dokunuşumu arar. Gözleri açılır, nefes nefese kalır, bakışları yüzümde dolaşır.

"Kenara kay," diye fısıldıyorum, çoktan yatağa tırmanmış durumdayım. Çabaladığını görebiliyorum, ama bacakları ve gövdesi çarşafa dolanmış durumda. Onu izlemekle o kadar meşgulüm ki metal çubuğu unutuyorum. Az önce sadece can sıkıcıydı, ama ağrıyan dizim ona çarptığında içimden küfrediyorum.

Bunun üzerinde nasıl uyuyabiliyor? Kötü rüyalar görmesine şaşmamalı. Yatağı parçalayıp metal çubuğu pencereden dışarı atmak istiyorum. İstemedi Winnie'nin omuzlarını daha sıkı tutuyorum. Kafamı sallayarak, bir elimi sırtının altına, diğer elimi ise uyluklarının arkasına koyuyorum.

"Boş ver." Winnie'yi yataktan kaldırıyorum, dengemi sağlarken biraz geriye doğru sendeliyorum.

Elleri çıplak göğsümden yukarı kayarak boynuma dolanıyor. Parmak uçlarının saçlarımla oynadığını hissedince titrememi zorlukla bastırıyorum. Titreyerek iç çekip yanağını göğsüme dayadığında, göğsümde sıcak bir şey hissediyorum. Onun yumuşaklığının bana bu kadar yakın olması fiziksel bir tepki, ama daha da önemlisi, çekicilikten çok daha derin bir koruma içgüdüğü.

Bunu düşünmeme izin vermiyorum, bunun yerine Winnie'yi gereğinden fazla dokunmadan ve uzuvları birbirine dolanmadan büyük yatağa yatırmaya odaklanıyorum.

Yatağın kenarına diz çökerek, onu olabildiğince nazikçe yatağın ortasına yatırıyorum. Elleri boynumdan kayıyor ve çarşafı vücudunun üzerine çekiyor. İsteksizce, ellerimi çekmeye başlıyorum ve dizlerimin üzerinde yatakta kenara doğru geri çekiliyorum. Ama eli birden uzanıyor, elimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Lütfen."

Bu kelime sanki içinden koparılmış gibi geliyor. Bir an donup kalıyorum, kendimle tartışacak kadar yorgun, tartışmak için kendimi ikna edecek kadar istekli değilim.

Sana ihtiyacı var. Winnie'nin sana ihtiyacı var.

Bu düşünce, kendimi korumak için her türlü çabayı bir kenara bırakıp yatağa tırmanmamı sağladı ve o, hala inatla elimi tutan tek eliyle beni yönlendirdi. Yanına döndü ve elimi karnını örten gömleğin üzerine koyduğunda dudaklarımı ısırdım. Parmak uçlarımla keşfetmemek, gömleğinin kenarını kaldırıp yumuşak tenini hissetmemek için yapabileceğim tek şey buydu.

Kendini kontrol altına al. Seni uyandıracak kadar kötü bir kabus gördü.

Bu ciddi uyarı için minnettarım ve Winnie'yi koruyucu bir şekilde kucaklıyorum, onun minik kaşığına karşı benim büyük kaşığım. Memnuniyetle iç çekiyor, elimi daha sıkı çekiyor ve sırtı göğsüme değene kadar kıvrılıyor. Birkaç uzun saniye boyunca ikimiz de hareketsiz kalıyoruz, tek hareketimiz nefesimiz ve umarım onun hissetmediği göğsümün hızlı atışı.

"Gömleğini kaybettin," diyor Winnie.

Göğsümden bir kahkaha yükselir ve Winnie, sanki bu hissi kovalamaya çalışır gibi geriye doğru eğilir. "Gömlek giyerek uyuyamam." Bir an dururum. "Seni rahatsız mı ediyor?"

Winnie'nin cevabı birkaç saniye sürer. "Rahatsız değil, hayır."

Ne hissettiğini söylemiyor ve sesindeki çekingenliği, kendini tuttuğunu duyabiliyorum. Israr etmemek için yanağımın içini ısıırıyorum. Onun iltifatlarına çok muhtaçım.

Birkaç dakika bu şekilde kalıyoruz, nefesim onun nefesiyle senkronize oluyor, ta ki ikimiz de aynı ritimde, yavaşça nefes alıp verene kadar. Ancak kalbim yavaşlayamıyor, düzenli bir ritim bulamıyor.

"Bu normal mi, kabus görmek?" diye soruyorum.

O başını salladığında, sıcak bir koruma duygusu yeniden yükselir. Harper'ı sakinleştirmek için geçirdiğim geceleri, onun için güvenli bir yer olmak istediğim hissini hatırlıyorum. Bu da öyle, ama kardeşçe bir his olmadan. Şu anda hiç de tanıdık gelmiyor bana. Adam onun boyun askısına uzandığında müdahale etmemi sağlayan aynı dürtü. Daniel'ı havuza attığımda da öyle. Winnie'yi kendi rüyalarından olduğu kadar bu odanın dışındaki şeylerden de korumak istiyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bu kadar yakın olmak, Winnie'yi kollarımda tutmak, kelimeler olmadan bile onun ne hissettiğini daha iyi anlamamı sağlıyor. Tabii bu bağı hayal etmiyorsam, ama öyle olduğunu sanmıyorum. Bana anlatmak istiyor, ama biraz teşvik gerekiyor.

"Anlat bana." Ses tonum emir gibiydi, ama Winnie hemen cevap verdi.

"Rüyalar önemli değil. Aslında değil. Hepsi aynı temanın varyasyonları." Derin bir nefes alır.

Kollarımı beline doladım, parmakları benimkilerle iç içe geçip sıkıca tutarken gömleği biraz buruştu.

"Bana anlatabilirsin, geçici çalışan." Demek istediğim, bana güvenebileceği.

Diğer eli hareket eder, ön kolumdan yukarı kayar, sonra tekrar aşağı iner. Bileğimi hafifçe okşar ve parmak uçlarının bana dokunamaması hoşuma gider. Vücudu bana karşı daha da gevşemiş gibi görünür, fark etmediğim gerginliği dağılır.

"Babam bir ilişki yaşıyordu."

Sözleri, o anın hassasiyeti ve samimiyetiyle o kadar zıt ki, biraz irkilirim ve nefesimi tutarım. O konuşmaya devam ederken, içimde sıcak ve yoğun bir öfke dalgalanır.

"Yıllarca süren bir şey. Kabuslarım her zaman bir şekilde bununla ya da sadece onunla ilgili. Öğrendiğimde hissettiğim duyguları yeniden uyandırıyorlar."

"Nasıl öğrendin?" Sözlerim kesik kesik çıkıyor. Sesimdeki öfkeyi gizlemek zor. Winnie bunu hissetmiş olmalı, çünkü hafifçe gerginleşiyor. Dudaklarımı saçlarına değdirip sesimi yumuşatıyorum. "Buradayım."

Bu söz yeterli olmalı.

"O öldükten sonra öğrendim. Chevy önemli detayların çoğunu halletti, ben perişan durumdaydım, ama benim tek görevim onun telefonu ve e-postalarıydı. Bir kadın onunla iletişime geçmek için benimle iletişime geçti. Para gelmeyi bıraktıktan sonra."

"Para ne içindi?"

"O, anneme destek oluyordu. Annem, onun evli olduğunu bilmediğini söyledi. Bu ilişki, annem ölmeden çok önce başlamıştı. O, anneme söylediği gibi, iş için çok seyahat ettiğini söylemişti. Bu doğrudu, ama..." Sesi kesildi.

"Çok üzuldüm."

Üzgünüm, ama aynı zamanda çok kızgınım. Aldatmak... kabul edilemez bir şey. Babam hala benim için en büyük saygı duyduğum kişi olsa da, onu en kötü halinde gördüm. Ona olan güvenimi kaybetmenin, onun da bir insan olduğunu ve hata yapabileceğini fark etmenin nasıl bir his olduğunu hala hatırlıyorum.

O böyle bir hata yapmadı. Yakınından bile geçmedi. Her neyse, yıllarca süren bir ilişki... Bu beni öfkeyle doldurmaya yetiyor. Onun ölümünden sonra bunu öğrenmenin ne kadar karmaşık olduğunu ancak tahmin edebilirim.

"Mesele şu ki, o para istiyordu. Ve neredeyse hiç yoktu. Bizim için bile. Yani, yıllardır maddi sıkıntılar çekiyorduk, ama o başka bir kadının çocuğunu üniversiteye göndermek için yardım ediyordu."

O alaycı bir şekilde güldü ve ben de Lindy ile Pat'in Winnie'yi işe almam için bana yalvarırken öğrenci kredilerinden bahsettiklerini hayal meyal hatırladım.

"Ne yaptın?"

"Ona para vermek zorunda kaldım. Chevy'nin bunu öğrenmesini istemedim ve onun benimle iletişime geçmeye devam edip bir şekilde ona ulaşmasından korktum. Bu yüzden, miras kalan az miktardaki parayı ona verdim ve bir daha ikimizle de iletişime geçmemesini söyledim."

Kardeşlerim bazen duygusuz olduğum için benimle dalga geçerler. Ve bu doğru, bazen duygusal olmaktan çok stoik davranırım. Ama başkalarının acı çekmesi, başkalarının ıstırapı söz konusu olduğunda, kendi duygularım keskin bir noktaya gelir. Diğer kolumu Winnie'nin altına kaydırarak, belini sararak onu bana daha sıkı tutuyorum. Kollarını benim kollarıma dolayarak ön kollarımı kavırıyor.

Sesimi bulmam birkaç dakika ve kasıtlı olarak yavaşça nefes almam gerekir.

"Çok üzgünüm, Winnie. Bunun ne kadar korkunç olduğunu anlatacak kelime yok."

"En kötüsü, babamı iki kez kaybetmiş gibi hissetmek. İlk olarak, öldüğünde, ikinci olarak da onun hiç de düşündüğüm gibi bir adam olmadığını fark ettiğimde." Sesi titremeye başlar ve ben boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiriririm. "Onunla yüzleşmem. Öfkem, incinmişliğim ve ihanet duygusuyla başa çıkamıyorum. O artık yok. Kızgın ve incinmişim, sonra da böyle hissettiğim için suçluluk duyuyorum. Duygularımı paylaşacak kimse yok. Her şey çözülmemiş durumda. Bundan nefret ediyorum."

"Ve Chevy'ye söylemedin çünkü onun da aynı şeyi yaşamasını istemedin."

Winnie'nin tanıştığımız kısa sürede bana gösterdiği bir şey, diğer insanların ihtiyaçlarını nasıl anladığı, nasıl nazik davranmanın yollarını aradığıydı. Bu gece benim için yaptığı gibi — ailemi buraya getirip

tişörtler hazırlayıp, zaferimi kutladı. Herkese yardıma ihtiyacım olmadığını söylüyorum. Kendimden başka kimseye ihtiyacım yok.

Bu bir yalan. Muhtemelen herkes bunu biliyor, ama en çok da Winnie. "Sen bunu anlattığın ikinci kişisin."

İlk kişinin kim olduğunu bana söylemesine gerek yok. Daha önce babasına karşı öfke duyduğumu sanıyordum. Ama şimdi Dale'i düşününce öfkem daha da şiddetli ve sıcak bir hale geldi. Az önce, Winnie ile aynı anda onu gördüm ve kararlı ve neşeli bir ifadeyle ona doğru ilerlediğini izledim. Onu unutmuş gibi görünmesi beni içtenlikle rahatlattı.

Ama Dale'in Winnie'yle birlikteyken o kadınla birlikte olduğu ortaya çıkınca işler değişti. "*Sen biliyordun,*" dedi ona. Gözlerimi sıkıca kapattım, burun deliklerimin genişlediğini hissettim. Winnie erkek arkadaşına babasından bahsetmişti, Dale ise aslında aynı şeyi yapıyordu.

Şiddet eğilimli bir adam değilim, ama Winnie'nin yanında ya da onun yüzünden bu tür dürtülerim daha fazla ortaya çıkıyor gibi görünüyor. Dün gece o adamı havuza atmak, Dale'i bulup binanın çatısından atmak istemek... Bu ben değilim.

Nefes almaya, Winnie'nin saçlarının göğsümü gıdıklamasına odaklanıyorum. Ellerimi onun ellerinin üzerine kaydırıp, başparmaklarımla Winnie'nin cildinde küçük daireler çiziyorum, tekrarlayan hareket beni sakinleştiriyor. Bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünmeden, kafasının yan tarafına bir öpücük konduruyorum.

Artık "İyi bir fikir olup olmadığı kimin umurunda" dünyasına kesin olarak geçtim. Belki de karanlık ya da Winnie'nin savunmasızlığı benim koruyucu yanıma harekete geçiriyor, ama ne olursa olsun, tüm tereddütlerim ve itirazlarım ortadan kalktı.

Winnie benim.

Koruyacağım benim. Bakacağım benim. Benim...

Yine zorlukla yutkunuyorum, kullanmak istediğim kelimeye tepki olarak başım dönüyor. Sevmek. Sevmek benim görevim.

Böyle bir şeyi bilmek için henüz çok erken. Muhtemelen geç saat ve Winnie'nin yoğun duyguları yüzünden böyle hissediyorum. Yarın uyanınca bunun aşk olmadığını ve olamayacağını anlayacağım. O zaman da ne tür bir duygu olduğunu düşünürüm.

"İnsanlara çok iyi bakıyorsun, geçici çalışan. Bunu takdir ediyorum." Sesimi en yumuşak fısıltıya indiriyorum. "Ama sana kim bakıyor?"

Winnie kollarımda biraz titriyor ve başımı kaldırdığımda gözlerinden yaşlar süzülüyor. Göğsümde sıkı bir his oluşuyor ve

ona daha da yaklaşıyorum.

"Ağlama, güzelim."

Onu tutuşumu değiştirip, başparmaklarım yanaklarında kayana kadar kollarımı kaldırıyorum. Gözlerini kapatıp memnuniyetle iç çekmesiyle cesaretlenen ben, başparmaklarımın yerine dudaklarımı koyup, yanaklarında ıslaklığı öpmek için ona doğru eğiliyorum.

"James," diye fısıldadı ve ben gözlerimi dudaklarından ayıramadım. "Ben buradayım," dedim ve sonra başımı eğip, ona doğru eğildim ve ağzımı onun ağzına değdirdim.

Anında elektriksel bir sıcaklıkla titriyorum. Kasvetli, duygusal ruh hali tamamen farklı bir şeye dönüşüyor. İnsanların yoğun keder dönemlerinde sevişmekten bahsetmelerinin nedenini, fiziksel bağlantının neden bir ihtiyaç, bir şifa merhemi haline gelebileceğini anlıyorum.

Dudaklarım Winnie'nin dudaklarına dokunduğunda göğsümdeki parçalanmış duygular hafifliyor. *Yavaşla*, diye kendimi azarlıyorum, dün gece asansörde artık kendimi tutamayarak yaşadığım patlamadan farklı bir şey istiyorum.

Tüm kontrolümü kullanmam gerekiyor, ama öpücüğümü bir okşama olarak tutuyorum. Nazik, hafif ve yumuşak. Winnie'nin acısını dindirmek, ağzımla elimden geldiğince pürüzlü, acı veren yerleri yumuşatmak istiyorum. Ama o küçük bir ses çıkararak bana doğru eğildiğinde, kontrolümü biraz bırakıyorum ve kendimi Winnie'ye kaptırıyorum.

Öpücüğümle ona niyetimi göstermek istiyorum, ama gerçekte niyetimin ne olduğunu ben de bilmiyorum, onu korumak, sevmek, yakınımda ve güvende tutmak dışında. Keşfetmek istiyorum; ona değer vermek istiyorum. Onun değerini ve kıymetini bilmesini ve hem babasının hem de eski sevgilisinin onu ne kadar mahvettiğini anlamasını istiyorum.

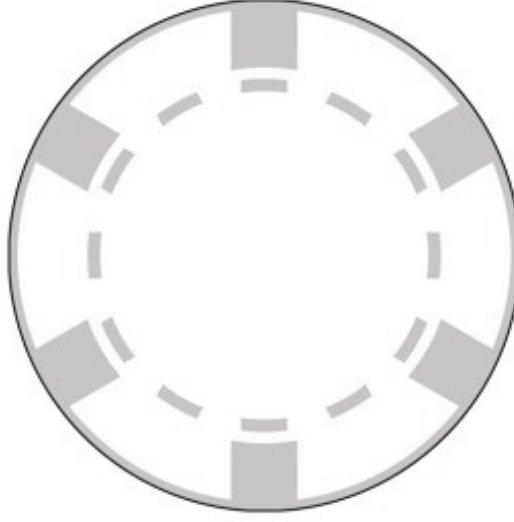
Ama bunun bir öpücüğün ötesine geçmesine de hazır değilim. O daha fazlasını isteyerek kıvrılıp kayarken, beni kendine çekiyor, ben de dudaklarına son bir kez yumuşak bir öpücük kondurup onu tekrar kucaklayarak sırtını bana döndürüyorum.

O itiraz ederek inliyor, ama ben sadece kollarımı daha da sıkılaştırıp gülümsüyorum. Saçlarına, sonra şakağına bir öpücük konduruyorum, sonra eğilip omzuna öpücük konduruyorum. "Uyu, geçici."

Bir elimle saçlarını okşarken, diğer elimle onu yerinde tutuyorum. Bir süre sonra, içini çekip bana yaslandığını hissediyorum. Kısa sürede nefes alışı düzeliyor. Uyuduğundan emin olduğumda, karanlıkta ona yaklaşıp, gün ışığında itiraf etmeye hazır olmadığım bir gerçeği fısıldıyorum.

"Bir öpücüğün asla yeterli olmayacağını biliyordum. Senin için değil." Bunun tam olarak ne anlama geldiğini daha sonra düşüneceğim.

YİRMİ ALTI.

James

Gözlerimi açmadan, vücudunun benimkine sarıldığını fark etmeden önce Winnie'nin kokusunu alıyorum. *Karamel Mükemmelliği*. Onun vücut şampuanının adını bilmek bir lütuf mu yoksa lanet mi bilmiyorum, çünkü bu adı kafamdan çıkaramıyorum, tıpkı kokusunu burnumdan çıkaramadığım gibi. Dün gece onun banyosunda benim vücut şampuanımı kullanmış olmama rağmen, nedense hala onun kokusu geliyor. Derin bir nefes alıp, gözlerimi kapatarak kokusuna odaklanıyorum.

Önceki gece yaptığım bir şeyden dolayı pişmanlık duyarak uyandığım pek fazla olmadı. Uyku yavaş yavaş benden uzaklaşırken, şimdi pişmanlık duymayı reddediyorum.

Asansörde öptüğüm için değil, lobide Dale'e rastladıktan sonra Winnie'ye baktığım için değil. Kabus gördükten sonra onu kucakladığım ya da karanlıkta öptüğüm için değil. Pişmanlık yok.

Bu, burada ne yaptığımı veya kollarımdaki kadına ne yapacağımı bildiğim anlamına gelmez.

Belki de babanı dinlemelisin. Denemelisin. Risk

almalısın. Ve belki de kaybetmelisin...

Ama en azından DENEMELİSİN.

Düşüncelerime kesinlikle hoş olmayan bir şekilde giren Yoda'nın sesi birdenbire kafamın içinde yankılanıyor ve bana "denemek diye bir şey yoktur" diyor. Yap ya da yapma. Winnie hafifçe iç çekince gülmeme engel oluyorum, bu ses içimi sıcaklık dalgasıyla dolduruyor.

O hareket ettiğinde, onu uyandırmak istemediğim için vücudumu onunla birlikte hareket ettiriyorum.
Onu bırakmaya hazır değilim.

Cildi avuçlarımın altında çok yumuşak ve panjurların aralıklarından sızan ışıkta onu yakından inceleme fırsatı buluyorum. En yakınımdaki kolundaki dövmelerle başlıyorum.

Hassas bir iş, gerçek bir sanat eseri. Desenler mutlaka iekli değil, ama ince, siyah çizgiler kurdeleler veya sarmaşıklar gibi akıyor, ara sıra çiçekler, resimler veya kelimelerle i içe geçiyor. Burada küçük bir çapa, orada bir gln yanında "umut" kelimesi görüyorum. Derisinde gizli bir hazine bahçesi.

st kolumun iç kısmında, benim için özel olan, annemin anısına yaptırdığım bir dvmem var. Japonca harflerle yazılmış annemin adı. Tasarımı, Japonya'da büyüyen ve altı yaşında ailesiyle birlikte buraya taşınan bir arkadaşıma yaptırttım. Annemin adını yazdırırken, aslında *disko topu* gibi bir şey yazdırmışım gibi düşünmek istemedim.

Winnie ile dün gece birçok şey hakkında konuştuk, ama onun dövmeleri hakkında soru sormadım. Benim annem için yaptırdığım gibi, onların da bir anlamı var mı, yoksa vintage dvmelerden veya sanat eserlerinden esinlenerek mi yaptırmış, merak ediyorum.

Dudaklarımı onların çizgilerine bastırma, ağzımla onun teninde iz bırakma dürtüsü beni neredeyse alt ediyor. Ama Winnie'nin gece paylaştığı hassas şeyler hakkında ya da sabah uyandığında dudaklarımı üzerinde hissetmesi hakkında ne düşüneceğini bilmiyorum. En son istediğim şey onu ya da kendimi çok fazla, çok hızlı zorlamak. Onunla bu riski alacaksam, yavaş olacağım. Öyle olmak zorunda. Özellikle de şu anki iş durumunu düşünürsek. Normal bir işte olduğu gibi, insan kaynakları ile başımın belaya girmesinden endişelenmeme gerek yok elbette. Ama şirketlerin sık sık arkadaşlık kurma yasağı politikaları uygulamalarının nedenleri var. İşler kötüye giderse, birçok düzeyde kötüye gider. Karmaşık bir durum.

Winnie yine kıpırdanıyor, bu da muhtemelen uyanmak üzere olduğu anlamına geliyor.

Yavaşça vücudumu onunkinden ayırmaya başlıyorum, kolumu tuttuğunda duruyorum, yüzünü koluma srtyor ve saçlarımın üzerine salya izleri bırakıyor. Dudaklarımı ısırıp gülümsememi saklıyorum. O çok sevimli ve bana salya sürdüğünü bilse çok utanırdı. O sakinleşene kadar tekrar bekliyorum, sonra yatağı çok fazla hareket ettirmeden kendimi ondan kurtarıyorum. Uzaklaşmadan önce parmaklarımı saçlarının bir tutamının üzerinde gezdirerek büyük bir risk alıyorum.

şu anda ayaktayım, ama Winnie'nin uykudan buruşmuş yüzü, güzel dövmeleri, dağınık saçları... Bunları görünce tekrar yatağa girip onu öperek uyandırmak istiyorum.

Geri çekilerek, onu uyandırmak için kahve almaya lobide gitmeye karar verdim. Geceleyin Winnie'ye ona kim baktığını sordum ve sessizlikte, gözyaşları arasında, söylemediği şeyi duydum: *kimse*.

Elbette, bazen korumada aşırıya kaçan Chevy var. Val ve Lindy var, ve muhtemelen Sheet Cake kasabasının yarısı onun yanında. Ama Winnie'nin ne kadar bana benzediğini fark ediyorum — başkalarını korumakla o kadar meşgul ki, kimse onun ihtiyaçlarını görmüyor.

Şimdiye kadar. Ben gelene kadar.

Planım kahve alıp Winnie'ye dönmektir. Ama bu, lobide Dale'i görmeden önceydi.

Plan A — Winnie'ye bakmak — geçici olarak Plan B'nin — Dale'e ödeterek Winnie'nin intikamını almak — için bir kenara bırakıldı. Bu da, tartışmalı olarak, Winnie'ye bakmanın bir parçasıdır.

Benden bunu yapmamı ister miydi? Muhtemelen hayır.

Beni durdurur muydu? Hayır, diye düşünüyorum.

Her halükarda, o yukarıda yatakta, Dale ise aşağıda valeye biletini uzatıyor. Öfke boğazımda yükseliyor, yüzüm kızarıyor ve bu kızarıklık tüm vücuduma yayılıyor. Dale, Winnie'nin babası hakkında güvenerek anlattığı tek kişiydi. Ve görünüşe göre, o tüm bu süre boyunca nişanlısıyla birlikteymiş. Bu düşünce parmaklarımı avucumda kıvrılmaya ve boğazımı öfkeyle sıkmaya neden oluyor. Ama fiziksel şiddet kullanmayacağım. Bu benim tarzım değil, en azından kardeşlerim dışında, ama o farklı. Birbirimizi deli etsek bile birbirimizi sevdiğimizi biliyoruz. Dale dayak yemeyeceksin. Başka bir şeye ihtiyacın var.

Daha yaratıcı bir şeye.

Hiçbir koşulda palyaçoları görmekten mutlu olacağımı düşünmemiştim, ama kahve dükkanının önünde balon satan küçük bir grup palyaço tam da ihtiyacım olan şey. Özellikle de bunlar küçük çocuk palyaçoları değil. Bunlar genç palyaçolar, yani gözetimsizler. Daha da önemlisi, yapmalarını istediğim şey için para almaktan çok mutlular.

Taze bir banknot uzatıyorum. "O adamın arabasını balonlarınızla doldurursanız size yirmi dolar veririm" — ağlarla dolu çantaya bakıyorum

—*"kılıçlar"*

Check-in yaptıktan hemen sonra, bu adamların balonlardan o kadar fallik *"kılıçlar"* yaptıklarını fark etmemiş gibi davrandım ki, kamu ahlakına aykırı davranıştan ceza almaları gerekirdi.

"Elli yap."

Cüzdanımdan iki tane daha yirmilik çekiyorum. "Üstü kalsın. Şuradaki adam. Vale arabasını getiriyor."

"Dostum, vaktimiz yok," diyor palyaçolardan biri ve haklı olduğunu anlıyorum. Dale ve nişanlısı, gümüş rengi bir SUV ön kapıya yanaşırken, çoktan ön kapıya doğru ilerlemeye başlamışlar.

"İçinizden biri onları iki dakika oyalayabilirse, ben hallederim. Sadece... bana iki dakika verin." Palyaçolar dağıldı. İçlerinden biri bowling pinlerini çıkarıp Dale'in önüne atladı ve jonglörlük yapmaya başladı. Mükemmel.

Aynı şekilde mükemmel olan bir başka şey de, Winnie'nin deyimiyle *"legging giyen kadınlar"*dan oluşan büyük bir grubun kahve dükkanından çıkması, taze ve enerji dolu görünmeleri ve en önemlisi, havada çaresizlik kokusu arıyormuş gibi davranmaları. Onları korkutmadan, olabildiğince çabuk önlerini kesiyorum.

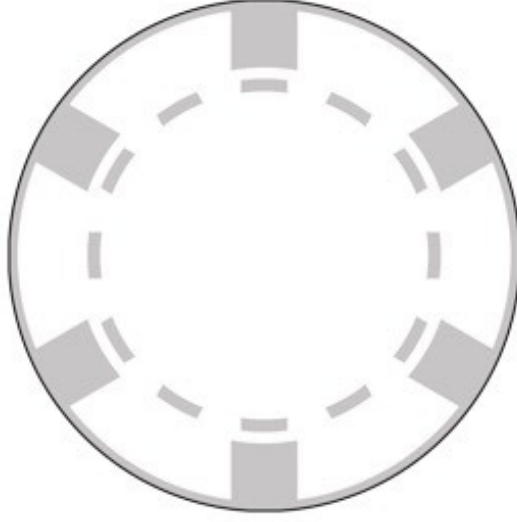
"Günaydın," diyorum. Gülümsemeler ve saçlarını sallamalarla karşılanıyorum, hatta evlilik yüzüğü takanlardan bile. Fazla vaktim yok, bu yüzden hemen konuya giriyorum ve Dale ile nişanlısını işaret ediyorum. "Oradaki arkadaşlarım bütün hafta sonu boyunca ne iş yaptığını sorup durdular."

Altı çift aç gözün o yöne döndüğünü görünce, bu hafta asansörlerde ve koridorlarda kulak misafiri olduğum terimleri kullanarak son hamlemi yapıyorum. "Bir amaç bulmaya ihtiyacı olduğunu, ek gelir getirecek bir şeye yatırım yapmak istediğini söyledi. Sanırım kimseye yaklaşmaya utandı, ama biri ayrılmadan önce sorarsa..."

Ve yola çıktılar. Neredeyse koşarak, Dale ve nişanlısı ön kapıya ulaşmadan hemen önce onları yakaladılar. Bu iyi bir şeydi, çünkü camın hemen dışında, bir grup genç palyaço Dale'in SUV'sini balon *"kılıçlarla"* dolduruyordu.

Dale daha kötüsünü hak ediyor. Çok daha kötüsünü. Ama umarım bir gün yaptıklarının bedelini öder. Şimdilik bu kadar yeter. Winnie'yi bulmak için yukarı çıkarken ıslık çalıyorum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Winnie

James'e sert bir bakış atıyorum ve bunun bir etkisi olmadığı anlaşılınca *kollarımı kavuşturup* sert bir bakış atıyorum. Göz kaslarımın tüm gücünü kullanarak ona ne kadar ciddi olduğumu gösteriyorum. "O şeye binmeyeceğim."

Söz konusu *şey*, James'in motosikleti, ki onu geçen gece asansörde öpüştükten sonra arabasıyla değiştirmiş. Bu sabah onun ailesiyle brunch'a gitmeye tamamen hazırdım... ta ki oraya nasıl gideceğimizi öğrenene kadar.

James burnunun köprüsünü sıkıştırıyor ve ben gülümsemek istiyorum. Motosiklete binmek istemediğim konusunda gerçekten ciddiym, ama onu sinirlendirmekten de zevk almam kötü bir şey mi? Özellikle de onun SADECE sinirli olmadığını bildiğimde.

James'in huysuzluk seviyelerini sınıflandırmaya başladım. Gerçek huysuzluk, gerçekten kızgın, mutsuz veya stresli olduğu zamandır. Eğlenceli huysuzluk, bir şeyi komik bulduğu ama bunu göstermek istemediği zamandır. Orta derecede huysuzluk, onun rahat dinlenme hali gibi bir şey. Eğlenceli huysuzluğa çok benzeyen bir diğer huysuzluk türü ise, mutlu görünmemek için huysuz davranma huysuzluğu, ki bu tam olarak kulağa geldiği gibi bir şey. Neden mutlu olamıyor, bilmiyorum, ama neyse.

Şu anda, sinirli-maskeleme-hafif-eğlence huysuzluğunda. "Bisiklete bin, geçici işçi."

"Hayır."

Bu bir güvenlik meselesi. Daha doğrusu, benim kendimi korumamla ilgili.

James bütün sabah *çok tatlı* davrandı. Elbette mümkün olan en huysuz şekilde, ama şaşırtıcı derecede düşünceli ve özenliydi. Beni uyandırmak için

saçlarımı nazikçe okşayarak uyandırmasından, gözlerimi açar açmaz bana kahve getirmesine kadar, bana çok iyi baktı. Bütün bunları, beni kabusumdan kurtardıktan, bana sarıldıktan ve karanlık sırlarımı dinledikten sonra yaptı. Ve kucaklaşmayı ve öpüşmeyi de unutmayalım. Onlar da vardı.

Şimdi de beni motosiklete bindirmeye çalışıyor, kollarıma sarılmış, bana sıkıca yapışmış halde? Sanmıyorum. Olmaz. Kitaplarda ne yazdığı umurunda değil. Bebekler böyle yapılır.

"Neden olmasın?" James sonunda soruyor, her heceyi yavaşça, dikkatlice telaffuz ediyor, sanki sabrını zorluyormuşum gibi.

"Sadece bir kaskın var. Bu yüzden olmaz." Gerçek ya da tek neden olmasa da, geçerli bir neden.

James parlak siyah motosiklet kaskını bana uzatır. "Sen takabilirsin."

"O zaman *senin* kaskın kalmaz." "Teksas'ta kask zorunluluğu yok. Sorun yok."

"Bu Teksas'ın aptalca bir kararı. Benim gözetimimde kafan yumurta gibi çatlamayacak."

"Sadece birkaç kilometre. Ben güvendeyim."

Belki de o güvenli bir sürücüdür. Sürücü mü? Motosikletçi mi? Motosiklet sürücüsü mü? Burada doğru terimin ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama James Graham güvenli olmaktan çok uzak.

Zaten kalbimin hisselerinin çoğunluğuna sahip ve düşmanca bir devralma peşinde. Belki o kadar da düşmanca değil. Ama beni bir kez kovmuş, konferansta görmezden gelmiş ve öpüştükten sonra kaçmış bu adama tamamen aşık olmamak için elimden geleni yapıyorum. Beni dengesiz hale getirdi ve ben dengesizliği sevmem.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Diğer sürücülere güvenmiyorum."

Bu doğru bir ifade. Ama kendime de güvenmiyorum. Nedenini bilmiyorum, ama James'in motosikletinin arkasına binmek geri dönüşü olmayan bir nokta gibi geliyor. Gündüz vakti ona sarılıp bu seksi adamın bizi Austin trafiğinde sürmesine izin verdiğimde, her şey bitecek. Sonsuza kadar onun olacağım, geri dönüş yok.

"Diğer sürücüler hakkında endişelenmeyi bana bırak," diyor.

"Eve gidip kamyonetini alıp, daha sonra beni almaya gelmeye ne dersin? Ben lobide beklerim. Zaten çantalarımızı almak için kamyonetle geri gelmen gerekecek. Sorun değil."

"Tamam." James iç geçirip arkasını döner. Hayır dediğime hemen pişman olurum.

En azından 13 yaş sınırlaması olan bir filmdeki hareketlerle motosiklete biner. O koyu renk kot pantolonun içindeki kalçalarından ve bacaklarından gözlerimi zorlukla ayırırım. Kaskı motosikletin arkasına takar.

"Kaskını unuttun." "Hayır, unutmadım."

Aptal, inatçı, sinir bozucu adam!

Motosikleti çalıştırır ve motorun derin mırıldanması, seksi görüntüsüne yakışan seksi bir ses çıkarır. Romantik romanlarımın sayfalarından çıkmış, tipik bir kötü çocuk gibi görünür. Ama daha da iyisi. Çünkü o burada, kurgusal bir adam değil.

Ve kurgusal bir erkek karakterin aksine, sana sonsuza kadar mutlu bir hayat vaat edilmiyor. Ama onu öpebilirim. Bakalım kurgusal bir erkek bunu yapabilecek mi!

James park yerinden çıkmaya başlar, yavaşça geri gider ve ayaklarıyla motosikletin dengesini sağlar. Göz göze geldiğimizde durur. Yüzündeki ifadeyi okuyamam, ama karanlık ve içinde bir şey parlıyor. Bir cesaret mi? Bir meydan okuma mı?

On saniye sonra pes edip onun yanına atlayacağım. "Tank hayal kırıklığına uğrayacak," diyor James, motosikletin sesini bastırmak için sesini yükselterek "Sana krep yapıyor."

En zayıf noktam kadar güçlüyüm ve en zayıf noktam kesinlikle krepler.

"Krepler mi?" Sorum hırıltılı bir sesle çıkıyor. Genelde James'in ailesine hayranlık duymam. Ama yüzü reklam panolarını, dergi kapaklarını ve Sports Center'ı süsleyen ünlü Think Tank, bana krep mi yapıyor?

Kafam patlayacak, izin verin de bir saniye duralım.

James omuz silkiyor. "Ona krepleri sevdiğini söyledim, o da senin için yapıyor."

Kaşlarım çatılır. "Krep sevdiğimi nereden biliyorsun?"

James cevap vermez, sadece gözlerini kırpar. Bu, onun koyu renk kirpiklerini tek tek koparmak istememe neden olur. Mesele şu ki, muhtemelen kirpikleri kopsa da aynı derecede yakışıklı görünür.

"Jo söyledi," der sonunda. "Bir keresinde onu krep yemek için Austin'e kadar götürdüğünü söyledi."

Nefesimi veriyorum. "Jo sana başka ne anlattı?"

James bir kaşını kaldırır. "Bilmek istemez misin? Hadi. Motora bin, Winchester."

Winchester. Neden tam adımı söylediğinde titriyorum?

Babamın bana en sevdiği silahın adını verdiği için hep gizlice gurur duymuşumdur, tıpkı en sevdiği kamyonun adını Chevy koyduğu gibi. Ta ki babam hakkındaki gerçeği öğrenene kadar. O günden beri tam adımdan nefret ediyorum. Ama James söylediğinde... bu isim değişiyor ve onun dudaklarından, o düşük, boğuk sesinden çıktığında farklı geliyor.

"Beni almaya geldiğinde krep getirebilirsin," diyorum. "Getirebilirim."

Ama getirmeyecek. Anlamı açık.

"Nutella bile aldı. Ve kahven için yoğun krem şanti, ama bunun için seni yargılamayacağına dair söz veremem."

Kendimi korumak için ödeyeceğim bedel Nutella krepleri değil! Kesinlikle değil. James Graham'ın niyeti ne olursa olsun, bana zarar vereceğini çok iyi biliyorum. Hem de çok. Ona çok fazla bağlandım ve o bana ne istediğini bilmediğini gösterdi.

Motoru çalıştırıyor. "Harper, Çavuş Pepper ile tanışmanı istedi."

"Çavuş Pepper kim?" "Chase'in

kurtardığı bir yavru keçi."

"Bir yavru keçi mi?" Kararlılığım güneş ışığı altında eriyen bir kase jöle gibi. Sulu gibiyim ve kalan tüm katı parçalarım eriyip yapışkan bir hale geliyor.

"Artık pek yavru sayılmaz. Ama hala kucaklanmayı seviyor.

Harper başka yavru da getirebileceğini söyledi. Çavuş Pepper'ı evlat edinen kadın onları büyütüyor."

Ellerimi belime koyup, sert bir bakışla ona baktım. "Adil oynamıyorsun, James Graham."

"Kim oynadığımı söyledi?"

Ama oynuyor. Hem de alçakça ve kirli bir şekilde, çünkü krepler, yavru keçiler ve keçileri kucaklamaktan bahsetmek tamamen haksızlık. James Graham'ın yavru bir keçiye kucakladığı zihinsel görüntü, ayaklarımın tabanından kulaklarımın uçlarına ve alnıma kadar bir sıcaklık hissi uyandırıyor.

Beni incelerken ağzının bir tarafı çok az bir saniye seğirdi. "İyi misin? Biraz..."

"Kapa çeneni."

Kaskımı çıkarıp motosikletin arkasına atlamaya çalışıyorum. İstediğim kadar zarif olamıyorum ve neredeyse diğer taraftan düşüyordum, ama

James geriye uzanır, geniş eli uyluğumu kavrar ve beni yerinde tutar. Bacağımı sıkıştırır ve sonra bırakır, onun dokunuşundan neredeyse nefes nefese kalırım.

"Bu keçiler için," diyorum ona.

"Tabii," diyor. "Keçiler." "Ve krepler." "Anlaşılabilir."

Kaskı takıyorum ama kayışı takmakta zorlanıyorum. "Ve senin aileni sevdiğim için."

James dönerek ellerimi çekiyor. Ustaca ellerle çenemin altındaki tokayı bağlayıp, sıkıca oturana kadar özenle ayarlıyor. İşini bitirdiğinde parmak uçları boynumdan yavaşça aşağıya doğru kayıyor ve arkalarında kızarıklık bırakıyor. Bakışlarımız kesişiyor ve karanlık bir arzu havuzuyla karşılaşıyorum.

"Sadece ailem mi?" diye sorar alçak sesle, gözleri hala benimkilere sabitlenmiş halde.

Yine, adam çok, çok kirli oynuyor. Ama kim benim de aynısını yapamayacağını söyleyebilir ki?

Dudaklarımı araladım, bakışlarımı James'in ağzına indirdim, sonra tekrar gözlerine, göz bebeklerinin altın kahverengi irisleri neredeyse tamamen kapladığı gözlerine. Kaskımla olabildiğince yaklaşarak sesimi alçaltım. O derin bir nefes aldı.

"Sadece ailen."

Omzuna iki kez vurup geri çekildim, James gülüp başını salladığında kendimle gurur duydum. Motoru çalıştırıp ileri doğru sürdü. Çığlık attığımda kendimi beğenmişlik duygum kaybıldı.

"Bana tutun," diye emreder, sürmeye başlarken motorun sesini bastırmak için yüksek sesle konuşur.

İki kez sormasına gerek yok. Ve ben sadece güvenlik için tutunmuyorum. Tutunuyorum çünkü cezalandırılmaya bayılıyorum. Bu yüzden ellerimi ceketinin altına kaydırıp, altındaki tişörtün üzerinde tutuyorum. Tişört o kadar ince ki, altındaki her şeyi ortaya çıkarıyor.

Karın kaslarını saymamaya çalışıyorum. Gerçekten deniyorum. Ama kendimi kontrol edemiyorum, bu yüzden avuçlarımın hemen altındaki kasları zihnimde not etmekle yetiniyorum. Dün gece gömleksiz sarılma partisi sırasında fırsatım olmadı, bu yüzden bunu hak ettiğimi düşünüyorum.

Motorun gürültüsünün üstesinden gelmek için başını eğdiğinde yüzündeki hafif gülümsemeyi zar zor yakalıyorum. "Altı tane var."

"Ne?" Kaskın altında kızarıyorum.

"Karın kaslarım. Sayma zahmetinden kurtarmak için."

Bunu inkar etmiyorum, çünkü bunu yaptığım çok açık. "Altı, sekiz değil mi?" diye alay ediyorum. "Ne sinir bozucu birisin!"

"Bu genetik," diye cevap veriyor. "Bir kişinin kaç tane karın kası olduğu, genetiği ve kaç tane bağ dokusu bandı olduğu ile ilgilidir. Altı benim maksimumum. Ve bunda başarısızlık falan yok."

Ve şimdi yeni bir huysuzluk kategorisi daha var: kendini beğenmiş huysuzluk. Bir araba geri çıkarken durduğunda, intikam almak için gıdıklanacak yerleri aramak için yanlarından tutuyorum. Ellerimi itiyor ama hiç irkilmiyor bile.

"Ben gıdıklanmam," diyor.

"Herkes gıdıklanır." "Ben gıdıklanmam. Şimdi, bekle."

Elbette James gibi bir adamın hiçbir zayıflığı, hatta gıdıklanma noktası bile olmazdı. Yapmamam gerekse de, kendime bir tane bulmak için özel bir meydan okuma yapıyorum. Çünkü herkesin *bir yeri* gıdıklanır. James ne derse desin. Ve bunu bulmak için tüm vücudunu aramam gerekirse, bu benim yapmaya hazır olduğum bir fedakarlıktır.

Bilim için!

Otoparkın dışındaki yavaş virajlarda motosikletin hareketine alışabiliyorum. Aslında çok basit, James eğildiğinde vücudumu onunla birlikte hareket ettiriyorum. Motosiklette olmasam bile vücudum onu takip etmeye alışık. Garajdan çıkıyor, bilet gişesinde ödeme yapmak için duruyor ve trafiğe girerken içimi bir heyecan kaplıyor. Pazar sabahı olduğu için dışarıda çok az insan var, ama yine de kendimi çok açıkta hissediyorum.

Birden fazla yönden.

James'in arkasında, vücudum onun sırtına yapışmış halde giderken, nasıl uyuduğumuzu hatırlıyorum. Sadece şimdi, küçük kaşık yerine büyük kaşık benim. Hangisini tercih ettiğime karar veremiyorum. Büyük kaşıklar, küçük kaşıklar, servis kaşıkları, delikli kaşıklar, plastik kaşıklar... James bana yaslanmış olduğu sürece hepsini severim sanırım.

Işık yeşile dönmeden hemen önce başını çevirir. "Benimle güvendesin güvendesin."

Başımı sallarım, onun bu sözlerin doğru olduğuna inandığını bilerek. Ama yine de James'e güvenmenin sonunda kalbimin parçalanacağına eminim. Motor hızlanıp o uzaklaşırken onu daha da sıkı sarıyorum.

Mümkün olduğunca yolculuğun tadını çıkarmalıyım.

Tank, kapıdan girdiğim anda beni kucaklayarak hoş geldin diyor, bu kucaklama beni yerden kaldırıyor ve omurgamı da düzeltiyor gibi geliyor. "Geldiğine çok sevindim."

Cevap verme fırsatı bulamadan James beni belimden tutup babasından uzaklaştırır. James beni, sanki bir mektup kadar hafifmişim gibi geniş evin içinden taşır.

"Her yere taşınması gereken bir çanta köpeği değilim," diyorum, kollarımı kavuşturarak.

James sadece homurdanarak beni açık mutfığa ve aile odasına birkaç adım daha götürüyor. Arkada, havuzlu ve geniş bir bahçesi olan güzel, güneşli bir veranda var. Chase ve Harper, iki köpekleri ve üç keçileriyle oynuyorlar. Keçilerden ikisi yavru, biri ise daha büyük ve muhtemelen Sergeant Pepper. Keçiler küçük kazaklar veya ceketler giymişler. Hayır, *paltolar* giymişler.

"Paltolu keçiler!" diye bağıyorum. "Awww!"

"Önce yemek, sonra keçiler," diyor James ve beni Collin'in tabakları hazırladığı masaya doğru yönlendiriyor. James'e göz kırpmak için duruyor ve sonra Tank'inki kadar chiropractic bir kucaklama yapıyor.

"Seni görmek güzel," ciğerlerimde kalan havayla zorlukla nefes alıp veriyorum. "Onun kaburgalarını kırıyorsun," diyor James ve bir kez daha beni ailesinden birinin kollarından çekip alıyor. Bu sefer James beni bir sandalyeye oturtuyor sandalyeye oturtur ve masaya o kadar yaklaştırır ki, kalkmam çok zorlaşır. Yanıma oturur ve sandalyesini bana yaklaştırır, sanki hiçbir yere gitmeyeceğimi kesin olarak emin olmak istercesine.

Boynum, tüm bu sarsıntılardan dolayı ağrımaya başlıyor, ama bu James için yeni bir şey değil. Bu, iki adım ileri, iki adım geri değil, daha çok hızlı bir adım ileri, yana doğru bir kayma ve birkaç adım geri gibi. Biz line dansı yapıyoruz, yaptığımız şey bu. Bir bu tarafa, bir o tarafa gidiyoruz ve aynı yeri tekrar tekrar dolaştığımız için gerçek anlamda ilerleme kaydedemiyoruz. Ama dün gecedan beri işler değişti ve sanki tek bir yönde ilerliyoruz gibi hissediyorum. Birlikte.

Onun bu yeni sahiplenici, koruyucu tarafıyla ne yapacağımı bile bilmiyorum.

Tank arkadan seslenir ve Harper, Chase ve köpeklerle birlikte içeri girer, keçiler ise hala bahçede oynadıkları için şimdilik dışarıda kalırlar. Yüksek sesli selamlaşmalar, köpeklerin birkaç yalaması olur ve ben herkese merhaba dedikten sonra, James'in söz verdiği gibi kahvemi doldurup üzerine yoğun krem şanti eklediğini fark ederim. Bana hafifçe başını sallar ve içimi bir heyecan kaplar.

"Hadi yiyelim," diyor Tank ve domuz pastırması, yumurta ve tabii ki krep dolu tabakları dağıtıyor.

Bir kız buna alışabilir. Hepsine.

Büyük aile dinamiklerini seviyorum. Eskiden sadece ben, Chevy, annem ve babam vardı, sonra sadece Chevy, ben ve babam kaldık. Grahams ailesi ise gürültü, şakacı atışmalar ve durmak bilmeyen esprilerle bambaşka bir şey.

Collin, James'i acımasızca takılıyor, ki ben de buna tamamen katılıyorum, özellikle de James'in büyürken biraz inek olduğunu öğrendiğimden beri. Görünüşe göre, üniversitede kimya okumuş ve lisede satranç kulübüne üyeymiş. Jo'ya satranç oynamayı öğrettiğini biliyorum, ama satranç oynamayı bilmekle satranç kulübüne üye olmak arasında fark var.

"Cebinde koruyucu var mıydı?" diye Collin'e soruyorum, Harper gülümsüyor, James ise homurdanıyor.

"Periyodik tablonun resminin olduğu grafik tişörtü vardı," diyor Harper diyor

"Fotoğraf var mı?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor James, ama Harper bana hızlıca, gizemli bir şekilde başını sallıyor. Harika!

O fotoğrafı kesinlikle iyi bir şekilde kullanacağım. Kupalar, tişörtler, belki posterler...

"Hayır." James masanın altında dizleriyle bana hafifçe vuruyor.

Masum gibi göz kırpıyorum. "Ne? Sadece bu lezzetli kahvaltının tadını çıkarıyorum."

O homurdanır ve iki parça domuz pastırmasını bir çırpıda yutar.

"Peki, dün gece biz gittikten sonra ne yaptınız?" Collin kaşlarını anlamlı bir şekilde oynatır ve James homurdanmaya başlamadan önce araya girerim.

"James'e Tiktok videoları izletmeye çalıştım."

Bu sözümle herkes gülüyor. Tabii, hala ağzına domuz pastırması tıktırmakla meşgul olan James hariç. Yemin ederim, bu aileyi beslemek için günde bir domuz gerekiyor olmalı.

"Nasıl gitti?" Chase, gülümsemesini zorlukla saklayarak sorar. James'e hızlıca bir bakış atarım. "Telefonumu aldı."

James başını sallar ve sandalyesini geri iter. "İstenildiğim yere gidiyorum. Köpekler ve yavru keçilerle dışarı."

"Sanırım ait olduğun yere demek istedin," diye alay ediyor Collin.

Gözümü kırpmadan James kardeşini başından tutar. Collin James'in kollarını yakalar ve ikisi birbirlerini itip kakarken bir sandalyeyi devirirler. Harper bir su bardağını kenara çeker ve Chase geri çekilerek kapıya doğru ilerler.

"Kuralları biliyorsunuz çocuklar. Dışarıda halledin," Tank sıkılmış bir sesle, sanki bu her gün oluyor gibi der. Belki de öyledir. Kesinlikle gençken öyleydi.

Chase, James ve Collin için arka kapıyı açar. İkili, hala güreş maçına dalmış halde arka verandaya doğru ilerler. Verandadaki sandalyelerden biri devrilir. Köpekler etraflarında zıplar, kavgayı ayırmak mı yoksa katılmak mı karar verememiş gibi havlarlar.

"Merak etme," der Tank, elimi okşayarak. "James genellikle galip gelir."

"Ben Collin'e bahis oynayacaktım," derim. Bu sözüm Tank'ın gürültülü kahkahasına neden olur.

"Duydum!" diye bağırır James, Collin'le birlikte havuza atlamadan hemen önce. Stormy de onların peşinden atlar.

"Havuz ısıtıcısını tamir ettirdin mi?" diye sorar Harper, yumurta beyazı omletinden bir ısırık alarak.

"Bir ya da iki hafta önce," diyor Tank.

"Çok yazık." Harper ayağa kalkar ve telefonunu alır. "Ateşkes ilan etmeden önce birkaç fotoğraf çeksek iyi olur."

Tank ve ben masada kalırız, havuzda devam eden kavgayı izleriz. James'in tabağından bir parça domuz pastırması çalarım, gösteriyi izlerim. Chase kavgaya karışır — çünkü Harper onu iter — ve keçiler bu enerjiyi alır, koşar, atlar, şezlongların üzerine ve üzerinden atlarlar.

"Her zaman böyle mi?" diye Tank'a soruyorum.

"Her zaman." Gülümser, ama sonra ifadesi sertleşir, gözlerinin etrafındaki gülümseme çizgileri kaybolur. "Anneleri öldükten sonraki dönem hariç. Senin de anneni genç yaşta kaybettiğini duydum. Çok üzıldüm."

Bu, konuşmada beklenmedik bir dönüş, dışarıdan gelen kahkahalar ve bağırışlarla büyük bir tezat oluşturuyor. "Teşekkür ederim. Kaybın için üzgünüm."

O, gözleri hala dışarıdaki kavgaya odaklanmış halde başını sallar. "Ondan sonra hepsi çok sessizdi, çok usluydular. Sanki yeterince uslu davranırlarsa başka kötü şeylerin olmasını engelleyebileceklerini düşünür gibiydiler."

Kalbim sıkışır ve sonra ağır bir şekilde çarpar. Annem öldükten sonra da benzer düşüncelerim olduğunu hatırlıyorum. Kötü şeyleri uzak tutabileceğimden değil, daha çok babama en az sorun çıkarmak için elimden gelen en iyi kız evlat olmaya ihtiyacım olduğundan.

"James tüm yükü üstlendi. Daha çok bir bakıcı, daha çok bir lider oldu." Kıkırdar. "Liderlik tarzı, insanları sessizce gitmeleri gerektiğini düşündüğü yöne itmek olsa da. Bu arada, o bir şekilde dokunulmaz, yardım istemiyor ve kabul etmiyor. Bu yüzden dün gece onun için yaptıkların, onun için *yaptıkların* çok anlamlı."

"Oh, ben..." Tank bana James'in bakışını taklit eden bir bakış attığı için itirazlarımı yutuyorum. "Zorlukları severim," diyorum onun yerine.

"James da öyle. İkiniz birbirinize çok yaklaşıyorsunuz," diyor Tank.

"Oh, birlikte miyiz bilmiyorum," diyorum ve Tank bana başka bir bakış atmadan önce bile bu sözler bana yanlış geliyor.

"Bakalım bu şarkıyı ne kadar süre söyleyeceksin. Bil diye söylüyorum, bu onun eve bir kadın getirdiği ilk sefer."

Tank ayağa kalkar ve masayı temizlemeye başlar. Yardım etmek için sandalyemi geri çekerim, ama James'in havuzdan çıkıp tamamen sırlıslıkla olduğunu görünce dikkatim dağıtılır. Tişörtü vücuduna yapışmış, ikinci bir deri gibi üzerine yapışmıştır. Dün gece ona sarıldığım ama takdir edemediğim tüm kasları, motosikletiyle buraya gelirken hissettiğim tüm kasları, şimdi tam olarak görünüyor.

O haklıydı. Altı karın kası var ve bunlar hiç de yetersiz değil. Karın kaslarının olimpiyatçıları gibiler. Islak tişörtünü başından çıkarıp sıkmaya başladığında, yanaklarım kızardı. Vücudu, heykel gibi omuzlarından geniş göğüs kaslarına, karın kaslarına ve kalçalarının daraldığı çekici V şekline kadar, üstün performans gösteren kaslardan oluşan dev bir levha gibiydi. Su damlacıkları bronz teninde kayıyor ve ben tam da o anda bakışlarımı ondan ayırıyorum, tam da bana sırtarak baktığı anda.

Yakalandım! Yanaklarım daha da kızarmadan, hemen ayağa kalkıp bulaşıkları istifleme ve Tank için lavaboya taşımaya başlıyorum.

"İyi misin?" diye sordu Tank. "Yüzün kızarmış gibi."

"Evet. Gayet iyiyim."

Sadece, bilirsin, oğlunun seksi vücudu beni şaşırttı. Bana Bayan Nesneleştirme de.

James arka kapıdan kafasını uzatıp sırtıyor ve onu bu kadar yakınımda görünce elimdeki boş servis tabağını neredeyse düşürüyorum. Islak saçları damlıyor ve yerde bir su birikintisi oluşmaya başlıyor.

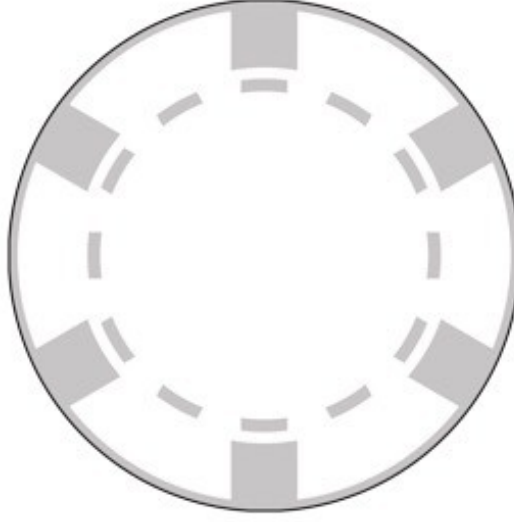
"Hey, geçici işçi. Gitmeden önce, sihrin nerede gerçekleştiğini görmeye gel." "Ne?"

"Birayı mayaladığım yeri," diyor, hala o kendini beğenmiş gülümsemesiyle.

"Merak etme. Önce bir gömlek giyeceğim, böylece konsantre olabilirsin."

Gömlek olsun ya da olmasın, konsantrasyonumun tamamen kaybolduğundan eminim.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Winnie

Sheet Cake'e dönüş yolunun her saniyesinin tadını çıkarmayı planlıyorum.

Keyfini çıkar, diyorum kendime. Onun *keyfini çıkar*.

Çünkü şehir sınırlarını geçtiğimiz anda James ve benim eskisi gibi olacağımız hissini bir türlü atamıyorum, yani birbirimizden nefret eden iki insan gibi. Ya da öyleymiş gibi davranan? Karmaşık duygularımı çözmeye başlayamıyorum, ya da ona ilk gördüğüm anda sorunlu olduğunu söylediğim bu adama tam olarak ne zaman aşık olduğumu.

Son birkaç gündür bir balonun içinde yaşıyoruz. Evden uzakta, meraklı Sheeters'lardan ve bu olanları öğrendiğinde çılgına dönecek olan müdahaleci kardeşimden uzakta. Baloncuk patlayacak. Patlamak zorunda. Bu yüzden araba yolculuğu bizim için bir nevi veda turu, James'in şefkatli ve sevecen tavırlarının tadını çıkarabileceğim son anlar - her ne kadar bu tavırları kaba saba bir mağara adamı tarzında olsa da, ki bu benim en sevdiğim özelliği. Bu ve kalçaları.

Her anın tadını çıkarmak yerine, neredeyse hemen uykuya dalıyorum.

Uyandığımda, James Chevy'nin evinin önündeki kaldırıma yanaşıyor. Yüzümde salya var ve garip pozisyonumdan dolayı boynum tutulmuş. Ağır hissediyorum ve bu garip ağırlığın üzerime serilmiş deri ceket olduğunu fark ediyorum. James'in kokusu burnumu dolduruyor ve beynim hemen köpek eğitimi hakkında okuduğum bir makaleyi hatırlıyor. Bağ kurmayı sağlamanın iyi bir yolu, özellikle kafes eğitimi sırasında, yavru köpeğin sahibinin gömleğiyle uyumasına izin vermektir. James'in ceketine sokulup onun kokusunu içime çekmek istiyorum.

O köpek eğitimleri gerçekten bir şeylerin peşindeler.

Ama uyku sersemlemiş beynim farkına varıyor ki, buradayız. Ve James çoktan kamyonetten inmiş. Hâlâ uyuduğumu mu sandı? Yoksa benden kurtulmaya mı hazır?

Çılgınca dışarı atlıyorum ve ceketini yolcu koltuğuna fırlatıyorum. James kamyonetin arkasını dönerken çantamı alıyorum. Gözlerine bakamıyorum ve kaldırımda hantal çantamı sürüklemeye odaklanıyorum.

"Arabayla getirdiğin ve her şey için teşekkürler!" derim, veda kelimesinden kaçınmak için fazla neşeli bir ses tonuyla.

James hiçbir şey söylemez, çantamı sanki hiçbir şey değilmiş gibi elimden alır. Beni peşinden koşturan havlayan küçük bir köpek gibi kaldırımda yürümeye başlar.

"Çantamı taşımana gerek yok!" Sadece

homurdanıyor.

"Ben alabilirim!" diye itiraz

ediyorum. "Zaten aldım."

Kapıya varmadan hemen önce, hiçbir şey yokken ayağım takılıyor. James beni dengelemek için elini uzatıyor, çantamı bırakmadan kolumu tutuyor.

"Seni de taşımamı ister misin?" diye sorar, gözleri parıldayarak.

Evet. Evet, bunu çok, ÇOK isterim.

Ona sert bir bakış

atarım. "Ben

hallederim." "Emin

misin?"

Yine bana sırtıyor ve ben anlamıyorum. Soğukluğu nerede? Ondan beklediğim duvarlar nerede?

James sıfırlama düğmesine basmayı planlamamış olabilir mi?

Eli, giysilerimin içinden bile cildimi yakıyor, sanki bir damga gibi.

Saatler sonra bile, elinin izini görebileceğim. "Olumlu."

Çantamı ondan almaya çalışıyorum. Ama James çantayı vücudunun diğer tarafına, ulaşamayacağım bir yere koyuyor.

"Kes şunu, geçici çalışan. Kendini yoracaksın." Onu görmezden gelince James çantayı başının üzerine kaldırıyor. Şimdi zıplamam gerekiyor ve tam da bunu yaparken Chevy kapıyı açıyor.

Çantayı almayı bırakıp omuzlarımı düşürdüm. Chevy üniformasıyla evin duvarına yaslanarak seyahat kupasından kahvesini yudumluyordu.

"Oh, benim için durma," diyor Chevy. "Bu çok eğlenceli."

"James, çantamı ver." Vurgulamak için ayağımı hafifçe yere vuruyorum, ama bu sadece taklit ettiğim küçük çocuk gibi hissetmeme neden oluyor.

"Hayır."

Chevy dilini şaklatır. "Bir seyahate çıktınız ve hala birbirinize takılıyorsunuz?"

Onun sözleri yüzümü kızartır. "Biz... o sadece..."

James yanımdan geçerek kardeşime başını salladı. "Chevy," dedi ve çantamı kapının içine bıraktı.

"James," der Chevy yavaşça. "Kız kardeşime baktığın için teşekkür ederim."

Oh, bana çok iyi baktı.

Yanaklarım düşündüğüm kadar kızarmış mı? Umarım değildir.

James sadece homurdanarak cevap verir, ama merdivenlerden inerken bakışları benimkilerle karşılaşır ve sabitlenir. *İşte bu, diye düşünüyorum. Bu son. Sürdüğü sürece güzeldi.* İçim sanki sıkılıyormuş gibi kıvrılıyor.

James önümde durduğunda neredeyse düşüyordum. Parlak gözleri ve ağzının bir köşesi yukarı kalkmış halde, yanaklarımı avuçlayıp dudaklarıma şefkatli, uzun bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde, o sırıtış yine yüzündeydi.

Bu arada, ben nefes almayı unutmuşum.

James ağır ellerini omuzlarıma koyar ve Chevy'ye bakar. "Bu olacak," der. Kararlı bir şekilde. Hiç şüphe yok.

"Tabii ki öyle," diyor Chevy. "Yine konuşmamız mı gerekiyor?" "Hayır," diyoruz James ve ben aynı anda.

Bir tartışma, bir yumruk kavgası ya da belki de beni içine çekecek devasa bir çukur açılmasını beklerim. Bunun yerine, James beni tekrar öper, bu sefer hızlıca, ve kamyonete doğru büyük adımlarla yürür.

"Yarın işte görüşürüz, geçici işçi," diyor James ve sonra arabayla uzaklaşıyor, beni kaldırımda şaşkın bir halde bırakarak.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur," diyor Chevy başını sallayarak.

Kesinlikle bilmiyorum.

Beynimde dolaşan düşüncelere dayanamadığımda, çaresizce bir şey yaparım. Lindy'yi uzun mesafe aramak için telefonumu kaldırırım.

"Jo mu? Her şey yolunda mı?" Lindy uykulu ama telaşlı geliyor.

Şu anda onun nerede olduğunu ve saatin kaç olduğunu bilmediğimi hatırlayarak içim sızlar. Sadece acil bir durum olduğunda aramamız gerekiyordu. James'le olanlar acil bir durum sayılır mı?

Evet. Evet, sayılır.

"Jo iyi. Üzgünüm, seni uyandırdım mı?"

Cevap vermeden önce bir esneme duyulur ve arka planda Pat'in bir şeyler mırıldandığını duyabilirim. "Önemli değil. Ne oldu?"

Dramatik bir etki yaratmak için değil, sözcükler boğazımda düğümlandığı için duraksıyorum.

Bu yüzden ağzımdan çıkan sözler şunlar oldu: "James'le yattım." "Ne?!" Lindy'nin çığlığı kulakları sağır ediyor ve bana söylediğimi, daha doğrusu bunun *kulağa* nasıl *geldiğini* fark ettiriyor.

"Yani, yatakta."

"Winnie! Ayrıntılara ihtiyacım yok!"

Elimi alnıma vuruyorum. "Hayır! Doğru ifade edemiyorum. Demek istediğim, aynı yatakta uyuduk. Sadece uyumak için. Seks yapmak için değil."

Merhaba. Ben Winnie. Yirmi sekiz yaşındayım ve az önce sekse "seks yapmak" dedim. Daha fazla uykuya ya da daha fazla kahveye ihtiyacım var. Belki de ikisine de.

Lindy yine esniyor. "Tamam. Burada gece yarısı olduğu için kafam çalışmıyor. Ama baştan başlayabilir misin, yumuşak bir sesle ve basit kelimeler kullanarak? Ayrıca lütfen ne demek istediğini açıkça söyle. Deyimler veya örtmece kelimeler kullanma."

Lindy'ye hafta sonu olan biten her şeyi, ama her şeyi anlatmak rahatlatıcı. Birkaç saat önce gözyaşları içinde vedalaştığım Kyoko, James hakkında konuştuğum tek kişi ve restorandaki konuşmamız pek sayılmaz. O zamandan beri her şey değişmiş gibi geliyor ve bu konuyu konuşma ihtiyacı içinde volkanik bir baskı oluşturuyor.

Tek atladığım şey, kabusum ve babamla ilgili detaylar. James'e gerçeği itiraf etmek, en yakın arkadaşlarıma da anlatmam gerektiğini fark etmemi sağladı... ama henüz değil. Her seferinde tek bir büyük, duygusal şey.

Lindy ara sıra çığlık atıyor, bu onun karakterine hiç uymayan bir davranış. Val'e anlatmak yerine onu aramayı tercih ettim, çünkü daha analitik, hatta belki de alaycı bir tepki alacağımı düşündüm. Ama belki de Pat ile birlikte olmak onun genetik yapısını değiştirmiştir. Konuşmam bittiğinde, derin iç çekişleri sanki eriyip bir çamur birikintisine dönüşmüş gibi geliyor.

"Senden daha fazlasını beklerdim, Linds. K-Pop konserindeki bir genç kızın tepkisini görmek isteseydim, Val'i arardım."

Alaycı bir şekilde güldü. "Balayımdayım. Şu anda duygusal ve romantik bir ruh halindeysem beni affet."

"Sen mantığın sesi olmalısın. James'in kötü bir fikir olduğunu söylemeli ve Dale ile yeni ayrıldığımızı hatırlatmalısın."

"Sen ve Dale ölmüştünüz. Ölüm saatini bildirmek için çok uzun süre beklediniz."

"Yine *Grey's Anatomy* izliyor musun?" "İtalyanca dublajlı hali çok komik!"

Eminim öyledir.

"James'in bir teselli olmasını istemiyorum."

Bu Lindy'yi güldürüyor. Ve gülüyor, gülüyor. Bu aramanın, kurduğu uluslararası tarifeyle ona ne kadara mal olacağını bilmiyorum, ama umarım çoktur. Bunu kesinlikle hak ediyor.

"James, *Dale* için bir teselli," diyor. "Bu çok komik."

Tamam, peki. James'e karşı hissettiklerim geçici bir ilişki duyguları değil. Ve bence Dale ile benim ilişkimizin çok uzun zaman önce bittiği konusunda da haklı. Hiç başlamış mıydık ki? Celia'yı şimdi öğrendiğim için, kendimi bu kadar tuttuğum için minnettarım.

Ama James için kendimi riske atmaya gerçekten hazır mıyım? O, muhtemelen kalbinin üzerine "*Kalp Kırıcı*" ve "*Bağlanma Sorunları*" dövmesi yaptırmış türden bir adam. Gerçi o gömleksiz dolaşırken böyle bir dövme görmedim...

"Yani, James ve benim birlikte çalıştığımız gerçeğini, ondan gelen tüm karışık sinyalleri unutmam ve sadece bunu denemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bence sen itiraz etmek için bir neden arıyorsun," diyor Lindy. "Bu yüzden beni aradın, Val'i değil. Benim bunu reddetmemi bekliyordun."

Tamam, belki burada da haklı olabilir. "Sadece...

karmaşık bir durum."

"Aşk ne zaman karmaşık olmaz ki?"

"Dur, dur, dur. Sakin ol evlat. Burada kimse aşk demedi."

Lindy gülüyor. "Sadece, ben şöyle deseydim ne kadar savunmacı olacağını görmek istedim

Aşk. Oldukça savunmacısın, Winnie. Bu da bana henüz aşık olmadığını gösteriyor, ama "*henüz*" kelimesi burada anahtar kelime.

Aşk, çok büyük ve korkutucu bir kelime. Yatağımın altında bir canavar gibi ve ben de başımı yorganın altına saklıyorum. Ama ondan ne kadar saklanmak istesem de, bu kelime, mücadele ettiğim duyguların derinliğini diğerlerinden daha iyi anlatıyor. Bunlar sadece hoşlanmak değil. Sadece şehvet de değil. Aşk, tutku, çekicilik veya diğer -yonlar ötesinde bir şey.

"Mutlu ve aşık olduğunda en kötüsün," diyorum ona. "Ben de seni özledim. Neyse ki erken dönüyoruz." "Öyle mi? Peki ya muhteşem balayın ne olacak?"

"Harika. Ama Jo'yu özlüyorum. Ve içimdeki bu zengin yemekleri pek sevmediğimi söyleyebilir miyim? Ayrıca, buradaki tuvalet kağıdı tuhaf. Çok sert ve..."

"*Chafey*'de kayboldum. Tam olarak ne zaman döneceksin?"

"Feastivus'a yetişirim. Graham klanını davet edecek birini bulur musun? Planları ne bilmiyorum ama Pat onların gelmesini istiyor."

Olan biten her şey yüzünden, Sheet Cake'in Şükran Günü'ne özgü Feastivus'unu unutmuştum. Ladies Literary Libations Society'den birkaç kadın, annem öldükten ve Val'in annesi kaçtıktan sonra sonbaharda bu geleneği başlattı. Birisi, kasabada kayıp aile üyeleri olan çok fazla insan olduğunu düşündü ve Şükran Günü'nde büyük bir ziyafet düzenledi. Kilise bodrumunda yapılan potluck'ın işlevsiz bir versiyonu gibi, ama daha iyi yemekler var.

Başlangıçta The Feast of Us idi, ama zamanla ve aksanlardan dolayı Feastivus olarak kısaltıldı. Bu ismin Plants vs Zombies oyunuyla aynı olduğunu kimseye söylemeye gönlüm el vermedi. Zaten yaşlı Sheeters'ların çoğu bunun ne olduğunu bilmezdi.

"Onlara sorarım. Peki, gerçekçi, pratik bir tavsiye var mı, aşık arkadaşım? Yani, James ile çalışmak zorundayım ve neler olduğunu bile bilmiyorum."

"Ama onunla sadece geçici olarak çalışıyorsun, değil mi? Yani, bu hiçbir zaman uzun vadeli bir plan değildi, değil mi?"

"Doğru." Bu kelime, acı ve fazla kavrulmuş kahve çekirdekleri gibi kötü bir tada sahip. *Sana bakıyorum, Starbucks.*

James için bu iş hiçbir zaman uzun vadeli olmamalıydı. Aslında, bu sabah brunch'tan ayrılmadan önce Harper, birkaç başarılı uygulama geliştiren bir arkadaşının kocasıyla beni tanıştıracakını söyledi. Bu da, Neighborly'yi satmayı düşünmekten

satmayı düşünmekten, bunu gerçekten yapmaya geçebileceğim anlamına geliyor. Mütevazı bir fiyat alsam bile, bu James ile çalışmam gerekmeyeceği anlamına gelir.

Ama onun için çalışmak İSTİYORUM. Bu hafta sonundan sonra, Dark Horse için fikirlerle adeta yanıp tutuşuyorum. Bir defter dolusu oturum notları ve yapılacaklar listesi var. Dark Horse'un başarılı olmasını istiyorum. *James'in* başarılı olmasını istiyorum. Ve tüm bunların bir parçası olmak istiyorum.

Geçici çalışan olarak değil, daha çok bir ortak olarak. Resmi olarak, eşit ücret alan bir ortak gibi değil. Daha çok, tam anlamıyla bir parçası olmak, James'in beni geçici çalışan olarak değil, yaptığı işin bir parçası olarak görmesini istiyorum.

Sorun şu ki... James ile kişisel veya profesyonel olarak nerede durduğumu bilmiyorum. Chevy'nin önünde beni öptü, bu bir beyanat gibiydi, ama bir ilişki tanımını değildi. Ve bana taktığı en sevdiği lakap, beni ekibin kalıcı bir parçası olarak görmediğini vurguluyor.

Belki de yapmam gereken, en azından iş açısından, James'in benim hem kişisel hem de profesyonel olarak onun için vazgeçilmez olduğumu bilmesini sağlamak. Ve nereden başlayacağımı çok iyi biliyorum.

Lindy yine esniyor. "Tavsiyemi ister misin, Winnie? Panik yapmayı bırak. Açık ol ve bu işin nereye varacağını gör."

Onun için söylemesi kolay. O, sonsuza dek mutlu yaşamın diğer tarafında. Ben mi? Ben, kalbini gerçekten ve gerçekten kıracak adama bahis oynamadığını umut eden kahramanım.

METİN İPLİĞİ

Winnie: Yarın işe saat kaçta gelmeliyim patron?

James: Saat 9'da Dark Horse'da buluşalım.

Winnie: Özel bir şey giymem gerekir mi?

James: Aklıma birçok şey geliyor...

Winnie: Yani, fiziksel işler için giyilecek kıyafetler mi, yoksa normal kıyafetler mi, aptal?

James: Turuncu kediyi yakalamak için en uygun olanı giy. **Winnie:** Hala bana bunu yaptıracak mısın? **James:** Tabii ki.

James: Binada kedi yaşayamaz. Hijyenik değil. **Winnie:** Ama bu gerçekten zamanımı en iyi şekilde kullanmak mı? Kedi yakalamak mı? **James:** Web sitesi bitti, değil mi?

Winnie: Evet...

Winnie: Ama konferanstan tartışmak istediğim bir sürü fikir var ve logo tasarımını tamamlamam gerekiyor.

James: Logo mükemmel.

Winnie: Teşekkürler! Mükemmel logo tasarımı için ödül olarak, Orange Cyclops'u yakalamayabilirim. Kedilerin %99'unu yakaladım!

James: Hesabın tutmuyor. 99 kediyi yakalamadıysan tabii.

Winnie: Tamam. Kedilerin %75,7'sini yakaladım.

James: Bu oldukça kesin bir rakam.

Winnie: Kedilerin ÇOĞUNU yakaladığım gerçeğine odaklan.

James: İşin sadece %75,7'sini tamamlamak yerine, tamamını bitirmek istemiyor musun?

Winnie: Of. Sen çok kötüsün.

James: Yöneticiyle konuşun.

James: Yönetimden bahsetmişken, iş ve kişisel hayatı birbirinden ayırmanın bir yolunu bulmalıyız.

Winnie: Önerilere açığım...

James: Belki çalışma saatleri içinde işlere odaklanabiliriz

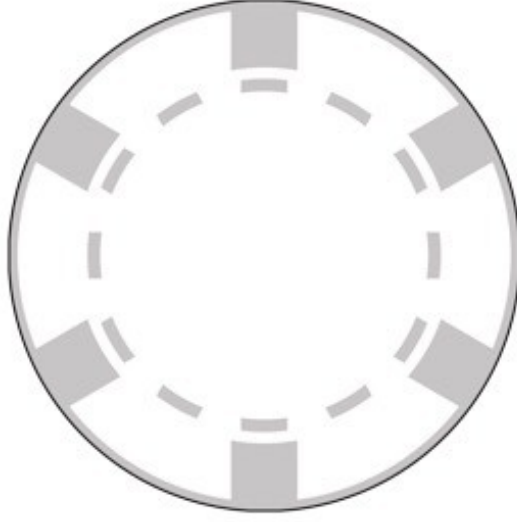
Winnie: Sanırım ben bunu yapabilirim. Asıl soru şu: Sen yapabilir misin?

James: Yarın göreceğiz **Winnie:** Bu bir meydan

okuma gibi. Hoşuma gitti. **James:** İyi geceler, geçici çalışan

Winnie: Tatlı rüyalar, patron!

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

James

"Merhaba? James?"

Winnie tam olarak üç dakika erken geldi. Ben bir saat önce buraya gelip hazırlıkları yaptım ve on beş dakikadır bir grup kutunun arkasında saklanıyorum. Kutular, arkada malzemeleri saklayacağımız metal rafları içeriyor ve muhtemelen Winnie'yi beklemek yerine onları bir araya getirmem gerekiyor.

Ve hayır, bunun ne kadar saçma olduğunu konuşmak istemiyorum.

Binaya girerken beton zeminde topuklarının çıkardığı sesleri duyuyorum. Olduğum yerde kalıyorum, Winnie'nin silüetini görebileceğim kapı aralığından bakıyorum. Yüksek at kuyruğu ve yanağının kıvrımına oturan gözlükleri görünce kalbim utanç verici bir şekilde takılıyor ve sıcıyor. Şu ana kadar, duvara dayadığım kara tahta pencereyi görmedi.

Tek gözlü turuncu kedi, saklandığı yerden odanın karşısına doğru yavaşça yürüdü ve Winnie'nin ulaşamayacağı bir yerde durdu. Yakalanmak istemiyor olabilir, ama kesinlikle görülmek istiyor. Eğer iyi bilmesem, onunla alay ettiğini söyledim.

"Sen! Benim düşmanım," Winnie'nin tısladığını duyuyorum. "Bu hafta. Seni yakalayacağım. Yakalayacağım."

Kedi bir pençesini yalarken Winnie'yi izliyor. Kıkırdamamı yeterince iyi saklayamıyorum ve Winnie yavaşça dönüyor. "Çık ortaya, çık ortaya, neredeyse! Nefesini duyabiliyorum."

Bu abartılı bir ifade, ama yine de beni güldürüyor. Winnie bana doğru dönüyor. Ellerimi kaldırarak kutuların arkasından çıkıyorum. "Barış içinde geldim."

Winnie ellerini beline koyar. "Öyle mi? O zaman neden saklanıyorsun?" "Sana sürpriz yapmak istedim." Kafamı kara tahtaya doğru eğerek Yaklaşırken başımı kara tahtaya doğru eğiyorum. Blok harflerle bir pencereye "*Cevaplar*" yazmışım, sonra da tahmin ettiğiniz gibi diğer üç pencereye bana sormadığı soruların cevaplarını yazmışım.

"*Jeopardy!* gibi," diyor Winnie gülümseyerek. "Tamam, oynayacağım. Taze fesleğen, kavrulmuş sarımsak ve siyah zeytin. Bakalım... en sevdiğin pizza malzemeleri!"

"Lütfen soru şeklinde sor."

Gözlerini devirdi, ama gülümsüyordu. "En sevdiğin pizza malzemeleri nelerdir?"

"Evet." Ellerimi ceplerime sokuyorum, ona dokunmalı mıyım emin değilim ama yine de dokunmak istiyorum. İş yerinde profesyonel davranmamız gerektiğini söyleyen bendim. Ne aptalım. Parmağım, Winnie'nin bana verdiği tohumları buluyor, bu sabah bu pantolonuma aktardığım tohumları. Bir gün kaybolacaklarını veya parçalanacaklarını biliyorum, ama o zamana kadar onları yakınımnda tutacağım.

Winnie bana gülümsüyor, sonra bakışlarını tahtaya çeviriyor. "Dans —hm. Şaşırtıcı derecede iyi yaptığın bir şey nedir?" Alaycı bir şekilde gülümserim. "Tabii ya. En büyük korkularımdan biri."

Kollarını kavuşturan Winnie, gözlerini kısarak beni inceliyor. "Olmaz. Pat'in düğününde dans ettiğini gördüm. Kalçaların yalan söylemiyor, Graham."

Normalde, birinin dansımı izlediğini bilmek beni utançtan kızartırdı. Winnie'nin beni izlediği, fark ettiği düşüncesi, içimdeki ilkel bir parçayı çok, çok mutlu ediyor. Yorumundan, gördüklerini açıkça beğendiği anlaşılıyor. Bu, onu hemen kollarıma almak istememe neden oluyor.

Yavaş dans etmek... Bunu yapabilirim.

Bir adım daha yaklaşıyorum, hala ona dokunmuyorum ama kesinlikle onun alanını ihlal ediyorum. Hafif bir hareket ama Winnie'nin titremesini kaçırmıyorum. Ona etki etmekten hoşlanıyorum. Onun tepkisini görmek, omurgamdan yukarı doğru yayılan karıncalanma hissi gibi bir şey yaratıyor bende.

Sesim alçak ve boğuk. "Beni izliyor muydun, geçici çalışan?" Dikkatini gözlerimden dudaklarıma ve tekrar yukarıya kaydırıyor.

"Seni gözden kaçırmak zor, koca adam." Birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra boğazını temizledi. "Dans etmeye geri dönelim... Bu gerçekten en büyük korkularından biri mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. Bu soruyu yazarken, aslında beni ne kadar savunmasız hissettirdiğini düşünmemiştim. "Bu konuda iyi değilim. Ve herkesin beni izlediğini hissediyorum."

"*Korkun* ne peki? Dans etmek mi, ayı saldırısı, uçurumdan düşmek ya da ölmek değil mi?"

O sorarken, daha çok korktuğum bir şey olduğunu fark ettim. Sevdiğim birini kaybetmek. Göğsüm sıkışır ve ellerimi cebimde yumruk yaparım.

"Ayı saldırıları kesinlikle benim radarımda değil ve uçurumlara da pek sık gitmem."

Winnie gülümser. "Touché. Bilgin olsun, bence iyi dans ediyordun. Ve evet, seni izliyor olabilirdim. Kabul ediyorum." "Yani, benden nefret etmiyordun?"

"Senden nefret ettiğimi mi düşündün?" Winnie başını eğerek sorar.

Omuz silkiyorum. "Beni pek *sevmiyor* gibi görünüyordun."

"Senden hoşlanmıyordum değil. Sadece senin... tehlikeli olduğunu düşünüyordum."

Bu ilginç bir bilgi. Daha fazla soru sormak istiyorum ama o devam ediyor.

"Benim sorum şu: dans etmekten nefret ediyorsan, neden dans ettin?" "Jo istedi."

Winnie'nin gözleri yumuşar ve dudağını ısırır. Bu cevabı beğenmiş olmalı ki, bir adım öne çıkar, aramızdaki son mesafeyi kapatır ve kollarını belime dolandır. Onu kendime doğru çekerim, bir elimle sırtını okşarken, diğer elimle at kuyruğunu hafifçe çekerim. Kollarımda çok mükemmel hissediyorum, sanki tüm kıvrımları ve hatları benimkilere uyacak şekilde tasarlanmış gibi.

"Sen, tüm bu huysuzluk katmanlarının altında büyük bir yufka yürekli adamsın, James Graham," diyor.

"Yanlış. Ben yumuşak kalpli biri değilim."

Gerçekten değilim. Bununla birlikte, Jo'nun istediği her şeyi yapardım. Winnie için de aynı şeyin geçerli olabileceğinden endişelenmeye başlıyorum.

Burnumu saçlarına gömüyorum, tatlı karamel kokusunu içime çekiyorum. *Kesinlikle mükemmellik*. Avuç içlerimi kollarından aşağı kaydırarak eğilip Winnie'nin şakağına, sonra kulağının kıvrımına, sonra da boynuna yumuşak bir öpücük konduruyorum. Gözleri kapanıyor.

"Böyle mi olacak?" diye sorar. "Ne nasıl olacak?"

Çenesinin kenarını öpüyorum.

"İş. Mesajında iş yerinde profesyonel davranmak istediğini söylemiştin."

Ve şimdi bu konudaki tutumumu tamamen yeniden düşünüyorum. "Bana ilk sen sarıldın."

"Sen de beni öptün. Ve saçımı kokladın."

Bir kez daha derin bir nefes alıyorum. "Karamel mükemmelliği. Yeni favori kokum."

Winnie mırıldanıyor, başını eğerek boynuna daha iyi ulaşmamı sağlıyor. Bu fırsatı sonuna kadar değerlendiriyorum ve boğazına bir dizi yumuşak öpücük konduruyorum.

"Bu koşullar altında çalışabileceğimden pek emin değilim." Sesi nefes nefese, neredeyse hırıltılı.

"Belki de yönetime sert bir mektup yazmalısın."

"Patronumun umursayacağını sanmıyorum."

Ağzının köşesini öpüyorum ve o yumuşak bir iç çekişle nefes veriyor. Bu seslerin her birini yakalamak istiyorum. Daha da fazlası, daha fazla zaman harcayarak, dudaklarımla, ellerimle ondan ne tür sesler çıkarabileceğimi keşfetmek istiyorum.

"Oh, bence patronun umursuyor. Çok umursuyor" —öpücük—"çok" —öpücük —"çok."

"Peki o zaman. O sert mektubu yazmaya başlayayım — bir dakika içinde."

Dudaklarının hemen yanına bir öpücük daha konduruyorum ve o inliyor. "Belki on dakika," diyor.

Bunun üzerine Winnie parmak uçlarına yükselir ve ağzımı kendi ağzıyla kapatır. Öpücük ateşli ve çaresizdir, son on yedi buçuk saat boyunca beni benim onu özlediğim kadar özlediğini düşündürür. Başının arkasını okşayarak onu kendime yaklaştırım, parmakları omurgamda yukarı aşağı gezer.

Ne düşünüyordum bilmiyorum, iş ile ilişkiyi karıştırmak aslında oldukça harika. Bu düzenlemenin birçok faydası olduğunu görebiliyorum.

Özellikle de bu boş binada sadece ikimiz olduğumuzu düşünürsek.

Geri çekildiğimde, ikimiz de nefes nefese ve biraz sersemlemiş durumdayız.

Winnie dudağını ısırtıyor ve o derin mavi gözleriyle bana bakıyor. "James?"

Bir cevap mırıldanıp, burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum.

"Belki bu kedi yakalama görevini tekrar yapabiliriz diye düşünüyordum."

Yüzünü ellerimle kavrayarak, başparmaklarımla yanaklarını okşadım ve kaymış gözlüklerini yerine itekledim. "Üzgünüm. İşinin bu kısmı tartışmaya açık değil."

"James," diye yalvarır ve ben gerçekten çok cazip geliyorum. Ama evet demek yerine, Winnie'nin tek gözlü kedi ile destansı savaşını izlemekten daha çok keyif almak istiyorum.

"Karakterini geliştirir."

"Karakterimi sevmiyor musun?"

"Karakterini seviyorum. Ama eminim ki tüm o kişisel gelişim uzmanları, sürekli gelişmeye devam etmemiz gerektiğini söylüyorlardır."

Winnie bir gözünü kapatıp beni bir plan gibi inceliyor. "Sen kişisel gelişim uzmanlarını dinliyorsun."

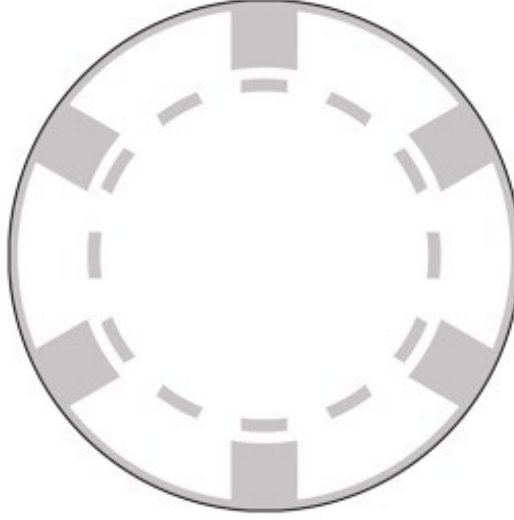
"Oprah benim en yakın arkadaşım."

"Tabii," diyor Winnie, kelimeyi uzatarak.

"Şuna ne dersin," diyorum, kulaklarının arkasına düşen bir saç telini geriye doğru çekerek. "Patronuna senin için iyi şeyler söyleyeceğim. Ama duyduğum kadarıyla, pek anlayışlı bir adam değil. Bol şans, geçici işçi."

Son bir hızlı öpücükle, fikrimi değiştirip onun istediği her şeye evet demeden önce kendimi geri çekmeye zorluyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

Winnie

Feastivus'a kadar geçen haftanın geri kalanı şöyle geçiyor: aptal bir kediği yakalamaya çalışmak, James'le öpüşmek, Dark Horse için gizli projem üzerinde çalışmak, James'le biraz daha öpüşmek, aptal (tamam, peki, benden daha akıllı) bir kediği yakalamaya çalışmak.

Ayrıca, binanın her alanını çok iyi tanımaya başladım.

—Çoğunlukla James ve ben hepsinde öpüştüğümüz için. Gözlerim kapalıyken bir plan çizebilir, ayrıca duvarların ve tezgahlar ve masalar gibi düz yüzeylerin sağlamlığı hakkında rapor verebilirdim.

Örneğin, arka odadaki dış duvarın güçlendirilmesi gerekiyor gibi görünüyor ve biri ya da birileri ona yaslandığında yüksek sesle gıcırıyor. Ve depo dolabındaki küçük ahşap masa, bir insanın ağırlığını taşımak için tasarlanmamıştı. Dışarıdaki büyük çöp konteynırına taşındı. Parçalar halinde.

Henüz yapmadığımız şey, ilişkimizin ayrıntılarını konuşmak.

Dürüst olmak gerekirse, şimdilik işlerin belirsiz kalması benim için sorun değil. DTR konuşmaları 2000'lerin başında çok modaydı. Yetişkinler hala bu tür konuşmalar yapıyor mu? O kadar geride kaldım ki, artık neyin normal olduğunu bilmiyorum. Ve sadece öpüşüyorsak, ilişkimizin ne olduğu ve ne istediğimizle ilgili resmi konuşmayı şimdilik ertelemekte bir sakınca görmüyorum.

Öpüşmeler bir yana, James ve ben gerçekten işlerle oldukça meşgulüz. Müteahhit ekibini getirip, bira tankları için tesisat hazırlıklarını yaptı ve banyoların iskeletini kurmaya başladı. Her saat başı bir sorun ya da baş ağrısı çıkıyor gibi görünüyor ve James müteahhitle konuşmuyorsa

tedarikçilerle telefonda konuşuyor. Onun için çok fazla insan ve evrak işi var ve keşke bana yardım etmeme izin verse. Özellikle de bu sayede Orange Cyclops'u yakalamaya çalışmaktan kurtulabilirsem.

James yardım tekliflerimi reddettiğinde incinmemeyi seçiyorum. Ona ciddi olduğumu, sadece geçici bir işçi olmak istemediğimi, Dark Horse için fikirlerimi gösterdiğimde bunun değişeceğini hissediyorum. Kyoko ile telefonda çok zaman geçirdim, onu sorularla sıkıştırdım ve daha fazla fikir edindim. Küçük bir belge olarak başlayan şey, slayt sunumu eşliğinde büyük bir belgeye dönüştü.

Evet. Hiç de takıntılı değilim.

Her gün iş yerine geldiğimde, James'in çok James'e özgü el yazısıyla tahtaya yazılmış yeni cevaplar buluyorum. Tıpkı kendisi gibi, okuması zor. Bu, günlük soru gerekliliğime bir değişiklik getiriyor, ama bunu seviyorum, çünkü bu James'in fikriydi. Ayrıca, doğru tahmin edersem ödül alıyorum ve ödülleri gerçekten çok seviyorum.

Eğer ıskalarsam? Nefesim kesilene kadar gıdıklanarak cezalandırılıyorum. Ki... bu da benim için sorun değil.

James bunu kolaylaştırmıyor. Salı günü cevabı on yedi idi. Kaç kadınla öpüştüğünü tahmin ettim, ancak onun dudaklarının başka birine değmesi fikri beni eski bir sineklik kapısından daha fazla rahatsız ediyor.

Neyse ki, sorusu hayatı boyunca kaç dikiş attırdığıydı. Bazıları ameliyattan kaynaklanıyordu, ama geri kalanını kendim bulmam gerektiğini söyledi. Daha fazla keşif için sabırsızlanıyorum.

Bugün, Çarşamba, sadece *pilot* yazmış ve ben de onun büyüdüğünde pilot olmak istediğini doğru tahmin ettim. James'in pilot üniforması giyip bir jetin kontrol panelinin başında durduğu görüntüsü oldukça seksi.

"Thayden bir ara bana özel uçağında ders vereceğini söyledi," diyor James, dudaklarını benim çok sevdiğim bir noktaya, çeneme değdirerek. Bir depo odasındayız, çekiç sesleri ve hoparlörden gelen country müziği, özel anımıza fon müziği oluyor.

"Thayden kimdi?" James ağzını yukarı, yukarı, yukarı doğru sürüklerken titriyorum. Cevap umurumda değil, daha çok beş dakikalık bir molayı uzatmak istiyorum.

"O bizim aile avukatımız... ve bir nevi arkadaşımız." Dudakları kulak mememi kapattığında, gözlerimi sıkıca kapatıp yumruklarımınla gömleğini sıkıca kavradım.

Yanağımın elma kısmını öptüğünde ve geri çekilip alnını alnıma dayadığında, dudakları ulaşamayacağım kadar uzakta, inlemek istiyorum.

Mantıklı bir düşünce bulmaya çalışıyorum. "Sanırım onu, Backwoods Bar'da huzuru bozduğunuz için tutuklandığınız gün tanıştım. Pahalı takım elbise, kendini beğenmiş sırtış?"

James burun kıvrır. "O Thayden olmalı."

Beni yavaşça, yumuşakça ve tatlıca öpüyor. Ben paletlerin üzerine oturmuşum, James ise dizlerimin arasında duruyor. Havadaki soğukluğa karşı vücudunun ısısı çok hoş. Onu kendime çekiyorum, boğazına zikzak çizgiler halinde öpücükler konduruyorum — birkaç dakika önce başımı döndürdüğü için intikam alıyorum. Dudaklarımın üzerinde yutkunduğunu hissediyorum ve ona nasıl etki ettiğimi bilmek bana çok güçlü bir his veriyor.

"Pilot lisansımı alırsam, seni uçurmaya söz veriyorum," diyor ve yine ağır ağır yutkunuyor.

James'in midemi altüst etmesi ve uçurmasıyla, onunla uçmanın nasıl bir şey olacağını zaten biliyordum gibi hissediyorum. "Sözünü tutmanı bekleyeceğim."

"Motosiklete binmek için ikna etmek gerekti, ama benim kontrolündeki bir uçağa binecek misin?" Sesi eğleniyor gibi geliyor.

"Motosiklet kazaları uçak kazalarından daha fazladır." Bu istatistiğin doğru olduğuna eminim. Emin olmak için eski dostum Google'a ihtiyacım var.

"Sen öyle diyorsun. Ama ben düşünüyorum ki..." "Çok konuşuyorsun."

Gözlüğümü başımın üstüne kaydırıp yüzünü benimkine yaklaşıtıyorum. Dudaklarının sıcaklığı, sakallarının ısırması, kalçalarımı kavrayan güçlü elleri... Bunlardan asla bıkmayacağımı düşünüyorum. Parmakları sıkılaşıyor, ağzı benimkine yaklaşırken beni daha da kendine çekiyor.

"Winnie," diyor, adım dudaklarında bir yalvarış gibi, nefesi benimkiyle karışıyor.

Ellerimi saçlarında gezdiriyorum, alt dudağını hafifçe ısııyorum. O inliyor ve beni daha da kendine çekmeye başlıyor, ama kapı gürültüyle açılıyor ve gür bir ses bizi birbirimizden ayırıyor.

"Pat geri döndü, bebeğim! Vay canına, tamam. Öpüşüyorsunuz. Anlaşılan, konuşacak çok şeyimiz var."

James başını omzuma yaslayarak inledi. "Kapının kapalı olduğunu görmedin mi?"

"Evet, ama kapı kolunda çorap yoktu."

James homurdanır ve kalkıp uzaklaşmadan önce köprücük kemiğine son bir öpücük kondurur. "Hoş geldin derdim, ama aslında hoş gelmedin."

Pat kollarını açar ve James derin bir nefes alarak ona sarılır. Bu bir kucaklaşma değil, daha çok hakimiyet mücadelesi gibi görünür. Birbirlerini sıkıca sararlar, sırtlarına vururlar ve homurdanırlar.

Sonunda Pat, James'in omzuna iki kez vurur ve hırıltılı bir sesle, "Tamam! Sen kazandın! Sen en büyük, en kötü ve en güçlüsün. Ve en yaşlı olduğunu da unutmayalım!"

James ona son bir kez, acı verici bir şekilde sıkıca sarılır ve Pat'in ciyaklamasına neden olur, sonra onu bırakır.

Palet yığından kayıyorum. "Hoş geldin, Patty." "Seni görmek güzel, müstakbel yengem."

James'in yüzünde bir anlık panik belirir. Bu, midemi hemen bulandırır, ama Pat beni kucaklayınca James'i incelemek için vaktim olmaz. James'e tekrar baktığımda, normal huysuz ve sahiplenici haline dönmüştür, bu da gördüğümü sandığım şeyi unutmamı kolaylaştırır.

"Lindy nerede?"

"Jo'yu okuldan alıyor. Birazdan Mari'nin evinde onlarla buluşacağım."

Pat beni sıkıca kucaklayıp kaldırıyor, ayaklarım yerden kesiliyor. Grahamlar, kucaklaşma konusunda ustalık dersleri verebilirler. James, "Bu kadar sert olma, Patty," diye bağırınca ciğerlerimden nefesim çıkıyor.

"Winnie narin bir çiçek değil kardeşim. Bu kız bir savaşçı. Bunu anlayabiliyorum." Sonra Pat kulağıma yakın bir yerden alçak sesle fısıldadı, "Aileye hoş geldin."

James beni Pat'in kollarından adeta koparıp kardeşini birkaç adım geri itti.

"Huysuzluğu evcilleştirdiğin için tebrik edecektim, ama boş ver," diyor Pat gülerek.

James beni kolunun altına alır, ben de elimi göğsüne koyar ve Pat'e gülümserim. "Huysuzlar evcilleştirilmek için yaratılmamışlardır, Patty. Oldukları gibi sevilmek için yaratılmışlardır."

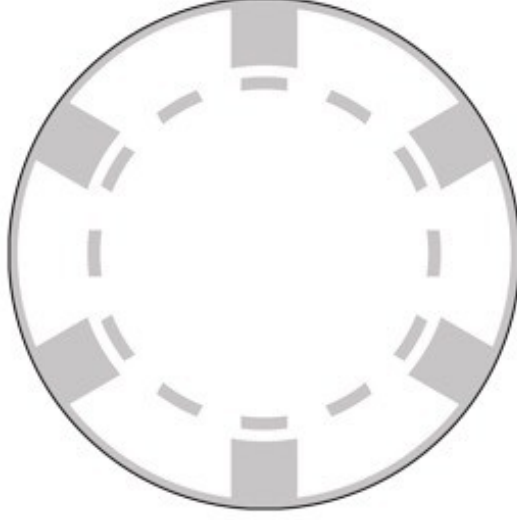
Pat'in gözleri parıldar. "Peki, keyfini çıkarmaya devam et. Ben Lindy ve Jojo ile buluşmaya gidiyorum. Mari'nin evinde bize katılabilirsin. Tabii başka bir işin yoksa."

Pat göz kırpar ve James, peşinden gitmek mi gitmemek mi diye düşünür gibi gerginleşir. James öne atıldığında Pat çığlık atar ve odadan fırlar.

"Sen cesur bir kadınsın, Winnie!" diye bağıyor.

Sesi diğer odadan yankılanıyor ve kafamın içinde de aynı şekilde yankılanıyor. Cesur muyum? Belki de öyleyim. Ama sadece görünüşte. Çünkü James'i tanımaktan ve kesinlikle öpüşmekten çok keyif alsam da, konferanstan sonra arabayla dönerken hissettiğim duyguyu bir türlü atamıyorum, sanki her an patlayacak bir balonun içindeymişim gibi. Ve içten içe, tamamen dehşete kapılmış durumdayım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

James

"Bir sorunumuz var," diyor Winnie telefonda.

Binlerce korkunç olasılık kafamın içinde pinball topu gibi dolaşırken, omurgamdan bir ürperti geçer. "Yaralandın mı? Ne oldu?"

Kısa ve gergin bir kahkaha atıyor. "Hayır, üzgünüm. Yaralanmadım. Öyle bir şey yok. Daha küçük çaplı bir acil durum."

Yeşil fasulye kutusunu tezgaha biraz fazla sert bir şekilde bıraktım ve Tank bana endişeli bir bakış attı. Ama seksi bir Fransız hizmetçi üniforması gibi görünen bir önlük giyip patates püresi yaparken onu ciddiye almak zor. Tabii ki Pat'in hediyesi.

Bugün Şükran Günü. Bizim ailede bu gün her zaman Tank, Harper ve benim yemekleri hazırladığımız, Collin ve Pat'in tartışmaları yönettiği küçük bir toplantı anlamına gelir. Sonra yemek yeriz ve günü futbol izleyerek tamamlarız. Ancak bu yıl Feastivus'a katılıyoruz. Hafta sonunu bir sürü insanın arasında geçirdikten sonra yine bir sürü insanın arasında olmaktan pek heyecanlanmadığımı söylemek... Bu, büyük bir understatement olur.

"Anlat bana."

"Sadece... Feastivus için seçtiğimiz yerde elektrik kesildi."

Göğsümdeki sıkışma hafifliyor ve Tank, "*İyi misin?*" diye sorarken, ona başımı sallayıp banyoya giriyorum. Biraz sessizliğe ihtiyacım var. Yeşil fasulye güveci bekleyebilir. Pat ve Lindy'nin yanından geçiyorum, onlar Jo ile Şükran Günü'nün tarihi hakkında gürültülü bir tartışma yaparken, televizyonda animasyonlu bir hindi filmi oynuyor.

Winnie, Yargıç Judie'nin evinden, büyüklüğünden, sıcaklığından ve çift fırınından bahsedip duruyor. Dinliyorum ama tüm detaylara ihtiyacım yok. Onun isteyeceği iyiliği istiyorum.

"Benden ne istiyorsun?" Belki de bu, tatili tüm kasaba halkıyla birlikte kutlamayacağımız anlamına geliyor diye içimden bir rahatlama hissediyorum.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor Winnie ve göğsüm yine sıkışıyor.

Güven benim için çok yüksek bir değer. Bu soru bir tür tuzak gibi geliyor. Elbette ona güveniyorum, ama bunun nereye varacağından da korkuyorum.

"Evet?"

Hatta uzun bir sessizlik olur. "Dark Horse'da Feastivus kutlaması yapabilir miyiz diye sormak istedim."

Gözlerimi kırkıyorum. Kendime düzenli nefes almamı söylüyorum. Sonra Tank'ın banyo tezgahını o kadar sıkı tuttuğumu fark ediyorum ki, ya parmak eklemlerim ya da granit çatlayacak.

Şu anda Dark Horse, inşaatının yarısı tamamlanmış boş bir depodan biraz daha fazlası. Elektrik tesisatı var, ama hepsi bu kadar. Değiştirilmesi gereken çok sayıda yanmış endüstriyel ampul var. Isıtma veya HVAC sistemi yok. Banyoların iskeleti hazır, ama sıhhi tesisat yok. Yerdeki koli bandı, müteahhit için planları gösteriyor. Raf üniteleri gibi kutular köşelerde istiflenmiş, birleştirilmeyi bekliyor.

Aklım hemen davalar ve elektrik yangınları gibi en kötü senaryolara gidiyor. Kasabanın yarısının dışarıda dolaşması fikri bile tüylerimi diken diken ediyor. İş gününde bile yeterince kötüydü, oysa sadece bir düzine kadar insan vardı. İşçileri umursamadım tabii ki, ama rastgele insanlar?

"Bu tam olarak nasıl olacak?" diye dikkatlice soruyorum. "Masa ya da sandalye yok. Isıtma yok."

"Bunu dert etmene gerek yok. Her şeyi ben hallederim." "Tuvalet yok."

"Bir planım var. Güven bana patron."

Burnumun köprüsünü sıkıştırarak nabzımın yavaşlamasını sağlamaya çalışıyorum. Bu işin her yönü felaket kokuyor. Ya da belki de en kötü kabusum. Her halükarda, bu benim istediğim bir şey değil.

Yine de... Evet diyeceğimi şimdiden biliyorum. Başka bir çözüm yoksa tabii.

"Tank'ın evi ne olacak?"

"Yeterince büyük değil."

"Kaç kişiden bahsediyoruz?"

Winnie i geçirir. "James, seni seviyorum, ama sen tam bir keyif kaçıran adamsın. Biliyorsun, değil mi?"

"*Seni seviyorum*" sözleri beynimin çalışmasını durdurur. Winnie bu cümleyi şaka gibi, gelişigüzel bir şekilde söyler. Bu sözleri gerçekten kastetmediğini biliyorum. Açıkçası, söylediğinin farkında olup olmadığını bile bilmiyorum.

Ama bu kelimeleri onun ağzından duymak, bana bir şeyi hemen fark ettirdi: Sanırım onu seviyorum.

ylesine değil.

İyi bir biftek sevdiğim gibi ya da yalnız kalmayı sevdiğim gibi ya da masayı, bankı ya da ellerimle ve emekle yaptığım bir şeyi bitirdiğimde hissettiğim gibi sevmiyorum.

Aşk aşkı.

Ve bu bilgiyle ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Ya da bunun sonucunda ortaya çıkan panik hissiyle. Gözlerimi kapatıyorum, boş elimle tekrar tezgaha tutunuyorum. "Tamam."

Winnie ığlık atar. "Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Düşünsenize, en sevdiğiniz kelime eskiden hayırdı."

Sorun şu ki: "hayır" hala en sevdiğim kelime. Ve şimdi dünyada, hatta bu küçük kasabada bile, bunu syleyemediğim iki kişi var. Biri minicik ve bana satrançta ders verebilecek kadar iyi. Diğeri ise küstah bir ağzı, dövmeli bir cildi ve kalbimi ele geçirmiş bir eli var.

Muhtemelen beni depoda yaptığı karanlık bylerden uzak tutmak için, Winnie beni bir göreve gönderir. Bu görevin hem beni hem de Big Mo'yu gerektirmediğinden eminim, ama işte buradayız — dn aldığımız bir servis otobüsüyle kasabada dolaşıyor, Feastivus için yaşlıları alıyoruz.

"Vay, ne kadar da bymşsn!" Pembe peruk ve çift odaklı gözlük takan glmseyan bir kadın, bastonunu bırakıp göğsümü okşadı. Onu Big Mo'ya teslim ettim, Big Mo bana sırttıktan sonra kadını otobüsün basamaklarına çıkmasına yardım etti.

Huzurevinin önüne dönüp iki bayan daha alıyorum. Her biri bir kolumu tutuyor ve otobüse doğru yürürken kıkırdıyorlar. Soldaki bayan

benim pazımı ovuşturuyor ve Big Mo onu kolundan tutup otobüsün basamaklarına çıkmasına yardım etmeden önce beni kokluyor.

Sağdaki ise bir sporcunun takım arkadaşına yaptığı gibi popomu okşadı. "Hayvan fuarında iyi para ederdi. Ben bilirim. FFA'daydım. Ödüllü düveler yetiştirdim."

Hayatımda, özellikle üniversitede basketbol oynadığım zamanlarda, kendimi tam anlamıyla bir et parçası gibi hissettiğim zamanlar oldu. Hiç bu kadar GERÇEKÇİ olmamıştı. Teknik olarak, bu durumda ben bir et parçası değil, bir sığır eti parçasıyım.

Son birkaç kişiyi arabaya bindirirken, ben dişlerimi sıkıyorum ve Big Mo gülmek için kendini zor tutuyor. Ayrılmadan önce, yardımcı yaşam merkezinin girişinde duran önlüklü kadına el sallıyor.

"Bana pasta getirir misin, Big Mo?" diye seslenir kadın.

"Evet hanımefendi," diyor, ama ben kadının ondan daha genç olduğundan eminim. Yine de, büyük sakalı ve kalın kaşları nedeniyle Big Mo'nun tam olarak kaç yaşında olduğunu belirlemek zor. Tank'ın yaşlarında, ellili yaşların ortalarında, belki birkaç yaş daha genç olduğunu tahmin ediyorum.

Kemerlerimizi takıp yola çıktığımızda, bana geniş bir gülümseme attı. "Kadınlar arasında çok popülersin. Bunu takdir etmediğimi söyleyemem. Genelde uygunsuz teklifleri geri çeviren sadece benim."

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

Arka koltuktan bir kadın seslenir: "Biraz müzik dinlesek nasıl olur?"

Radyoyu kurcalayarak, Noel müzikleri çalmaya başlayan bir istasyon buluyorum. Otobüs şikayetlerle doluyor.

"Kutsal şeye saygısızlık!"

"Yarına kadar Noel müziği yok!" "Kapat şunu!"

Country müziği çalan bir istasyona geçiyorum, ama tepki aynı. Soft rock istasyonunda da durum aynı. Tüm bu bağırışlar yüzünden ensem yanmaya başlıyor. Kırmızı ışıktaki Mo uzanıp önceden ayarlanmış düğmelerden birine basıyor. Elektronik ritimli şekerli bir pop şarkısı hoparlörlerden cınlıyor. Kulaklarım kanamaya başlamış bile, ama arkadan alkışlar yükseliyor, tek bir erkek homurdanıyor.

"Justin Bieber olmasın!"

"Kapa çenenin Mort. Kıskançlık yakışık almıyor."

"Onunla rekabet edemem!" diye itiraz ediyor, Mort olduğunu tahmin ettiğim bir adam.

"Çok az kişi rekabet edebilir," diyor başka bir adam.

"Orijinal kalçaları ve dizleri hala duruyor," diyor bir kadın takdirle. "Ve tüm o dövmele!"

"Öndeki genç adam ona kesinlikle zorlu bir rekabet yaşıyor." "Kalçaları kesinlikle çalışır durumda görünüyor."

"Onu bedava beş listeme ekliyorum."

Gözlerinde yaşlar biriken, sessizce gülen Mo'ya dönüyorum. "Bedava beş listesi, düşündüğüm şey mi?" diye soruyorum.

"Korkarım öyle. Tebrikler."

Çeşitli ünlüler hakkında tartışmalar devam ederken başımı sallıyorum.

Onlar benden daha iyi. Ama şimdiden, tüm bu sesler ve dolu servis otobüsü beni sinirlendiriyor. Tank'ın misafir odasına kendimi kilitleyebileceğim günün sonunu sabırsızlıkla bekliyorum, ama aslında kendi boş evimi tercih ederim. Yalnız kalabileceğim ya da Winnie ile yalnız kalabileceğim bir evi.

Bu hafta, Pat ve Lindy'nin evlerini inşa ettikleri yerden çok uzak olmayan, boş ama çok da bakımsız olmayan bir çiftlik evi bulduktan sonra, iki kez emlakçı çağırmayı düşündüm. Ancak şu anda bir ev satın almak, özellikle de tadilata ihtiyaç duyabilecek bir ev, işlerimi daha da zorlaştıracaktı. Bira tankları gelir gelmez, her şeyi kurup ilk partileri üretmeye başlamak için günde on beş ila yirmi saat çalışacağım.

Yani, hayır. Kendi alanıma ihtiyacım var, ama henüz buna hazır değilim. "Her yıl bu işe mi bulaşıyorsun?" diye soruyorum Mo'ya.

Bana hızlıca bir bakış atıyor, gözlerinde hala bir gülümseme var. "Her yıl bu işi gönüllü olarak yapıyorum."

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. "Çok naziksin."

"Burada herkes böyle yapıyor."

Onlar benim dikkatimi çekiyor. Big Mo'yu Sheet Cake'in vazgeçilmez bir parçası olarak görüyorum, *bizden* biri olarak görüyorum, *onlar* olarak değil. Mari'nin mutfağında ve hemen hemen her yerde vazgeçilmez bir varlık olan, büyük ve istikrarlı bir kişilik olan bu adam olmadan bu kasabayı hayal etmek zor.

"Sheet Cake'de mi büyüdün?"

Bir an sessiz kalıyor. "Karım ve kızım öldükten sonra buraya geldim."

Son zamanlarda sık sık gelip giden göğsümdeki sıkışma, intikam alırcasına geri dönüyor. Annemi, sonra da Winnie ve Chevy'nin anne ve babalarını kaybetmelerini düşünmeden edemiyorum. Bu kasaba, insanları

insanları kucaklayıp, içlerine alıp, onlara yakın davranma özelliği var. O devam etmeden önce, basmakalıp taziye sözlerini kekelemeye fırsatım olmuyor.

“Yorgun ve devam etmek istediğimden emin olamadan lokantaya gittim. Mari bana yemek verdi, lokantanın üstündeki dairede kalmam için ısrar etti ve ben kabul edene kadar bana iş teklif etmeye devam etti. O günden beri buradayım.”

Daha fazla soru sormak istiyorum, ama vazgeçiyorum. Daha çok, kendi duygularım konuşmaya devam edemeyecek kadar yoğunlaşmış durumda. Aklım annemin öldüğü karanlık günlere geri dönüyor. Tank'ın kapısına kulağımı dayayıp, ağlama sesinden başka bir ses duymayı umduğum günlere.

Herkese dondurulmuş pizza veya kutudan makarna ve peynir hazırladığım günleri. Collin ve Pat'in kavgalarını ayırdığım günleri. Harper'ı yatağına yatırdığım günleri. Kabus gördüğünde uyanıp ağlaması durana kadar onu kucakladığım günleri. Çamaşırları ve bulaşıkları yıkadığım, okula giderken otobüse bindiğimizde herkesin pantolonunda delik veya leke olmadığından emin olduğum günleri.

Kederin uzun bir hafızası vardır ve sizi şaşırtmak için birden ortaya çıkar. Tatillerde annemi hep özlerim. Babamla konuştuğumdan beri onu daha çok düşünüyorum. Sheet Cake'in birliktelik hissini seviyorum. Ailesi veya kutlaması olmayan insanları da dahil etmek güzel bir şey.

Ama aynı zamanda, Graham ailesinin geleneklerini, neredeyse hiç tanımadığım insanlar için feda etmemizden nefret ediyorum.

Mo, minibüsün arkasına doğru başını eğiyor. Orada, kompresyon çorapları hakkında hararetli bir tartışma, tam bir kavgaya dönüşmek üzere gibi görünüyor. "Yeterince uzun kalırsan, sen de öyle olursun."

Bunu bilemem. Ama düşünmek için fazla vaktim yok çünkü arkadan biri "Tartışmamızı çöz, koca adam. Boxer mı, slip mi?" diye sesleniyor.

Big Mo ve ben kasabadan çeşitli yaşlıları ve hareket kabiliyeti kısıtlı kişileri toplamayı bitirdiğimizde, göğsümdeki gerginlik katı bir kütleye dönüşmüştü. Yaklaşık üç saat geçmişti, ama Winnie'yi tanıyorsam, bu sürede her şey olabilir.

Kaldırıma yanaştığımızda, Winnie'nin son logo konseptini gösteren dev Dark Horse afişi önümüzde asılı duruyordu. Gözlerimi kısıyorum. Winnie bunu bugün hazırlamış olamaz, çünkü

Profesyonelce basılmış. Bu da demek oluyor ki, bana sormadan bu ve kim bilir başka neler üzerinde çalışıyormuş. Bu düşünce içimde keskin bir rahatsızlık uyandırıyor.

Pankart harika görünüyor. Sinirlenme, şükret, diyorum kendime. Ama kontrolüm dışındaki detayları sevmiyorum, bilmediğim detayları ise daha da az seviyorum. Sırları ve sürprizleri gerçekten sevmiyorum, özellikle de kendi işim gibi, iyi sürprizler bile olsa, hiç sürpriz olmaması gereken konularda.

"Geliyor musun?" diye soruyor Big Mo ve ben koltuğumda donakaldığımı, tabelaya ve onun ötesindekilere bakakaldığımı fark ediyorum.

Düşündüğümünden çok daha fazla insan ve hareketlilik var, ve bu, minibüsten indirmemiz gerekenleri saymıyorum bile. Dışarı çıkıyorum ve bir bakışta görebildiğim her şeyi içime çekiyorum. Ana binanın dışındaki avluda katlanabilir masalar, taşınabilir ısıtıcılar ve parıldayan ışıklar görüyorum.

Nefes almak zor. Bir yerlerde, yükselen panik hissinin altında, canlı bir tel gibi vızıldayan bir heyecan parçası var. Bu, gelecek olanların, bu yerin ne olabileceğinin küçük bir habercisi.

Ne olacağını, zihnimde düzeltiyorum. Tank ve Wolf Waters, minibüsten inen insanlara yardım etmek için servis merdivenlerinde beliriyorlar. Tam etkisini anlamak için kapının hemen içinde duruyorum.

En az elli, belki de yetmiş beşe yakın kişi için masalar kurulmuş. Mumlar, masa örtüleri, su sürahileri ve Judge Judie'nin kaçak içkisi olduğunu tahmin ettiğim mason kavanozları var. Collin bazı çocuklarla futbol topu oynuyor. Ayaklarımızın altında bir düzine kadar köpek koşuşturuyor ve masalar doldukça yüksek sesli konuşma ve kahkaha sesleri yükseliyor. Lise futbol takımına takıntılı olmadıkları zamanlarda bluegrass grubu olarak çaldıkları anlaşılan Bobs, geçici bir sahneye davullarını kuruyorlar.

Dark Horse çok canlı bir yer. Hava, neşe ve beklentiyle adeta titriyor. İçim ise tam tersi duygularla titriyor gibi.

Winnie'yi masaların arasında dolaşırken görüyorum, selamlar ve siparişler veriyor, yemek tabaklarının nereye konulacağını gösteriyor ve köpeklerden birinin masadaki tabaktan bir parça tereyağı yemesini engelliyor. O, tüm parıldayan ışıklardan daha parlak, yüzünde rahat bir gülümseme ve neredeyse onu bir bulut gibi takip eden ıslıl ıslıl bir enerjiyle.

Kalbim bir kez titriyor, sonra ritmini bulmaya çalışıyor, sanki yarıya kadar alabora olmuş bir tekne tekrar dik durmaya çalışır gibi. Winnie inanılmaz derecede

tarif edilemez derecede güzel, tamamen kendi elementinde. Bu onun

JAM'i. Ama benim değil. Hiç de bile.

Hayır. Ben kaçmaya hazırım, o ise kök salmaya hazır görünüyor. "Bize yardım eder misin, James?" Big Mo yanımdan geçiyor, her kolunda yaşlı bir

kadınları kollarında taşıyarak yanımdan geçer ve ben de çenemi sıkıp gevşeterek servise geri dönerim.

Beyaz saçlı bir kadını servis otobüsünden indirmeye yardım ediyorum, kolumu tutarken dokunuşuna irkilmeye çalışmıyorum.

"Ne kadar güzel," diyor kapılardan geçerken ve boğazımdaki düğümden çıkabilen tek ses bir homurtu. Sanırım adı June dedi, ama aklım Ocak ayında takılı kaldı.

O zaman burayı, tam olarak işlevsel olmasa da, en azından bir şekilde çalışır hale getirmem gerekiyor. Sheet Cake Festivali bu kasabaya binlerce insanı çekiyor ve Tank, burayı insanlara göstermek için en az yarım düzine dükkan ve restoranın, hatta bazı loftların faaliyete geçmesini istiyor.

Daha fazla insan. Daha fazla hareketlilik. Daha fazla gürültü.

"İyi misin, koca adam?" June, kalın gözlüklerinin arkasından beni değerlendiren bir bakışla süzüyor.

"Evet."

O homurdanır ve Winnie aniden ortaya çıktığında bana daha fazla baskı yapmaya hazır gibi görünür. Onu görmek bile gerginliği biraz olsun azaltır. Sonra gözlerindeki ışığı görürüm, başımın üstüne yağmur yağan kara bulutla büyük bir tezat oluşturur ve omuzlarım gerilir.

"Onu takma kafana." Winnie, June'u katlanır sandalyelerden birine oturtur. "O tek heceli bir adamdır."

"Öyle bir vücudun varken kelimelere gerek yok," diyor June. "Katılıyorum."

Winnie bana, keşke karşılık verebilseydim dediğim bir gülümseme atıyor ve kolunu

kolunu koluma takar. Yaklaşarak, "Bir saniye benimle gel. Bir konuda yardımına ihtiyacım var," der.

Winnie beni binaya doğru sürüklerken direnmiyorum. Birisi onu durdurup selam vermek veya bir şey sormak için durduğunda, sanki karnıma tekme yemiş gibi hissediyorum. Binaya girdiğimizde ağzım çöl kadar kurumuş durumda.

Burada tavana daha fazla ışık asılmış ve yiyeceklerin konulduğu bir dizi katlanır masa kurulmuş. Birkaç hindi, Tank'ın brisketi ve bir tabak dolusu sosisin yanı sıra, daha önce hazırladığım

patates, ekmek ve daha önce yaptığım, üstü hafifçe yanmış yeşil fasulye güveci var.

Kokudan midem guruluyor ama aslında aç değilim. Bunun yerine titriyor ve midem bulanıyor.

Tek sandalyesi olan bir depo odasına ulaşıyoruz. Winnie beni sandalyeye oturtuyor ve kapıyı kapatıp sırtını kapıya yaslıyor.

Oda loş, sadece kirli pencereden giren öğleden sonra ışığıyla aydınlatılıyor. Oda çok küçük, çok sıcak geliyor. Ceketimi çıkarıp sandalyenin arkasına atıyorum.

Dün bu odada Winnie ile öpüştüğümüz anılar birden aklımın önüne geliyor, sonra ezici duygularımın ağırlığı altında kayboluyor.

Winnie endişeli bir bakışla yüzümü inceliyor.

"Neden buradayız?" diye soruyorum, sesim istediğimden daha sert çıkıyor.

Winnie ses tonumdan hiç etkilenmiyor. "Biraz nefes almaya ihtiyacın var gibi görünüyordu

"

Omuzlarım biraz gevşer. Ama sadece biraz. Winnie beni, sanki kılavuzu o yazmış gibi okur. Ama şu anda, okunmak istediğimden emin değilim.

"Çok fazla insan var." Suçlayıcı bir tonla konuşmak istemiyorum, ama ses tonumda bu duygu hissediliyor.

"Biraz abartmış olabilirim." Winnie'nin ağzı hafifçe gülümsüyor. "Senin için bu kararın kolay olmadığını biliyorum, hayırların kralı. Ama bu, kasaba için gerçekten çok güzel bir şey."

Bunu kasaba için yapmadım.

Bu sözleri yutuyorum. Winnie'ye olan duygularımı tartışmak için doğru zaman değil. Bu duyguların nasıl yabani otlar gibi büyüüp bahçemi kapladığını. Daha önce, tüm bu tanıdık olmayan duyguların tek bir Çok Büyük Duygu başlığı altında toplanabileceğini fark ettiğimi.

Ve sonra, onu dışarıda herkesin arasında gördükten sonra, içimde karanlık bir şüphe belirdi.

Onun cevabımı beklediğini fark ettim ve başımı salladım.

"Ne düşünüyorsun?" Winnie ellerini ovuşturdu, sonra bunu fark etti ve ellerini yumruk yaptı.

Winnie'nin sert kabuğunda bir çatlak, bir nefeslik bir kırılmalılık fısıltısı görüyorum. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken yanağımın içini ısıtıyorum. Bir yandan, birkaç saat içinde başardığı şey

neredeyse imkansız. Dark Horse ilk kez gerçek, canlı bir şey gibi hissettiriyor. Bir olasılıktan daha fazlası.

Ama endişem daha ağır basıyor. Dışarıdaki tüm insanları düşünmek, sanki ateş karınca yuvasına basmışım gibi hissettiriyor. Bacaklarıma üşüşüyorlar, ısırmaya hazırlanıyorlar. Kolumu kaşıyorum. İnsanlarla dolu bir işte çalışmak gerçekten istediğim şey mi? Bunun, yarattığım şey olduğunu, bunun için çalıştığımı biliyorum.

Ama bu her zaman bir kavramdı. Bir fikirdi. Şimdi ise, kapının hemen dışında çok gerçek bir gerçeklik var ve bunun istediğim şey olup olmadığından emin değilim.

Tüm bu insanları görmek, bu işin başarılı olursa nasıl olacağına dair gerçek bir resim elde etmek, başarıdan olduğu kadar başarısızlıktan da korkmama neden oluyor.

Bira yapmak istiyorum. Bütün *bunları* istiyor muyum?

Tadım odasının bira üretim alanının bir uzantısı olmasının lojistiğini gerçekten düşünmemiştim. Harika bir fikir gibi geliyordu, birçok bira fabrikasının otantiklik hissi yaratmak, müşterilerin tam bir deneyim yaşamalarını sağlamak için yaptığı bir şey. Ama şimdi, tankların başında çalışırken, sadece birkaç metre ötede müşterilerin müzik eşliğinde bira içip, taburelerin beton zeminde sürtündüğünü hayal edebiliyorum.

Sıcaklığı ayarlamak, vanaları kontrol etmek ve seyircilerin önünde fiçıları doldurmak düşüncesi ellerimi titretir. Drenajlar yerleştirilmiş, bar alanı için sıhhi tesisat ve elektrik tesisatı kurulmuş durumda, artık düzeni değiştirmek için çok geç.

Oda serin, ama saç çizgimde ve omurgamda ter damlaları hissediyorum.

"James?"

Winnie'nin gözlerinde artık bir parça kırılganlıktan daha fazlası var. O gerçekten endişeli ve onu tanıdığım kadarıyla, iyi bir iş çıkardığım için övgü almaktan çok benim durumumla ilgileniyor.

Dışarıdan çok net bir şekilde yayılan ışığı sönmüş. Bunu ben yaptım.

Winnie'nin ışığını söndürdüm.

Suçluluk duygusu beni kemiren bir köpek gibi içimi kemiriyor. Olası cevapları gözden geçirip, doğru olanı bulmaya çalışıyorum, ama aynı zamanda içimde kaynayan tüm öfkeli duyguları da ortaya çıkarmayan bir cevap. Derin bir nefes alıp, Mo'nun daha önce arabada söylediği sözleri düşünüyorum. Ailesini nasıl kaybettiğini, Sheet Cake'e nasıl geldiğini ve nasıl yeni bir hayata kavuştuğunu. Yaşlıları bu etkinliğe götürmek için nasıl gönüllü olduğunu. Bugün için en az bir düzine pasta pişirdiğini biliyorum.

Buna karşılık, ben ise kıskanç biriyim. Uçuş yüksekliğinde bir uçak tuvaletinde kapalı alan korkusu olan bir adamım. Gidecek hiçbir yerim yok.

Winnie'nin heyecanını, kırılganlığını, bu yer için beslediği umudu görmek, benim için her şeyi daha da kötüleştiriyor. Onu seviyor olabilirim, ama onun ihtiyacı olan türden bir adam mıyım? Onu hayal kırıklığına uğratmak bir olasılık değil, kesin bir şey gibi geliyor. O bana güveniyor ve oranlar beş yüzde bir.

Yutkunup dudaklarımı küçük bir gülümsemeye zorluyorum. "İmkansız başardın, geçici çalışan. Aferin."

Ses tonum biraz daha çalışmaya ihtiyaç duyabilir, ama sözlerim doğru. Hissetmesem bile söyleyebilirim.

Açıkça söylemek gerekirse, kesinlikle hissetmiyorum.

Ve Winnie'nin gözleri parıldayarak bana atılırken, kollarını bana dolayarak ve muhtemelen ihtiyacım olan ama kesinlikle istemediğim bir kucaklaşma için bana sarılırken, ben de burada rol yapmaya çalışıyorum. Ellerimi sırtında yukarı aşağı gezdirmek sadece bir rol.

İnsanların cilt açlığı yaşadığını okudum - yeterince dokunulmadığında daha fazla dokunulma ihtiyacı. Benim sorunum tam tersi. Benimki cilt *aşırı yüklemesi*.

Ve Winnie yakında benden uzaklaşmazsa, omurgamdan yukarı doğru tırmanan sıcak, kaşıntılı his, bu kadının hiç hak etmediği bir patlamayla sonuçlanacak.

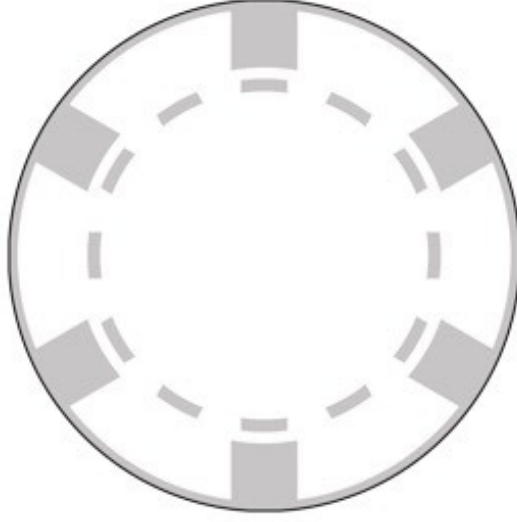
Belki bunu hissediyor, ya da belki sadece dışarı çıkması gerekiyor, ama Winnie bırakıyor. Göğsümü iki kez okşuyor, sonra minnettar bir gülümsemeyle birkaç kez daha okşuyor. Gerildiğimi fark ederse, muhtemelen onun için kaslandığımı düşünür. Patlamak üzere olan aşırı dolu bir balon olduğumu fark etmesindense, bunu düşünmesini tercih ederim.

"İhtiyacın olduğu kadar burada kal." Winnie kapıya doğru geri çekilir. "Dışarıda her şey kontrolüm altında. Tamam mı?"

Kafamdaki kasırğa sireni yüzünden kelimelere ulaşamıyorum, sadece başımı sallıyorum.

Sonra Winnie gider, beni bu küçük, havasız odada tek başıma, çökmüş ve ağır nefes alırken bırakır.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Winnie

Kalabalığı tekrar tarayarak James'in koyu renk saçlarını ve geniş omuzlarını arıyorum. Bakışlarım Collin'e, sonra Tank ve Pat'e takılıyor. Benzer vücutlar, yanlış adamlar.

Midem, çok uzun süre ocakta bırakılmış kahve fincanının dibindeki gibi karanlık ve kalın bir rahatsızlık hissiyle kaplı.

Bu adamın kalabalıktan hoşlanmadığını biliyorum. Ve bugün kesinlikle kalabalık bir gün. Konferansta, onun Pazar günü Chick-Fil-A gibi kendini kapattığını gördüm. Kalabalık alanlardan çıkıp boş bir koridora veya otel odasına girene kadar omuzları ve boynundaki gerginlik geçmedi. Ailesiyle birlikte brunch yaparken bile gözlerindeki gerginliği görebiliyordum.

Bugün bir risk. İşlerin nasıl olabileceğini, nasıl olacağını anlamasının onu heyecanlandıracağını düşündüm. Ayrıca James'in *benim* potansiyelimi görmesini umuyordum. Bana biraz daha kontrol vermek, ona daha fazla yardım etmeme izin vermek nasıl olurdu? (Tamam, evet, belki de Orange Cyclops'u yakalamaya çalışmanın benim için zaman kaybı olduğunu anlamasını sağlamak için.) Ama ifadesi şaşkındı, sonra bir insan değil de heykel gibi kapandı. Onu terk ettiğimde bile yanlış görünüyordu.

Onu yalnız bırakmamalı mıydım? Benden bile uzaklaşıp biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu hissettim.

Ona bunu sormamalı mıydım? Belki de asıl soru bu. Chevy'nin bana insanları çok zorladığını söylediği aklıma geliyor. Ben de öyle mi yapıyorum? Bunun onu biraz zorlayabileceğini düşündüm, ama aynı zamanda kapılar resmi olarak açıldığında Dark Horse'un ne kadar harika olabileceğini önceden görmesini sağlayabileceğini de düşündüm.

Havada hissettiğim heyecanı yakalamak yerine, James küçülüp içe kapanmış, gittikçe daha da küçülmüş gibi görünüyordu.

Belki de bu onu çok zorluyor.

Gülümseyen yüzlere, parıldayan ışıklara, bir araya gelen Sheeters koleksiyonuna bakıyorum. Hindi ve brisket kokusu havayı kaplıyor ve grup ısınmaya başlıyor, akustik gitar diğer seslerin üzerinde çalışıyor. Kendimi evimde hissediyorum.

Bana evim gibi geliyor.

Ama belki de James'in Dark Horse için hayal ettiği şey bu değildir. Onu iyi anladığımı sanıyordum, ama belki de bağlam ipuçlarından ve gördüğüm en kapalı kitap gibi olan bu adamı okuyarak onun vizyonunu anlamaya çalıştığım için, onun vizyonunu kaçırmışım.

Eula Martin'in bu anda parmaklarıyla ısıklık çalmayı seçtiği için minnettarım. Ses çok keskin ve insanları susturuyor, ancak birkaç köpek havlıyor. Harper iki köpeğini getirmiş, Lindy'nin Amber ve Beast'i var, ayrıca birkaç kişinin daha köpekleri etrafta koşuşturuyor. Çoğu tasmaşız ve biz yemeğe başladığımızda masaların altına düşecek artıkları bekliyorlar.

Hâlâ yakalanmaktan kaçan Turuncu Cyclops, bugün akıllıca saklanmış. Ya da belki başka bir yere yerleşmeye karar vermiştir. Keşke o kadar şanslı olsaydım.

"Hepiniz yerlerinize oturun," diyor Yargıç Judie, elini sallayarak. "Başlayın." devam edin."

Sıra dışı olanlar yerlerini bulurken sandalyeler gıcırıyor. Ancak o zaman kendi oturacağım yeri seçmediğimi fark ediyorum. Boynumu uzatıyorum ama James'in izini hala göremiyorum. Lindy, Pat ve Jo, Val, Mari ve Big Mo ile birlikte, genellikle benim oturduğum masada oturuyorlar. Ama şu anda boş koltuk yok.

Bir an için, okulun ilk gününde kafeteryaya gelip arkadaşlarımı bulamadığımda hissettiğim yalnızlık hissi beni sardı.

"Sen bizimlesin," tanıdık bir ses diyor ve başımı kaldırıp Tank'ın rahat gülümsemesini görüyorum. Omzuma nazikçe elini koyarak beni Chevy, Collin, Harper, Chase ve Chase'in kız kardeşi Molly'nin oturduğu masaya götürüyor. Molly, sanırım? Lindy'nin benim duymamış olmama şaşırdığı, önemli bir influencer. Chase'e, Dark Horse için bir şeyler paylaşmasını istemenin tuhaf olup olmayacağını sormayı aklımda tutuyorum. Gelecek hafta, James planımı onaylarsa, Dark Horse'un sosyal medyası üzerinde çalışmaya başlayacağım.

Ama önce, adamın depodan çıkması gerekiyor.

"Buraya gelecek," diyor Tank, sanki endişemi okumuş gibi.

Tank benim için çekip ayarladığı koltuğa kayıyorum. Pat, Tank'ın cana yakınlığını daha çok taşıyor olsa da, James'in tavırları ve centilmenliği (böyle bir kelime var mı?) kesinlikle babasından geliyor. Collin, masanın karşısındaki yerinden bana göz kırıp başını sallıyor. Ben de gülümsemeye çalışıyorum, ama dikkatim, Yargıç Judie Feastivus duasına başlarken yanımdaki boş katlanır sandalyeye odaklanmış durumda.

Kocası Burt hayranlıkla onu izlerken, Judie kollarını başının üzerine kaldırır, tıpkı bir vaiz dua eder gibi. "Sevgili dostlar, bugün burada üç F'yi kutlamak için toplandık: aile, dostluk ve YEMEK!"

Grahaımlar hariç herkes "yemek" diye bağılıyor. Grahaımlara geleneklerimizden bahsetmeyi unutmuşum. Ama yine de, onların yüzlerini izlemek eğlenceli. Tank kocaman gülümsüyor, Collin ise kaşlarını çatmış, Chase ise Harper'a bir şey fısıldıyor, Harper da ona küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyor. James hala yok.

Bana kızgın mı? Buradaki insan sayısından gerçekten bu kadar memnun değil mi? Onu bu konuda çok zorladığım düşüncesi, tırnaklarımı uyluklarıma batırmama neden oluyor. Siyah eteğimin altında giydiğim taytımı yırttığımı çok geç fark ediyorum.

Nefes al, diyorum kendime. Bu harika. Bunu başarmakla harika bir iş çıkardın. James bunu görecek.

Judie, hava durumu, genel sağlık ve bir yıl daha yaşamak gibi temel şeylerle başlayan ve ardından Big Mo'nun turtaları ve Burt'ün IBS tedavisi için ilaç almaya başlaması gibi ayrıntılara uzanan şükran listesini bitirirken, ben gözlüklerimle oynayarak gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

"Bravo, bravo!" diye bağıırır biri son cümleye, yemek salonunda kahkahalar yükselir. Burt bile kadehini kaldırır.

Büyük bir el omzuma konuyor ve göğsümdeki endişe düğümü, az da olsa gevşiyor. James yanımdaki sandalyeye oturuyor. Dudakları şakağıma değiyor, kollarımda ve bacaklarımda tüylerim diken diken oluyor ve yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Neyi kaçırdım?" Sesi boğuk ve tüylerim diken diken oluyor. Gülümsemiyor, ama ondan bunu beklemiyorum. Yüzü gergin, ama gözleri yüzüme kayarken hafifçe yumuşuyor.

"Fazla bir şey yok," diyorum. "Ama seni çok özledim."

Yanağına hızlıca bir öpücük kondurup, geniş göğsüne yaslanabilmek için sandalyemi ayarlıyorum. Bu temasa ihtiyacım var. Kısa bir duraklamadan sonra, kollardan biri belime dolanıyor ve sadece Chevy'nin yüksek sesle öksürmesi - ya da sahte öksürmesi - beni James'in kucağına tırmanmaktan alıkoyuyor. Chevy'ye sert bir bakış atıyorum, o da sadece başını sallıyor.

Yargıç Judie konuşmaya devam ederken, James tekrar kulağıma eğildi. "Bir hindi var," diye fısıldadı.

Yemek masasında birden fazla hindi var — ikisi kızartılmış, biri tütsülenmiş ve en az ikisi fırında pişirilmiş. Ama onun kastettiği hindiyi biliyorum, o da masaların arasında sanki bu onun etkinliğiymiş gibi dolaşan gerçek, canlı hindi. Teknik olarak, bunun öyle olduğu da söylenebilir. Harper'ın iki köpeğinden daha genç olan Stormy, yarı güvenli bir mesafeden onu takip ediyor ve dikkat çekmeden koklamaya çalışıyor. Hindi ona saldırdığında havlıyor ve kaçıyor.

"O King," diye fısıldıyorum.

"Ama bu bir hindi... Şükran Günü'nde." "Evet, ne olmuş?"

James başını biraz eğerek gözlerime bakıyor. İfadesi o kadar ciddi ki, neredeyse gülmek üzereyim. "Onun arkadaşlarını yiyoruz," diye fısıldıyor.

Yüzüme endişeli bir ifade takınıyorum. "Oh, hayır! Sence King gördü mü?"

James bana o James bakışını atar, patent bekliyor, ve şimdi ben de gülüyorum, ama sessizce, çünkü Tanrı korusun, kimse kutsamayı bölmesin. Ama bu an James'le neredeyse normal geliyor, bu yüzden Yargıç Judie'nin gazabını göze almaya hazırım. Bu parçaya hurdalık köpeği gibi yapışacağım. Gel de benden al, CESARETİN VAR MI?

"Kimin fikri olduğunu hatırlamıyorum, ama yıllar önce, bu kuşu onurlandırmak için canlı bir hindi almaya başladık."

"Kuşu *yerken*."

"Diğer kuşları, ama evet," diye fısıldıyorum.

"King ne zamandır Feastivus'a katılıyor?"

"Teknik olarak, şu anda üçüncü King'e sahibiz. Ama hepsine King diyoruz."

"Birinci, ikinci ve üçüncü King'ler tabakta mı son buldu?"

"Hayır. Tüm King'ler doğal kuş yaşamlarını sürdürüyorlar. Sadece bu yaşamların çok uzun olmadığı ortaya çıktı."

"Anlıyorum." Bir süre durur. "Bu iş bittiğinde, betonun üzerinden hindi pisliklerini temizleyecek kişi ben olmayacağım."

İç çekerim. "Ben gönüllü olarak fedakarlık yaparım."

James başını sallar, çenesini sıkar. Ama bu sefer, arkasını döndüğünde, bunun gülümsemesini saklamaya çalıştığı için olduğunu anlarım.

Tamam o zaman. Belki de sorun yok; belki de o iyidir. Rahatlama hissi üzerime su gibi dökülür ve derin bir nefes alırım.

"Son olarak," diyor Yargıç Judie, boğazını temizleyip bakışlarını doğrudan masamıza çevirerek, "Graham ailesini selamlamadan geçersen ayıp olur."

James arkamda gerginleşir ve havada bir değişiklik olur, çok ağır bir sessizlik bırakır. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, bunun iyi bir kutsama olmasını ve şikayet olmaması umuduyla. Tank kasabayı satın aldıktan sonra, orada bulunanların çoğu zaten isteksizce destek vermişti. Pat'in Lindy ile evlenmesi bununla çok ilgisi vardı, çünkü çoğu insan mutlu sonlara bayılır, özellikle de Sheet Cake'den biri söz konusu olduğunda. Ve kimse onun gelip Lindy ve Jo'ya çok iyi baktığını inkar edemez.

Yargıç Judie şöyle devam ediyor: "Sheet Cake'e girişleri kesinlikle dram ve birkaç tutuklama olmadan gerçekleşmedi, ancak bence çoğumuz bu davetsiz misafirlerin getirdiği iyilikleri görmeye başladık."

"Kime davetsiz misafir diyorsun?" diye bağıyor Pat. "Ben Sheet Cake kraliyet ailesinden biriyle evlendim!" Sanki bunu kanıtlamak istercesine, Lindy'yi geriye doğru eğip dudaklarına bir öpücük konduruyor ve bu hareket, insanların ıslık çalmasına ve Jo'nun gözlerini kapatmasına neden oluyor.

"Oda tutun!" diye bağıır Chevy, ellerini kupa şeklinde yapıp.

Yargıç Judie gözlerini devirir ama bu patlamaları görmezden gelir. "Bugün James Graham, hepimizin başarılı bir bira fabrikası olacağını bildiğimiz bu yerde toplanmamıza izin vererek gerçek Sheet Cake misafirperverliğini gösterdi. Hepimiz bunun benim ailemin kaçak içkisi kadar iyi olmayacağı konusunda hemfikiriz." Mason kavanozunu kaldırır.

Çoğunlukla söz konusu kaçak içkiyi içen diğer kişilerden birkaç onaylayan ses duyulur. James, dikkatler kendisinden uzaklaşınca biraz rahatlar.

"Elinizde ne varsa kaldırın," diyor Yargıç Judie ve odadaki herkes kadehlerini havaya kaldırıyor. Ben suyumı kaldırıyorum, ama arkamda James hala ceset taklidi yapıyor. "Graham ailesine ve ilk Feastivus'larına. Umarız daha nice Feastivus'lara tanık olursunuz!"

"Feast'e!" diye bir koro sesi yükselir. Graham'ları hazırlamam gereken bir başka gelenek daha. Ama sorun değil. Gelecek

yıl, onlar da bu işin ustaları olacaklar.

Gelecek yıl ya da genel olarak gelecek hakkında düşünmek midemi bulandırıyor. Gelecek yıl ne getirecek? Hala James ile birlikte çalışıyor olacak mıyım? Daha da önemlisi, hala onunla *birlikte* olacak mıyım? Bira fabrikası açılacak ve başarılı olacak mı, Sheet Cake kasabası yeniden canlanacak mı?

Bir parçam bunu görebiliyor, tüm umutlarımın bir kurdeleyle bağlanmış bir hediye gibi bir araya geldiği bir gelecek. Ama şu anda, mükemmel bir şekilde paketlenmiş hediyem yanlışlıkla bir çocuğun doğum günü partisine bırakılmış ve kirli eller onu yırtacakmış gibi hissediyorum — ya da belki parçalayacak. Karanlık düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp James'in sakallı çenesine bir öpücük konduruyorum.

"İyi iş çıkardın, geçici çalışan," diyor.

Onun övgüsüyle gurur duyuyorum, kendimi beğenmiş bir şekilde. Neredeyse saçımı savuruyordum. "Sen de öyle." Yüzü gerginleşiyor. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Kutsal mekanını bir grup yabancıya açtın, bu da bir şey, özellikle senin için. Ve yaşlı bayanlara yardım ederken bakışlara maruz kalarak rozetini hak ettin."

"Bu artık resmi bir rozet mi?"

"Evet. Daha sonra yeleğine rozeti dikmene yardım ederim."

Eula Martin eski moda yemek çanlarından birini çalıyor ve yüksek sesli bir gong sesi duyuluyor, çünkü biri tam boy bir gong da getirmiş. Herkesin yaptığı gibi.

Ama insanlar sandalyelerini geri çekmeye başladıkça, kalabalığın üzerinde başka bir ses yükselir. Çok, çok daha kötü bir ses.

İlk önce, bir tür uluma/haykırma sesi duyulur. Ardından bir dizi hırıltı ve yüksek bir çarpma sesi gelir. İşte o anda çığlıklar başlar.

Başımı binaya doğru çevirdiğimde, maalesef tanıdık gelen turuncu bir silüetin masadan fırladığını gördüm — ağzında bütün bir hindi budu olan turuncu bir silüet. O aptal, tek gözlü turuncu tek gözlü canavar bir hindi çaldı.

Kedi, iki köpeğin peşinde dışarıya fırladı. En yakın masaya, yani bizim masamıza atladı ve Chase ve Molly'nin üzerine bir sürahi su döktü. Köpekler masanın ayaklarına tam isabet etmiş olmalı ki, masanın bir tarafı çöktü ve sürahi sudan kaçak içki bardaklarına kadar her şey plastik piknik eşyaları ve kırık camların üzerine yığıldı.

İnsanlar ayağa fırlar, sandalyeler devrilir, kedi masaların üzerinde acımasız bir Frogger oyunu oynar. Binadan başka bir çarpma sesi gelir ve ben tam zamanında bakarım, tanımadığım iki köpek

. Bir pug melezi tam anlamıyla masanın ÜSTÜNDEYKEN, bir Alman çoban köpeği tabaktaki bütün göğüs etini yere atıyor. Tank, sarı bir labrador köpeği göğüs etinin diğer ucunu yakalayınca nefesini tutuyor.

"Köpekler çıldırdı!" diye bağırır biri ve ardından ortalık kaosa dönüşür.

Harper'ın köpeği Stormy, bacağından tuttuğu kızarmış hindiye taşıyarak koşar. Tanımadığım başka bir küçük köpek onun peşinden koşar ve tam bizim masamızın önünden geçerken, ikinci köpek hindiye kapmaya çalışır. İkisi güreşir, ikinci bir masayı devirir, Chase de kavgaya karışır.

Stormy sadece bacağıyla kalır, Chase ise kuşu havada tutar —küçük köpek ise göğsünü dişleriyle tutmuş, bacaklarını havada sallıyor. Ben izlerken, büyük bir golden retriever zıplıyor ve pençeleri Chase'in omuzlarının hemen yanına iniyor. Köpek, Chase'in elinden hindiye kapıyor ve küçük köpeği Eula Martin'in kucağına fırlatıyor. Retriever kapıdan dışarı çıkıyor, hindinin tamamı yerde sürükleniyor.

Big Mo, kalan köpek sürüsüne bir dizi servis kaşığı sallayarak onları binanın dışına çıkarmaya çalışıyor, ama sanki hepsi çıldırmış gibi. Mo'nun bacaklarının arasından sıyrılan iki orta boy köpek zıplıyor ve ana yemek masası gürültüyle yere düşüyor. Tatlı patates parçaları Mo'nun yüzüne sıçırıyor, yanağında parlak turuncu bir leke bırakıyor.

Ama bu kadar çok köpek nasıl olabilir?

Kral korkar ve iyi uçamasa da bir sıçrayışla uçar ve hala ayakta duran birkaç masadan birinin üzerine iner. Mort Hammecher kuşu sopasıyla vurmaya çalışır ama bunun yerine bir su sürahisini devirir ve Lynn Louise'i ıslatır. Lynn Louise ise sakince saçından bir mendil çıkarır.

King, masanın üzerinde Godzilla'nın korkmuş hindi versiyonu gibi yiyip bitirir, bir tereyağı çubuğunun üzerine basar ve bardakları ve sürahileri devirir. İnsanlar, plastik masa örtülerinin kenarlarından su, şarap ve kaçak içki nehirleri akarken ayağa fırlarlar. Burt, King'i kovalamaya başlamadan önce, kuş, Yargıç Judie'nin tabağına taze hindi pisliği bırakır.

Köpekleri kovalayan insanlar, yerden yiyecekleri parçalayan köpekler ve bu kaosun içinde Bob'lar bir şekilde "America the Beautiful" şarkısının bluegrass versiyonunu çalmaya başlamanın tam zamanı olduğuna karar verir.

Bu, günün en kötü senaryosunun da ötesinde. Bu tür bir felaket için defcon seviyesi yoktur.

"Pastaları koruyun!" diye bağıır biri ve ben, dokunulmamış tek masanın tatlı masası olduğunu fark ederim.

Tank, Big Mo'ya köpek sürüsünü uzaklaştırması için yardım etmek için koşar, ama ben izlerken, iki adam da tereyağı gibi kaygan patates püresi yığınınına kayar ve sert bir şekilde yere düşer.

James'e bir kez bile bakmadım, ama şimdi baktığımda, bakmamış olmayı dilerdim. Çenesi çalışıyor ve bağıırışlar, hırlamalar ve saçma sapan müzik seslerinin üstüne bile, azı dişlerini gıcırdatma sesini neredeyse duyabiliyorum.

"James..." diye başlıyorum ama siren sesi gürültüyü bastırmaya başlayınca sözüm kesiliyor.

Bir itfaiye aracı ön kapıya doğru hızla yaklaşıyor ve midem düğümleniyor. James'e bakamıyorum. Ondan elektrik gibi yayılan bir hayal kırıklığı hissedebiliyorum.

İtfaiye şefi Gamble Briggs, kamyonun yolcu tarafından iner, ardından birkaç üniformalı adam daha iner. İtfaiye şefi lacivert bir takım elbise giymektedir ve gömleğinin önüne bir bez peçete sıkıştırmıştır, sanki Şükran Günü yemeğinden yeni kalkmış gibidir. Muhtemelen öyledir.

Ve derin kaşlarını çatmasından anlaşıldığı kadarıyla, bundan hiç memnun değil.

Kimse ona aldırış etmez, çünkü King adlı hindi June Elliot'un kucağına yerleşmiştir ve Boblar nedense Lady Gaga'nın "Poker Face" şarkısına çok benzeyen bir şarkıyı çalmaya başlamıştır.

Gamble ellerini ağzına götürerek daha da yüksek sesle bağıırıyor: "HEY, MİLLET!"

Chevy, bir dizi gıdıklama ve uçan nesnelerle King'i June'un kucağından uzaklaştırmayı başarır. Neyse ki Bob'lar buna bir son verir.

Gamble'ın bakışları, şu anda tam bir felaket halindeki Dark Horse'u tarar. Bir yandan sinirli, bir yandan da şaşkın görünüyor. "Hepiniz Feastivus'u desteklediğimi biliyorsunuz, ama ne yazık ki bunu kapatmak zorundayım."

Buna verilen tepki, şaşkın bir sessizlik ve düşen bisküvileri gagalayarak yiyen King'in hafif bir hırıltısıdır. Utanç, içimi sıcak ve yoğun bir şekilde kaplar. İzinleri hiç düşünmemiştim. Oysa düşünmeliydim, özellikle de Billy Waters'ın benzer bir nedenle Lindy ve Pat'in kasaba meydanındaki resepsiyonunu iptal ettiğini düşünürsek. Eminim Billy, ilk olarak Gamble'ı uyarmıştır.

Ama bunu düşünmesi gereken, bunun bir sorun olabileceğini bilmesi gereken kişi bendim.

Gamble ön kapıya doğru elini salladı. "Hadi, gidin artık. Hepiniz dağılın, ben de sahibini ihlalden dolayı mahkemeye sevk edip etmeyeceğime karar vermeliyim."

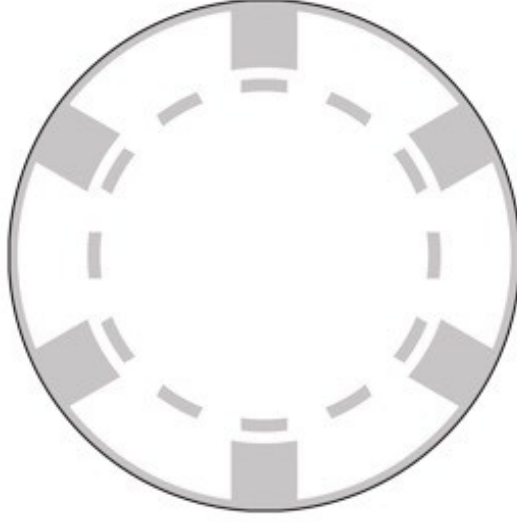
Daha da iyi. Ellerimi yumruk yapıyorum, keşke köpeklerden biri beni dev bir hindi budu gibi sürükleyip götürseydi diyorum. Midem vücudumdan aşağıya doğru serbest düşüşte. James'in bakışlarını yakalamaya çalışıyorum ama adam heykel gibi donmuş görünüyor.

"Ne için?" Bu Pat, öfkeli bir sesle konuşuyor ve kavga çıkmasına iki saniye kalmış gibi görünüyor.

İtfaiye şefi sert bir bakışla şöyle der: "Öncelikle, inşaat izniniz var ama bu büyüklükteki bir grup için kullanım sertifikanız yok. Şimdi, hepiniz düzenli bir şekilde kapıya doğru ilerlemeye başlarsanız, yemeğime geri dönmek istiyorum."

Eh, tatil de buraya kadarmış.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Winnie

Dark Horse'a gizlice geri döndüğümde, havada kızarmış hindi ve başarısızlık kokusu var. Feastivus'a katılanların çoğu, kalanları yemek için Mari'nin lokantasına geçmişti. Yani, esasen, bir sürü turta ve Big Mo ile Mari'nin mutfaktan hazırlayabildikleri her şey. Sheet Cake halkı her zaman bir yolunu bulur.

James Graham'ın omuzları ne kadar muhteşem olursa olsun, onun da aynı şekilde donanımlı olmadığını düşünüyorum.

Bu yüzden, Dark Horse'a gizlice geri döndüğümde, iki çok önemli şeyle donanmış olarak geliyorum. Birincisi pasta, ikincisi ise Dark Horse için üzerinde çalıştığım planların bulunduğu sunumun bulunduğu dizüstü bilgisayarım. Umarım pasta, James'i sakinleştirmek için yeterli şeker sağlar. Sunum ise bugünkü felaketi telafi etmek için hazırladığım bir şey; ona, bugün olduğu gibi bir felaket habercisi olmak yerine, Dark Horse'un geleceği için nasıl bir değer olabileceğimi göstermek için.

Zihnimde tüm parmaklarımı ve ayak parmaklarımı çaprazladım, Tank'ın sırtımı okşamasını kabul ettim ve Lindy ve Val'in mini moral konuşmasını dinlerken yüzüme pasta tıktırdım. James'ten beni daha tam zamanlı olarak tutmasını istemek için bu ideal bir yol mu?

Kesinlikle değil.

Daha çok bir uçaktan atılmışım ve çekebileceğim tüm ipleri çekiyorum, umarım içlerinden biri paraşüte gider.

Kapalı kapıdan geçmek için kendimi sıkıştırıyorum, pasta ve dizüstü bilgisayara da aynı derecede dikkat ediyorum. Dışarısı hala devrilmiş masalar,

kırık camlar ve serin esintide yuvarlanan kağıt tabaklar ile hala karmakarışık durumda. Işık zincirlerinin fişleri çekilmiş, ama binanın içinden bir yerlerden loş bir ışık geliyor.

Dikkatlice içeri giriyorum, biraz titriyorum. Karanlık tamamen çökmüş ve ısıtıcılar çalışmadığı için gece havası kesinlikle soğuk.

Dış mekan hala dağınık olsa da, içeride yerler süpürülmüş, masalar kaldırılmış ve James beton zemini paspaslıyor. Omuzlarının gerginliğini, çenesinin kaslarının seğirmesini fark ediyorum ve nasıl yaklaşacağım konusunda tereddüt ediyorum.

James'in bunalmış olduğunu biliyorum. Sinirli. Hayal kırıklığına uğramış.

Bu akşam ona pasta ve bir özür sunabilirim. Belki de omuzlarındaki gerginliği gidermek için bir masaj.

Ama sunumumun ona *daha* fazlasını vereceği düşüncesini kafamdan atamıyorum. Bu benim, kendimi James'e sunmam. Ona daha fazlasını istediğimi söylemem - sadece iş konusunda değil, *onunla* da. Hem Dark Horse'da hem de onun hayatında daha kalıcı bir yer edinmek istiyorum. Bu benim büyük jestim, özürüm ve teklifim, hepsi bir arada.

"Yardım ister misin patron?"

James kaskatı kesiliyor. Bakışları bana kayıyor, sonra tekrar tekrar incelediği yerdeki noktaya dönüyor. Tank, Big Mo ve bir gün komik olmasını umduğum patates püresi yığının hakkında çok net bir zihinsel imgem var.

"Hayır," diyor James.

Bunun onun en sevdiği kelime olduğunu söylediğimden beri, James bana *hayır* dediğinde dudakları kıvrılıyor. Şu anda ağzı sürekli somurtmuş gibi görünüyor.

Yine, kararsızlık beynimi dolduruyor. James'in keyfi yok. Açıkçası benim de olmazdı. Bekleyebilirim, belki de beklemeliyim. Ama bugün olan her şey benim hatam. Dark Horse'u kullanmak için izin istedim. İzinleri düşünmeden tüm insanları buraya getirdim, ki bu çok saçma. Billy Waters, birkaç hafta önce Pat ve Lindy'nin şehir merkezinde yeminlerini yenilemelerini engelledi. Feastivus'u itfaiyeye ihbar edenin o olduğundan hiç şüphem yok.

Billy'yi patates püresi fıçısına atmak istiyorum.

Ama James'e dönelim — belki de sadece pasta ve bir kucaklaşma istiyordur? Ya da pasta ve sonra yalnız kalmak? Ya da... sadece yalnız kalmak?

Belki de içindeki o kısmı zorlamam gerekiyor, ama bundan memnun değilim. Bugün James'e bir ön izleme sunmak, ona

olabilecekleri göstermek istedim. Her şeyi bu epik başarısızlık olarak bırakamam.

Kararımı verdim, omuzlarımı dikleştirdim. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

James paspaslamayı bırakıp kapı koluna yaslandı, yorgun ve sinirli görünüyordu.

Yanına gidip gözlerinden saçlarını çekmek istedim.

Ama James Graham kılavuzum, şu anda ona dokunmanın onun ihtiyacı olan şey olmadığını söylüyor.

"Az önce olanlar için gerçekten üzgünüm," diyorum. "Bunu önceden tahmin etmeliydim..." "Senin suçun değil." James'in bunu söyleme şekli,

Bu yanlış, yanlış, yanlış.

Kafamı sallıyorum. "Bu konuda aynı fikirde olmayabiliriz. Her neyse, özür dilemek için pasta getirdim." Pastayı uzatıyorum ama James sadece ihtiyatla bakıyor. Onu yumuşatmak için çok uğraştım. Pastayı, bir saat önce tüm tatlıların bulunduğu masanın üzerine koyuyorum. Çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarıp, katlanır bir sandalye bulup masanın önüne koyuyorum.

"Sana bir şey gösterebilir miyim?"

James düşünüyormuş gibi görünüyor ve gözleri bana doğru kayarken bakışları biraz yumuşuyor. Kemiklerine kadar yorgun bir iç çekişle, "Tabii" diyor.

Sandalyeyi işaret ettim. "Oturmak ister misin?"

"Ayakta kalayım." Mop'u duvara dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Zor bir kalabalık. Sanırım bu kadarını kabul edebilir. Umarım onun için yaptıklarımı görünce biraz neşelenir.

"Öncelikle, bugün bizi ağırladığınız için teşekkür etmek istiyorum. Bunun gelecekte olacakların bir ön izlemesi olmasını ummuştum." Yüzümü buruşturuyorum. "İtfaiye şefinin herkesi dışarı atması kısmı hariç."

James gülümsemiyor. Nefes alıp, bu hafta çok uğraştığım sunumu açıyorum.

"Bugün planladığımız gibi gitmediğine göre, size gösterecek başka bir şeyim var." Fareyi tıklayarak slayt gösterisini ekrana tam olarak getiriyorum. "Dark Horse için bir lansman planı üzerinde çalışıyordum."

O, *lansman planı* ifadesine tepki gösteriyor, ama ben yine de her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum. Yani, bugün gibi bir felaketin ardından lansman planı fikrine kim tepki göstermez ki? Slaytları geçmeye başlıyorum, planın her bir noktasını, zaman çizelgelerini, bütçeleri, önerilerimi, her şeyi ona anlatıyorum. Tüm sosyal medya, halkla ilişkiler ve diğer taban pazarlama faaliyetleri için bir taslak hazırladım.

Dark Horse'un düzenleyebileceği farklı temalı etkinlikler hakkında koca bir bölüm var, ayrıca tadım odası ve şu anda boş olan bağlantılı arka binaya potansiyel bir genişleme için fikirler de var. İnsanların oynaması için bir duvar dolusu masa oyunu veya eski arcade oyunları koleksiyonu olabilir — insanları burada tutmak ve mutlu etmek için bira dışında mekanın kendisi için işlevler. Ben fikirlerin kaynağıym ve konferanstan sonra fikirlerim taşmaya başladı.

Bir insanın nasıl daha da sessizleşebileceğini bilmiyorum, ama yemin ederim, James'in sessizliği bir tür kara delik gibi genişliyor. Odanın tüm havasını emiyor, bu yüzden yarıdan biraz fazla bir noktaya geldiğimde neredeyse nefes nefese kaldım. Onun sessizliği benim de özgüvenimi emmeye başladı ve slaytları karıştırdım, yanlışlıkla finansal verileri gösteren bir slayta atladım, bu da sonunda James'in tepki vermesine neden oldu.

Hoşuma giden bir tepki değil, çünkü gözleri fal taşı gibi açılıyor ve çenesi nihayet açılıyor. Daha çok çılgına dönmüş gibi ve çenesini tekrar kapattığında minnettar oluyorum. Yere düşeceğinden biraz korkmuştum.

"Şimdilik bu rakamları kafana takma. Görmemiş gibi davran." Jedi tarzı bir hareketle elimi önümde sallıyorum. "Bunlar senin aradığın rakamlar değildi," diyorum, bir uçak gibi düşüp yanmadığımı fark ederek. Dünya atmosferinden geçen bir meteor gibi düşüp yanıyorum. Çarpışmak üzereyim ve inişimden kaynaklanan kraterin uzaydan görülebileceğini düşünüyorum.

"Harper ve Collin bu kısımda yardımcı oldular, bu yüzden Collin'in spor salonunu temel alarak bazı tahminlerde bulunduk." Bu hafta James'in kardeşleriyle telefon görüşmeleri yaptım ve James'in benimle hiç paylaşmadığı finans ve harcamalarla ilgili bazı ayrıntılar konusunda yardım aldım.

"Bunu ailemle mi konuştun?"

Sert ses tonu, kan dolaşımımı bir enfeksiyon, bir zehir gibi etkiliyor. Umudumun gücüyle onun kötü enerjisini uzak tutabilmişim. Ama şimdi, yaptığım büyük hatayı fark edince içimdeki her şey çöküyor.

Ayaklarımın üzerinde ağırlığımı değiştirip tırnaklarımı avucuma batırıyorum. "Benim bilmediğim bazı şeylerin boşluklarını doldurmayı başardılar," diyorum, ne kadar savunmacı konuştuğumun farkında olarak.

"Onların bu işe dahil olmasını *istediğimi* bana sormayı düşünmedin mi?" "Onlar senin ailen. Üstelik, onlar yatırımcı ve benim görmediğim tüm rakamları içeren orijinal iş planı hazırladılar. Ben sadece düşündüm ki..."

"Yanlış düşündün."

Yutkunup bir adım geri çekildim, elim dizüstü bilgisayarımın üzerinde duruyordu. Beynim bu durumu kurtarmanın bir yolunu arıyordu. Eğer tekrar konuya dönebilirim, ona derlediğim diğer başarılı bira fabrikalarının örneklerini ve...

James elini havada salladı. "Kes şunu." "Ama henüz o kısma gelmedim..."

"Sadece... dur." James elleriyle saçlarını tarar ve gözleri çılgındır. "Seninle bunu yapamam."

BOOM. Çarpışmamın ve yanmamın etkisi düşündüğümünden daha acı verici. Yemin ederim, James'in söylediği o birkaç kelime dişlerimi takırdatıyor ve kemiklerimi ağrıtıyor. Çünkü bunlar, slayt gösterim hakkındaki bir tepki olmaktan çok daha büyük geliyor. Bunlarda kesin bir son var, sınırlarımı gerginleştiren ve midemi altüst eden bir kabullenme var.

James bana doğru yürüyor, yüzü hala sert ve ifadesiz, çenesi ve omuzları gergin. Elini kaldırıp dizüstü bilgisayarımı kapatmak için kapattığında, irkiliyorum. Ses inanılmaz derecede kesin.

Mesele şu ki, sessiz öfkesine rağmen James çılgınca güzel. Belki de vahşi ve güzel daha uygun bir tanımdır. O, muhtemelen yüzünü parçalayacağını bilsen de, gerçekten kucaklamak isteyeceğin büyük bir boz ayı gibidir.

"Senin için..."

"Bunu neden yaptın?" diye sordu, geri adım atıp kollarını kavuşturarak. "Bunu yapmak istediğim için yaptım. *Senin* için. Bu şekilde düşünmeyi, planlamayı, hayal kurmayı seviyorum. Konferansa gitmek, bu yerin nasıl bir yer olabileceği, hayallerini nasıl gerçeğe dönüştürebileceğin konusunda fikir edinmeme gerçekten yardımcı oldu."

"*Benim* hayalim."

"Evet." Katılıyorum, ama bu daha çok teslim olmak gibi geliyor, barış antlaşması anlamında değil. Daha çok hapis veya sürgüne gönderilmeden önceki teslimiyet gibi. Ağzım akıllıca bir yorum veya alaycı bir cevap bulmak için kaşınıyor. Kendimi korumak için. Ama bunun durumu daha da kötüleştireceğini biliyorum.

"Bunu yapmanı ben istemedim," diyor James.

"Biliyorum."

"Bunu yapmanı istemedim." Elini kapalı dizüstü bilgisayarına doğru uzatıyor. "Bunu hiç istemedim. Hiçbirini istemiyorum."

Şimdi odanın tamamını işaret ediyor ve ben mahvoluyorum. Bu binayı istemiyor mu? Bira fabrikasını mı?

"Her şey elimden kaçtı." James şimdi mırıldanıyor, bana bakmıyor, aslında hiçbir şeye bakmıyor, gözleri çılgın ve odaklanmamış.

Evet, açıkça, bu konuşmayı beklemek daha iyi olur diyen iç sesimi dinlemeliydim. Bu, sahte web sitesinin bin katı gibi. Ya da birkaç yüz bin katı. James'in ne kadar üzgün olduğunu kategorik olarak hafife aldım ya da sunumumun gücünü abarttım.

Söyleyecek başka sözüm yok. Bu noktada, en iyisi Mount St. James'in patlamasına izin vermek ve hasarı daha sonra değerlendirmek en iyisi gibi görünüyor.

"Ailemle Dark Horse hakkında konuştun. Finansal durum, iş planı hakkında. Onlara bu sunumu mu gösterdin?"

Sesi o kadar acı dolu, o kadar sakın, o kadar ölümcül, o kadar acı verici ki. James çekmecedan bir kaşık çıkarmış ve onu kullanarak içimdeki her şeyi kazıyormuş gibi hissediyorum.

Yutkunup başımı sallıyorum. Bir başka yanlış hesap. James'in ailesinden fikirlerim hakkında bir onay alabileceğimi düşünmüştüm. Bunun bana James'e göstermek için gereken son cesareti vereceğini düşünmüştüm.

"Aile toplantıları falan yaptınız mı?"

"Hayır. Öyle bir şey yok. Birkaç telefon görüşmesi." Boğazımı temizliyorum. "Ve bir video görüşmesi."

Yüzündeki sert çizgiler bakınca canımı acıtıyor.

"Ailenizi seviyorum," diye ekliyorum küçük bir sesle.

"Ben de onları seviyorum. Ama bu, benim olmadan Dark Horse hakkında onlarla konuşmanı istediğim anlamına gelmez." Başını sallar. "Kontrol bende olmadığından olan budur. Başkaları karar verdiğinde. Sonunda buraya gelirim." James kısa ve mizahsız bir şekilde güler. Bakışları yere sabitlenir ve sadece kendisinin görebileceği bir şeyi botunun burnuyla sürter.

Ne demek istediğini ya da ailesiyle konuşmanın, onu seven insanların yardımını kabul etmenin nesi yanlış olduğunu tam olarak anlamıyorum. "Burası o kadar kötü mü?"

Sonra başını kaldırır, sanki esneyen bir kuklacı tarafından yukarı çekiliyormuş gibi yavaşça. Söz söylemesine gerek yok. Gözlerinde evet'i görüyorum. Sessizliğinde duyuyorum.

"Seni seven insanların sana yardım etmesine neden izin vermiyorsun?"

Onu sevenler arasında kendimi de saydığımı biliyorsa, tepki vermiyor, ki bu muhtemelen ihtiyacım olan tek cevap.

"Yardıma ihtiyacım yok."

Dizüstü bilgisayarımı alıp çantama koyuyorum, cüzdanımı topluyorum. "Sanırım gideceğim."

Lütfen peşimden gel, içimden bir ses yalvarıyor, ama daha büyük, daha akıllı bir ses onun gelmeyeceğini biliyor. Bundan iyi bir şey çıkmaz. James'in ihtiyacı olan şey... şey, neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorum.

Onu anlayabileceğimi sanıyordum. Bu gece ne kadar yanıldığımı gösterdi.

Neredeyse kapıya varmıştım, göğsüm psikolojik bir kurşun yarısından acı çekiyordu, o sırada beni durduran iki sessiz kelime duydum.

"Kovuldun."

Austin'den beri endişelendiğim baloncuğun patladığından eminim. Yavaşça dönüyorum. James bana bakmıyor, ama gözlerinin benimkilerle buluşması için neredeyse dayanılmaz bir süre bekliyorum.

"Beni bir kez kovmak yetmedi mi?"

James tek kelime etmiyor. Sesini çıkarmıyor. Kaslarını kıpırdatmıyor. Tek bir göz kırpma, hepsi bu.

Ve nedense bu beni çok kızdırıyor.

Belki de ona bu fikri sunmak için kötü bir zaman seçtim. Belki de bu korkunç felaketten bir veya iki gün geçene kadar beklemeliydim. Ama yine de!

"Sen de kovuldun — erkek arkadaşım olarak, ya da her neysen."

Bu sözler mükemmel bir döngü, tam bir intikam ve aynı zamanda büyük bir hata gibi geliyor. Ayrılmak istemiyorum. Kovulmak da istemiyorum. Kendimi iki kez kaybeden biri gibi hissediyorum. Yine de James'in bana bir seçenek sunduğunu düşünüyorum.

Adam yumuşak biri olmadığını söylerken yalan söylemiyordu. O tam anlamıyla huysuz biridir. En büyük korkusu dans etmek olan, ama küçük bir kız istediğinde dans eden huysuz biridir. Kabus gördüğümde beni kucaklayıp teselli eden huysuz biridir. Bana dokunan bir adamı havuza atan huysuz biridir. Öpücükleriyle kutup buzlarını eritebilen huysuz biridir.

Bunu istediğimizden değil, sadece öpücüklerinin bunu yapabileceğini söylüyorum.

Ama dilimde pişmanlık tadını hissederken fark ettiğim şey, James'in tüm açılımlarına rağmen hala kapalı olduğu. Bana ve herkese karşı. Şu anda önemli olan bana karşı olan kısmı.

Kendi kişisel sorunları yüzünden sinirlenip beni kovarsa, aramızdaki hiçbir şey yürümez.

Keşke tartışsaydı. Keşke özür dileseydi. Keşke James'in yüzünde soğuk ilgisizlikten başka bir ifade olsaydı.

Ama eğer böyle hissediyorsa, o zaman benim kararım kesinlikle en iyisidir. Bu karar, sıcak kömürler ve kırık camların üzerinde çıplak ayakla yürümek gibi hissettirse bile.

Çünkü ben haklıyım, o haksız ve benim yardımına ihtiyacı var ve belki de bu dev dikenli armut gibi adama aşık olduğum için, son sözü söylemeden duramıyorum.

"Sana slaytları ve hazırladığım diğer belgeleri e-posta ile göndereceğim. Yanıldığını fark edersen diye. Çünkü kesinlikle yanılıyorsun, James Graham. Çok yanılıyorsun."

Bunu bir zeytin dalı olarak mı yoksa veda atışı olarak mı demek istediğimi gerçekten bilmiyorum. Belki ikisinden de biraz.

NEIGHBORLY UYGULAMASINDAN

Konu: BÜYÜK AYRILIK

DeltaDeltaDelta

SON DAKİKA HABERİ! Winnie Boyd ve James Graham ayrıldı! Henüz nedenini bilmiyoruz, ama belli ki Winnie onun için yeterince iyi değil.

MegaB

Üstelik bu, bu ayki ikinci ayrılığı. Biraz ara ver, tatlım.

The_Real_Shell-E

Benim!

BagelBytes

Bence ayrılıkları kutlamamalıyız VEYA burada paylaşmamalıyız. Herkesin mahremiyetine saygı duyalım.

DeltaDeltaDelta

Graham ailesinden biriyle biraz mahremiyetim olmasını çok isterdim.

SweetPea23

Neden kimse Tank'ı henüz sahiplenmedi bilmiyorum. Çok yakışıklı bir adam.

Cal_45

O adam akıllıysa, senin gibilerden uzak durur.

SweetPea23

Arabanı çizmek yetmedi mi? Evini de çizmemi ister misin?

Cal_45

Konuşmaya devam et, ben de avukatım için ekran görüntüsü almaya devam edeceğim.

GrahamFan

Bir anket yaptım. Kim kimden ayrıldı? Bence Winnie James'ten ayrıldı. James onun için bir teselli idi ve daha iyisini hak ediyor! Aşağıda oy verin!

BagelBytes

Sanırım demek istediğin, *kim kimi terk etti?*

The_Real_Shell-E

Dilbilgisi dersi için teşekkürler anne.

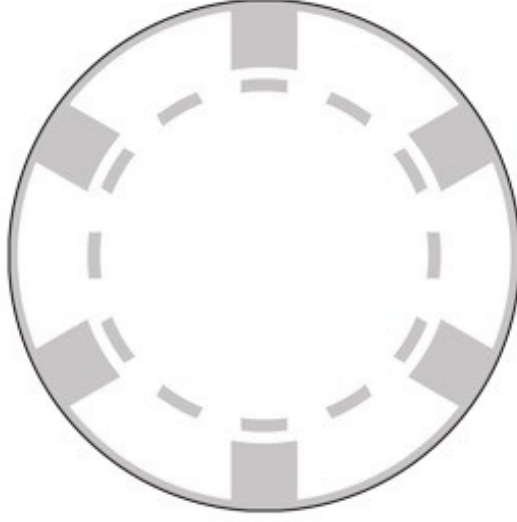
BagelBytes

Şöyle olmalı: *Dilbilgisi dersi için teşekkürler anne.* Noktalama dersi de var.

Neighborly Mod

[Bu konu kapatılmış ve silinmek üzere işaretlenmiştir]

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

James

Winnie gittikten sonra, başımdaki zonklama iki katına çıktı. Bir molaya, hıza, mesafeye ve saçlarımı okşayan rüzgara ihtiyacım vardı, bu yüzden kamyonetimi Austin'e geri sürdüm ve bisikletimi çıkardım. Tank'ın evinde, boşluk sanki benimle alay ediyormuş gibi, uykusuz bir gece geçirdim. Bu, son birkaç ayda başıma gelen tüm olayları hatırlatıyordu.

Ben, kendi yarattığım bir kasırğa tarafından sürüklenen Dorothy'yim. Ama benim hikâyemde, Oz'a indiğimde kendi evim üzerime çöktü.

Winnie'yi ikinci kez kovduğumda, bu bilinçli bir seçimden çok, refleks bir tepkiydi. O günün, aslında son birkaç haftanın, bunaltıcı etkisi giderek arttı ve ancak saldırarak susturabileceğim bir doruğa ulaştı.

Gözlerimi her kapattığımda, Winnie'nin sunumunu yaparkenki halini görüyorum. Slaytlar ilerledikçe, Winnie'nin dikkatle araştırdığı her sayfa, her satır, her rakam beynime doluşarak yer kapmak için birbiriyle yarışıyordu. Dark Horse'un tüm o insanlarla nasıl görüldüğünü hayal etmeye devam ediyordum — gülümseyen, mutlu insanlar. Ama ben gülmüyorduk. Mutlu değildim. Bu başkasının hayaliydi. Benim değil.

Tüm endişelerim ve daha önce hiç düşünmediğim yeni endişeler bir anda bağırmaya başladı. Beynim yüksek tizli bir gürültüyle, acı verici bir endişe ılgılıyla doldu, Winnie'nin söylediklerini bile duyamaz hale geldim.

Onun dudakları hareket ediyordu; benim kafam patlıyordu.

Ancak Collin ve Harper ile konuştuğundan bahsettiğinde, parazit çok ince bir noktaya daraldı.

O sadece yardım etmeye çalışıyordu, uzak, çok mantıklı bir düşünce bana öyle söylüyor.

Ve bu da her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Winnie'nin yardım etmek istediğini biliyordum. Çünkü o, bira fabrikasını ve nedense beni önemsiyordu.

Ancak Winnie'yi kaybetmek hiçbir şeyi susturmadı. Kafamdaki sesler eskisinden daha yüksek ve hepsi onun gibi geliyor.

Umarım şimdi mutlusundur.

Spoiler uyarısı: Mutlu olmaktan çok uzağım.

Gerçekten istediğin bu mu?

Hayır. Ama ne istediğimi de bilmiyorum.

Bunu gerçekten tek başına yapabileceğini düşünüyor musun?

Bunu başarabileceğime dair güvenim sıfır.

Tamamen, tamamen yalnız olmak nasıl bir duygu?

Winnie ile birlikte olduktan, onu tattıktan sonra, bu çok kötü bir his.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Ertesi sabah Tank'ın boş evinden ayrıldım, kafam zonkluyor, kaslarım ağrıyordu. Sanki her an basınç yüzünden kafam patlayacakmış gibi hissediyordum.

Her şeyi mahvettim. Bunun farkındayım. Ama aylardır her şeyi mahvediyordum, başkasının hayallerine kapılarak yavaş yavaş başarısızlığa sürükleniyordum. Bira fabrikasını yönetemem. Artık küçük bir tat aldığım için, bunu yapmak bile *istemiyorum*. Yalnız hayatıma geri dönmek istiyorum — tek başıma yaşamak, küçük partiler halinde bira üretilip küçük ölçekte dağıtmak. Yalnız.

Sadece... Winnie benim yalnızlığımı mahvetti. Çünkü yalnız olmadığım da hayatın nasıl olduğunu gördüm. Winnie ile birlikte olmanın tadını aldım ve şimdiden onun yokluğu iltihaplı bir yara gibi hissediliyor.

İğrenç bir benzetme, ama söyledim işte.

En iyisi bu, diyorum kendime. Onun için en iyisi. Konferansta ve Feastivus'ta Winnie'yi izledim. İnsanların arasında olmak Winnie'yi fişe takmak gibi, o parlıyor. Oysa benim devrelerim aşırı yükleniyor ve sistemim kapanıyor. Birlikte çalışmıyoruz. Winnie ve Dark Horse açısından, işler daha da ileri gitmeden şimdi bitirmemiz daha iyi.

Tariflerimi, her şeyi aileme devredebilirim. Onlar işletebilirler. Ya da işletmezler. Winnie'nin bana gönderdiği lansman planını bile onlara vereceğim, tabii ki dün gece cezalandırılmayı seven biri olarak ona baktım. Mükemmel.

Başkaları için mükemmel.

Sheet Cake'in yeni kısmına geldiğimde, her kalp atışında şakaklarımı keskin bir basınç sarıyor. Göğsüm sanki ortaçağ işkence aletine sıkıştırılmış gibi ve terlemekten kendimi alamıyorum.

Shipley Do-Nuts ve bronzlaşma salonunun yanındaki Walgreens'te duruyorum. Doğum kontrol seçenekleriyle dolu kilitli bir cam dolabın hemen yanında bir tansiyon aleti var. Nedense bu yan yana duruşları birbirine yakışıyor gibi geliyor.

Kolumu manşetli metal halkaya sıkıştırmayı başardıktan sonra, manşetin şişmesini beklerken nasıl hareketsiz durmam gerektiği gibi çok bariz şeyleri söyleyen bilgisayarlı robot sesini dinliyorum. Hissettiğim artan baskıya rağmen, çizgi film köpeği bana iki başparmağını kaldırarak onay veriyor.

Yaşasın, kalbim patlama tehlikesi altında değil.

Ancak kafam başka bir şey söylüyor. Geceyi dışarıda geçirmem, zonklamayı hafifletmeye hiç yardımcı olmadı.

Ben aptal değilim. Ya da, çok aptal değilim. Stres seviyemin yükseldiğini biliyordum. Sheet Cake'e taşındığımdan beri durum daha da kötüye gidiyor. Hayır, Winnie benim için çalışmaya başladığından beri.

Ama her şey, kendime çok büyük hayaller kurduğumda, ailemden başlangıç sermayesi kabul ettiğimde ve aptalca bir fikir uğruna hepimizi riske attığımda başladı. Bunu asla başaramayacağımı bilmeliydim. Tek başıma değil, denediğim gibi. Ailemin desteği olmadan. Winnie yanımda olmadan.

Hiçbir şekilde.

Uzun boylu, aşırı hevesli bir çalışan yanıma geliyor. Yaka kartında Clark yazıyor. Tam bir Clark ve bana Gumby'yi hatırlatıyor, özellikle de ekrana bakmak için rahatsız edici bir şekilde eğildiğinde.

Bu bir tür gizlilik ihlali değil mi?

"Görünüşe göre kan basıncı testini başarıyla geçtin!

Bravo!"

Küçük bir alkış ekliyor, ilkokulda öğrendiğiniz gibi daire şeklinde alkışlıyor. Bu durumdan bir an önce kurtulmak istiyorum.

Hayır, aslında, ondan kurtulamam.

"Sana yardım edeyim," diyor. "Bence sen sadece..." "Ben hallederim!"

Ve yapıyorum. Kelimenin tam anlamıyla, hallettim, çünkü kolumu çevirdiğimde manşet de benimle birlikte geliyor ve makineden tamamen kopuyor.

Sonra tabii ki kolumdan kolayca kayıp yere düşüyor.

Harika. Şimdi Walgreens'i mahvettim.

Clark birkaç adım geri çekilir, sanki bir sonraki adımda onu kıracağını düşünüyormuş gibi. "Endişelenme," der gergin bir gülümsemeyle. "Bu tür şeyler her zaman olur."

Şüpheliyim. Ama kırık manşeti alıp avucuna koyarım ve hızla oradan ayrılırım.

Fiziksel olarak iyi olduğuma ikna olmuşum, sadece fiziksel olarak olsa bile, doğrudan depoya geri sürer ve ön tarafta park ederim. Bir planım yok, ama Winnie'nin satın aldığı afişin kapının dışında asılı olduğunu görünce, buna odaklanırım.

Kamyonetten atlayarak, ona doğru büyük adımlarla yürüdüm ve tek elimle onu aşağı çektim. Vinilden yapılmamış olsaydı, onu parçalara ayırırdım, ama onu kiraladığım uzun, alçak çöp konteynırına atmakla yetindim. Afiş dalgalandı ve Feastivus'un dağınıklığından kalan siyah çöp torbalarının üstüne düzgünce kondu.

Sadece dünkü felaketi düşünmek bile kafamdaki basıncı artırıyor ve göğsüm tekrar sıkışıyor.

"O afiş sana ne yaptı?"

Arkamda duran Pat'i görünce şaşkınlıkla dönüp bakıyorum. Her zamanki sırtışıyla duruyor, sanki kafeste bir sürü kanarya yiyen Cheshire kedisi gibi. O sırtışından nefret ediyorum. Şimdi, her zamankinden daha fazla.

"Sadece çöp topluyorum." İçeri girmek için yanından geçiyorum, onun da gideceğini umarak. Gitmeyeceğini biliyorum.

"Bana çöp gibi görünmüyor. Gayet iyi bir afiş gibi görünüyor." "Geçici bir şeydi." Her şey geçiciydi. Ve bir hataydı.

Pat eğilip afişini çekmeye başlar, ama ben kolunu tutarım. "Bırak onu."

Yüzüme bakar ve umarım ifadem hiçbir şey belli etmez.

Pat geri çekilir ve kollarını kavuşturur.

"Neden?"

"Gerek yok." "Ama neden, James?"

Gözlerinde bir meydan okuma parıldıyor ve bugün, zar zor kendimi tutarken, en son ihtiyacım olan şey, en küçük kardeşimin sorun çıkarmaya başlaması.

"Neden buradasın?"

Konuyu değiştirme taktiği bazen Pat'te işe yarar. Ama bugün, onun bunu anladığını biliyorum. "Seni almaya geldim," diyor Pat.

"Ne için?"

"Kara Cuma  ğleden sonra pokeri mi? Hadi ama Jamie. Unuttuğunu söyleme. Bu *bir gelenek*."

Kesinlikle unutmuşum. Gözlerimi sıkıca kapatıp zihnimde ona kadar sayıyorum.   e geldim. "Sadece aile mi?"

"Lindy orada olmayacak bile. Kız arkadaşlarıyla buluşacak. Jo da Mari ile pedik r yaptırıyor." Pat'in bakışları keskinleşti. "Neden? Kimden kaçmaya çalışıyorsun?"

"Herkesten."

"Sıra sende, James," diyor Collin, masaya parmaklarını vurarak. "Bugün kafan nerede?"

Kesinlikle burada değil. Ne bu oyunda ne de bu kasabada.  iplerimi kaybetmek için elimden geleni yaptım ya da şu anda olduğu gibi elimde aslar varken, kazanma şansım olmaması için pas geçtim.

"Pas." Kartlarını masaya bırakıp sandalyeme yaslanarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Pat bana bakar. "Aynı." Kartlarını masaya vurur ve benim pozumu taklit eder. Gözlerinde hoşuma gitmeyen bir parıltı var. Chase'e dirsek atar.

Chase'in gözleri ikimizin arasında gidip gelir. "Uh, ben de pas geçeceğim?"

"Ben de." Collin kartlarını itip bana uzun uzun bakar. "Ben pas geçtim diye hepiniz pas geçemezsiniz," diye terslerim.

"Tabii ki yapabiliriz," diyor Pat, sırtarak. "Az önce yaptık."

Tank kartlarını masaya koyar, dirseklerini masaya dayar ve öne doğru eğilir. "Neden beşli bir el ile potu kazanmak üzere olduğumu kimse açıklamak ister mi?"

Chase koltuğunda kıpırdanır. "Neden pas geçtiğimizi bilmiyorum. Sadece yumruk yemek istemiyorum."

"Kimse yumruk yemiyor," diyor Harper kanepede oturduğu yerden. Kitabını yere bırakıyor. "Neler oluyor?"

Pat'e sert bir bakış atıyorum. "Hiçbir şey. Oyuna geri d n n. Hepiniz."

En sinir bozucu kardeşim sadece sırtıyor. Yüzü her saniye daha da yumruklanması bir hal alıyor. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim kardeşim."

"Ben de," diyor Collin. "Tam olarak nereye gidiyoruz? Sadece netleştirmek için."

"Aşağı," diyor Pat. "Aşağı gidiyoruz." "Hayır, aşağı gitmiyoruz." Ona sert bir bakış atıyorum.

"Hoşuna gitse de gitmese de, bu işte birlikteyiz Jamie," diyor Pat. Tank boğazını temizliyor. "Biri lütfen açıklasın..."

"James pes ediyor." Pat bana keskin, kendini beğenmiş bir bakış atar. Bu bakış, beni anladığını söylüyor.

"Bence bunu hepimiz görebiliyoruz," diyor Chase.

"Bu el değil," diyor Pat. "Ya da *sadece* el değil. Dark Horse'u pas geçiyor."

Beni otobüsün altına atıp, sonra geri dönüp birkaç kez daha ezmek için iyi bir yol, Patrick.

Bir dizi soru ve haykırışlar geliyor, hepsini görmezden geliyorum. Başımı ellerimin üzerine eğiyorum, tüm gürültü belirsiz bir ses duvarına dönüşüyor.

Onun içinde bir koza gibi, tamamen hareketsiz, dokunulmaz bir haldeyim. Sadece tiz bir vızıltı kulaklarımı dolduruyor, odadaki güneşin geri kalanı onun altında boğuklaşıyor. Gözlerimi kapatıp ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırıyorum.

Omzumda yumuşak bir el hissedip bir sesin "Jamie?" dediğini duyana kadar odaya geri dönmüyorum.

Harper tam arkamda duruyor, bir eli hafifçe omzumda. Mucizevi bir şekilde, diğer herkesi susturmuş gibi görünüyor, ama kafam hala uğulduyor, hala aşırı dolu. Masadaki yüzleri bulanıklaşıyor.

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Ne?"

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye soruyor Harper nazikçe.

"Hayır. Bilmiyorum." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Daha doğrusu, saçlarımı çekiyorum. Birkaç tel saç kopuyor ve parmaklarımdan sallayarak yere düşmelerini izliyorum.

"Gel," diyor Harper, omzuma hafifçe dokunarak. Dokunmasına irkildiğimde geri çekiliyor. "Bir saniye buraya, yanıma otur."

"Gerek yok..." *"Gel ve otur."*

Harper'ın sert ses tonuyla, iki köpek de koşarak gelir ve onun ayaklarının dibine oturur.

Ailemin alışılmadık bir şekilde sessizliğini görmezden gelerek, Harper'ın

beni biraz zorla Tank'ın yeni koltuğuna götürmesine izin verdim. Bu koltuk, Tank'ın başkalarının oturmasını istemediği, tereyağı rengi bir deri koltuktu. Ama şu anda Tank tek kelime bile etmiyor. Koltuğa   k yorum ve önümde diz   ken Harper'ın gözlerine bakıyorum.

"İşte buradasın." Bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıp dizimi okşadı, sonra fikrini değiştirip ellerini birleştirdi. "Neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Winnie'nin yüzü gözlerimin önüne geliyor. Gülümsemesi ya da az önce ayrılırkenki öfkesi değil. Kabusundan uyandığında gördüğüm kırılğanlığı, kollarımda ne kadar küçük hissettiğini hatırlıyorum. O kaybolana kadar gözlerimi tekrar ovuşturuyorum.

"Her şeyi mahvettim."

Elimi cebime sokuyorum, parmaklarım Winnie'nin tohumuna dokunuyor. Tohumu tırnağımın altına sıkıştırıyorum ve hafif bir acı hissi beni kendime getiriyor, sahip olamayacağım şeyi hatırlatıyor. Dün gece yatmak için soyunduğumda tohumları atmaya çalıştım ama yapamadım.

Harper bana kesinlikle hak etmediğim nazik bir gülümseme atıyor. "Yaptığın hiçbir şey düzeltilemez."

Keşke bu doğru olsaydı.

"Zamanında hazır olamayacağını mı düşünüyorsun?" diye soruyor Tank. Masadan kalkıp oturma odasına doğru yürüyor. Chase ve Collin onu takip ediyor, Pat ise kanepeye uzanıp ayaklarını masanın üzerine koyuyor. "     zamanlamanın önemi yok. Festival zamanı tam olarak hazır ve çalışır durumda olmasan da sorun değil."

Zaten başımı sallıyorum. "Yapamam."

"Ne konuda yardıma ihtiya ın var?" diye sorar Collin. "İhtiya ın olursa spor salonuna gitmeyi bırakabilirim."

şİMDİ yardım etmek istiyor. Ben zaten başımı sallıyorum. "Bu çok fazla." "Bu çok fazla      her şeyi tek başına yapmaya çalışıyorsun," diyor Pat diyor. "Her zamanki gibi. Tek başına her şeyi yapmaya çalışmayı bırak. Her şeyi tek başına  stlenemezsin."

"Aynen  yle," diyorum sertçe. "Hepsini yapamam ve bir arada tutmaya çalışmaktan bıktım. İstediğim bu değildi."

Tank kaşlarını çatıyor. "Ne istememiştin?"

Elimi sallıyorum, dün gece Winnie'ye patladığımda hissettiğim aynı sıcak volkanik baskıyı hissediyorum. "Bunların hiçbiri istediğim şey değil. Bu kasaba. Barı, etkinlikleri ve insanları olan büyük bir bira fabrikası."

Tüm insanlar. Feastivus'taki kalabalığı hayal ediyorum, bir kalabalığın gözü üzerimdeyken sıcaklıklara ve zamanlamaya dikkat etmeye ve doğru vanaları kapatmaya çalışmayı hayal ediyorum. Kafamı sallıyorum.

"Yapamam... Yapamam."

"Neyi yapamıyorsun?" Harper yumuşak bir sesle soruyor.

Kot pantolonumun yıpranmış dizlerine bakıyorum, koyu mavi rengi beyazlamış. "Hiçbir şeyi. Her şeyi mahvediyorum. İstedğim bu değil, ama yine de başarısız olamam. Bana güvendiğiniz için hepinizin her şeyi kaybetmesine izin veremem."

"Biz paradan çok seni önemsiyoruz," diyor Tank. "Kendi adına konuş," diye araya giriyor Pat. "Ben parayı önemsiyorum." "Kapa çeneni, Patty," diyor Collin.

"Hayır," diyor Pat ayağa kalkarak. "Buradaki Süpermen, tek başına günü kurtarmaya çalışıp, sonra da tek başına kurtaramayacağını anlayınca tüm dünyayı yok edemez. O bizim yardımımızı istemedi. Şimdi, bizim başından beri söylediğimiz gibi, tek başına yapamayacağını anlıyor ve *denemek* yerine çekip gidiyor. Buna razı değilim. Üzgünüm, üzgün değilim."

Ayağa kalkarken, kafamda kan basıncı yükselirken bile Pat'e dönerek konuşuyorum. "Ne zaman benim istemediğim fikirler dışında bir şey önerdin ki? Tek istediğim bira yapmak ve mobilya yapmaktı. Basit, sakın bir hayat."

"Bir keşişin hayatı," diyor Pat, ama bu yorum pek kafama girmiyor çünkü o hiç susmuyor.

"Ben sadece senin için istedim." Kollarımı açıyorum, kime işaret ettiğimi bile bilmiyorum. Çünkü bu benim hayalim değilse, kimin hayali? Kafam çok karışık, kendi başarısızlığım dışında hiçbir şeyden emin değilim. "Ben bunu kendim için istemedim. Ve şimdi, artık çok geç, çok fazla ve herkes için her şeyi bir arada tutmaya devam edemem."

"Kimse senden her şeyi bir arada tutmanı istemedi!" diye bağılıyor Pat.

"Kimse istemedik ki!" diye bağırırım. "Ama birinin hepinizin yemek yediğinden, kıyafetlerinizin yıkandığından, sabah yataktan kalkıp otobüse bindiğinizden emin olması gerekiyordu. Hepsi benim üstüme kaldı. Her zaman benim üstüme kalmış gibi hissediyorum ve artık yapamıyorum!"

Sözlerimi bitirdiğimde odada ve bir gün sonra ilk kez kafamda sessizlik hakim olur. Utanç, tüm öfke ve baskının biriktiği yerde kıvrılır ve yerleşir.

Tekrar konuştuğumda, sesim kırık camların üzerinde sürüklenen bir fısıltı gibidir. "Artık yapamıyorum. Her şeyi mahvettim — bira fabrikasını, ailemi, *onu...* Bittim. Bittim."

Sandalyeye çöküp başımı ellerimin arasına gömüyorum, nefesim ağırlaşıyor ve gözlerim yanıyor. Yorgunum. Artık gergin değilim çünkü çoktan sınırimi *aştım*.

Hayal kırıklığıyım. Kendime karşı. Winnie'ye karşı. Aileme karşı.

Hayatımda değer verdiğim herkesi hayal kırıklığına uğrattım, üstelik uzun zamandır gömülü olan bir sürü şeyi ortaya çıkardım ve bunları aile poker oyununun ortasına kirli bir bomba gibi attım.

Ve sonra herkesin bana para yatırdığı gerçeği var.

Ağır bir kol omuzlarıma dolanıyor ve ben kendimi tutamıyorum — babamın dokunuşuyla rahatlamadan önce irkiliyorum. Geri çekilmiyorum, ama çenemi gevşetip omuzlarımı rahatlatamıyorum.

"Oğlum, çok üzgünüm. Anneni kaybettikten sonra bu kadar yükün sana kalmasına çok üzgünüm. Ne kadar büyük bir yük taşıdığını fark etmemişim. Ben sadece... yas tutuyordum." Sesi boğazında düğümleniyor.

"Yas tutmaya hakkın vardı."

Ona bakmıyorum ama yine de başını salladığını görüyorum. "Çocuklarımın pahasına olmaz. Tüm bunların senin için ne demek olduğunu fark etmemiştim. Yardım ettiğin için çok minnettardım, hala da minnettarım. Ama James, tüm bu yükleri üstlenip taşımak zorunda değildin."

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum.

"Sorun değil değil. Sen bir bakıcısın, James. Her zaman çok güçlüydün —kendin ve çevrendekiler için. Kimsenin fark etmediğini düşündüğün zamanlarda bile. Biz fark ettik. Ve sana yeterince teşekkür etmedik."

"Belki de denersek bizimle kavga edeceği içindir," diyor Harper, ama sesi nazik.

Gözlerimi bir anlığına kaldırıp onun yumuşak bakışlarını içime çekiyorum. Aniden, hiç olmadığı kadar anneme benziyor.

"Seni görüyoruz, James. Ama bazen, çok yetenekli olduğun için yardıma ihtiyacın olduğunu unutuyoruz. Senin bu kadar yükü taşımanı hiç istemedim, oğlum. Bu yükü tek başına taşımak zorunda değilsin. Hiçbir zaman da olmadın."

Tank'ın sözleri üzerime yumuşakça düşüyor. Ailece Colorado'da birlikte kayak yapmaya gittiğimiz bir anı hatırlıyorum. Bir fırtına çıktı ve ben, geçici olarak yalnız kaldığım için, yamacın tepesinde durdum. Kar taneleri sessizce, her şeyi kaplayan bir sessizlik içinde düşüyordu.

Şimdi başımı ellerimin arasına alıp o anı hatırlıyorum, huzurlu kar gibi huzursuz düşüncelerimin sakinleştiğini hissediyorum.

"Beni duyuyor musun, evlat?" Tank dizimi sıkıca tuttu.

Kelimeler ağzımdan çıkmadığı için başımı salladım.

"Bunu birlikte çözeceğiz. Bunu tek başına taşımak zorunda kalmayacaksın." "Bu yüzden mi o bizden daha iri, çünkü

Fazla kilo taşıdığı için mi?" Pat. Tabii ki.

Kafamı sallıyorum, ama dudaklarım gülümsemeye seğiriyor, gözlerim yere bakıyor. Bazı şeyler asla değişmez. Pat'in koca ağzı gibi. Böyle bir anda bile... ve bunda bir rahatlık ve tanıdıklık var.

"Ne zaman çeneni kapatacağını bilmiyorsun, değil mi Patty?" Şaşırtıcı bir şekilde, bu Chase.

"Bu kavga çıkaran sözler. Şok oldum." Collin etkilenmiş gibi görünüyor. Bir iç çekiş. "Hepiniz ona çok fazla etki ettiniz," diyor Harper.

"Ya da yeterince değil." Yine, büyük ağzıyla Pat.

Ayağa kalkıp Tank'ı da yanıma çekerek ona sarılırım. Neden bunu daha sık yapmıyorum bilmiyorum, çünkü babamın sarılmaları, sarsılması gereken her şeyi sarsıp yeniden bir araya getirme gücüne sahiptir. Hatta tutmaya çalıştığım bir iki damla gözyaşımı bile akıtabilir.

Telefonun fotoğraf çekme sesi gözlerimi açıyor. Pat'i, elindeki telefona gülümseyerek bakarken yakalıyorum.

"Cidden fotoğraf mı çektin?" diye soruyor Collin. "Bu tatlı anı Instagram için yakalamam gerekiyordu."

"Onu öldürsem sorun olur mu?" Tank'a fısıldayarak son bir kez ona sarılırım.

Babam gürültülü bir kahkaha atar. "Hayır. Chase onun yerini gayet iyi doldurur."

"O zaman senin izinle..." Tank'ı bırakıp sandalyenin üzerinden atlayarak doğrudan Pat'e doğru koşuyorum.

Küçük bir kız gibi çığlık atarak mutfağa koşar, kıkırdayarak telefonuna dokunmaya devam eder. Gerçekten Instagram'a bir şey mi paylaşıyor? Köpekler peşimden gelerek havlarlar, ben mutfak adasının ucuna doğru dönerken, Pat telefonunu tezgaha atarken onu yakalarım.

Onu yerden kaldırıp omzuma dev bir çürük patates çuvalı gibi attığımda, "Merhamet!" diye bağırır.

"Merhamet için çok geç, küçük kardeş. Bunun yerine adalet göreceksin. Kapı," diye emrediyorum ve Chase, daha fazla uyarıya gerek kalmadan

ön kapıyı açar.

Merdivenlerden aşağı inmeyi başardım, Pat kıvranarak kaçmaya çalışıyordu. Bu sefer olmaz.

Ailem arkamdan gelirken, caddeyi geçip depoya doğru yönelirim.

"Beni bırak, seni canavar!" Pat sırtıma yumruk atar ve ben bir elimle onu bırakırım, bacağına bir charley horse yapmaya yetecek kadar uzun süre.

O bağıırır. "Tank! Köpeğini geri çağır!"

Babam sadece gülüyor. "Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorum.

Üzgünüm, evlat. Bu duruma ağzınla kendini soktun, ama ağzınla da kurtulamazsın."

"Beni nereye götürüyorsun? Neden bu kadar güçlüsün?"

Cevap vermiyorum, çünkü o gerçekten çok ağır ve ben yorulmaya başladım.

"Collin," ön kapıya ve çöp konteynırına yaklaşıırken bağıırıyorum. "Sen onun ayak bileklerini tut."

Kötü bir sırtışıla Collin, en küçük kardeşimiz ne yapmaya çalıştığımızı anladığı anda Pat'i ayak bileklerinden yakalar. Direnişi şiddetlenir, ama artık ikimiz birden onun üstündeyiz. Chase, Pat'in bileklerini sıkıca tutmam için yardım etmek üzere araya girer.

"Üç deyince," derim, Collin'in gözlerine bakarak. O da başını sallar ve Pat'in ayak bileklerini daha sıkı tutar. Pat'i sallamaya başlarız, o da muhtemelen bunun kaçınılmaz olduğunu anlayarak direnmeyi bırakır. Sayarım ve üç deyince onu uçururuz — deponun dışındaki alçak, endüstriyel çöp konteynerinin içine. Pat, afişin ve Feastivus'tan gelen tüm çöp torbalarının üzerine boğuk bir gürültüyle düşer.

Turuncu kedi miyavlayarak dışarı atlar ve Chase'i kıl payı ıskalar.

"Burası çürümüş hindi gibi kokuyor!" diye bağıırır Pat. "İyy! Torbalardan biri yırtılmış ve ben... sosla mı kaplandım? Umarım sosdur."

Pat'in başı çöp konteynerinin kenarından çıkar. Kahverengi bir sıvı —ve ben de bunun sos olmasını umuyorum—yanaklarından aşağı akıyor. Gömleğinin kenarıyla onu siler.

"Ve bunlar benim en sevdiğim kot pantolonlarım. Sen resmen en kötü kardeşsin."

"Teşekkürler."

"Biri bana buradan çıkmama yardım edecek mi?"

"Hayır," diye birkaç ses birden cevap veriyor. Muhtemelen çöpteki yiyecekler yüzünden, yardım etmeye istekli olan tek kişiler köpekler.

Harper beni dürttü. "Winnie ile de bir şeyler mahvetmekten bahsetmiş miydin?"

Gerginleşiyorum, sonra elimi yüzümün yanından aşağı doğru çekiyorum.
"Evet" Söyledim. Gerçekten söyledim.

."

"Bu kadar kolay pes etmeyeceksin, değil mi?" der Harper.
Kaşlarını meydan okurcasına kaldırır ve içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissederim.

"Beni görmek isteyecek mi bilmiyorum." Yüzümü buruşturuyorum. "Onu kovmuş olabilirim."

"Yine mi?" diye sorar

Harper. "Yine."

Dudaklarını ısırır. "Görünüşe göre, biraz yalvarmak ve büyük jestler yapmak zorunda kalacaksın."

Pat çöp konteynirından çıkmaya çalışırken Tank diğer tarafıma gelir. "Tövbe etme zamanımızı çöpe attığın için çok yazık."

"Evet, şimdi sana yardım etmiyorum," diyor Pat.

Çöp konteynerine atlarım ve o çılgılık atarak çöp torbalarının üzerine düşer. "Yine de bana yardım edeceksin," derim. "Yardıma ihtiyacım olursa."

Gülüştü metal çöp konteynerinin duvarlarından yankılanıyor. Sonra Winnie'nin yaptığı pankartı kaldırıma atıyor. Tanımlanamayan bir yiyecek lekesi dışında, pankart iyi görünüyor.

"Güven bana kardeşim. Kesinlikle yardıma ihtiyacın var."

"Ben de ondan korkuyorum," diye mırıldanırım. Ama bu noktada, alabileceğim her türlü yardımı kabul ederim.

"Merhaba?" Dönüp baktığımda, bir an için kim olduğunu anlayamadığım bir kadın görüyorum. Bir Prius'un yanında duruyor — muhtemelen bu yüzden hiç kimse onun geldiğini duymamış — çöp konteynerindeki Pat ile geri kalanlarımız arasında bakışlarını gezdiriyor.

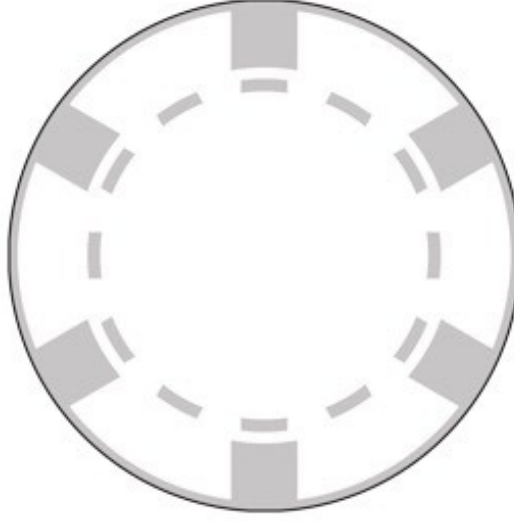
"Kyoko?"

El sallıyor. "Benim. Şimdi uygun bir zaman mı? Pek uygun bir zaman gibi görünmüyor."

"Winnie'yi görmeye geldiysen, o burada değil."

Kyoko yaklaşır, afişin bir köşesini kaldırır ve burnunu kırıştırır. "Aslında Winnie gelmemi söyledi. İş başvurmasına geldim."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Winnie

Bazen en yakın arkadaşlarımı gerçekten çok nefret ediyorum. Özellikle de onlara gelmemelerini söylediğim halde gelip, benim DUYGULARIM hakkında konuşmaya çalıştıklarında.

Duygular mı? Ne duyguları?

Benim duygularım yok ki.

Senin duyguların var. Ve onları kendine saklayabilirsin. Çünkü ben onları istemiyorum. Benim duygusal karbon ayak izim sıfır. Çevreye yardımcı olmak için üzerime düşeni yapıyorum!

"Unutma," diyor Lindy, uyluğumu okşayarak, "sadece birkaç ay önce, Pat'le birlikte olmanı söylüyordun. Ve sonuç ne oldu?"

"Hatırlıyorum. Pratik kafanı romantik saçmalıklarla doldurdu, şimdi de bana bunları kusuyorsun."

Lindy'nin elini, James'i ve onun sürekli gürleyen, homurdanan, hırlayan seslerini çok fazla hatırlatan bir homurtuyla itiyorum. Onları hayatımın müziği olarak özlediğimden değil. İnatçı adam aptalca homurtularını kendine saklasın. Kendi seslerimi bulmam lazım. Ama şu anda benim seslerim sadece iç çekmeler, inlemeler ve hıçkırıklar gibi zayıf sesler olurdu.

"Sen benim tarafımda olman gerekirdi," diye sızlanıyorum.

"Biz senin tarafındayız," diye Val diğer tarafımdan seslenir ve omzunu omzuma çarpar. "Her çift kavga eder. Bunu atlatacaksın."

Beni, Chevy'nin kanepesinde neredeyse kucağımda oturan, çok sıkışık bir sandviçteki et ve peynir gibi yaptılar. Sanki beni fiziksel olarak burada tutmazlarsa kaçacağımı düşünüyorlar gibi.

Beni çok iyi tanıyorlar. Ama dürüst olmak gerekirse, içki içtiğimiz için hiçbirimiz bir yere gitmiyoruz. Lindy ve ben benim yaptığım jalapeno margaritalarımızı yudumlarken, Val kan gibi görünen çilekli şarap soğutucusu içiyor.

"Biz çift değiliz. Hiçbir zaman olmadık." Bu argümanı daha önce de kullandım. Aslında, birkaç kez kullandım. İlk söylediğimde olduğu gibi, şimdi de pek inandırıcı gelmiyor. Gerçek olsa bile.

"Bu, sözsüz bir ilişkiydi," diyor Lindy.

Gözlerimi deviriyorum. "Bu bilinçsiz bir birliktelikten daha kötü."

Val kaşlarını çatıyor. "Bilinçsizken nasıl çift olunur ki?" "Gwyneth Paltrow ve bilinçli ayrılığını google'da ara. *Görüşürüz.*"

Val telefonunu çıkardığında Lindy ekler. "Ama cidden. Sen ve James resmi bir konuşma yapmadınız diye, bir DTR, yani ilişki tanımlama konuşması yapmadınız diye..."

"Yapmayacağım."

"Bu, sizin bir çift olmadığınız anlamına gelmez. *Öpüştünüz.*" "Sessiz ol! Chevy muhtemelen kulağını yatak odasının kapısına dayayıp dinliyordur.

Yatak odasının kapısına kulağını dayamış dinliyordur. Benim öpüşmemle ilgili detayları duymasına gerek yok." Chevy'nin yine ağabey rolünü üstlenip James'e sataşmasını istemiyorum. "Ayrıca, ilişki içinde olmayan insanlar da sürekli öpüşür."

"Sen değil," diye belirtiyor Lindy.

"Ben değil. Ama *bazı* insanlar."

"Sen *çok* öpüştün," diye ekliyor Val yüksek sesle fısıldayarak, koyu renk kaşlarını bana doğru oynatıyor. "Deponun her köşesinde onu öptüğünü söylememiş miydin? Bu çok büyük bir alan."

"Yardımcı olmuyorsun."

Depo kapısına yaslanarak James'i öptüğümü düşünmek istemiyorum. Ya da palet yığınının arkasında. Ya da paletlerin üstüne tünemişken. Ya da... HAYIR. Öpüşmeyi düşünmeyi bırakmalıyım. *Nefret etmeyi* düşünmek istiyorum.

Gerçekte James'i hor görmüyorum. Şimdi bile.

Bana saldırırken yüzündeki acıyı hala görebiliyorum. Bunu hak etmemiştim. Ama ona sunumumu göstermeye çalışırken bir hata yaptım. Bunu biliyorum. O zaman da biliyordum. James başka bir şeyle uğraşıyor, daha büyük bir şeyle, muhtemelen benimle pek ilgisi olmayan bir şeyle. Ben sadece, o beni tokatlayana kadar etrafında sinir bozucu bir sinek gibi vızıldayan kişiydim. Anlıyorum.

Bu, onu affetmek ve eskisi gibi devam etmek istediğim anlamına mı geliyor?

Hayır. Ama ona yardım etmek için zaten bir şey yaptım çünkü Chevy'nin sık sık söylediği gibi, ne zaman pes etmem gerektiğini bilmiyorum. Kyoko dün gece geç saatlerde bana mesaj attı ve patronlarının imkansız olduğunu söylüyordu. Ona iş görüşmesine gelmesini söyledim. *Benim* işime.

James eleman mı arıyor? Hayır.

Kyoko benim işimi mi istiyor? Hayır.

Ama bu nedenlerden herhangi biri, Kyoko'yu buraya gelip iş görüşmesine katılmaya ikna etmemi engelleyecek kadar yeterli miydi? Hayır, değildi.

James ve Kyoko bana sonra teşekkür edebilirler.

Ya da James'in durumunda, bana teşekkür edemez, çünkü onunla bir daha konuşmayı düşünmüyorum. Onu şimdiden özlediğimi söyleyen sızlanan sesi görmezden geleceğim ve aptal Dale ile ilişkimiz bittiğinde hissettiğimden yüz kat daha fazla kalbi kırık hissediyorum. Yani, o ilişkide kalbi kırık hissetmemiştim.

Ama Dale'i düşünmek, onun yaptıklarını düşünmeme neden oluyor, bu da babamı düşünmeme neden oluyor, bu da bana gerçeği hatırlatıyor.

"Zaten bir ilişki istemiyorum. Erkeklere güvenilmez."

"Yine mi bu konu," diye inliyor Val. "Neden sürekli bu konuya dönüyorsun?"

En yakın iki arkadaşına erkeklere neden güvenemediğimi söylemedim. Austin'de Dale'i gördüğümü söylemedim. Babamdan bahsetmedim. Bu, en yakın arkadaşlarıma yakışmayan bir davranış ve bunu onlardan sakladığım için bana kesinlikle kızacaklar. "Uzun hikaye."

"Zamanımız bol, chica."

Lindy telefonuna bakar. "Ya da bir saatimiz var. Sonra Jo'yu almam lazım." Jo'yu almam gerekiyor."

Kapı çalınır ve ben kalkmaya çalışırken Val beni yerinde tutar.

. "Ben açarım," diyor Lindy, bana anlamlı bir bakış atarak. "Kaçma ihtimalin çok yüksek."

Lindy kapıyı açtığı anda Kyoko "Merhaba" diyor. "Oh, iyi. Takviye geldi," diyor Lindy.

"Kalkıp sana sarılmak isterdim ama rehin tutuluyorum," diyorum ona.

Lindy Kyoko'yu içeri alır. Hızlıca tanıştırmam ve Val Kyoko'ya jalapeno margarita doldurur.

"Onu ikna edebilir misin?" diye sorar Val.

"Şüpheli," der Kyoko, kanepenin karşısındaki sandalyeye oturur. Lindy yine neredeyse üstüme oturunca sırtarak gülümser. "Ama

Elimden geleni yapacağım."

"İş görüşmesi nasıl geçti?" diye soruyorum.

"Resmi olarak işi aldım. Ama ailenin coşkulu desteği olmadan bu mümkün olmazdı. Ayrıca, sanırım... kocan Pat mıydı?" Lindy'ye soru dolu bir bakış attı, Lindy de başını salladı. "Evet, nedense çöp konteynırındaydı. Kimse nedenini açıklamadı."

Birkaç neden düşünebiliyorum ve hepsi de Pat'in James'e ağzını açmasıyla ilgili. Yine de ailenin desteğini duyduğuma sevindim. Belki de bu, James'in bunaltıcı krizinde ona yardım etmek için harekete geçtikleri anlamına gelir. İyi.

"Çöp konteyneri, ha?" Lindy yüzünü buruşturur. "Pat'i severim, ama muhtemelen bunu hak etmiştir. Umarım ben eve gelmeden duş alır. Neyse, Winnie bize neden hiçbir erkeğe güvenmediğini anlatmak üzereydi."

"Öyle miydi?"

"Evet," diyor Lindy ve Val aynı anda. "Bunu kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

Kyoko içkisini yudumlar ve takdirle mırıldanır. "Şimdi. Hayatımı düzelttin. James'in hayatını düzeltmesine yardım etmeye çalıştın. Sıra sende!"

"Düzeltilmeye ihtiyacım yok." Hepsi buna güldüğünde, onlara sert bir bakış atarım. "Ben iyiyim." "Bu ay iki kez ayrıldın," der Lindy.

"İki kez kovuldun," diye ekliyor Kyoko. "Kardeşinin kanepesinde yaşıyorsun," diyor Val.

"Uygulamayı istediğin zaman satabilirsin ama nedense bunu yapmayı reddediyorsun. Kendi hayatını görmezden gelirken, başkalarının hayatlarına yardım etmeye devam ediyorsun."

İçkimi izliyorum. "Amacınız beni üzmekse, işe yarıyor. Hayatım sandığımdan çok daha üzücü. Sanırım iyi değilim?"

Val dizime hafifçe vurur. "Hayır, iyi değilsin. Ama iyi olacaksın."

Umarım haklıdır.

"Burada ne tür bir üzücü toplantı var?" Chevy odasından çıkar, masadaki limonları, tekilayı ve dağınık bardakları görür. Yemin ederim, gözü seğirmeye başlar.

Ve tabii ki, kardeşimizi gören Val içkisini gömleğine döküyor. Sanki göğsünden vurulmuş gibi kanıyor.

Chevy gömleğine bakarken yüzünü buruşturur, sonra Val'in göğsüne baktığını fark edince - dürüst olmak gerekirse, bunu fark etmemek zor - bakışları

doğrudan tavana yönelir ve topukları üzerinde geriye doğru sallanır. "Üzgünüm. Bu benim hatam mı?"

"Sorun değil," diyor Val aşırı neşeli bir sesle. Gömleğini vücudundan uzak tutuyor.

"Benim gömleklerimden birini ödünç alabilirsin,"
diyorum ona. "Ya da benimkilerden birini," diyor
Chevy. "Al."

Hepimiz izlerken, kardeşim tişörtünü çıkarır ve Val'e uzatır. Val uzun bir süre ona bakar, gözleri onun çıplak göğsünde dolaşır. Kardeşim, devasa bir oyuncak ayı ile bir futbol oyuncusu karışımı gibi bir vücuda sahiptir. Grahamlar gibi kaslı veya fit değildir, iri ve sağlamdır ve göğsünde oldukça etkileyici bir kıllanma vardır. Tabii göğüs kıllarından hoşlanıyorsanız.

Görünüşe göre, Val bunlara çok, çok meraklı. Tıknaz ve kıllı erkekler tam da onun fantezisi olmalı, çünkü gözleri parıldıyor. Chevy'nin tişörtünü tutuyor ama giymek için hiçbir hareket yapmıyor.

Hala tavana bakarak Chevy, "Eğer değiştirmek istersen, o lekeyi çıkarabilirim" diyor.

"Bu onun en iyi özelliklerinden biri," diyorum. "Çeşitli kumaşlardan en zor lekeleri çıkarma yeteneği." Val hala kıpırdamayınca, onu dürtüyorum. "Belki banyoda giyinmelisin?"

"Değişmek! Evet. Öyle yapacağım." Chevy'ye son bir bakış atan Val, yanakları kıpkırmızı olarak tuvalete koşar. Ona söylemek istemem ama Chevy o gömleği asla geri alamayacak.

"Umarım unutmamışsındır," diyor Chevy bana, ama ben açıkça unutmuşum, çünkü neden bahsettiğini hiç anlamıyorum. "Annemle babamı ziyarete gitmek?"

İnlerim. Bu genellikle tatillerde yaptığımız bir şeydir. Feastivus çılgınlığı yüzünden dün mezarlığa gidemedik.

Bana göre sorun yok. Bildiklerimi bildiğim için bu ziyaretlerin her biri işkence gibiydi. Ve Chevy'nin bilmediğini bildiğim için.

"Bunu yapmak zorunda mıyız?"

"Evet. İstersen öyle gidebilirsin," diyor, neredeyse yirmi dört saattir giydiğim pijamaları gözetleyerek. "Ama... kokun yüzünden biri seni ceset sanabilir." Kardeşim sırtarak odasına giriyor, muhtemelen yeni bir gömlek almak için.

"Arkadaşlar, bu çok eğlenceliydi ama mezarlıkla randevum var."

İşten kovulduktan ve aşık olduğundan emin olduğun bir adamdan ayrıldıktan sonraki gün mezarlıkta kardeşinle randevuya çıkmak, tahmin edebileceğin kadar berbat bir şey.

Hayır, daha da sefil.

Çünkü burada, anne babamın ortak mezar taşlarının önünde durmuş, sadakatsiz, yalancı, iki yüzlü pislik babam hakkında kötü düşünceler kurarken, kardeşim yanımda durmuş, burnunu çekiyor. Çünkü o, babamızın sadakatsiz, yalancı, iki yüzlü bir pislik olduğunu bilmiyor.

Belki de babamın Chevy'nin üzüntüsünü hak etmediğini düşünüyorum, belki de kendi duygusal bunalımından, hatta belki de jalapeno margaritalardan dolayıdır, ama sebebi ne olursa olsun, ağzımdan şu sözler dökülüveriyor: "Babamın bir ilişkisi vardı."

Sanki özel efektli bir filmdeymiş gibi, Chevy'nin başı yavaş çekimde bana doğru dönüyor. Benimkilerin aynısı olan mavi gözleri kırıyor. "Ne?"

"Yıllardır. Bir... kız arkadaşı vardı, sanırım?" Chevy gözlerini kırpmaya devam ediyor. Ben de konuşmaya devam ediyorum.

"Ayrıca kızının üniversite eğitim masraflarını da ödüyordu. Ya da bir kısmını."

Bu, kardeşimim şimdiye kadar hiç olmadığı kadar sessiz olduğu bir an.

Sessizliği doldurma görevimi ÇOK ciddiye alıyorum.

"Bu yüzden bu kadar parasızım. Onunla ilişkisi olan kadına miras kalan az miktardaki parayı verdim çünkü sürekli arıyordu ve senin de taciz edilmesini istemedim. Ta-da! Mutlu Şükran Günleri. Artık bu resmi olarak gelmiş geçmiş en kötü tatil."

Chevy'nin çenesi çalışıyor. Ona dokunmayı düşünüyorum, ama gergin görünüyor. "Bunu biliyordun... ve bana söylemedin."

Kafamı sallıyorum. Ona bunu aniden söylediğim için kendimi kötü hissetmeliyim. Belki daha sonra hissederim. Şu anda, babamıza çok kızgın olduğum için kendimi kötü hissetmeye yerim yok. Chevy'nin gözyaşlarını hak etmiyor. Param yeterse, onu mezarlığın arkasındaki ayrı bir arsaya taşıtıp mezar taşından adını kazıtacağım. Chevy'ye dürüstçe söylemek... özgürleştirici bir his.

Bu bilgiyle babamla ilgili anılarını lekelediğim kısım hariç, tıpkı benim anılarımı tamamen mahvettiği gibi. Sadece... üzülmekten çok endişeli görünüyor. Kolunu omzuma doluyor ve beni kendine çekiyor

yakınlaştırıyor. Kollarımı onun beline doluyorum. Kardeşim, sarılma şekliyle onursal bir Graham olabilir.

Ve bu düşünce, elbette, James'i ve kabusumdan sonra beni kucağına alıp, bana sarılıp, bütün gece beni orada tuttuğunu hatırlatıyor. Gözlerim yanıyor. Kendime ağlamama izin vermedim ve şimdi de ağlamaya başlamayacağım.

"Ne zamandır biliyorsun?" diye soruyor Chevy.

Onu daha sıkı sarıyorum. "O öldükten hemen sonra öğrendim."

Chevy iç çekerek bana yaslanarak rahatladı. "Özür dilemesi gereken benim."

"Neden? İlişkiyi yaşayan sen değilsin ki."

Uzun süre, çok uzun süre sessiz kaldığında, geri çekilip ona bakıyorum. Mavi gözleri gri ve bulutlu görünüyor. Elini çenesine götürüp, gerçekten suçlu gibi görünüyor.

"Neden özür diliyorsun Chev?"

"Lisedeki zamanlarda babamın ilişkisini öğrendim."

Neredeyse düşünüyordum. Aklım karışmıştı, lise yıllarına geri dönüp bu sözün anlamını anlamaya çalışıyordum.

"Neden bir şey söylemedin?"

"Muhtemelen seninle aynı sebepten dolayı, seni korumak istedim. Çok da işe yaradı." Diye iç geçirir. "Amelia, o öldükten sonra benimle iletişime geçti. Sana söylememesi için ona para verdim."

Kafamı sallayarak, Chevy'nin annemiz için taze kesilmiş papatyalar koyduğu mezar taşına bir bakış attım. Babam için hiç bir şey getirmediğini fark ettim, ama bunun annemin çiçekleri sevdiği için olduğunu düşünmüştüm. "Biz o berbat Noel hikayesi gibiyiz - kadının ona saat zinciri almak için saçını sattığı, adamın da kadına saç tokası falan almak için saatini sattığı hikaye."

"Ben hep bunun tatlı bir hikaye olduğunu düşünmüşümdür."

"Bu iç karartıcı bir tatil hikayesi. Keşke konuşsalar, keşke *biz* konuşsaydık..."

"Ne değişirdi?" diye sorar Chevy.

Rüzgâr saçlarımı boynumdan kaldırırken titriyorum. Güneş ağaçların arkasına batmış ve ışık yumuşak bir griye dönüşmüş. "Bu kadar yalnız olmadık."

Chevy kolunu omzuma atar. "Hiç yalnız olmadık." "Yalnız hissettim," diye itiraf ederim sessizce.

Muhtemelen gitmemiz gerekiyor. Mezarlık resmi olarak gün batımında kapanıyor ve kesinlikle gün batımı oldu. Chevy'nin bizi tutuklayacağını sanmıyorum ama yine de hava soğuk ve kendimi iki kez sıkma makinesinden geçirilmiş eski bir gömlek gibi hissediyorum.

Chevy etrafına bakınıyor, sonra beni hafifçe çekiyor. "Gitme zamanı."

İkimiz de annemle babama veda etmiyoruz, ama ben sessizce anneme "*seni seviyorum*" ve babama "*hala sana kızgınlım*" diyorum. Yürürken, etrafımızda küçük güneş enerjili ışıklar yanıp sönmeye başlıyor. Bu geleneği kimin başlattığını bilmiyorum, ama neredeyse her mezar ve çoğu yolun kenarında küçük güneş enerjili ışıklar var

— Walmart veya dolar mağazalarından alabileceğiniz türden. Bu, Sheet Cake Mezarlığı'nı bir tür peri bahçesi gibi büyülü bir yer haline getiriyor.

"Ayrılığının babamla bir ilgisi var mıydı?"

Yarım saat içinde ikinci kez, Chevy'nin sözleri beni neredeyse yere seriyor. "Ne ayrılığı?" diye soruyorum, fazlasıyla neşeli bir şekilde.

"İyi deneme. Sen silmeden önce Neighborly'deki gönderiyi gördüm." "Aptal uygulama," diye mırıldanıyorum. Chevy'nin kamyonetine varıyoruz ve o bana kapıyı

benim için açık tutuyor. "Neden ayrılığımın babamla ilgisi olduğunu düşünüyorsun?"

Chevy kapımı kapatır ve kamyonetin kendi tarafına binene kadar bekler, sonra cevap verir. "Dead-Eye Dale gibi tamamen güvenli erkeklerle çıktığını fark etmediğimi sanma. Sonra da seninle birlikte olabileceğini düşündüğüm bir adamdan kaçırıyorsun."

"Mutlu olman gerekmez mi? Onu korkutmaya çalıştığını sanıyordum." Chevy arabayı çalıştırır ve ben ısıtıcıyı açar, parmaklarımı havalandırma deliklerinin önüne tutarım.

"Hayır, ikinizin ilişkisi ciddiye binebilir diye düşündüğüm için onunla konuştum."

Ben alaycı bir şekilde gülümserim. "Eh, bu konuda yanıldın."

"Sadece kaçmadığından emin misin?" Beni değerlendiriyor ve ben onun bakışlarına karşılık veremiyorum.

"Kaçıyorsam, bunun sebebi onun beni kovmasıdır."

"Peki, aptal olduğunu fark edip seni kovalamaya başladığında ne olacak?"

"Farkına varmayacak."

"Kovalayacak."

"O zaman kaçmaya devam ederim."

"İşte bu!" Chevy dönüp sırtını kapıya dayadı ve beni işaret etti. "Babam hakkında söylediğim şey bu. Yaralanmaktan korktuğun için kaçırıyorsun. Güvenmekten korkuyorsun."

Ben de onu işaret ettim. "Bu iki taraflı bir şey, sevgili kardeşim. Kötü kadınlarla çıkmaya devam etmenin sebebi babamız mı?"

Yüzünü buruşturur. "O kadar da kötü değiller."

"Öyleler."

İç çekerek öne doğru bakar ve kamyoneti sürmeye başlar. "Tamam. Berbatlar."

"Sonunda itiraf ettin." Olması gereken coşkuyu hissetmiyorum.

Sadece... üzgün hissediyorum. "Peki, sence bunun bir nedeni babam mı?"

"Ben sadece..." Chevy mezarlıktan çıkıp evine doğru yola koyulurken çenesini sıkıyor. "Sadece onun gibi olmak istemiyorum, anlıyor musun? Ya tek bir kişiyle birlikte olamazsam? Ya bağlılık konusunda berbat biriye?"

Ya ben..." Durur ve yutar, çenesindeki aynı kas gerilir. "Ya ben de onun bize yaptığı gibi birine zarar verirsem?"

Ah, Chevy. Kalbim ağabeyim için acıyor. Bazen başımın belası olsa da, aslında gerçekten harika biridir.

"Bu konuda çok fazla deneyimim olduğu söylenemez, ama bir ilişkiyi birini incitmeden ya da incinmeden sürdürmenin mümkün olmadığına eminim. Bence iki kusurlu insan bir ilişki yaşadığında olan budur."

O, belirsiz bir cevapla mırıldanır.

"Ve eğer onun DNA'sını paylaştığın için güvenilmez olduğunu düşünüyorsan, peki... eğer bu senin için doğruysa, benim için de doğru. Sırf onun kızı olduğum için her ilişkiyi mahvedeceğimi mi düşünüyorsun?"

Chevy bana yan gözle bakar, ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Yani, ilişkilerini mahvetmeye kararlı görünüyorsun..."

Onu konsolun karşısından itiyorum ve o gülüyor. "Tamam. Hayır. Sırf babam yüzünden ikimizin de kötü ilişkilere mahkum olduğunu düşünmüyorum."

"O zaman, belki de buna inanıyormuş gibi davranmalıyız," diyorum.

Chevy homurdanır, bu da bana homurdanma sanatını mükemmelleştiren adamı hatırlatır.

Elimi uzatıp küçük parmağımı kaldırıyorum. Chevy parmağıma sanki bir hamam böceğiymiş gibi bakıyor — Teksas'ın meşhur dev uçan hamam böcekleri gibi, ki kardeşim evinde hiç hamam böceği olmaz çünkü o çok temizlik delisidir.

"Küçük parmak yemini," diyorum, elimi hafifçe sallayarak. "Hadi." "Tam olarak neye yemin ediyorum?" diye soruyor.

"Babamın hataları yüzünden ilişkilerimizi mahvetmeyeceğimize."

Chevy bir elini direksiyondan çekip küçük parmağını benimkine takıyor ve sırtıyor. "Tamam. Beni silahsız say. Silahlar indirildi."

"Bu günün geleceğini hiç düşünmemiştim," diye alay ediyorum ve o bana hiç hoşuma gitmeyen bir bakış atıyor.

"Bunun, James'ten kaçmayı bırakman gerektiği anlamına geldiğini biliyorsun."

Midem biraz altüst oluyor ve ona sakinleşmesini söylüyorum. Arkadaşlarım ve kardeşim James ile benim aramda bir şans olabileceğini düşünüyorlar diye bu gerçek olmuyor.

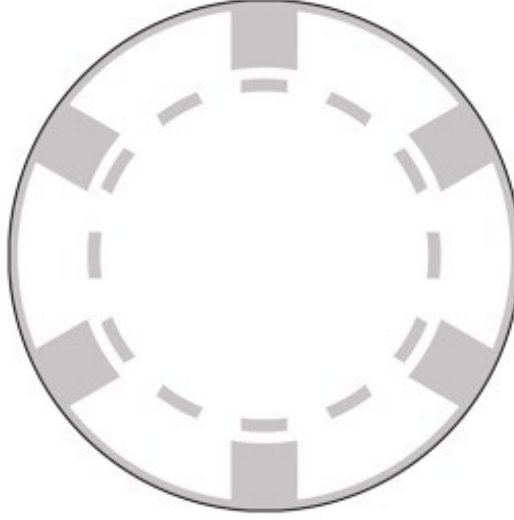
"İlişkimizi mahveden tek kişi ben değildim." "Bunu bilmek güzel."

"Chevy," diyorum uyarıcı bir tonla. "James'e aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

Bana attığı gülümseme tam bir kurt gülümsemesidir. "Aptalca intikam almam kardeşim. Sadece akıllı intikam alırım."

"Öyleyse, sana Dale'den bahsetmeliyim."

OTUZ ALTI. BÖLÜM

James

Turuncu Tek Gözlü Canavarı yakalamaya çalışmak benim için mükemmel bir kefaret gibi geliyor. Ve Winnie için de mükemmel bir özür.

"Kedi, korkunç bir jest," diye anlatmaya çalıştı Pat dün gece. "Tıpkı doğum günü hediyesi olarak köpek yavrusu ya da Paskalya'da bebek ördek ve tavşan hediye etmemek gibi. Ayrıca, o senin kollarını hiç de iyi etkilemiyor."

Ön kolumdaki uzun çiziklerden birinin üzerinde tırnağımı hafifçe gezdirdim. Hayır, OC, ona böyle seslenmeye başladım, kollarım için hiç de iyi değil. Ama Pat'in onaylamaması, Winnie için bu kediye yakalayıp evcilleştirme kararlılığımı daha da artırdı, bu kötü bir şey mi? Keşke kararlılık o lanet şeyi yakalamak için yeterli olsaydı.

Merak eden varsa, yeterli değil.

Konserve kedi mamasıyla dolu plastik kaseyi uzatıp, kediye doğru hafifçe sallıyorum. "Buraya gel, seni koca turuncu..."

"O buna razı olmayacak."

Kedi kuyruğunu sallayarak geri çekilirken içimden küfür ediyorum. Big Mo başımda duruyor. İnsanları dışarıda tutabilmek için kapıyı tamir ettirmem gerek.

Winnie'yi kovduğumdan ve o da benden ayrıldığından bu yana üç uzun gün geçti. Ve günde en az bir kez, bir Sheeter buraya gelip kontrol ediyor, bu da genellikle istemediğim bir saatlik sohbete dönüşüyor.

Dün, Yargıç Judie, öğle arasında güvenlik görevlisi Burt aracılığıyla kaçak içki gönderdi. Ondan önceki gün ise Bobs, bira hakkında on kat fazla fikirlerini söylediler.

Bugün ise, sanırım Big Mo, kedileri yakalamamı eleştirmek için buraya geldi.

"Ne işe yaramaz ki?"

"O konserve şey." Big Mo yanıma çömelir, sonra küçük bir kabı açar ve içinde ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir şey çıkarır. Kokusu iğrençtir. Mo dişleriyle sessiz bir ıslık çalar ve elini uzatır.

İşe yaramamaktan bahsetmişken. Bu tek gözlü turuncu kedinin öylece gelip... Aman Tanrım! İşe yarıyor.

Turuncu Tek Gözlü'nün birkaç saniye içinde uzun boylu, sakallı aşçıya yanaşmasını görmek biraz sinir bozucu. İzlerken, OC Mo'nun uzattığı eli kokluyor, sonra ondan yemeye başlıyor.

Doğrudan elinden! "O ne?"

"Çiğ ciğer," diyor Big Mo.

İğrenç. "Bunu denemeyi hiç düşünmezdim." Konserve kedi maması denedim. Konserve insan maması - ton balığı, somon ve tavuk. Kedi nanesi. Bugün, reklamlarda süslü kedilerin olduğu daha pahalı bir konserve mamayla tam bir döngü tamamladım.

Görünüşe göre Orange Cyclops'un damak tadı daha da rafine. Çünkü çiğ ciğer yiyor.

"Sıra sende," diyor Big Mo. "Küçük kapta daha var."

Karaciğere bakıyorum. Daha önce hiç karaciğere baktığımı sanmıyorum. Kesinlikle hiç dokunmadım. Ve şimdi de dokunmak istemiyorum.

Bunu Winnie için yapıyorsun. Winnie için bunu yapabilirsin.

Meatloaf ünlü şarkısında, aşk için her şeyi yapacağını, ama ŞU hariç, dediğinde, acaba ŞU, bir kadın için sokak kedisini evcilleştirmek için eline çiğ ciğer almak mıydı diye merak ediyorum. Öyleyse, bu tuhaf bir şekilde spesifik olurdu... ve Meatloaf ile benim farklı olduğumuz nokta da bu.

Çünkü çiğ eti elime aldığımda midem bulanmasına rağmen bunu yapacağım. Çiğ organlar mı? Neyse ne.

Aylarca kabuslar görmeme neden olacak dokusunu görmezden gelmeye çalışarak, amacımı hatırlıyorum: Winnie'yi geri almak. Winnie'yi geri almak, çiğ ciğere dokunmaya değer. Gerçek.

Winnie'den özür dilemek için bu yaramaz, sokak kedisine takıntılı davranmam saçma mı? Muhtemelen. Pat bana aptalca davrandığımı söyledi ve Pat böyle diyorsa...

Ama bu kedi, Winnie'nin deyimiyle onun beyaz balinası. Belki aşırı (ya da aşırı aptalca) bir şey, ama bu kedi yakalayıp evcilleştirmek

bir şeyin sembolü gibi geliyor. Bu fikri kafamdan atamıyorum. Bu yüzden depomda çömelmiş, yapışkan bir karaciğer parçası tutuyorum.

"Sadece otur," diyor Big Mo. "Bırak o sana kendi şartlarıyla gelsin."

Oturuyorum, kedinin şartlarına göre bir şey yapma fikrine sessizce homurdanarak. Ama Big Mo ne yaptığını biliyor, çünkü Turuncu Tek Gözlü Dev tek gözüyle ihtiyatla bana yaklaşıyor. Kalbim göğsümde güm güm atmaya başlıyor ve sırtımın alt kısmında ter damlaları oluşuyor. Kedi yüzünden gergin değilim. Kollarımda ve yanağımda tırnak izleri var bile. Daha çok bunun işe yaramayabileceği düşüncesi var. Ve aslında, burada söz konusu olan daha büyük resim: Winnie beni affetmek istemeyebilir, turuncu kedi olsun ya da olmasın. Ya da beni affedebilir, ama benimle gerçek bir ilişki kurmak istemeyebilir.

Turuncu Cyclops elimi kokluyor, ama bana ısınması Big Mo'ya ısınmasından daha uzun sürüyor. "Neyi yanlış yapıyorum?" diye soruyorum, sesimi alçak ve düzgün tutarak.

"Sakin ol. Seni inceliyor."

"Alınma ama sen benden çok daha korkutucusun."

Big Mo gülüyor. "Evet, ama onu korkutan ve kafese hapsetmeye çalışan ben değilim."

Touché. Onu bir kafese hapsetmek, bir çantaya hapsetmek, sakinleştirici okla vurmak... Bunların hepsi Collin'in fikriydi. Sonunda Pat, Collin'i bacağından vurdu, bu onu bayılttı ama birkaç saatliğine kafasını bulandırdı ve garip bir şekilde satrançta çok iyi hale getirdi.

Sonunda burada birkaç gün geçirdi ve yıllar önce açtığı spor salonundan ilk kez ara verdi. Hepimiz oturup Dark Horse hakkında sohbet ettik ve her şey daha hafif hissettirdi. Sanki uzun zamandır içimde tuttuğum şeyleri onlara anlatmak içimdeki bir yükü hafifletmiş gibiydi.

Artık ailemle daha fazla ilgilenmek istemiyorum, ama Kyoko'nun da eklenmesiyle - Winnie'nin en iyi şekilde zorladığı bir örnek daha —sanırım her şey yoluna girecek. Kyoko, planlamadığım bir pozisyon için planlamadığım bir görüşmeye geldiğinde neredeyse bayılacaktım. Ama oraya gelip benimle beş dakika konuştuktan sonra, bira tankları ile bar arasında cam bir duvar olmasını önerdi. Böylece insanlar süreci tam olarak görebilecek, ama ben de huzur içinde bira yapabilecektim.

Kyoko'yu hemen işe aldım.

"Güveni geri kazanmalısın," diyor Mo, beni o ana geri getirerek. Kedinin güvenini hiç kazanmadığımı belirtmiyorum. Ben

Mo hala kediden bahsediyor mu emin değilim. "Önce inisiyatif alıp kendini ortaya koymalısın. Sonra bazen çok beklemek gerekir."

Turuncu Cyclops, elimdeki çiğ eti nazikçe ısıyor. Bıyıkları avucumu gıdıklıyor ve ben, o bitirene kadar çok, çok sabit durmaya çalışıyorum. Pürüzlü dili elimi temizliyor. Garip bir his, ama şaşırtıcı bir şekilde, umurumda değil.

Beklediğim gibi geri çekilmek yerine, OC önümde durur, havayı koklar ve tek sarı gözüyle bana bakar. Big Mo aniden gelip kediyi ensesinden yakaladığında tamamen şok olurum. Kedi gevşer.

"Güven kazanmak ne demekti?" diyorum, Mo kediyi bu hafta başında satın aldığım taşıma çantasına koyarken ayağa kalkıyorum. Çantayı bana uzatıyor.

"Kediden bahsetmiyordum."

Taşıma çantasına bakıyorum ve şey bana tıslıyor. "Şimdi ne yapacağım? O şey benden nefret ediyor."

Big Mo gülerek boş karaciğer kabını alır ve kapıya doğru yönelir. "Roma bir günde yıkılmadı. Onu kendine sevdirmek için bir lokma karaciğer yetmez."

Winnie'yi tekrar sevmem için, alçakgönüllü bir özür, aşk ilanı ve tek gözlü bir kediden daha fazlası mı gerekecek?

"Başka tavsiyen var mı?" Boğazımı temizlerim. "Kediler hakkında." "Küçük adımlar," der Mo. "Sabır ve disiplin."

"Onu görmezden geldiğimi düşünmesini istemiyorum."

"O zaman onu görmezden gelme," diyor Mo ve ben kendimi Miyagi Bey'in ders verdiği serseri bir çocuk gibi hissediyorum. Mo tekrar gözlerime bakıyor. "Küçük adımlar," diye tekrarlıyor.

O gittikten sonra, beni taşıma çantasında tıslayan bir kedi ile yalnız bıraktığında, cebimden telefonumu çıkarır ve Winnie'ye çok aptalca bir mesaj yazmak için çok uzun zaman harcarım.

Küçük adımlar.

MESAJ DİZİSİ

James: Selam

Winnie: Cidden mi? Hey diye mi başlayacaksın?

James: Selamlar

James: Merhaba

James: Aloha

Winnie: Merhaba'yı unuttun.

James: Merhaba

Winnie: *The Office dizisinden Stanley'nin gözlerini deviren gif*

Winnie: Merhaba.

James: Nasılsın?

Winnie: Sormana gerek yok herhalde. Duygusal durumum ya da durumumun yokluğu hakkında Neighborly'de bir başlık açılmıştı. Anket sonuçlarına göre kimin kimin kalbini kırdığı konusunda görüşler yarı yarıya bölünmüş durumda.

James: Anket mi var?

Winnie: Ben o konuyu silene kadar vardı.

James: Şey, ben söylentilere inanmıyorum. Kaynaktan duymayı tercih ederim.

James: Ee, nasılsın?

Winnie: Bu senin tuhaf özür şeklin mi? Çünkü bu biraz berbat.

James: Hayır. Özür, henüz belirlenmemiş bir tarihte yüz yüze dile getirilecek.

Winnie: Tamam

Winnie: Çok yoğun programımı ayarlayabilmem için bana bir davetiye göndermeyi unutma.

James: Oh, özrü kaçırmayacaksın. Güven bana.

Winnie: Şimdi korktum.

James: Neighborly demişken, büyük satış için tebrikler.

Winnie: Teşekkürler. Sanırım.

James: Bu konuda ne hissediyorsun?

Winnie: Madem sordun, Dr. Freud, kendimi çok daha zengin hissediyorum.

Winnie: Ve uygulamanın Sheet Cake kısmının kontrolünü elimizde tutmak için pazarlık yaptım.

James: Sen mükemmel bir müzakerecisin.

James: Ama bu kasabanın dedikodularını yönetmeye devam etmek mi istiyorsun?

Winnie: Hayır. Ama bir yabancının yapmasını da istemiyorum.

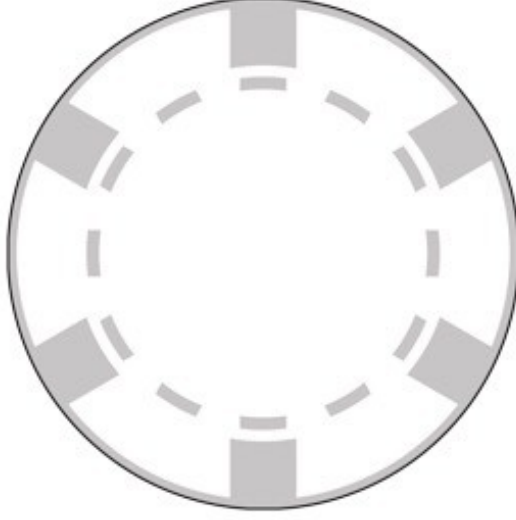
James: Kontrol delisi
Winnie: Ben tencereysem, sen de çaydanlıksın. Ya da tam tersi.
James: Günün sorusu için hazır mısın?
Winnie: Beni ikinci kez kovduğunda bu anlaşma sona erdi.
James: Üzgünüm.
Winnie: Daha sonra özür dileyeceğini sanıyordum. Bu biraz hayal kırıklığı yarattı.
James: Sana birçok kez özür borçluyum. Bunu bir ön izleme olarak düşün.
James: Yeni bir anlaşmaya ne dersin?
Winnie: Seninle yeni bir anlaşma yapmakla ilgileneceğimi mi sanıyorsun?
James: Sana olmamak için her türlü nedeni verdim.
James: Ama müzakereleri yeniden başlatmak istiyorum.
Winnie: Ugh
Winnie: Peki. Günde bir soru.
James: Bir saat
Winnie: Ne??????
James: Günde on iki saat boyunca saatte bir soru
Winnie: Müzakere konusunda berbatın.
James: Bu evet mi demek?
Winnie: HAYIR
James: Günde altı soru
Winnie: Üç
James: Tamam
James: İlk soru. Yumurtalarını nasıl seversin?
Winnie: Sorun bu mu? YUMURTA mı?
James: Kahvaltı günün en önemli öğünüdür
James: Ve akşam yemeğinde de yenebilir.
Winnie: Yumurtalarımı (kahvaltıda, öğle yemeğinde veya akşam yemeğinde) fırınlamış ürünlerin içinde tercih ederim. Kekler, muffins, waffle'lar vb.
James: Not aldım. İyi sabahlar, Winchester.

James: En sevdiğin kitap hangisi?
Winnie: Sana da günaydın. **James:**
Günaydın

Winnie: İyi değil mi? Sadece bir sabah
James: Sadece bir sabah. En sevdiğin kitap hangisi?
Winnie: Sayamayacağım kadar çok var.
James: Bir dene bakalım
Winnie: Tamam. Sen sordun...

James: Gece kuşu mu, sabah insanı mı?
Winnie: Merhaba sana da. Harika bir gün geçiriyorum, sorduğun için teşekkürler.
James: Merhaba, geçici işçi
James: Günün nasıl geçiyor?
Winnie: Muffinler için teşekkürler! Sanırım onlar senden miydi?
James: Rica ederim
James: Gece kuşu musun, sabah insanı mısın?
Winnie: Gece kuşuyum. Sabahları beni gördün. Sormana bile şaşırdım.
James: Sabahları çok güzelsin.
Winnie: Kahve içmeden önce bile mi?
James: Özellikle kahve içmeden önce.
Winnie: Yalancı!
Winnie: Kahve içmeden önce bir trole benziyorum!
James: Hayır
James: Kahveden önce, en gerçek halin gibi görünüyorsun.
Vahşi, güçlü, yumuşak, gerçek.
Winnie: Ben... teşekkür ederim
Winnie: Bu özür ne zaman olacak? Hazırlıklı olmak için.
James: Yakında
James: Ama yeterince yakında değil.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Winnie

"O sana kur yapıyor. Sana kur yapılıyor. Somurtmayı bırak ve tadını çıkar, chica."

Val dikkati dağılmış, hatta belki de sinirli görünüyor. Bir haftadır bana bitmiş gibi görünen aynı tabloyu bitirmeye çalışıyor. Ben her zamanki tabureme çökmüş, bir haftadır yaptığım gibi James hakkında sızlanıyorum.

Sanırım ben de kendime sinirlenirdim. James ile aramızdaki gayri resmi ilişki kesin olarak bittiğine emin olarak depodan ayrılalı yedi gün oldu. Mesajlarını ve soru yağmurunu başlatmalı altı gün oldu. Verandada taze pişmiş çikolatalı kekler veya en sevdiğim romantik yazarların yeni romanlarını bulmaya başlamalı beş gün oldu.

Hangi gün pes etmeye hazır olduğumu bilmiyorum. Belki... ikinci günde?

Bakın, kur yapılmasından şikayet etmek istemiyorum. Kur yapmak harika bir şey. Ve bu kelimeyi söylemek çok eğlenceli: kur yapmak, kur yapmak, kur yapmak, kur yapmak. Kur kur!

Ancak tüm bu süre boyunca James Graham'ı hiç görmedim. Ve o huysuz iri yarısı çok özlüyorum. Hem de çok. Onun homurdanan sesi, yoğun bakışları ve aramızdaki karşılıklı atışmalar.

Neredeyse her gün gönderdiği mesajlar A+ kalitesinde. Ama yüz yüze yapılan şakalaşmaların yerini tutmuyorlar.

"Eğer ben..."

"Winnie, *lutfen!*" Val bana dönerek, ses tonuyla beni neredeyse tabureden düşürecek. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun. Ama böyle çalışmam! Sen James'i seviyorsun."

Yutkunuyorum, boğazım aniden sıkışıyor. "Onu sevmiyorum. Sadece ..."

"Tamam! Aşk olduğunu kabul etme." Ellerini havaya kaldırır. Ama İçlerinden birinde bir fırça var, boya sıçraması yanağına geliyor. Farkında değil gibi görünüyor ve ben de bunu ona söylemeyeceğim. "Ne dersen de. Ben ona aşk diyorum. Çünkü sen aşk acısı çeken bir kadınsın ve ben bunu bir dakika daha dinleyemem! Git ona ve onu yalvart. Gelip yalvarmasını bekle. Bir tür yalvarma, muhteşem bir öpücük ve sonsuza kadar mutlu bir son olduğu sürece umurumda değil. Ama bu resmi bugün bitirmem lazım ve sen benim havamı kaçırıyorsun."

Şu an için, söylediklerinin çoğunu görmezden geliyorum. Çünkü düşünme sürecindeyim.

Orada birçok büyük fikir vardı.

Bunun yerine, şu anda benim için en ilginç olan şeye odaklanacağım.

"Neden bugün bitirmen gerekiyor? Sonunda yeni galeri sahibiyle konuşacak mısın?"

Val'in ağzı sıkıca kapanır ve tekrar tuvale döner. "Bilmiyorum. Konuyu değiştirmeyi bırak."

Hassas. Belki de Main Street'te açılan yeni galerinin sahibine gidiyordur. Geçen gün tabelasını gördüm, ama pencereler kağıtla kaplıydı, içeriği göremedim. James'i görebilmek umuduyla şehir merkezinde dolaştığımdan değil tabii. Sadece Lindy'yi ziyarete gitmişim. Çünkü arkadaşlar böyle yapar, arkadaşlarını ziyaret ederler.

Belki de aşırı derecede, çünkü Lindy sonunda beni Val'e yönlendirdi ve o da benim somurtkanlığımdan bıkmış görünüyor.

Galeri hakkında başka bir şey söylemek üzereydim, çünkü James'ten başka bir şeye odaklanmak istiyordum, ama Lindy'nin köpekleri deli gibi havlamaya başladı. Çakıl taşlarının üzerinde lastiklerin gıcırdadığını duyuyorum.

Val inliyor. "Kim olduğunu kontrol edebilir misin? Ve onlara gitmelerini söyleyebilir misin?" "Seve seve."

Ancak, yan kapıdan dışarı çıktığımda, şoktan aklım başımdan gider. Çünkü orada, tüm muhteşem huysuzluğuyla James duruyor. Onu bir hafta sonra görmek nefesimi kesmeye yetiyor, ama sonra nedenini anlıyorum.

Amber ve Beast'in bu kadar çıldırdığını anlıyorum ve gördüklerime inanamıyorum.

Bizim Orange Cyclops dediğimiz, tek gözlü beyaz balina gibi vahşi kedi, köpeklerle tıslayarak garaj yolunda duruyor. Bu kadar bile yeterince sıra dışı. Ama taktığı tasma ve tasma, üstüne üstlük minik bir papyonla mı? Bu beni hayrete düşürdü.

"Devam et, Amber," diyor James köpeklerle. "Defol, Beast. Git!"

Kedinin son bir saldırısını savuşturduktan sonra, iki köpek eve koşar ve verandaya yerleşir. James beni fark etmedi, ben de onu izlemeye devam ediyorum. Çünkü bu dünyada neler oluyor böyle?

"Tamam, OC. Hazır mısın?"

James bir kediyle konuşuyor. *O* kedi. Elinde tasmaşını tutarken. OC, sanırım artık ona böyle diyorlar, tek gözüyle James'e bakıyor, sonra ön pençesini iyice yalıyor.

"Tabii. Sorun değil," diyor James kuru bir şekilde. "Beklerim. Sevdiğim kadına onu sevdiğimi söylemek için acelem yok sanki."

Dudaklarımı ısırarak nefesimi tutuyorum. James az önce L kelimesini kullandı!

Benim hakkımda!

beni

m ... BİR KEDİYE!

için! Turuncu Tek Gözlü, beni ilk gören oldu, tek gözü bana odaklanmadan önce tüm vücudu gerginleşir. Oh, beni kesinlikle unutmamış ve bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim. Onun dikkati James'in bakışlarını çeker ve şimdi bir adam ve bir kedi ile beş gözlü bir bakışma içindeyim.

Sonunda, yaşadığımız bu sessiz anı bozuyorum. "Çok fazla sorum var."

James, Ultimate James Graham Starter Pack'i kullanarak cevap vermez.

Homurdanır.

"Önem sırasına göre başlamayacağım, ama Orange Cyclops'a ne tür bir vudu büyüsü yaptın?"

"Artık ona OC diyorum."

James kediye bakıyor ve yemin ederim, ifadesinde en ufak bir gurur belirtisi var. Sanki James birdenbire gururlu bir kedi babası olmuş gibi. Bunu ASLA tahmin edemezdim, ama ben buradayım.

Geriye dönüp bana bakan James, bana en ufak bir gülümseme atıyor — bu gülümseme ayak parmaklarımdan ucuna kadar hissediyorum. Destek almak için garaj duvarına yaslanıyorum, kendimi tutunacak bir şeye ihtiyacım var. Aksi takdirde, yapmamız gereken konuşmayı atlayıp, umarım hemen ardından gelecek olan öpüşme kısmına geçeceğim.

"Biraz uğraşmak ve Big Mo'nun yardımını gerekti. Yaralanmadan kurtulamadım." Başını eğiyor ve yanağında iyileşmekte olan bir çizik görüyorum.

"Kötü kedi," diyorum, ama ses tonum daha çok övgü gibi geliyor. James'in dudakları seğiriyor. "Onu veterinere götürdüm, şey, kısırlaştırmak için. Ama Doktor Maddie, onun zaten aşılarının yapıldığını söyledi. Sanırım bu adam vahşi olmaktan çok... terk edilmiş gibiydi. Onu temizleyip aşılarını yaptı.

"Ona papyon ve tasma da mı aldı?"

Benim soruma James, sanki bir meydan okuma gibi başını eğdi. "O bunu seviyor."

Şaşırtıcı bir şekilde, turuncu kedi gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Ya da en azından rahatsız olmuyor. "Ben de. Ama senin kedi seven biri olduğunu sanmıyordum."

"Senin için yaptım, Winnie. Sana göstermek için yapmam gereken bir şey gibi geldi..." Burada durdu ve kafasında düşüncelerin dolaştığını görebiliyordum. "Kulak misafiri olduğunda ne kadarını duydun?"

Onun sinirli ses tonunu seviyorum. Buraya özür dilemek için geldiğini biliyorum, ama James bu sert tavırları olmasa James olmazdı. Ben bu tavırlarını *seviyorum*. Günler önce söz verdiği özrü almaya hazır olsam da.

"Kulak misafiri değildim. Köpekler havladığı için dışarı çıktım. Sonra senin kediyle konuştuğunu duydum."

Kaşlarını daha da çatıyor. Onu gülümserken değil de kaşlarını çatığında daha çekici bulmam garip mi?

Kaşlarını çatma fetişi diye bir şey var mı? Yoksa, bu trendi başlatmaktan memnuniyet duyarım. "Bunu duymaman gerekiyordu."

"Yani, kediye beni sevdiğini söylediğini mi?"

James inleyerek başını geriye eğip gökyüzüne bakar. "Her şeyi mahvettim," diye mırıldanır, neredeyse nefesini keserek. Sonra nefes alır ve gözlerine bakar. "Gideceğim. Sonra geri döneceğim. Sen ben hiç buraya gelmemişim gibi davran, ben de bu işi düzeltiyim."

Kendi isteğimle ellerim kalçalarımın gider. "Sakın o kamyonete binme, James Graham! Orada durup özür dileyeceksin, belki biraz da yalvaracaksın. Ya da çok. Ne kadar yalvaracağın sana kalmış. Sonra bana, kedime değil, beni sevdiğini söyleyeceksin. Anladın mı?"

"Çok otoritersin," diyor James, hiç de umursamıyormuş gibi. "Peki ne yapacaksın?"

"Burada durup, hâlâ kızgınmışım gibi ve beş gün önce seni affetmemişim gibi davranacağım."

Başını sallar, küçük bir gülümsemeyi zorlukla bastırır. "Çikolatalı kekler yüzündendi, değil mi?"

"Muffinler çok lezzetliydi. Ama sanırım kitabı daha çok beğendim. Dikkatini verdiğini gösterdi. Bazı sayfaların köşeleri kıvrılmıştı – ki bu, bilmeni isterim ki, ölüm cezasıdır – ama bu, kitabı gerçekten okuduğunu düşündürdü bana."

Ya da kitabı bir ikinci el mağazasından almış ya da Austin'e gidip bir ikinci el kitapçıda bulmuştur. Ama bana verdiği kitap çok iyi durumda ve yeni çıkmış bir kitap, ikinci el bulması zor bir kitap. Umarım tahminim doğrudur.

Elini çenesine götürdü. "Önemli bir suç, ha?" Başımı salladım.

"Bu çok talihsiz. Kitap ayracı kullanmadığım için mahkemede savunma yapmam gerekecek. Evet, okudum. Yeni bir favori türüm oldu demiyorum ama... romantizmi seviyorum."

"Romantizm ve kediler. Kim bilebilirdi?"

Konuşmamız bir çıkmaza girmiş gibi görünüyor. Ya da her yedi dakikada bir meydana geldiğini duyduğum sessizliklerden biri. Şu anda burada duruyoruz. Konuşmuyoruz. Hareket etmiyoruz. Sanki hayatımızın tek amacı buymuş gibi sadece bakıyoruz.

Sonunda kollarımı kavuşturup kaşlarımı kaldırıyorum. Soğukkanlı görünmeye çalışıyorum. Beni buzdolabından yeni çıkmış bir buzdağı marulunun başı olarak düşünün. Kışın karların erimesinden sonra bir dağ deresi. Sıvı azot.

"Özür dileme konusunda... nasıl başlayacağın konusunda biraz yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır."

"Emin misin?"

James birkaç adım öne çıkar ve ben, Orange Cyclops'un onun yanında yavaşça yürüdüğü hali görünce gülmemek için yanağımın içini ısırırım. İkisi de aynı adımlarla yürüyor ve aynı yoğun ifadeyi takınıyorlar. Bu ... çok sevimli. Sahiplerine benzeyen köpekler görmüştüm — Lindy bir keresinde bununla ilgili bir makale yazmıştı — ama sahibinin tavırlarına uyan bir kedi hiç görmemişim.

James birkaç adım önümde durur. Kedi de onun yanında durur. "Komik olan ne?" diye sorar.

Görünüşe göre, onun yeni kedi ikizine duyduğum eğlenceyi yeterince gizleyemiyorum. Gözlüğümü çıkarıp lenslerini gömleğimle silerim, böylece onları net olarak görmekten kısa bir süreliğine kurtulurum.

"Hiçbir şey. Sadece bu muhteşem özür için hazırlanıyorum."

"Winnie," diye homurdanır James.

İki elimi de kaldırıyorum. "Seni durdurumama izin verme."

O iç çeker. "Şimdi çok fazla beklenti oluştu. Hayal kırıklığı olacak."

"Güven bana. Bunların hiçbiri" — elimi onun vücudu, kedi, hepsinin üzerinde gezdiriyorum — "beni hayal kırıklığına uğratamaz. Git, James."

"Winnie, çok üzgünüm. Gerçekten." Sözleri acı dolu ve olmasa bile, gözleri samimiyetini gösteriyor.

Yine

de...

"Ne

için?"

James derin bir nefes aldı. "Özür dilemeye çalışırken bile bana zorluk çıkarıyorsun."

"Durmamı mı

istiyorsun?" "Hayır."

James bir adım daha ileri atar, neredeyse birbirimize dokunacak kadar yaklaşıyoruz. Vücudunun ısısı benimkine çılğınca etkiler, ama ben sabit durmayı başarırım. Burada sadece poker suratını korumakla kalmıyorum. Tamamen poker *vücudunu* koruyorum.

James boğazını temizler. "Durmanı istemiyorum. Karşı karşıya gelmek istiyorum, yüz yüze..."

"Ya da ağızdan ağza?" diye öneriyorum.

James bakışlarını dudaklarıma indirir. "Özellikle o. Her sabah uyanıp o akıllı ağzını öpmek istiyorum. Ve aynı şekilde uykuya dalmak istiyorum."

Kalbim işini yapmayı bırakmaya karar verdi ve şimdi düzensiz bir şekilde atıyor, nefes almamı zorlaştırıyor. "Peki ya gün ortası?"

James'in burun delikleri genişler ve bir elini başımın yanındaki garaja koyarak beni hapseder. "Bütün gün boyunca." Bakışları gözlerimden dudaklarıma kayar ve tekrar yukarı döner. "Bunu istiyorum, Winnie. Bu gidip gelmeyi. Bu... aramızdaki şeyi. Bu benim için *hayat* demek. Her şey demek. İyi günlerimde bile başa çıkması zor biriyim, biliyorum. Yardım kabul etmekte veya başkalarıyla çalışmakta iyi değilim. Partner olmak konusunda pek tecrübem yok. Stresimi sana yansıtmak için çok üzgünüm. Senin hatan değildi. Senin sorumluluğun değildi."

Aklımda pek çok akıllıca cevap dolaşıyor, ama onları sonraya saklamak istiyorum ve bir kez olsun bu samimiyetin ve şaşırtıcı derecede hassas anın tadını çıkarmak istiyorum.

"Seni affediyorum, James. Ve en azından biraz olsun anlıyorum. Sana baskı yaptığım için özür dilerim. Fazla hevesli davrandım ve..."

"Hayır." James beni tek bir kesin kelimeyle ve başını sallayarak durdurdu.

"Tamam, şimdi özür bile dilemem mi?"

"Hayır. Bana yardım etmeye çalışırken olmaz. Beni ailemden bile alışık olmadığım bir şekilde destekledin. Beni bu kadar çok sevdiğin için özür dilemeye hakkın yok."

Yutkunuyorum. "Kim aşk hakkında bir şey söyledi ki?"

James yaklaşır, kahverengi gözleri koyulaşır, göz bebekleri büyür. "Öyle yaptım. *Öyleyim*. Seni seviyorum, Winchester. Belki bu çok hızlı olduğu için bunu kelimelerle ifade etmeye hazır değilsin, ama ben hissediyorum." James elini duvardan çeker ve göğsüne, tam kalbinin üzerine dokunur. "Benim için yaptığın her şeyde senin sevgini hissediyorum."

Tamam, bu gerçekten çok fazla. Kedi. Yakınlık. Sözler... Aman Tanrım, James'in tek heceli kelimelerden daha fazlasını kullanmaya karar verdiğinde bunun bu kadar yıkıcı olacağını kim bilebilirdi?

"Bir ilişkiden yeni çıktığını biliyorum," diyor James.

Öyle mi yaptım? Dale, sisli bir anıdan fazlası değil. Bir anlık bir görüntü. Bana aşkın *gerçekte* nasıl bir şey olduğunu gösteren bir kontrast. Bunu söylemek için ağzımı açıyorum, ama James hala konuşmaya devam ediyor. Ve onu durdurmaya niyetim yok, çünkü bunu bir daha ne zaman yaşayacağımı kim bilir.

"Senin hızına uyabiliriz. Ben... gerektiği kadar dikkatli olacağım. Seni neyin beklediğini bildiğin sürece."

"Beni ne bekliyor?" Sesim kısık. Genç, seksi, saf bir karakterin seslendirmesini yapabilirmişim gibi geliyor. Ama kimin umurunda? James saklanmıyorsa, ben de saklanmıyorum.

"Bu," diyor ve sonra ağzını ağzımın üzerine kapatıyor.

James, ne istediğini tam olarak bilen, bunu söylemekten korkmayan bir adam gibi beni öpüyor. Elini boynumun arkasına dolayarak beni yerinde tutması sahiplenici bir hareket, ama bir şekilde kendimi özgür hissettiriyor.

özgür hissettiriyor.

Serbest

bırakmak için

özgür.

Güvenmekte

özgür.

Sevmek için

özgür.

Val yanılmıyordu, James de öyle. Onu gerçekten seviyorum. Bu farkındalık göğsüme bir yumruk gibi indi. Bu korkutucu bir düşünce değil, daha çok kaçınılmaz, önlenemez, imkansız derecede mükemmel bir düşünce.

Ellerim James'in geniş omuzlarında kayıyor, dokunuşumla kaslarının hareket edip gerilmesini seviyorum. Dudakları talepkar, ama benimkinden daha fazla değil. Bu adam beni bunun için günlerce acı çekerek bekletti ve ben bastırılmış arzu ve onu cezalandırma dürtüsüyle doluyum.

Ama öpücük hiç de ceza gibi değil. James, benim haklı olduğumu kanıtlayan bir inilti çıkarır. Ellerimi boynuna doğru kaydırırım, parmaklarımı her zaman gözlerinin üzerine düşen saçlarından geçiririm. James öpücüğü derinleştirir, kolunu belime dolayarak beni vücuduna yapıştırır.

Sonra James, çılgın tutkudan uyuşuk bir zevke geçer. Dudaklarımı ısırır, alay eder ve öpücüklerini dudaklarımdan çeneme, sonra tekrar geriye doğru sürer. Ağzı ustadır, yavaş ve yumuşak olduğunda da vahşi ve dizginsiz olduğunda olduğu kadar muhteşemdir.

Geri çekilip alnını alnıma dayadığında, nefesi benimki gibi düzensizdir. Gözlerimi kapatıp, benimkine mükemmel uyum sağlayan kocaman vücudunun hissini içime çekiyorum. James geri çekilip gözlerime bakar.

O büyük, sıcak eliyle yanağımı okşadığında, ona yaslanarak, özlediğim bağı arzuluyorum.

"Sana bir şey sormam gerek, Winnie," diyor ve ciddiyetiyle kalbim biraz titriyor.

"Eh, beni kesinlikle evet diyecek havaya soktun."

"Umarım öyledir." Gülümsemesi sadece bir an sürer ve hemen ciddiyetine geri döner. "Bana tekrar patron demeni istiyorum."

Gülümsemeden edemiyorum. "Kolay. Sana patron demek her zaman hoşuma gitmiştir, *patron*." Parmak uçlarımı hafifçe çenesinin sakallarına sürtüyorum. Cildimde hissettiğim o hafif çekişi seviyorum. O kadar sert ki...

James'e özgü.

Hızlıca bir öpücük çaldı, sonra fikrini değiştirmiş gibi görünüp daha uzun bir öpücük verdi. Geri çekilirken ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bu takma adı seviyorum. Ama ben daha resmi bir anlamını kastetmiştim."

Gülmekten kendimi alamadım. "Senin geçici elemanın olmak istemiyorum James. Ve bunun nasıl sonuçlandığını gördük. İşin aramıza girmesini istemiyorum."

Onunla birlikte çalışmayı çok sevmeme rağmen. Bu hafta, James'i özlerken, Dark Horse için yaptığım işi de özledim. Hayatımda bundan sonra ne yapmak istediğimi yine bilemiyorum, özellikle de Neighborly'yi sattıktan sonra.

James bana yaklaşıp burnunu yanağıma sürüyor ve ben bir öpücüğe dalmamak için kendimi zor tutuyorum. "Seninle ilgili hiçbir şeyin geçici olmasını istemiyorum, Winnie."

Sesi içimi titretti. "Yine de. Bunu tercih ederim" — ağzının köşesine alaycı bir öpücük kondurdum — "*şundan* daha çok."

"Bence ikisini de yapabiliriz. Birdenbire bu konuda mükemmel olduğumu söylemiyorum, ama kontrolü bırakmayı ve diğer insanlara güvenmeyi öğreniyorum."

"O zaman, belki o gökkuşağı tek boynuzlu at sitesi tasarımını yeniden düşünürsün?"

Parmakları kaburgalarımı bulur, gıdıklar ve ben kıvranırm, diğer eli beni sararken kaçamam.

"Tek boynuzlu atlar yok. Gökkuşakları yok."

"Tamam! Tamam! Amca! Tek boynuzlu at yok!" O gıdıklamayı bıraktığında nefes alıyorum. "Bu nasıl bir şey olurdu?"

"Senin beni affetmeni ve benimle çalışmaya geri dönmeni istemekten öteye pek bir şey düşünmedim."

"Senin *için* demek istemedin mi?"

Gözleri benimkilere takılır. Sonra yavaşça başını sallar. "Hayır. Kesinlikle benimle. Sen çok zekisin ve çok değerlisin, daha fazla söz hakkın olmalı."

Daha fazla soru sormak üzereydim ki, bir şey bacağıma dokundu. Neredeyse zıplayacaktım, ama sonra hüznü bir miyavlama duyuldu. Turuncu kediye tamamen unutmuştum.

Kedi. Öpüşürken James bir ara tasmayı düşürmüş olmalı. Önceliklerini doğru belirlemiş olmasına sevindim.

"Sanırım biri biraz kıskanıyor," diyorum. "Üzgünüm, OC. Öncelikler." Kedi hapşıyor, ben gülüyorum, sonra eğilip elimi uzatıyorum.

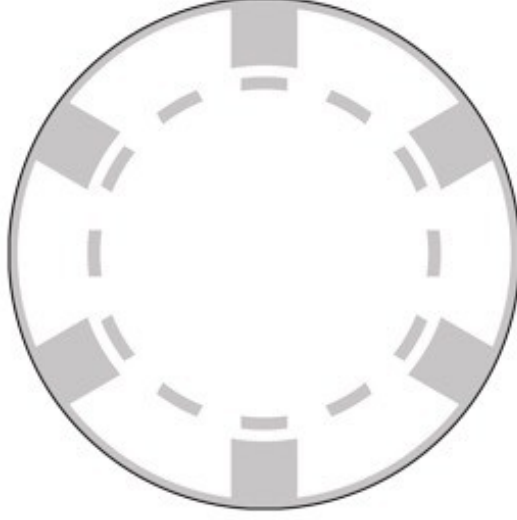
James, OC'nin beni koklamasını izler, sonra tekrar koklar. Kafasının üstünü okşamak üzereyim ki, tıslayarak bana vurur. Elimi pençesinin ulaşamayacağı bir yere çekip doğrulurum, James'e, sonra da kediye sert bir bakış atarım.

"Hey! Onu benim için evcilleştirdiğini söylemiştin! Hâlâ benden nefret ediyor."

James kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor. "Ben zaman ayırdım. Sanırım onun sevgisini kazanmak için sen de aynısını yapman gerekecek."

Ayak parmaklarımın ucuna basarak, çok sevdiğim o kendini beğenmiş dudaklara yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Senin sevgini kazandığım sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok."

EPILOG

James

Sinirlerim, kan dolaşımında vızıldayan minik sivrisinekler gibi. Bu gerçekten iğrenç bir benzetme ve harika bir bilim kurgu filmi için mükemmel bir konu olabilir, ama beynimden sonsuza kadar silinmesi gereken bir şey.

"Her şey yolunda mı evlat?" Tank yanıma gelir ve omzumu sıkar. Bu hareket hem uyarı hem de cesaretlendirme gibi, hangisine daha çok ihtiyacım olduğunu bilmiyormuş gibi.

Ama eğer bundan, bugünden kaçma ihtimalim olduğunu düşünüyorsa, son birkaç aydır dikkatini vermemiş demektir. Elbette gerginim, işinin açılış gününde her erkek aynı şeyi hisseder. Ama gergin olmamın sebebi bu değil.

Winnie'yi bulana kadar teras alanını tararım. Göğsümdeki baskı hafifler. Onun burada olduğunu, benim olduğunu bilmek.

Düzeltilme: neredeyse benim.

Tank'a yan gözle bakıyorum. "Ben iyiyim. Endişelenecek başka şeyler yok mu? Belki başka *insanlar*?" Onun kıvranışını izliyorum.

"Hayır, ben iyiyim," diyor, biraz fazla rahat bir şekilde, benim az önce yaptığım gibi kalabalığı tararken.

Eğer böyle oynamak istiyorsa, *sorun değil. Kendine bunu söylemeye devam et, Pops.*

Ve biz de sana inandığımızı iddia etmeye devam edelim.

"Seninle gurur duyuyorum, evlat. Açılış günü şimdiden başarılı geçecek gibi görünüyor," diyor Tank.

Öyle. Ve her ne kadar çok önemsiyor olsam da, aslında çok daha önemli bir şey var aklımda.

"Bu, benimle birlikte olan insanlara da büyük ölçüde bağlı. Bu yüzden teşekkür ederim."

Kontrolü bırakıp başkalarının öne çıkıp Dark Horse ile daha fazlasını yapmasına izin vermek, benim için kolay olmadı. Winnie bana yardım etmekte, gerektiğinde araya girerek ve tüm bu insanlarla başa çıkamadığımda beni mola verdirmek konusunda çok önemli bir rol oynadı. Mola odası, son birkaç ayda çok sık kullanıldı. Ve sadece benim sakinleşmem için değil. Öpüşme odası da buraya çok uygun bir isim olurdu.

Gözlerim yine Winnie'yi buluyor. Kyoko ile konuşuyor ve barda bir şeyi işaret ediyor. Dudaklarının gülümsemeye dönüşmesini, kolundan görünen dövmelelerinin küçük parıltısını izliyorum. Artık *çok* aşına olduğum ve belki de biraz takıntılı olduğum dövmele. Winnie at kuyruğunu çekiyor, gergin veya heyecanlı olduğunda yaptığı bir şey.

Bu sefer beni gördüğünde, kollarını genişçe açarak "*NE?*" diye soruyor.

Gülümsüyorum, tam bir gülümsemeyle, uzaktan bile onu eritir gibi görünmesini seviyorum. Binayı işaret ediyorum ve "*Dolap*" diye cevap veriyorum.

Kaşları yukarı kalkıyor ve dudaklarını ısırırken tereddütünü başka bir şeye dönüşüyor. Zaten ağzına bakıyordum, bu yüzden bir sonraki kelimesini açıkça okuyabiliyorum.

Şimdi mi?

Başımı sallıyorum, ifadem ciddileşiyor, ona tartışma şansı vermiyorum. Sadece bana özel gizli bir gülümsemeyle, kalabalığın arasından geçmeye başlar, sadece kısa bir merhaba demek için biraz yavaşlar.

"Görünüşe göre gitmen gereken bir yer var," diyor Tank sinsi bir gülümsemeyle.

Beni meşhur kucaklamalarından biriyle kucaklar. Ben onun kadar uzadığımdan beri kucaklaşmalarımız daha çok dostça bir rekabet haline geldi.

O sıkıyor. Ben daha sert sıkıyorum. O kıkırdıyor, bu da bana kucaklamamı sıkılaştırmam için fırsat veriyor. O homurdanıyor ve kolları, ayaklarım yerden kesilene kadar belimin etrafında pitonlar gibi dolanıyor. Bu yeni bir şey.

"Spor mu yapıyorsun?" diye homurdanıyorum, nefes almakta zorlanarak.

Bana son bir kez sıkıca sarılır ve gülümseyerek beni yere indirir. "Belki."

Yüzünde utangaç bir ifade var ve neden birdenbire spor salonuna gitme ihtiyacı hissettiğini sormama gerek yok. Neden erkekler çılgınca şeyler yapmaya başlar? Bir kadın.

Belki de kendi aşkımı bulduğum için, babamın başka biriyle birlikte olması fikri eskisi gibi canımı yakmıyor.

"Ne hoş bir manzara! En sevdiğim iki Graham birbirine sarılıyor." Chevy ikimizin yanına yaklaşır.

Son altı ayda, o ve ben çoğunlukla kolay bir arkadaşlık kurduk. *Çoğunlukla* diyorum çünkü kız kardeşini mutlu etmek ve onun evinden taşınabilmesi için yeterli miktarda para ödemek Chevy'yi mutlu etti. Ayrıca bana iki hız cezası verdi, sanırım beni tetikte tutmak için.

Ayrıca, hız yapıyordum. Yani bu benim hatam.

Tank, Chevy'nin sırtına samimi bir şekilde vuruyor ve sonra ikisinin geliştirdiği karmaşık bir el sıkışma hareketi yapıyor. Hâlâ gözlerimi devirirken, babam Chevy'den uzaklaşıyor ve kulağıma eğiliyor.

"Gergin olma," diye fısıldadı babam. "O evet diyecek."

Geri çekildiğinde, şaşkınlıkla ona bakıyorum. Kimse bilmiyor. Kimse. "Nasıl bildin...?"

Tank göz kırpmıyor. "Bu babaların işi."

Chevy bana, sonra da uzaklaşan Tank'ın sırtına bakıyor. "Hm. Babaların işi mi?"

"Evet... sadece bira fabrikasıyla ilgili şeyler," diyorum.

Aylar önce, Chevy'yi Backwoods Bar'a götürdüm ve Winnie ile evlenmek için izin istedim. Sadece *ne zaman olacağını* söylemedim. *Düşünmesi gerektiğini* söyleyerek beni iki gün bekletti. Ve bir sonraki sefer Winnie ile onun evine gittiğimde, onun kilerindeki eşyaları dağınık bıraktım. Hiçbir şekilde eşit değiliz, ama işleri daha da kızıştırmamaya çalışıyorum. Pat ve Chevy bunu *kendi* aralarında halledebilirler. Ve kız kardeşine ne zaman evlenme teklif edeceğimi tam olarak söylemezsem, bu çok yazık olur.

"Bugün o gün, ha?" diye soruyor.

Chevy de bilemez. *O kadar* bariz olamam. "Ne?" Gülümsemesi sırtıta dönüşüyor. "Bira fabrikasının açılışı mı?"

"Evet. Hey, Winnie'ye garsonlar hakkında bir şey sormam lazım." "Tabii.

Garsonlar. Eminim garsonlar hakkında ne sorarsan sor, evet diyecektir.

"

Chevy göz kırpmıyor, tamam, peki. İki kişi evlenme teklifinde bulunacağımı tahmin etti. Birisi Neighborly'de bunu paylaşmadan önce işimi halletsem iyi olacak.

"James," diye seslenir Chevy, ben uzaklaşmaya başlarken. "Hâlâ benim onayımı aldın. Kız kardeşime dünyadaki tek kadınmış gibi bakmaya devam ettiğin sürece."

Kaşlarımı kaldırırim. "Öyle değil mi?"

Kalabalığın içinden geçip hala kordonla çevrili binanın içine doğru ilerlerken, kahkahası kulaklarımı doldurur.

Zamanımız neredeyse dolmak üzere ve kapalı kapıya ulaştığımda sırtımın alt kısmında ter toplandığını hissediyorum. Elim cebime kayıyor ve parmak uçlarım Winnie'nin iştaki ilk gününden kalma tohumla ilk kez temas ediyor. Şimdiye kadar birçok kez yıkandı ve birkaç çift kot pantolondan daha uzun ömürlü oldu.

Bugün, tohumun bir arkadaşı var. Chevy'den izin aldığım hafta yüzüğü satın almıştım, ama onu cebimde çok uzun süre taşımaya korkuyordum. Yüzük, dolabımdaki botlarımdan birinin içinde saklıydı.

Dolabın önünde tereddüt ediyorum, bu da fark edildiğim anlamına geliyor.

"Hey!" Kyoko odanın diğer ucundaki bardan sesleniyor. "Senin..."

..." Gözleri dolabın kapısına kayıyor ve sırtıyor. Winnie'nin ısrarı üzerine onu işe almak, aldığım en iyi karar olabilir. "Boş ver. Gerekirse birkaç dakika oyalanabilirim."

Başımı sallarım, ama cevap veremedim dolabın kapısı açılır ve Winnie beni gömleğimin yakasından tutup içeri çeker. Beni istediği yere götürmesine izin veririm, bu kadının beni itip kakmasından memnunum. Kapıyı çarparak kapatır, beni kapıya doğru iter ve ağzımı ağzına doğru çeker.

O açgözlü ve çaresizdir — ya da Winnie'yi ve onun detaycı zihnini tanıyorsak, sadece ne kadar az zamanımız olduğunu çok iyi bilmektedir.

Geri çekilir, ağır ağır nefes alır. "Açılıştan beş dakika önce buluşmamızı istedin, sonra kapının önünde tereddüt ettin. Kendine gel, *patron*."

Onu biraz daha öpmek, hemen diz çökmek ve bunu daha az telaşlı bir zamana ertelemek arasında kararsızım. Pencere kenarında, artık resmi Dark Horse bira kedisi olan OC'yi görüyorum, bir pençesini yalıyor ve bana "*Devam et*" diyen bir bakışla bakıyor. Yüzüğü papyonuna takmayı düşündüm, ama bu biraz fazla ileri gitmek gibi geldi.

Winnie'nin gözleri, gözlüklerinin arkasında bir anlam okyanusu, bir sevgi okyanusu barındırıyor. Parmak uçlarıyla çenemi okşuyor, en sevdiği şeylerden biri bu. Benim de bundan rahatsız olduğumu söyleyemem.

Ve o anda, bekleyemeyeceğimi biliyorum.

"Winchester Boyd, sen benim her şeyimsin. Benim ateşim, benim şefkatli savaşçım, benim parlak ortağım."

"Ah, bana karşı duygusal davrandığında çok hoşuma gidiyor."

"Duygusal değilim," diyorum, sesime onun sevdiğini bildiğim derin bir hırıltı katarak. "Tamam. Sadece biraz. Sadece *senin* için."

"Hepsi bu kadar mı, yoksa daha da duygusal olmaya hazırlanmam mı gerekiyor?"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama hayır, henüz bitirmedim." Derin bir nefes alıyorum. "Winnie, Dark Horse'da isteyebileceğim en iyi ortak oldun. Yaratıcısın, parlak fikirlerle dolusun, beceriklisin ve mücadeleci birisin. Sen olmasaydın bunların hiçbirini başaramazdım. Ama bence artık yeni bir rol üstlenme zamanının geldi. Bu rol artık sana uymuyor. Bu yüzden..."

Gözleri birdenbire büyüdü ve sözümü kesti. "İstifa ediyorum."

Ellerim kalçalarını sıkıca kavradı. "Ne? Artık benimle çalışmak istemiyor musun?"

"Kendime söz verdim, bir daha beni kovdurmayacağım, önce ben istifa edeceğim. Bu kovulma konuşması gibi geliyor. Diğer ikisinden çok daha nazık, ama yine de."

Gözleri biraz yaşarır ve ben derin bir nefes alıp cebimden yüzüğü ararım. Yüzüğü ve tohumu da bulurum, elini tutup ikisini de avucuna bırakırım. Yüzüğe bakar, vintage bir montürde kare kesim siyah oniks... Winnie'nin kendine özgü tarzına en uygun yüzük olduğunu düşünmüştüm.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Görünüşe göre, hala kelimelerle başa çıkamıyorum. Sana evlenme teklif etmeye çalışıyordum, seni kovmaya değil."

"Oh," diye nefes alır ve küçük bir adım geri atar.

Hala yüzüğü avucunda tutarken, iki parmağıyla tohumu alır.

"Bu..."

"İlk gün bana verdiğin şey. O günden beri cebimde saklıyorum. Stresli olduğumda beni sakinleştiriyor. Tıpkı senin beni sakinleştirdiğin gibi. Ve bana yardım ediyorsun..."

Ağzımı sıkıca kapatırım ve Winnie başını eğerek sorar. "Sana ne konuda yardım ediyorum?" "Aptalca bir şey."

"Söyle bana."

Onu reddedemem. Özellikle de otoriter davrandığında. "Beni sakinleştiriyorsun ve uçmama yardım ediyorsun. Gördün mü? Kulağa aptalca geliyor."

"Aptalca değil," diye fısıldadı. "Bunu seviyorum."

Winnie'nin gözleri yaşlarla doluyor ve ben onları silip onu kollarıma almak istiyorum. Ama tüm bu konuşma benim hayal ettiğimden çok

farklı bir yöne gittiği için, hala nerede durduğumuzu bilmiyorum. Evlenme teklif ettim, değil mi?

Bana tohumu uzattığında, midem düğümlenir. "Geri mi veriyorsun?"

"Sadece cebinde saklayabilesin diye. Ve bu muhteşem yüzüğü daha iyi inceleyebileyim diye."

Tohumu alıp güvenli bir şekilde yerine geri koyuyorum. Winnie yüzüğü elinde çeviriyor ve her ne kadar onun mücevherlerin büyüklüğü veya türüne göre evet ya da hayır diyecek bir tip olduğunu düşünmesem de, onun bunu beğenmesini gerçekten çok istiyorum.

Ayrıca, onun evet dediği kısma geçmeyi GERÇEKTEN çok istiyorum.

"Yani, büyük açılıştan beş dakika önce... şimdi iki dakika önce..."

Tamam, evet. Zamanlama berbat. Teklifim de öyle. Not verecek olsam, kendime sağlam bir D+ verirdim.

Ama beklemekten ve tereddüt etmekten bıktım. İleri adım atıp kollarımı Winnie'nin sırtına sahiplenircesine doladım. "Senin bir parçası olmadan geleceğime bir adım daha atmak istemiyorum."

"Oh," diyor yine, biraz nefes nefese. Ama sonra bana gülümsüyor, aşırı duygusal, savunmasız bir gülümseme, beni en iyi şekilde etkiliyor. "O halde, ben de aynısını istiyorum."

"Aynı mı? Bu evet anlamına mı geliyor?"

Winnie yüzüğü parmağına takıyor ve tam da umduğum gibi mükemmel uyuyor. Gizlice ölçüleri alıp Val ile tasarım üzerinde çalışıyordum. Winnie ellerini göğsümden boynuma kaydırıyor ve patlayan bir yıldızın parlaklığıyla ışıldıyor.

"Evet. James Graham, seninle evlenmek isterim."

Nefes alabiliyorum. Yani, tabii ki nefes alıyordum, ama sanki mekanik bir hareket gibi. Şimdi ise taze ve yeni hissettiren nefesler alıyorum.

Çünkü Winnie benim sonsuza kadar benimle olmayı kabul etti. Ve gerçekten sonsuza kadar demek istiyorum. Anne babamın sahip olduğu türden bir aşk istiyorum. Umarım Winnie ve benim daha fazla zamanımız olur.

"Seni seviyorum," diyor Winnie, eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Ama sormam gerek, istifamı geri alabilir miyim?"

"Yönetim kuruluyla birlikte bunu değerlendireceğim. Collin'in doldurmanız gereken bazı evrakları olabilir."

O inler. "Collin ve onun evrakları."

Kapı çılgınca çalınır. "Çocuklar!" der Kyoko. "Ben bekledim ve şimdi mikrofon Pat'te. Sanırım şarkı söylemeye başlayacak."

Şimdi ben inliyorum, Winnie'yi de yanıma alıp uzaklaşmaya başlıyorum. Çünkü bu kadın kesinlikle yakın zamanda yanımdan ayrılmayacak.

"Geliyoruz," diyorum, ama Winnie, elim kapı kolunu tutarken beni durduruyor.

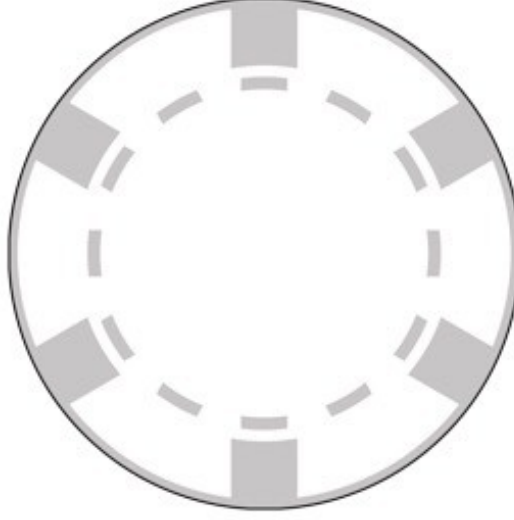
"Son bir soru," diyor. "Çok kısa nişanlılıklar hakkında ne düşünüyorsun?"

SON

(ama bonus epilog için okumaya devam edin...)

BONUS EPILOG

Val

Sanırım Winnie ve James'e öpüşüp barışmaları için yeterince zaman verdim. Ya da barışıp öpüşmeleri için. Her iki şekilde de. On beş dakika önce stüdyomun önüne geldi, bu süre yeterli olmalı, değil mi?

Stüdyoda volta atmak beni öldürüyor, hem nihayet birbirlerine ait olduklarını anladıkları için onları tebrik etmek istiyorum, hem de resimleri kamyonu yükleyip galeriye götürmek için yirmi dakikam var. Zaten zar zor yetiştireceğim. Galeri sahibi Bay Silver bana çok az zaman tanıdı, sanırım açıkçası benim eserlerimi galeriye taşımak istemediği için. Bana sadece hoşgörü gösterdiği izlenimini edindim.

Aslında bu bir izlenimden daha fazlasıydı. Bay Silver, bunu bir iyilik olarak yaptığını açıkça söyledi, bu da Tank'ın ondan rica ettiği anlamına gelebilir. Muhtemelen Lindy, Pat'e sordu, Pat de babasına sordu. Grahamlar böyle şeyler yapar. Arkadaşlar ve aile üyeleri birbirleri için böyle şeyler yapar.

Ve dürüst olmak gerekirse, kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için çalışmalarımı sergilemeyi düşünüyorum.

Lindy ve Winnie'nin benim sadece gergin olduğumu veya işime güvenmediğimi düşündüklerini biliyorum. Yeterince anne şefkati göstererek beni yuvadan uçmaya zorlayabileceklerini düşünüyorlar.

Ama resim yapmanın, kendimi işime kaptırmanın, sonra da eleştirel sözlerle parçalanmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorlar. Özellikle de benim için önemli olduğunu düşündüğüm, benim için önemli olduğunu düşündüğüm birinden gelen sözler.

Midem düğümleniyor ve saate tekrar bakıyorum. Zamanım doldu.

Bir elimle gözlerimi kapatarak garaj kapısından fırladım ve Winnie ile James'i uyarmak için olabildiğince gürültü yaptım. Parmaklarımın arasından, kızarmış ama mutluluktan uçan bir şekilde ayrıldıklarını gördüm.

James Graham'ın gerçekten gülümsediğini görünce şok olup donakaldım. *Vay canına*. Onun yakışıklılığından çok, içimi kaplayan yoğun kıskançlık duygusu beni daha çok etkiledi.

İşte bu. Ben de bunu istiyorum.

Belki papyonlu kedi olmasa. Durun, neden papyonlu bir kedi var?

"Barışıp öpüşmeyi bitirdiniz mi?" diye gülümseyerek soruyorum.

James gülüyor. Ve Winnie'ye hem onu tamamen tüketmek istermiş gibi hem de onu korumak için savaşıarak ölmek istermiş gibi bakıyor.

Yine midem sıkışıyor. Belki de ülserimdir.

"Hayır," diyor, Winnie de "Daha çok var," diyor. İğrenç derecede sevimli.

"Yaşasın! Senin adına çok sevindim!"

"O zaman neden gözlerini açmıyorsun?" diye sorar Winnie. "Haklısın."

Elimi indiririm. "Senin adına mutlu olabilirim, ama aynı zamanda tüm bunları en ön sıradan izlemek istiyorum..." Aralarında sis gibi asılı duran cinsel gerilimi hiç bahsetmeyeceğim. "Neyse. Şu anda bunu yapmak zorunda olduğum için gerçekten üzgünüm, ama kaslarını ve kamyonunu ödünç almam gerekiyor. Ve sen ve Winnie resmi olarak yeniden bir araya geldiğinize göre, bunu isteyebilirim, değil mi?"

James, Winnie'ye gözlerini kısarak bakar. "Beni sadece kamyonetim için mi kullanıyorsun?"

"Ve kaslarını," diye ciddi bir ifadeyle cevaplar.

Onların flört ve şakalaşmalarına ayıracak vaktim yok, bu yüzden tekrar öpüşmeye başlamadan önce ellerimi çırpıyorum.

"Harika. Şehir merkezindeki galeriye götürmem gereken üç büyük tuval var. Hemen *şimdi*."

Arkadaşlarım bana çok fazla güveniyorlar. Çok fazla koşulsuz sevgi. Çok fazla inanç.

Bu yüzden kaldırımda tek başıma oturuyorum. Winnie ve James yüklemeyi yardım ettikten sonra gittiler, resimlerle stüdyoya dönmemde yardıma ihtiyacım olmayacağından emindiler.

Bay Silver, resimlere beş dakikadan az bir süre boyunca somurtkan bir ifadeyle baktıktan sonra reddetti.

Tek boyutlu, dedi. İlhamsız. Amatörce.

Sonuncusu gözlerimi yaşartıyor, kollarımı kendime sarıyorum.

Birine mesaj atmalıyım. James ve Winnie çok uzak olamazlar. Ama birbirlerine geri dönmenin keyfini çıkarmaları için onlara biraz zaman tanımak istiyorum. Mari lokantada, akşam yemeği telaşıyla uğraşıyor ve Big Mo ızgarada olacak.

Lindy ve Pat en iyi seçeneğim — sadece bir iki blok ötede ve Pat'in kamyonu var.

Sadece kendimi toparlamam lazım. Titriyorum. Tabii önce donmazsam.

Saklanmayı düşünmeden kapı yanımda açılır ve Bay Silver, resimlerimi değerlendirdiği gibi beni de değerlendirir. Nasıl görüldüğümü biliyorum: saçlarım dağınık bir topuz halinde, tulumum boya lekeli, ayaklarım çıplak.

Çünkü, evet, ayakkabı giymeyi unuttuğum. Winnie ve James ise birbirlerine aşk dolu bakışlar atmakla meşgul oldukları için fark etmediler.

"Ağlıyor musun?" diye soruyor, sesinde gördüğüm kadar tiksinti var.

Neredeyse gülmek üzereyim. "Belki."

Ben gözlerimi silerken, o bana kaşlarını çatarak bakar. "Başarabileceğini düşünüyorsan, daha kalın bir derin olmalı."

Şimdi gülüyorum. "İnan bana, denedim."

Cildim pirinç kağıdı kadar ince. Kolayca yırtılıyor. Tamamen şeffaf. Ve kendimi geliştirmek için ne kadar iç konuşma ya da podcast dinlersem dinleyeyim, cildim bir milim bile kalınlaşmadı.

Bay Silver'ın bakışları uyuşmuş ayaklarıma takılıyor. Ayak parmaklarım neredeyse içime kıvrılmış durumda.

"Ayakkabın yok mu?" Şaşırmış görünüyor. Gerçekten fark etmemiş mi? Açıkçası, dağınık görünüşümün sorunun bir parçası olduğunu düşünmüştüm. Sanatçıların vahşi ve özgür olduğu söylene de, profesyonel ortamlarda yine de profesyonel davranmak gerekir. Onun gibi, şık bir takım elbise giymek gibi.

"Unuttum," diyorum, onun kaşlarını çatmasıyla kendimi aptal gibi hissederek.

Karanlığı yaran ışıkları fark etmeden önce bir kamyonun motor sesini duydum. Tanıdık bir kamyon kaldırıma yanaştı ve midem düğümlendi.

Şimdi olmaz.

Bay Silver, sürücü koltuğundan inerken Chevy'ye bir bakış attı. "Bu adamı tanıyor musun?"

Başımı sallıyorum ve bu ona yeterli geliyor.

"Yarın beni görmeye gel. Resim yok. Sadece sen. Ve ayakkabı giy." O pahalı ayakkabılarıyla uzaklaşırken, ben hala şoktan gözlerimi kırıştıyorum. ve ben, hatırlayabildiğim kadarıyla, aşık olmamak için o kadar uğraştığım adamla baş başa kalıyorum.

"Selam. Birinin seni götürmesi gerekiyor gibi görünüyor."

Gülümsemesi rahat, ama her zamanki gibi sadece bana karşı, ihtiyatlı. Sanki benim nasıl hissettiğimi biliyor ve beni yanıltmak istemiyormuş gibi. Nasıl bilmez ki? İnce derim duygularımı gizlemiyor. Her şey bir elek gibi içeri girip dışarı çıkıyor.

"Evet, stüdyoma bırakırsan çok sevinirim. Sakıncası yoksa."

Chevy bana elini uzatır ve ben de onun yardımıyla ayağa kalkarım. Hemen elini çeker ve ellerini kot pantolonunun ceplerine sokar.

O... hoş görünüyor. Yani her zaman öyle görünüyor, ama sanki bir şey için giyinmiş gibi. Ya da *biri için*. *Lütfen, randevu olmasın*. Kamyonete tekrar bakıyorum, kabinin boş olduğunu görünce rahatlıyorum.

"Hadi, çıplak ayakla donmadan önce bunları yükleyelim, Tiny."

Dudaklarımı ısırıp resmime dönerek, saklamaya çalıştığım gülümsememi görmemesi için ona sırtımı dönüyorum. Chevy sık sık bana Tiny der. Bunun bir nedeni boyumun 1,57 metre olmasıdır. Bir diğer nedeni ise tam adımın Valentina olmasıdır. Herkes bana Val der, ama birkaç yaş büyük, yakışıklı ve flörtöz bir çocuk olan Chevy ile ilk tanıştığımda, bana Tina diye sesleneceğini söyledi. Bu isim Tiny'ye dönüştü ve ben bundan hoşlanıyorum.

Aslında bu lakabı oldukça seviyorum.

Ne kadar üzücü olsa da, Chevy'nin bana vermek istediği en küçük şeyi bile kabul ederim. Çünkü bu küçük şeyin, en iyi arkadaşımın kardeşinden alabileceğim tek şey olduğunu biliyorum.

Tabii ki...

Chevy'nin resimlerini kamyonetin kasasına yüklemesini izledikten sonra, bana kapıyı açıyor. "Atla, Tiny. Seni eve götürelim."

Yüzüne biraz fazla uzun süre bakıyorum. Chevy'nin gülümsemesi dostça, daha fazlası değil. Koruduğu fiziksel mesafe, TAMAMEN PLATONİK olduğunu haykıran sinyaller gönderiyor.

Belki de Bay Silver ile uğraştıktan sonra içinde bulunduğum ham duygusal durumdandır.

Silver ile uğraştıktan sonra yaşadığım ham duygusal durumdan kaynaklanıyor olabilir, ama içimden bir parçam YETER ARTIK diyor. Kabine binmeden önce, parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı Chevy'nin yanağına bastırıyorum. Onun zımpara kağıdı gibi sakalları hassas cildimi kazıyarak geçmesine izin veriyorum.

O tamamen donup kalır, sanki benim öpücüğüm tersine bir masal büyüsüymiş gibi, uyuyan prensesi uyandırmak yerine prensi taşa çevirir.

"Teşekkürler, Chevy," diye fısıldıyorum, dudaklarım onun çenesine değiyor. Bir elimi koluna koyup omzuna kadar kaydırıyorum ve tüm cesaretimi kaybetmeden önce ona hızlıca sarılıyorum ve arabaya atlıyorum.

O, ben kemerimi takana kadar orada duruyor. Ona baktığımda, çenesi gevşemiş, gözleri hızla kırpışıyor.

Bunu ben yaptım. BEN YAPTIM!

Dudaklarımı ısırıyorum ve bu hareket Chevy'nin dikkatini çekiyor. Çenesini kapatıyor, kapıyı çarpıyor ve sanki kendine gelmek için zamana ihtiyacı varmış gibi kamyonetin arkasından dolaşarak uzaklaşıyor.

Eğer izin verirsem, statüko olduğu gibi devam edecek ve Chevy ile ben birbirimiz için olduğumuz gibi kalacağız. Kardeş gibi arkadaşlar.

Tabii ki... Beklemekten, umut etmekten ve özlem duymaktan yoruldum ve sonunda – SONUNDA – istediğim şeyin peşinden gitmeye karar vermedikçe.

Chevy ve Val'in hikayesini kaçırmayın: The Pocket Pair.

[Buradan](#) [edinebilirsiniz!](#)

EMMA'DAN BİR NOT

Ahhhhh... bir kitap daha bitti!

Yazılarımı çoğunlukla tek başıma yazıyorum — ya da bir kafede, spor salonunda veya başka bir halka açık yerde, etrafımdakileri görmezden gelerek — ama bunu ortak bir çaba olarak görüyorum.

Çünkü ben her zaman SİZİ, okuyucuyu düşünüyorum.

Yazmak bu açıdan garip bir iş. Yaratıcı işler hem iş hem de eğlencedir. Bireyseldir, ancak bazı yönlerden işbirliği gibi hissettirir.

Sizin okuyacağınızı bilerek yazıyorum. Karakterlerin, hikayenin, hatta cümlelerin ve kelimelerin sizi MUTLU etmesini istiyorum. Ve umarım bu kitap bunu başarmıştır.

James ve Winnie'yi seviyorum. İkisini yazarken çok eğlendim. Tam bir şeker gibi biriyle evlenmiş olsam da, huysuzları seviyorum.

Kitaptaki gerçek ya da gerçeğe yakın bazı şeylere gelince...

Texas Craft Brewers Conference'ın ödül törenine gitmek ve satıcılara sorular sorarak dolaşmak çok eğlenceliydi.

Ve evet, ORTAYA ÇOK FAZLA FLANEL ÇIKTI. Elbette abarttım, ama konferansın bazı yönleri gerçeğe dayanıyordu.

Hardywood Park Craft Brewery'den Brian'a teşekkürlerimi sunuyorum, ancak o, sayfaya girmeyen (sizi sıkmamak için) birçok bilgiyle çok yardımcı oldu, ancak hikayeyi ve James'in işini kurmak için yapması gerekenleri düşünürken çok yardımcı oldu.

Bilginiz olsun, palyaçolara (genç ya da başka türlü) karşı hiçbir şeyim yok ve bunu yazarken de tayt giyiyorum, yani bu konuda yargılamıyorum. Ancak, on kadar çok katmanlı pazarlama şirketine katıldıktan sonra bu tür şirketlere karşı temkinliyim. (Şaka yapmıyorum, satmayı denemediğim tek şey taytlar.)

Roller derby, Winnie'nin geçmişiyle bu kitapta pek yer almamış olsa da, ben dokuz yıl boyunca ara ara derby oynadım, hamileyken veya doğumdan sonra iyileşirken koçluk yaptım. O günleri özlüyorum! Bu, patencilerin tutkusu ile bir arada tutulan, harika bir spor. Patenciler, bu sporu, para ödedikleri bir yarı zamanlı iş olarak görmek zorundalar.

Winnie gibi poker ustası değilim, ama oynamayı çok seviyorum. (Eric ve Lorin —senin evinde poker oynayalım!) Sheet Cake kitaplarının her birinde bir (veya iki) poker oyunu ve kitabın temasına uygun bir başlık yer alacak.

Bu kitapta, hafızamda çok gerçekçi bir temeli olan bir olay, hindi King ile ilgilidir. Lisedeyken, kilisemizin gençlik

grubunda okuldan önce kahvaltı yapardık. Şükran Günü'nde hindi bowlingi oynardık (dondurulmuş hindiler, bowling pinleri gibi dizilmiş kabak kutularına fırlatılırdı) ve en çok arkadaşını getiren öğrenciye ödül olarak GERÇEK bir hindi verilir.

Gerçekten hindi yemek istiyordum, ama ikinci oldum. Her neyse, kahvaltı sırasında bir ara hindi serbest kaldı ve odanın içinde uçarak masaların üzerine kondu ve mısır gevreği ile sütü devirdi. Ayrıca donmuş hindi ile bowling oynayarak duvara bir delik açtık. İlham için teşekkürler, Pete Bowell (şu anda RVA'daki Hope Kilisesi'nde).

Okuyucular, teşekkürler.

Bu işi şimdiye kadarki en iyi iş haline getirdiğiniz için teşekkür ederim. Tüm desteğiniz için minnettarım. Yayınladığım her kitapta, beni destekleyen, okuyan ve bu kitaplara olan sevgisini paylaşan çok sayıda insan olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Sizler olmasanız da yazmaya devam ederdim... ama bu kadar zevk almazdım.

Sheet Cake'e geri dönüp Val ve Chevy'nin hikayesini yazmak için sabırsızlanıyorum!

Buradan alın!

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın hazırlanmasında bana yardımcı olan birkaç harika insana çok teşekkür etmek istiyorum! Bu serinin kapaklarını tasarlayan Alt19 Creative'den Stephanie'ye çok teşekkür ederim. Kapakları çok beğendim. Harikasın.

Ayrıca, Richmond, Virginia'daki Hardywood Park Craft Brewery'den Brian'a, bira yapımıyla ilgili tüm sorularımı yanıtladığı için teşekkür ederim. (Ve bizi tanıştırdığı için Jenna'ya da çok teşekkürler!) Bu yaz dışarı çıkıp bir şeyler içmek için sabırsızlanıyorum!

Eleştirmenim olarak hikayelerimi daha iyi hale getiren Jenny Proctor'a özel teşekkürler. Her zaman. Ayrıca, saçmalıklarımı dinleyip beni uçurumun kenarından kurtardığın için.

Geri bildirimde bulunan ve yazım hatalarını yakalayan ilk okuyucularıma da çok teşekkür ederim: Jill, Ruth, Rita, Jody, Marsha, Vivian, Denice, Donna, Cait, Lyn, Marti ve Sandy. (Bu listede atladığım herkese genel olarak teşekkürlerimi ekleyeceğim. Takip etmeye çalışıyorum, ama bazen bazı kişileri atlıyorum.) Sizler harikasınız!

Düzeltilme ve düzenlemeler için Jason Bradley'e teşekkürler! Artık insanların üzerine göz küresi düşmeyecek. Yani, çok fazla göz küresi düşmeyecek... ;)

YAZAR HAKKINDA

Emma St. Clair, *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biri olup yirmiden fazla kitabı bulunmaktadır. Tatlı aşk hikayelerini ve cesur karakterleri sever. Hikayeleri romantik komediden kadın kurgusuna kadar uzanır ve hepsinde mizah, duygu ve Kindle'ınızı çocuklardan saklamanıza neden olacak hiçbir şey yoktur.

;))

Öneriler ve kitap haberleri almak için e-posta listesine kaydolun: <http://emmastclair.com/romcomemail>
<https://www.facebook.com/groups/emmastclair/> adresinden yazarının okur grubuna katılabilirsiniz.

EMMA ST. CLAIR'IN DİĞER ESERLERİ

Graham Kardeşler

The Buy-In The

Bluff

The Pocket Pair

Aşk Klişeleri

En İyi Arkadaşının İkizine Aşık Olmak

Patronuna Aşık Olmak

Sahte Nişanınıza Aşık Olmak On

İki Tatil En İyi Arkadaşınıza Aşık

Olmak Düşmanınıza Aşık Olmak

Tatlı Kraliyet Romantik

Komedileri Kraliyet

Düzenlemesi

Kraliyetin Kaçakları

Haftalık e-postalar ve kitap haberleri için kaydolun - <http://emmastclair.com/romcomemail>

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[Adanma](#)

[İçindekiler](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[The Neighborly Uygulamasından](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Metin Dizisi](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Metin Dizisi](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[The Neighborly Uygulamasından](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Metin Dizisi](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Metin Dizisi](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[The Neighborly Uygulamasından](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36 Metin](#)

[Dizisi Bölüm 37](#)

[Epilog Bonus](#)

[Epilog](#)

[EMMA'DAN BİR NOT](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında Sonra Ne](#)

[Okumalı](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

